

„Jocul Coroanei este un basm fascinant, care îi poartă pe cititori într-o lume fantastică, misterioasă și seducătoare, plină de magie ascunsă și iubiri pătimășe.” – SABAA TAHIR

JOCUL COROANEI

LEDA EDGE

EVELYN SKYE

EVELYN SKYE

JOCUL COROANEI

Colecție coordonată de
SHAUKI AL-GAREEB

EVELYN SKYE

JOCUL COROANEI

Traducere din limba engleză și note de Ofelia Al-Gareeb

Redactare: Mirella Acsente

Tehnoredactare computerizată: Mihaela Ciufu

Ilustrațiile copertă: Jacket art and design © 2016 by Joel Tippie

Evelyn Skye, *THE CROWN'S GAME*

Copyright © 2016 by Evelyn Skye

All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin

GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

LEDA este marcă înregistrată.

ISBN 978-606-793-024-5

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SKYE, EVELYN

Jocul Coroanei / Evelyn Skye; trad.: Ofelia Al-Gareeb. - București:
Corint Books, 2016-, - 2 vol.

ISBN 978-606-793-025-2

Vol. 1. - 2016. - ISBN 978-606-793-024-5

I. Al-Gareeb, Ofelia (trad.)

821.111-31=135.1

Lui Reese...
Tu ești motivul pentru care eu cred în magie.

Jocul Coroanei este unul străvechi, mai străvechi decât însuși țaratul. A luat ființă cu mult timp în urmă, pe vremea lui Rurik, Prințul Novgorodului, când Rusia încă era un pâlț de triburi tinere, sălbătice și neînfrânate. Pe măsură ce țara s-a maturizat de-a lungul secolelor, același lucru s-a întâmplat și cu jocul. Însă întotdeauna, întotdeauna și-a păstrat ferocitatea de neîmblânzit.

Câștigătorul jocului avea să primească puteri de neimaginat. Pe cel învins îl aștepta sumbra uitare.

Jocul Coroanei nu era unul de pierdut.

CAPITOLUL UNU

OCTOMBRIE 1825

Mirosul de zahăr și de drojdie o întâmpină pe Vika înainte chiar să intre în prăvălia sub formă de dovleac de pe strada principală a târgușorului lor. Rezistă imboldului de a se năpusti în Brutăria Cenușăresei – tatăl ei se străduise timp de șaisprezece ani să o învețe să se poarte cuviincios – și se strecură în prăvălie, ocupându-și liniștită locul în capătul cozii formate din femei de vârstă mijlocie.

Una dintre ele se întoarce să o salute, însă, când văzu că era Vika, bătu în retragere, așa cum făceau mereu oamenii. Era ca și cum ar fi bănuț că ceea ce curgea prin venele ei nu era banalul sânge, ci altceva, mai fierbinte și mai volatil, care ar fi putut să-i ardă pe cei ce se apropiau prea mult. Foarte probabil că nici părul ei roșcat și rebel, cu şuvița neagră ca pana corbului pe mijloc, nu le ajuta prea mult pe femei să se liniștească. Singurul lucru „normal” la Vika era rochia ei, frumoasa (chiar dacă șifonată) rochie verde pe care tatăl ei insistă să o poarte ori de câte se ducea în târg – mai puțin oribila panglică galbenă care îi strângea talia prea tare și pe care ar fi preferat s-o „piardă” în mod convenabil în pârâul Preobrajenski.

Vika îi zâmbi femeii, cu toate că rezultatul avu forma unui zâmbet ușor arogant. Femeia pufni în fața obrăzniciei Vikăi, apoi se întoarse din nou cu fața spre rând.

Acum Vika își îngădui un zâmbet de-a dreptul arogant.

Când toate femeile de la coadă fuseseră servite și fugiseră din brutărie – *au fugit de mine*, își spuse Vika, ridicând din umeri –, Ludmila Fanina, brutăreasa durdulie de după tejghea, își îndreptă atenția asupra ei.

— *Privet**, draga mea Vii-kaa, o salută Ludmila, cântându-i numele ca într-o arie de operă.

Ea era singura de pe Insula Ovcinin – în afară de tatăl Vikăi – care o privea în ochi atunci când o întâlnea. Brutăreasa continuă pe același ton cântat:

— Cum te simți în dimineața asta minunată?

Vika aplaudă, iar Ludmila își înclină capul într-o reverență stângace. Se izbi de o tavă cu *oreški*, iar fursecurile în formă de nuci caramelizate se clătină pe marginea tejghelei. Tipic Ludmillei. Pe furiș, Vika vrăji tava pentru a-și păstra echilibrul.

— *Ocin harașo, spasiba*, răspunse Vika.

Mă simt foarte bine, mulțumesc. Vorbea rusește, spre deosebire de aristocrații din Sankt Petersburg, care preferau franceza, o limbă „mai sofisticată”. Se prea poate ca tatăl ei să fi fost nobil (baronul Serghei Mihailovici Andreiev, pentru a fi mai exact), însă voia cu tot dinadinsul ca fiica lui să crească precum o adevărată rusoaică – să se plimbe prin pădurile de mesteceni, să cânte la balalaică și să aibă un interes aproape religios pentru cașa de hrișcă, cu ciuperci și unt proaspăt. Acesta era motivul pentru care locuiau pe această insulă rurală și nu în capitala imperială, căci Serghei declara că traiul pe Insula Ovcinin îi ținea mai aproape de inima țării lor.

* „Salut”, în lb. rusă.

— Dar dumneata ce mai faci? o întrebă Vika pe Ludmila.

— O, destul de bine, acum că ai adus o rază de soare în prăvălia mea, îi răspunse brutăreasa pe un ton normal. Comanda obișnuită pentru Serghei?

— Firește. E singurul lucru pe care tata îl mănâncă la micul dejun.

Ludmila râse în timp ce aduse o franzelă Borodinski, pâinea rusească, neagră și densă, care constituia mâncarea principală a zilei pentru Serghei. Împachetă pâinea în hârtie cafenie, plie colțurile și o legă cu o sfoară din bumbac.

Vika plăti și vâri pâinea în coșul ei, în care deja se găseau câțiva cârnați de la măcelar și un borcan de murături de la băcănia aflată două străzi mai jos, unde se oprise mai devreme.

— Mulțumesc, îi zise, deja în prag, gata să iasă din prăvălie.

O adora pe Ludmila, dar pereții brutăriei erau prea groși, iar aerul prea umed, și se simțea ca și când ar fi stat prea mult într-o saună. Era mult mai bine afară, unde nu existau granițe impuse.

— Pe mâine.

— La revedere, Vii-kaa, iarăși cântă Ludmila, în timp ce ușa brutăriei se închidea.

Vika merse grăbită, poticnindu-se, pe cărarea îngustă care șerpuia printre dealurile din Insula Ovcinin și ducea în pădure. Trebuia să-și păstreze calmul exersat atunci când se afla în public și oamenii puteau s-o vadă, însă îi era greu. Serghei spusese că asta se întâmpla din cauză că Vika semăna cu un djinn a cărui sticlă era prea mică pentru a o încăpea. *Într-o bună zi voi crea o lume unde să nu existe niciun fel de sticle*, gândi ea.

Deocamdată, voia să se întoarcă la tatăl ei și la provocarea pe care el i-o hărăzise. Vika traversă pădurea, mergând aplecată în față, cu mușchii pregătiți, dar relaxați, asemenea unui cal de curse veteran aflat la linia de start.

Încă doi ani, gândi ea. Încă doi ani de pregătire și magia mea va fi destul de puternică pentru a-i servi țarului și imperiului. Poate că atunci sticla ei de djinn avea să fie destul de încăpătoare.

Vika sări peste bușteni și își croi drum printre stâncile acoperite de mușchi. Trecând peste pâraul Preobrajenski, care clipea de parcă avea și el o lecție spre care să se grăbească, îl zări pe tatăl ei, așezat pe o buturugă. Tunica și pantalonii lui erau plini de noroi, căci săpase toată dimineața pentru a scoate rădăcină de valeriană. Avea frunze până și în barbă. Și cioplea o bucată de lemn. Niciodată un baron nu mai semănase atât de mult cu un țăran. Vika surâse.

— Pâinea miroase delicios, zise Serghei, aplecându-și nasul spre coșul Vikăi.

Fata zâmbi poznaș.

— Poate c-am să-ți dau o bucățică dacă începem lecția.

— Șaisprezece ani și tot n-ai pic de răbdare.

Ridurile de veselie din jurul ochilor tatălui ei se adânciră, de parcă plugul lui ar fi trecut de pe câmpurile de legume pe pielea lui cafenie, brăzdată de trecerea timpului.

— Confunzi nerăbdarea cu entuziasmul, îl dojeni în glumă Vika. Numai pentru că sunt singurul mag din imperiu nu înseamnă că am de gând să mă culc pe-o ureche.

Tatăl ei își lăsă capul în jos, recunoscându-se învins.

— Ai pus scutul?

— Firește.

Se împlinea un deceniu de când lua lecții, asta încă de când ajunsese destul de mărișoară ca să înțeleagă că magia nu era numai pentru amuzament, ci și pentru a servi Rusiei și țarului. Să ridice o barieră invizibilă în jurul pădurii înainte să înceapă o lecție era ceva ce făcea în mod automat, fără să se gândească.

Pentru orice eventualitate, Vika aruncă o privire peste umăr, ca să se asigure că prin pădure nu se rătăcise niciun țaran. Întreaga ei viață, tatăl ei îi vârase în cap ideea că oamenii fuseseră arși pe rug pentru mult mai puțin decât ceea ce putea ea să facă. Iar Vikăi nu-i surâdea perspectiva de a muri înghițită de flăcări.

Însă nu era nimeni în pădure. Acesta era un alt motiv pentru care locuiau într-o pădurice pe o insulă. Pe Insula Ovcinin erau doar câteva sute de oameni și toți locuiau în zona joasă din apropierea portului. Sus, pe dealuri, nu era decât Serghei, un om de știință amabil și politicos, obsedat de ierburi de leac, și Vika, afectuoasa (chiar dacă nu pe deplin ascultătoarea) sa fiică.

— În regulă, zise tatăl ei. Aș dori să creezi o furtună cu descărcări electrice. Nu e nevoie și de ploaie, ci doar de fulgere. Și țintește copacul ăla, îi ceru el, indicându-i un mestecăn aflat la vreo șase metri de ei.

— De ce?

El clătină din cap, dar ochii îi străluceau.

— Știi prea bine de ce și nu e nevoie să mai întreb.

Ceea ce era adevărat. N-avea de gând să-i spună despre ce lecție era vorba. Asta ar fi stricat surpriza. Mai mult decât atât, Vikăi îi plăceau surprizele.

Din tufișurile aflate în spatele ei țâșni ceva. Vika se răsuci, gata să înghețe acea vietate, indiferent ce ar fi fost ea. Însă nu era decât un fazan care se repezea spre un alt tufiș – nimic neobișnuit și, cu certitudine, nu începutul lecției sale. Râse, iar vocea îi reverberă printre copacii albi și subțiri. Dar când se întoarse înapoi spre buturuga pe care ședea Serghei, acolo nu mai era decât un spațiu gol.

— Tată?

Hm. Unde dispăruse? Dar nici asta nu era ceva ieșit din comun. Serghei se făcea adesea nevăzut de la locul lecției, astfel

încât ea să se descurce singură. Probabil că era undeva în siguranță, departe de iminenta ei furtună cu descărcări electrice.

Că tot veni vorba, fulgerul nu avea să se invoce singur.

Vika lăsa coșul jos, ridică brațele și se concentrează asupra particulelor invizibile de electricitate din văzduh. Acestea zburau în jur asemenea scânteilor prafului static, mulțumite să se rotească prin aer de capul lor. Însă nu era ceea ce-și dorea Vika. *Adunați-vă, le porunci ea. Veniți să vă jucați cu mine.*

Cerul zumzăi și apoi, din senin, se auzi un pârâit asurzitor care sparse liniștea. Vika își acoperi urechile în aceeași clipă în care fulgerul lovi mestecănul aflat la șase metri distanță și trunchiul acestuia luă foc.

De îndată ce arcul de lumină lovi, un fir argintiu se aprinse. Fusese ascuns printre frunze, însă acum, pe măsură ce electricitatea se întindea prin el, Vika văzu că firul lega primul mestecăn de un cerc format din alți cincizeci. Focul inițial se răspândea cu atâta repeziciune, încât aveai senzația că fulgerul lovise toți copacii.

Poate că tatăl ei nu era înzestrat cu prea multă magie – era mentor, nu vrăjitor, astfel încât reușea doar în mică măsură să invoce și să facă magii –, dar era expert la născocirea unor capcane complicate. Vika era înconjurată de flăcări și de un fum înecăcios. Trunchiurile copacilor se clătinau.

Vika zâmbi. *Am început!*

Când unul dintre copaci începu să cadă, Vika își împinse mâinile în față pentru a forța vântul să-l ridice la loc. Ar fi funcționat dacă ar fi căzut un singur copac. Însă erau cam cincizeci de mesteceni, toți fremătând sub foc și cenușă și prăbușindu-se spre față cu o viteză prea mare pentru ca ea să le inverseze mișcările.

Ce să fac, ce să fac...

Copacii aproape că o acopereau.

Apă! Ba nu, gheață! Vika se aruncă la pământ și flutură brațul deasupra capului, generând o cupolă de gheață în jurul ei. Tremură, în timp ce copac după copac se izbea de scutul ei și trimitea cioburi de gheață care o înșepau în gât și în spate. Firișoare de sânge stacojiu se prelingeau peste corsetul rochiei. Vika închise ochii strâns.

Atacul înflăcărat păru să dureze o veșnicie, dar, cu toate acestea, ea își păstră poziția. Apoi, într-un sfârșit, ultimul trunchi se zdrobi de scutul de gheață, pământul se cutremură și cerul încetă să mai tune.

/ Zâmbetul ei era mai luminos decât focul.

CAPITOLUL DOI

Serghei șezuse așezat pe un bolovan din apropiere în tot răstimpul cât Vika stătuse ghemuită sub scutul ei de gheață. Dacă ar fi putut, ar fi ajutat-o. Însă nu putea. Făcea parte din pregătirea ei. Atunci când avea să devină Mag Imperial, urma să înfrunte primejdii mai mari decât aceasta.

La finalul a cinci ore, Vika vrăjise și ultimul dintre cei cinci-zeci de copaci căzuți pentru a-i ridica de pe adăpostul ei, iar gheața se topise. Ieși tremurând într-o băltoacă.

Țâțai spre Serghei.

— Tată, ai fi putut să mă omori!

— Știi bine că n-aș face niciodată așa ceva. Dacă aș face-o, cine mi-ar mai aduce pâinea de la brutărie în fiecare dimineață?

— Păi, gluma asta te-a cam costat, căci e trecut de prânz și pâinea ta a rămas la mine.

Vika îi făcu veselă cu ochiul, în timp ce vâra mâna în coș și îi arunca franzela înghețată.

El o decongelă în timp ce aceasta zbura prin aer, iar când o prinse era caldă.

— Știi că n-aș face nimic care te-ar putea omori, însă țarul nu caută pe cineva care să realizeze trucuri de salon. Da, vor

exista baluri mascate și dineuri oficiale pentru care se va apela la talentele tale artistice. Însă vor exista și politică și înjunghieri pe la spate și războaie.

Pe chipul Vikăi înflori un zâmbet.

— O mică primejdie nu m-a oprit nicicând. Își înclină capul spre rămășițele carbonizate ale focului. De fapt, mă face cu atât mai mult să vreau să fiu Magul Imperial.

Serghei clătină din cap și râse.

— Știu. Ești grozavă și-ți plac lucrurile și mai tare atunci când reprezintă o provocare, exact așa cum făcea și mama ta. Nimic nu e prea descurajator pentru tine, Vikocika.

Ea strâmbă din nas la auzul numelui de alint. Era mult prea dragălaș, acum că se făcuse mare, dar tatăl ei nu se putea abține. Serghei își amintea mereu de momentele când era bebeluș, atât de mică, încât îi încăpea în palmele făcute căuș.

Când era mai mică, Vika se plânsese câteodată că nu avea alți copii înzestrați cu haruri magice cu care să se joace. Însă trecuse iute peste supărare, căci Serghei îi explicase că asta o făcea specială, și nu numai în Rusia. Cea mai mare parte a lumii uitase de magie și, ca atare, magii deveniseră mai rari. Se zvonea că Marocul avea un mag, căci sultanul acestei țări era protectorul vechilor căi. Dar era singurul, de fapt, în afară de țară, care încerca să țină în taină propria-i credință în misticism. Era un handicap politic să crezi în „ocultism”. În plus, ascunderea faptului că avea un Mag Imperial îi îngăduia țarului o armă secretă împotriva inamicilor. Nu că ar fi fost lipsit de pericole. Magii Imperiali erau, totuși, ființe omenești, după cum o dovedea neașteptata moarte, cu douăzeci de ani în urmă, a ultimului mag, Iakov Zinchenko, în bătălia împotriva lui Napoleon de la Austerlitz.

Odată, când Vika avea șase ani și abia își începuse lecțiile, îl întrebase pe Serghei de ce el nu era Mag Imperial.

— Harul meu magic este mult prea mic, îi răspunsese el, ceea ce era adevărat, însă numai în parte.

Lăsase restul nerostit, un secret pe care îl ținea pentru sine și spera ca ea să nu fie niciodată nevoită să-l afle.

— Dar harul meu magic este mare? întrebuse Vika pe un ton inocent.

— Cel mai mare, îi răspunsese Serghei. Iar eu te voi învăța cât de bine voi putea cum să devii cel mai grozav mag care a existat vreodată.

Acum, zece ani mai târziu și de o sută de ori mai puternică, Vika întrebă:

— Te îngrijorează că nu voi fi pregătită să devin Mag Imperial? Serghei oftă.

— Nu... N-am spus asta. Am vrut doar să spun... Ei bine, vreau să te țin aici, pe Insula Ovcinin. Din motive egoiste. Aș prefera să nu te împart cu țarul.

— O, tată! Pe dinafară pari fioros, dar pe dinăuntru ești tare afectuos. Afectuos, sentimental și minunat.

Îi zâmbi la fel cum o făcea când era micuță, cu ochii mari și cu un aer nevinovat. Mă rog, atât cât putea Vika să pară nevinovată. Serghei traversă cărarea noroioasă dintre ei și o strânse în brațe.

— Nu te invidiez. Să fii magul țarului este o îndeletnicire împovăraătoare. Promite-mi c-ai să rămâi neastâmpărata mea Vikocika, indiferent de ceea ce-ți poate aduce viitorul.

— Îți jur.

Vika duse un deget la pandantivul din bazalt de la gâtul ei. Era un gest pe care îl făcea pentru cele mai multe promisiuni de neîncălcăt, întrucât să jure pe colierul mamei sale decedate părea să împrumute o notă de solemnitate oricărui angajament. De asemenea, era și puțin teatral, iar Vika era pasionată

de melodrama conștientă. Totuși, Serghei știa că cele câteva promisiuni pe care le făcuse ea vreodată jurând pe colier erau de o sinceritate desăvârșită.

— Știi, însă, spuse Vika, desprinzându-se din îmbrățișare, că nu m-ar deranja ca din când în când să părăsesc insula. Sau pentru totdeauna.

— Nu-mi place Sankt Petersburg, zise el.

— Ce zici de Finlanda? Nu e departe.

— Marele Ducat al Finlandei nu mă interesează câtuși de puțin.

— S-ar putea să mă intereseze pe mine.

— Sunt convins că vei întreprinde o mulțime de călătorii odată ce vei fi Magul Imperial. Însă timpul meu petrecut cu tine este limitat. Fă-i pe plac unui bătrân și mai rămâi puțin pe insulă cu mine. Nu mai sunt decât șapte anotimpuri până ce vei împlini optsprezece ani.

Vika își mușcă buza. Serghei se pregăti de ceea ce avea să vină. Cunoștea acea strălucire din ochii ei; când fiica ta e mag, dezacordurile devin adesea mai demonstrative decât banalele cuvinte.

Deodată, frunzele roșii și portocalii din jurul lor plutiră spre pământ și toamna se îndepărtă grăbită. Apoi, o zăpadă vijelioasă năvăli pe ramurile goale. Un moment mai târziu, țurțurii se topiră, iar mugurii florilor ieșiră din pământul umed și înfloriră în toată splendoarea lor parfumată. Le luă repede locul verdele luxuriant al verii. Apoi, din nou toamnă. Și iarnă. Și primăvară. Toate în mai puțin de un minut.

— Se pare că cele șapte anotimpuri au trecut, zise Vika.

Serghei își încrucișă brațele la piept.

— Vikocika.

— O, prea bine.

Vika schimbă înapoi anotimpul în toamnă, așa cum ar fi trebuit să fie. Frunzele mestecenilor crau din nou aurii.

— E chiar atât de greu de îndurat să fii aici cu mine?

— Nu, firește că nu, tată. Eu doar...

— Te voi provoca și mai mult în lecțiile tale.

Vika se înveseli.

— Serios?

— Oricât de mult dorești.

— Aș dori să fiu o amenințare pentru toți cei care îndrăznesc să tulbure Rusia.

— Ești deja o amenințare.

Vika îl sărută pe Serghei pe obraz.

— Atunci, fă-mă una și mai mare.

CAPITOLUL TREI

Ceasul de buzunar al lui Nikolai păcăni atunci când Carătătorul indică ora două dimineața. Ar fi trebuit să se ducă la culcare cu mult timp în urmă, dar încă era acolo, stând în picioare în fața unei oglinzi triple din dormitor, în timp ce în jurul lui zburau un metru de croitorie și câteva bolduri, pe măsură ce o redingotă nouă prindea contur. Pentru cineva care fusese cândva un orfan mic și îndesat din stepa kazahă, Nikolai devenise destul de chipeș. Ochii îi erau negri și aprigi, chipul și trupul numai planuri ascuțite, și totuși exista o fluiditate imposibilă în felul în care se mișca – de fapt, chiar și în felul în care stătea în picioare –, care era atât de nepotrivită cu muchiile sale tăioase, dar totodată și o parte inseparabilă a ființei sale. Era un soi de eleganță melancolică pe care nu o întâlneai prea des la un băiat de optsprezece ani.

Veșmântul pe care îl croia era, bineînțeles, necesar pentru viața din inima capitalei. Întotdeauna exista o invitație la prânz sau la un joc de cărți sau la o vânătoare în mediul rural. Însă Nikolai fusese nevoit să se descurce singur în oricare dintre aceste situații, căci mentorul și binefăcătoarea lui, contesa

Galina Zakrevskaia, nu era dispusă să cheltuiască nicio copeică pentru ghetete noi sau pentru o armă potrivită pentru împuşcat potârniche, şi cu siguranţă nici pentru lecţii de dans, cu toate că prietenii Galinei considerau că era monden să invite opera ei de caritate la balurile lor.

Aşa că Nikolai învăţase să facă troc. Livra pachete pentru croitorii de la Bissette & Fiii la schimb cu bucăţi de stofă. Ascuţea săbii pentru un locotenent din armată în schimbul lecţiilor sale. Îi slujea de asistent neplătit lui *Madame Allard*, instructora de bal a tuturor debutantelor şi, drept rezultat, învăţa să danseze în compania celor mai frumoase fete din oraş. Nikolai ştia că merita cel puţin aceleaşi lucruri ca băieţii din capitală născuţi în familii nobile, şi refuza să ofere cuiva o scuză pentru a dovedi contrariul.

Astfel că, în timp ce Nikolai se prea poate să nu fi aparţinut societăţii din Sankt Petersburg, era în *interiorul* acesteia, în felul lui nepotrivit. Şi în tot acest timp, admiratorii tembeli ai Galinei o laudau pentru operele ei de caritate şi pentru abilitatea ei de a cizela o piatră kazahă aspră şi de a o transforma în copia unui adevărat giuvaier de Sankt Petersburg. Galina nu-i contrazicea.

Acum, Nikolai stătea nemişcat, în timp ce foarfeca lui stăruia deasupra unei mese din mahon din celălalt capăt al încăperii, tăind într-o fâşie de stofă de lână neagră. Gesticulă spre foarfecă să taie puţin din rever.

Totuşi, înainte să aibă ocazia să o facă, Galina intră fără să bată la uşă – la urma urmei, Nikolai locuia în casa ei – şi opri foarfeca în aer.

— *Arrête.**

Vorbea în franceză, exact aşa cum o făcuse şi atunci când el o întâlnise prima dată, copil fiind şi locuind într-un sat nomad

* „Opreşte-te!”, în lb. franceză.

din stepa kazahă. Atunci, franceza era pășărească pentru el. Dar, acum, această limbă era o a doua natură, iar Nikolai era mai degrabă mândru că o vorbea fără niciun accent. Toată aristocrația din Sankt Petersburg vorbea franceza.

Nikolai își schimbă poziția din fața oglinzii, unde metrul de croitorie încă mai flutura în jurul lui.

— Fără revere crestate, îl sfătui Galina.

— Dar mie așa îmi plac.

— Pentru redingote informale este acceptabil. Însă asta trebuie să fie una formală. Și fă-o la două rânduri.

Nikolai își mușcă obrazul pe interior. Cât de tipic Galinei să-i refuze ceva atât de simplu ca reverele crestate! Însă își răsuci mâna în aer, transmițând foarfecii noile instrucțiuni. Aceasta se re poziționează și reîncepu să taie.

— De fapt, nu avem timp pentru asta.

Galina bătu de trei ori din palme, ceea ce făcu ca brațările ei să zornăie, iar stofa și foarfeca dispărură.

— Hei!

— Îmbracă-te și ne vedem jos în cinci minute. Este timpul pentru o lecție.

— E două dimineța!

Galina ridică din umeri și ieși plutind din camera lui.

Nikolai oftă. De când îi murise soțul, contele Mihail Zakrevski, bătrânul erou de război, cu șase ani în urmă, Galina devenise și mai năzuroasă decât fusese înainte. Așa că nu era o întâmplare faptul că Nikolai ajunsese așa de ursuz. Suportase lipsa de compasiune a Galinei vreme de unsprezece ani.

Nikolai își privi patul. Fără proiectul redingotei, un vâl de oboseală amenința să cadă peste el. Pernele îngânau ademenitor un cântec de sirenă.

Putea să refuze să îndeplinească porunca Galinei: Era inuman să se antreneze la ora aceea.

Dar dacă nu se supunea, ar fi fost nevoit să plece, deoarece i se oferise un loc în casa Zakrevski atâta timp cât era elevul Galinei. Și nu putea să renunțe la asta, întrucât studiul cu ea era biletul pentru a deveni mai mult decât un orfan fără nume. Într-o bună zi putea să devină Magul Imperial.

Oricum, nu era ca și când ar fi putut să bată la ușa Palatului de Iarnă și să ceară slujba. Ei bine, ar fi putut, dacă Nikolai ar fi fost singurul mag din Rusia, dar se întâmplase ca, după ce ultimul mag pierise, să se nască doi. Era ceva anormal să existe mai mult de un mag odată, dar nu era o situație fără precedent. Aidoma deviațiilor ocazionale de la normă ale Mamei Natură, la fel și magia Rusiei uneori dăruia imperiului doi magi în loc de unul singur.

Dar exista o soluție pentru asta.

— Există o competiție, îi spusese Galina lui Nikolai atunci când îl luase sub tutela ei. Magul cu cel mai bun har va câștiga.

Avea numai șapte ani atunci când Galina venise în stepa kazahă – granița dintre Asia și Imperiul Rus – și era altfel decât orice femeie pe care Nikolai o văzuse vreodată. O pălărie nostimă peste buclele șatene, coafate cu grijă. O rochie voluminoasă, croită din material purpuriu iridescent, care sclipea în lumina soarelui arzător de amiază. Și botine cu tocuri ridicol de înalte, care păreau să anunțe că un accident era pe cale să se petreacă pe terenul neregulat al stepei năpădite de iarbă.

Un accident, asta dacă femeia chiar ar fi pășit. Nikolai își răsucise tivul tunicii între degete în timp ce o studiase. Se concentra asupra spațiului dintre pământ și tălpile piciorușelor ei și descoperise că, într-adevăr, exista un spațiu, fie el și de numai câțiva centimetri. Femeia levita și de-abia își mișca picioarele pentru a crea iluzia de mers. Și o făcea fără să pară conștientă de asta, de parcă mișcarea era o parte din ea de zeci de ani. Nikolai

rânjise și pufnise. Ceilalți copii din sat n-ar fi observat. Pur și simplu ar fi crezut că femeia era nefiresc de grațioasă.

Când se opri în fața lui câteva secunde mai târziu, se aplecase — continuând să plutească — și îl întrebase:

— *C'est toi que je cherche?**

Nikolai își înclinase capul și părul negru îi căzuse peste față. Nu înțelegea limba femeii.

Femeia murmurase ceva în sinea ei. Apoi vorbise iar, de data aceasta într-o rusă poticnită, de parcă ar fi învățat-o trăgând cu urechea la alții și nu ar fi vorbit-o chiar ea.

— *Eto ti?*** Tu ești cel pe care îl caut?

Nikolai se strâmbase auzindu-i pronunția.

— Sunt contesa Galina Zakrevskaia, îi spusese ea, și am venit după tine. Unde sunt părinții tăi?

— Mama a murit când m-am născut, răspunsese Nikolai fără regret — nu o cunoscuse, așa că nu avusese ocazia să se atașeze de ea. Iar tata s-a dus și el de mult, a adăugat.

Galina încuviințase din cap, de parcă s-ar fi așteptat la așa ceva.

— Atunci, ești singur pe lume?

— Am satul.

Nikolai arătase spre adunătura de iurte colorate, corturile rotunde decorate cu modele în nuanțe vii, țesute într-un curcubeu de zigzaguri și fâșii, aflate în spatele lui.

— Mă îndoiesc că le va păsa de o gură mai puțin de hrănit, spusese Galina.

Ceea ce era adevărat. Sătenii i-l dăduseră Galinei cu prea mare ușurință, în schimbul a doi cai și două oi. Fuseseră bucuroși să scape de băiatul cu puteri pe care nu le înțelegeau, care li se părea că se trăgea din diavol.

* „Tu ești cel pe care îl caut?”, în lb. franceză.

** „Tu ești?”, în lb. rusă.

Așa că acum, cu toate că Nikolai bombăni privindu-și ceașul de buzunar și apoi se uită la spațiul gol unde tocmai fuseseră foarfeca și stofa, înjurăturile pe care le rosti în barbă erau spuse doar cu jumătate de gură. *N-am venit atâta drum din stepă numai pentru a redeveni păstor*, gândi el. *Și cu siguranță nu am de gând să rămân comisionar.*

Porunci ușilor cu inserții de fildeș ale armoarului să se deschidă și veșmintele ieșiră în zbor către el. Nu știa ce plănuse Galina, dar știa că trebuia să fie mai mult decât prezentabil. Ea era deosebit de pretențioasă în privința înfățișării, ceea ce era ironic, dat fiind că nu-i cumpărase nici măcar o batistă. Era ca și cum se aștepta ca el să creeze ceva din nimic.

Poate că tocmai asta era ideea.

Nikolai pocni din degete și o cravată neagră se legă cu iscusință la gâtul lui. Apoi, o vestă albastră, cu un model constând în linii șerpuite (pe care Nikolai o făcuse luna trecută), se încheie singură pe el. În cele din urmă, o redingotă neagră îl învălui, cu toate că el zâmbi superior, căci alesese una cu revere crestate, deoarece – afurisită fie Galina! – era două dimineăta, și dacă exista un moment al zilei care era destul de informal pentru revere crestate, acesta era în crucea nopții, între amurg și răsărit.

Ah, și o pălărie. Nu putea să uite de joben.

Terminând cu îmbrăcatul, Nikolai pocni ușor din degete și ușa se deschise. Păși pe hol și, nevăzând-o pe Galina, alunecă în jos pe balustrada arcuită din lemn, spre parter. Pendula de la baza scărilor arăta două și patru minute. Nikolai traversă grăbit covorul persan din salon, apoi vestibulul – întunecat, de vreme ce lumânările din candelabru nu erau aprinse – și ieși pe ușa din față.

Galina deja bătea nerăbdătoare cu tocul înalt al botinei sale în ceea ce ar fi fost pietrele din pavaj, asta dacă ar fi atins

în realitate pământul. Însă, desigur, n-o făcea. Galina întotdeauna gândise că pământul era mai prejos decât ea, atât la propriu, cât și la figurat.

Ridică o sprânceană văzând reverele crestate ale lui Nikolai. Apoi, studiindu-l suficient cât să-l facă aproape să se tragă înapoi, se întoarse brusc și porni în josul străzii, spre Canalul Ekaterinski, fără să-i dea vreun indiciu cu privire la locul spre care se îndreptau sau la ceea ce intenționa să facă.

Nikolai înjură iar în barbă și se grăbi s-o urmeze.

CAPITOLUL PATRU

Se învârtiră pe străzi luminate doar ici și colo de felinare, ale căror reflexii străluceau pe pavajul umed. Galina îl conduse pe Nikolai dincolo de palatele cu fațade pastelate și ferestre împodobite cu borduri albe și aurii, peste podurile de piatră care traversau numeroasele canale ale orașului – datorită cărora Sankt Petersburg își câștigase renumele de „Veneția Nordului” – și prin piețe mari, pustii, cu excepția statuilor din bronz care protejau noaptea. Întunericul îl înconjură pe Nikolai, iar el își strânse mai bine redingota în jurul trupului. Se gândi iar la confortul patului său. Unde naiba îl ducea Galina?

În cele din urmă, ajunseră la intrarea principală a Bibliotecii Publice Imperiale, la intersecția dintre Nevski Prospekt – principalul bulevard larg al orașului – și strada Sadovaia. Biblioteca era o clădire imensă din piatră, vopsită în albastru pal, cu statui albe flancate de coloane albe. Găzduia comori naționale și străine, cum ar fi biblioteca personală a lui Voltaire, și de vreme ce Galina nu voise să plătească pentru înscrierea lui Nikolai fie la un liceu, fie la o școală militară

pentru cadeți, Nikolai se educase singur în timpul liber, chiar între acești pereți. Biblioteca Publică Imperială era unul dintre locurile lui preferate din oraș. Și acum, la două și jumătate dimineața, clădirea i se părea cumva și mai mare, conturându-se amenințătoare ca o umbră mult prea imensă pentru a fi oprită.

— Te rog, spune-mi că nu vrei să intru prin efracție în bibliotecă.

Galina se uită la el de sus, căci acum plutea la treizeci de centimetri în aer, de vreme ce nu era nimeni pe străzi la ora asta, cu excepția bețivilor, ale căror povești matinale la mahmureală n-aveau să fie niciodată crezute. (Ceea ce ridică iar întrebarea: de ce trebuia Nikolai să fie atât de impecabil îmbrăcat?)

— De parcă aș fi atât de lipsită de considerație față de o instituție națională! îi răspunse Galina. Nu, pur și simplu vreau să reșezi pe rafturi unele dintre cărțile aflate înăuntru. Au fost greșit plasate.

— Să le reșez... acum? De afară?

— Firește că acum și firește că de afară. Își aruncă mâinile în aer. Crezi că am ieșit împreună fiindcă voiam un companion la plimbare?

— Eu...

— Jocul va începe în curând. Poți să simți asta, nu-i așa?

Pot? Nikolai scoase limba, de parcă ar fi putut gusta diferența în aer. Și, de fapt, putea. Era ca... scorțișoara. Cu un adaos de moarte.

Stomacul lui Nikolai, care era deja tulburat pentru că i se refuzase somnul, i se prăbuși în ghețe.

Galina continuă, de parcă anunțul ei cu privire la Joc era o veste banală.

— Există cinci cărți așezate greșit pe rafturi.

Nikolai inspiră adânc. *Nu te gândeai deocamdată la Joc. Concentrează-te asupra unei singure sarcini.* În plus, probabil că se înșela în privința aerului, căci cine auzise vreodată de magie cu gust de scorțișoară? Și nu trebuia să te încrezi în papilele gustative care detectează moartea. Moartea nu era o aromă și nici măcar un miros.

— Care sunt titlurile cărților? o întrebă pe Galina.

— Nu ai nevoie de ele. Aici e vorba de concentrare, Nikolai, și de muncă sub presiune.

Galina ridică privirea spre cer și, cu toate că întunericul era încă negru ca smoala, cu excepția felinarelor, se comportă ca și cum vedea deja primele raze ale soarelui.

— Tic-tac. Estimez trei ore, poate mai puțin, înainte ca lacheii orașului să înceapă să-și vadă de comisioanele lor și cineva să te raporteze Gărzii Țarului.

Stomacul lui Nikolai rămase ferm lipit de tălpile ghetelor. Existau sute de mii, poate milioane de cărți în bibliotecă. Și trebuia să găsească cinci care nu erau la locul lor? În trei ore? Se lăsa în jos la colțul străzii și se rezemă cu spatele de stâlpul unui felinar care pâlpâia.

— Nu fi lamentabil, îi spuse Galina. Ah, și, desigur, nu lăsa pe nimeni să te prindă făcând vrăji.

Nikolai dădu ușor din cap. Asta i se repetase mereu, ori de câte ori ea îi dădea o lecție într-un loc public. Trebuia să-și protejeze identitatea. Galina era foarte sigură că celălalt mag nu știa de existența lui Nikolai, dar, pentru orice eventualitate, el trebuia să ascundă cine era. Asta avea să-i ofere avantajul surprizei atunci când Jocul începea.

Bineînțeles, Galina nu se deranjase să-i spună cine era celălalt mag sau de unde știa de el.

— Sunt mentor, îi spusese ea, drept explicație care nu îi explica nimic, invocând din nou lungul șir de descendență directă, strămoșii ei care avuseseră drept sarcină pregătirea magilor. Și, oricum, nu este important cine e celălalt mag. Asta nu va face decât să îți distragă atenția de la ceea ce *este* cu adevărat important: să devii cel mai bun mag cu putință. Mai mult, sunt cum nu se poate mai sigură că modul în care eu te învăț este net superior celui pe care îl poate oferi celălalt mentor. Atâta timp cât faci ceea ce ți se spune, firește.

Și continuase așa. Galina dădea comenzi, iar Nikolai se supunea.

Acum, ea se îndepărtă de bibliotecă, plutind pe Nevski Prospekt în direcția din care veniseră.

— Ce bine-ar fi dacă lecțiile ei n-ar avea loc în toiul nopții!

Însă Nikolai inspiră adânc și își trosni încheieturile degetelor. Oboseala putea să fie învinsă; o mai făcuse de multe ori până atunci.

Renunță să-și mai plângă de milă și se ridică de unde șezuse rezemat de felinar. Se concentrează asupra pereților impenetrabili ai Bibliotecii Imperiale. *Închipuie-ți că sunt transparenți, se gândi el. Închipuie-ți că pereții nu sunt nimic altceva decât aer.*

Preț de o clipă, își păstrară starea solidă. Și, apoi, pereții păzură să lucească înainte de a se evapora complet din fața lui Nikolai, iar el putu să vadă prin ei.

La început, totul părea prea eteric, prea lipsit de substanță, ca și cum ar fi pătruns într-o dimensiune locuită numai de stafii. Însă, încet-încet, încăperile începură să se umple, mai întâi apărură mesele și scaunele, apoi coloanele și rafturile și, la urmă, cărțile.

Nikolai icni. Să vadă sutele de mii de cărți acum, când avea o sarcină imposibil de îndeplinit, era cu mult mai

descurajator decât în trecut, când cercetase rafturile. *Nu voi putea niciodată să le pun în ordine.* Chiar dacă ar fi fost prezent în mod fizic în bibliotecă, ar fi durat săptămâni, poate luni, să verifice toate cotoarele pentru a se asigura că erau în ordinea potrivită.

Dacă ar fi fost mai puternic, poate că ar fi putut să le poruncească tuturor cărților din bibliotecă să zboare de pe rafturi în același timp și apoi să le dirijeze să se reordoneze în mod corect. Însă asta era genul de vis pe care cineva l-ar avea după prea multe pahare de vin, urmate de prea multe păhărele de votcă ieftină.

În imaginația lui, Nikolai mergea prin bibliotecă, trecând de la sălile de lectură mai populare, pline de ziare și reviste, la sala cu documente rare, care necesita permisiune specială – cel puțin, permisiunea era necesară celor care nu puteau să vadă prin pereți și să răsfoiască acele colecții în toiul nopții.

Dacă aș putea să izolez cărțile care au fost atinse în ultimele douăzeci și patru de ore – poate nu atât de mult timp, de vreme ce probabil că Galina a vizitat biblioteca la sfârșitul zilei, pentru a minimaliza riscul ca bibliotecarii să-i strice treaba –, atunci aș putea să le poruncesc acelor cărți să se reazeze pe rafturi în locurile corecte.

Își împreună mâinile în față, de parcă s-ar fi rugat, și se concentrează să atragă atenția tuturor cărților din bibliotecă. *Dacă ați fost mutate ieri, vă poruncesc să vă mutați iar, acum. Alunecați în față, extrageți-vă de pe raft.*

Nikolai își ținu respirația. Unele dintre volume începură să freamăte pe loc. *Alunecați în față, extrageți-vă de pe raft,* își exprimă el din nou voința. Câteva cărți începură să se miște, doar doi centimetri. Se încruntă. *Alunecați în față, extrageți-vă de pe raft!*

Și atunci, toate deodată, câteva sute de cărți săriră de pe rafturi și se opriră brusc în aer. Nikolai zâmbi.

Acum, duceți-vă la locurile voastre, le porunci cărților.

Acestea nu făcură nimic, ci doar plutiră în aer.

Hmm. Nikolai strâmbă din buze. Nu avea să fie așa de simplu pe cât sperase, căci, aparent, planul lui nu funcționa dacă nu le spunea cărților unde anume să se ducă. Și totuși... Erau doar câteva sute de cărți. Putea să facă asta. Putea să verifice numărul de pe cotoare, comparându-l cu numerele cărților adiacente, să le împingă la loc pe cele care se aflau unde trebuia și să le scoată pe cele care nu se potriveau. *Numai dacă nu cumva o adunare de anarhiști a vizitat biblioteca ieri, cele mai multe cărți ar trebui să fie în spațiile cuvenite.*

Și, astfel, Nikolai începu sortatul migălos. Prima carte era un dicționar rus; cărțile de pe raftul din spatele acestuia erau toate etichetate cu aceleași numere de clasificare. *Poți să aluneci la loc.* Cartea ascultă și intră la locul ei. Următoarele câteva cărți se aflau, în mod similar, în spațiile corespunzătoare. Aparent, fuseseră scoase de pe rafturi pentru a fi răsfoite, dar cei ce le studiaseră le puseseră la loc în mod corect.

Totuși, după patruzeci și cinci de minute, Nikolai nu găsisese nicio carte greșit plasată. Își frecă ceafa. Poate că această strategie nu era bună. Poate că farmecul pe care îl aruncase asupra cărților era greșit. Însă nu mai era mult până la patru dimineața, prea aproape de ora la care orașul se trezea, iar Nikolai nu putea s-o ia de la capăt. Trebuia să insiste înainte să fie descoperit.

Următoarea carte, care plutea dincolo de raft, era un manual de cultivare a grâului. Însă fusese plasată alături de tratate economice, ceea ce era în mod clar greșit, chiar și fără să compare numerele de pe cotoare.

— În sfârșit! exclamă el cu voce tare.

Nikolai direcționează manualul despre grâu câteva rafturi mai departe, spre surorile sale.

Una rezolvată, încă patru rămase.

Însă, de după colțul străzii Sadovaia, se auziră două glasuri. Nikolai inspiră scurt, apoi țâșni după celălalt colț al bibliotecii și se lipi de perete.

Erau doi pescari care se îndreptau împleticit spre casă – sau poate spre docurile de pe malurile Nevei – după o noapte lungă petrecută la tavernă. Se opriră la mai puțin de o jumătate de metru de locul unde se afla Nikolai, care își ținea respirația și încerca să nu facă nicio mișcare. Unul din bețivi își descheie pantalonii și se ușură pe stâlpul felinarului. Celălalt râse și își descheie și el pantalonii, dar își aținti jetul spre jetul celuilalt.

— Ticălos fără mamă!

Primul pescar își undui jetul ca pe o spadă lichidă, șovăielnică, spre al celuilalt. Începu un duel al urinei.

Ei, drăcie! Aveau cumva opt ani?

Pescarii se scuturau de răs în timp ce se „băteau” cu spadele lor galbene și împutite. Nikolai se lipi de perete în timp ce jetul celui de-al doilea pescar deveni și mai nesigur și ajunse la câțiva centimetri de ghețele băiatului.

Într-un sfârșit, terminară și porniră clătinat în felul lor slobod, plin de veselie. Numai atunci când pașii lor de bețivi nu se mai auziră, Nikolai își îngădui să respire.

După aceea, munci într-un tempo mai alert și descoperi încă trei cărți în secțiuni greșite. Rămânea doar un singur titlu greșit plasat. Însă Nikolai nu mai era singura persoană de pe stradă. Acum era cinci și un sfert și începuseră să apară și alți oameni. Nevski Prospekt era, la urma urmelor, una dintre cele mai aglomerate străzi din oraș. Și acei oameni începuseră să-i

arunce priviri ciudate tânărului bine îmbrăcat, care stătea ca în tranșă la intersecția dintre Nevski Prospekt și strada Sadovaia.

() florăreasă de vizavi îl zări. Îi făcu semn cu mâna unui bărbat care căra mai multe coșuri cu mere.

Acum ori niciodată, gândi Nikolai. Nu mai erau decât vreo treizeci de cărți care trebuiau să fie verificate. Nu era suficient de puternic pentru a manipula mișcarea unei întregi biblioteci pline de cărți, dar cu siguranță putea să manipuleze treizeci. Își împreună mâinile și mai strâns în fața lui și murmură, aproape în sinea sa:

— Întoarceți-vă la locurile voastre corespunzătoare! Toate!

În interiorul bibliotecii, două duzini de cărți țâșniră drept în spațiile lor. Cinci sau șase, pe de altă parte, bâzâiră prin aer, o pereche aproape ciocnindu-se una de alta, și se unduiră prin bibliotecă, înapoi în sălile corecte, intervalele corecte, rafturile corecte.

Nikolai își lăsă brațele să-i cadă în lături și clipi când se termină. Tot ceea ce putea să facă acum era să spere că volumele prost plasate pe care le găsisese le includeau și pe cele cinci pe care le amestecase Galina.

Bărbatul cu merele își lăsă coșurile jos și o porni spre Nikolai. Nikolai se răsuci pe călcâie și se îndepărtă grăbit pe stradă.

— Tu! Domnule! strigă bărbatul, câtuși de puțin politicos, în pofida folosirii cuvântului „domnule”.

Nikolai nu se întoarse. În loc de asta, coti și se năpusti pe o alee. Verifică în jur – stânga, dreapta, sus, jos – pentru a se convinge că nu-l privea nimeni din cadrul vreunei uși sau ferestre. Apoi își trecu mâna de-a lungul trupului, din cap până în picioare, și aruncă asupra sa iluzia că hainele lui de domn erau de fapt cele ale unui lucrător. Jobenul, un melon turtit. Redingota, un costum din flanel aspru. Cravata, o batistă

pătată. Și tot așa, până la șireturile destrămate ale ghetelor uzate. Când Nikolai ieși de pe alee, bărbatul cu merele fugi chiar pe lângă el.

Nikolai expiră pentru a mia oară de când Galina îl târâse afară în noapte.

Și acum, în cele din urmă, putea să se ducă acasă și să doarmă. Asta dacă Galina nu mai avea și o altă surpriză care să-l aștepte.

CAPITOLUL CINCI

Iuliana alunecă pe culoarele Palatului de Iarnă, trecând de coloanele albe și de candelabrele din cristal și de toate tipurile de poleieli aurite de pe pereți. Dacă ar fi fost o altă fată de cincisprezece ani, ar fi luat-o la fugă, însă ea era Marea Prințesă a Rusiei, iar cei din familia regală nu alergau. Ei bine, de fapt, fratele ei mai mare, Pavel Aleksandrovici Romanov, alerga pe hol în fața ei, cu toate că era nepotrivit pentru un prinț moștenitor.

Însă Iuliana nu semăna cu Pașa – așa îi spuneau membrii familiei și cei mai apropiați prieteni – aproape deloc. Iuliana era interesată de economie și de politică (și chiar în acea clipă ducea o hartă enormă, făcută sul), iar Pașa era interesat de vânătoare și de lectură. El zâmbea des și sporovăia cu toți servitorii, în vreme ce ea avea decența de a-și păstra demnitatea rangului regal. Și părul lui era mereu ciufulit! Nu, Iuliana nu semăna deloc cu Pașa și slavă Domnului pentru asta! Imperiul rus avea nevoie de cel puțin un Romanov cu capul pe umeri în generația asta.

Pașa o aștepta în fața ușilor aurite și grele care marcau intrarea în biroul tatălui lor, fără să-și fi pierdut suflul. Cei doi

membri ai Gărzii Țarului, câte unul de fiecare parte a ușii, luară poziția de drepti. Probabil că deja se înclinaseră în fața lui Pașa – el *era* țareviciul, la urma urmelor –, însă se înclinară din nou când o văzură pe Iuliana.

- Tata este ocupat? îl întrebă ea pe unul dintre cei doi.
- Discută cu țarina, Alteța Voastră Imperială.
- Atunci, revenim mai târziu, zise Pașa.
- Ba nu, n-o vom face.

Iuliana împinse ușile, înainte ca fratele ei sau soldații să poată protesta. Nu că ar fi făcut-o. Învățaseră cu mult timp în urmă că era mai bine să o lase pe Iuliana să facă precum voia decât să suporte mânia ei.

Țarina tresări în fotoliul ei la auzul ușilor deschise, apoi izbucni într-un acces de tuse. Țarul se mulțumi să ridice privirea de la biroul său și oftă.

— Iuliana, de câte ori trebuie să te rog să lași soldații să te anunțe cum se cuvine? Uite ce i-ai făcut mamei tale. Elisabeta, i se adresează țarinei, te simți bine?

Iuliana îi aruncă o privire țarinei. O batistă bleu era lipită de fața ei și mai palidă, iar mâinile delicate îi tremurau în timp ce ea se zguduia de tuse.

— Îmi pare rău, mamă. N-am vrut să te sperii. Iuliana se răsuci din nou spre țar: Însă Pașa tocmai s-a întors și are multe de spus despre stepa kazahă. E destul de alarmant.

Pașa apăru râzând din spatele ei.

— Doar ceva mai alarmant decât modul în care intri tu într-o încăpere.

Iuliana îi aruncă una dintre faimoasele sale căutături încruntate.

Asta îl făcu doar să râdă și mai tare. *Îh! Frații.*

Țarul se așează la loc în jilțul său, care, deși era mai simplu, părea tot un tron, la fel ca cel din sala oficială a tronului.

— Eu și mama voastră tocmai discutam despre planurile cu privire la ziua de naștere a lui Pașa, îi explică el.

Când se încrunta, semăna mult cu Iuliana. Sau Iuliana semăna mult cu el. Statui grave, blonde, venite direct din Roma antică.

— Este în regulă, spuse țarina, încetând în cele din urmă să mai tușească. Își adună crinolina enormă, argintie, și se ridică: Am terminat.

— Mamă, nu pleca, spuse Pașa. Ceea ce am eu de zis mai poate aștepta.

— Nu prea poate, îl contrazise Iuliana.

Țarina zâmbi și o sărută pe Iuliana pe creștetul cu bucle îngrijit coafate, apoi se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta pe Pașa pe obraz.

— Nu-i nimic, scumpule, vorbește cu tatăl tău.

Țarina îi zâmbi și țarului și ieși din încăpere.

Iuliana puse harta – încă făcută sul – pe biroul tatălui ei și se așeză în fotoliul pe care îl părăsise mama ei. Nu se mai simțea în el nicio urmă de căldură, ca și cum ar fi fost prea mult să-i ceri trupului micuț și bolnăvicios al țarinei să producă destulă căldură pentru a încălzi pernele. Însă Iuliana își alungă gândul din cap. Ceea ce era important acum erau kazahii și să-l convingă pe țar să facă ceva în privința lor.

— Tată, ceea ce eu...

Țarul ridică o mână.

— Iuliana, de ce nu-l lași pe Pașa să vorbească? El este cel care a fost în stepă, nu-i așa?

— Da, bine...

Dar făcu un gest spre Pașa, căci acesta era motivul pentru care îl târâse aici, cu toate că, de îndată ce sosise înapoi în Sankt Petersburg, el voise mai întâi să meargă să-și vadă prietenii.

— Așadar, îi spuse țarul lui Pașa, mi s-a spus că a refuzat Qasim să cineze cu tine?

— Într-adevăr, tată, răspunse Pașa, trecându-și o mână prin păr, netezindu-și-l în acel mod nonșalant și provocator care părea să placă tuturor fetelor nobile.

„Ca niște valuri de aur”, o auzise Iuliana pe fiica baronesei Zorina spunând nu de mult în timpul unui ceai. Iuliana voise să-i tragă un pumn în fața ei searbădă.

— Cu toate că am abolit hanatul lor, spuse țarul, kazahii încă îl consideră pe Qasim conducătorul lor. Te-am trimis să cinezi cu el cu un scop, Pașa. Aveam nevoie să aduni informații pentru mine, mai ales după ce, la începutul acestui an, kazahii au atacat detașamentele noastre de cazaci.

Pașa se sprijini de una dintre bibliotecile tatălui său, lăsându-se pe coate.

— Dar am aflat tot ce trebuie să știm, chiar și fără să mă întâlnesc cu Qasim.

— Cum?

— Am mijloacele mele, răspunse Pașa, surâzând.

Țarul își frecă ochii cu podul palmelor.

— Nu cred că vreau să știu despre metodele tale, spuse el.

— Nu, tată, crede-mă, nu vrei.

Iuliana încercă să nu zâmbească – în general, nu credea în zâmbete –, dar nu se putu abține, deoarece fratele ei i le stârnea. Iar Pașa îi povestise deja despre metodele *lui* de spionaj.

Pașa era renumit pentru faptul că se strecura din palat îmbrăcat în haine simple, deghizat ca un om de rând, astfel încât să poată să-și petreacă timpul jucând cărți cu pescarii pe docuri sau frecventând taverna cu prietenul lui, Nikolai Karimov. La fel fusese și în stepa kazahă, unde Pașa își lăsase uniforma de ofițer în tabăra armatei și se furișase îmbrăcat într-o tunică

umplă și o pereche de pantaloni obișnuiți. Apoi hoinărise prin principalul punct comercial, pozând într-un călător nevinovat.

Trecuse pe lângă standuri cu căciuli în culori vii, plate în vârf și cu broderii sofisticate pe laterale. Exista o tarabă specializată în caise uscate. Și o alta cu saci plini cu grâne.

După colțul standului unui măcelar, Pașa se opri și tândălise. Un grup de oameni se adunase în jurul măcelarului, care ținea un satâr deasupra unei jumătăți de miel. Măcelarul era cel mai tânăr dintre ei – cel mult douăzeci și cinci de ani –, dar părea să se bucure de atenția celorlalți. Poate că era din pricina satârului său.

— Rușii sunt o pacoste, spusese un bărbat.

— Da, o pacoste, o molimă, adăugase un altul. Cred că pot să traseze granițe arbitrare și să ne interzică să migrăm dincolo de ele. Nu vom suporta asta.

— Răbdare, zisese măcelarul. Planurile revoltei au fost deja croite. Oamenii lui Qasim sunt pregătiți.

— Așa sper, spusese primul bărbat.

— Fără niciun dubiu, întărise măcelarul.

Ridicase satârul deasupra capului. Lama căzuse imediat peste miel cu un *zdrang* asurzitor.

— Vom nimici molima rusească.

— Am auzit că țarul l-a trimis pe fiu-su aici cu daruri și promisiuni deșarte, spusese unul dintre bărbați.

Măcelarul își legănase satârul și îl trântise din nou asupra mielului cu o bufnitură răsunătoare.

— Aduceți-l pe țarevici la mine și am să-i arăt eu țarului ce părere avem noi de darurile lui. O să-l jupoi pe fiu-su ca pe un miel și-am să-i trimit carcasa înapoi legată cu o fundă.

Bărbații strigaseră de bucurie și hohotiseră. Apoi îl descoperiseră pe Pașa și el încercase să-i convingă că nu era spion

rus. Când nu l-au crezut, au urmat pumni cărați (Iuliana renunțase să mai asculte cu atenție atunci când Pașa intrase în amănuntele sângeroase, dar grozave ale bătăii), urmați de o fugă nebunească prin punctul comercial, iar Pașa reușise să scape de ultimii dintre urmăritorii săi, pentru a se întoarce teafăr în tabără.

Curând după aceea, Armata Imperială părăsise stepa kazahă.

Acum, Pașa îi făcu vesel cu ochiul Iulianei, apoi își șterse expresia năstrușnică de pe chip și își dresе glasul pentru a se adresa tatălui lor.

— Kazahii nu sunt deloc mulțumiți de reformele noastre. Nu le plac oficialii noștri sau încercările noastre de a le da pământ pentru a-l cultiva; ei sunt nomazi și cred că noi le vâram cu forța pe gât cultura noastră. După părerea mea, degeaba le promitem că dorim să consolidăm imperiul cu ei în calitate de parteneri. Oamenii lui Qasim se pregătesc de revoltă.

— Ești sigur?

— Da, tată. Am auzit-o cu urechile mele, iar oamenii mei, în misiunile lor de recunoaștere, au confirmat.

— Prea bine, atunci.

— Vezi? întrebă Iuliana. Ți-am spus că era de cea mai mare importanță...

— Am terminat aici? întrebă Pașa, uitându-se spre ușă.

— Nu, îi răspunse Iuliana, în același timp cu țarul, care spuse „da”.

— Minunat, comentă Pașa. În cazul ăsta, am plecat.

Se desprinsе de bibliotecă și deschise ușa.

— Nu uita de întrunirea Consiliului Imperial din această după-amiază, adăugă țarul.

Pașa se opri.

— Vei fi prezent, Pașa.

Băiatul se întoarce să-l privească pe țar. Strălucirea care juca de obicei în ochii lui Pașa se stinse.

— Bine. Firește că voi fi, tată.

Iuliana se îndoia că Pașa avea să-și facă apariția. Fusese în steпа kazahă mai bine de o lună, ceea ce depășea cu mult capacitatea fratelui său de a-și îndeplini îndatoririle oficiale. Nu că n-ar fi fost responsabil; era. Doar că lui Pașa nu-i plăcea să facă lucruri pe care se presupunea că trebuia să le facă un țarevici. Mai ales în uniformă. Și sub comanda țarului.

Pașa se strecură din birou, ieșind spre libertate. Soldații de la ușa o închiseră din nou.

Iuliana se trase la marginea fotoliului și luă harta cu teritoriile kazahe pe care o adusese cu ea. Începu s-o deruleze pe biroul țarului.

Țarul ridică mâna.

— Nu e nevoie.

Iuliana strâmbă din nas.

— Prea bine. Strânse harta la loc. Atunci, ce-ai de gând să faci?

— Voi decide după ziua lui Pașa.

Iuliana lovi harta de marginea biroului.

— Tată! Nu se poate să stai și să aștepti. Se coace o răzmeriță...

— Iuliana!

Țarul se ridică de la birou, încet, cu hotărâre. Cu fiecare centimetru, umbra de pe chipul lui devenea tot mai întunecată. Fiecare secundă necesară pentru a ajunge complet în picioare părea un an.

— Nu ești tu țar. *Eu* sunt. Și asta înseamnă că eu sunt cel care știe cel mai bine ce trebuie făcut pentru imperiul nostru.

Însă Iuliana îi întoarce aceeași privire de oțel.

— Poate că ai dreptate, tată. Dar să presupunem, de data asta, că va veni ziua în care nu vei mai fi țar. Măcar pregătește Rusia pentru asta. Măcar pune bazele protejării mele și-a lui Pașa.

Se duse dincolo de biroul țarului, spre colțul covorului în nuanțe de albastru și auriu care acoperea cea mai mare parte a podelei încăperii.

— Ce...?

Însă țarul lăsă întrebarea în aer în timp ce Iuliana rula aproape un metru din covor. Sub acesta se găsea o trapă în podea. Ea își scoase câteva agrafe din păr și descuie broasca într-o clipă. Trapa se deschise scârțâind și lăsă să iasă un aer stătut.

— Inițiază Jocul Coroanei, zise ea, în timp ce scotea un cufăr mic, dar greu, din compartimentul secret.

Cufărul arăta uluitor, ca și cum ar fi fost pictat și lăcuit cu numai o zi în urmă, ca și cum magia respingea praful de pe suprafața sa lucioasă. De fapt, probabil că o și făcea.

— Dă-i Rusiei un Mag Imperial, tată, astfel încât să putem lupta dacă va trebui. Fă-o pentru Pașa, de ziua lui, chiar dacă el nu știe.

Țarul apucă strâns brațele jilțului.

— Dar cum de știi *tu* despre magi, și cu atât mai mult că sunt doi? Informația a fost păzită cu strictețe și despre ea știm doar eu și cei care practică magia. De unde știi despre Joc?

Iuliana păși pe covor și puse cufărul pe biroul țarului. În interiorul cufărului, cele două obiecte străvechi, Condeii Rus și Pergamentul, stăteau în așteptare, pregătite să înregistreze următorul Joc al Coroanei, atunci când s-ar fi ivit ocazia. Aruncă o privire spre jilțul tatălui ei, care arăta ca un tron.

— Știu multe lucruri.

Nu-i spuse că, atunci când era foarte mică, obișnuia să se ascundă în dulapul încăpător din spatele biroului și să tragă cu

urechea la conversațiile lui, inclusiv la cele pe care le purta cu el însuși atunci când credea că restul palatului dormea, despre subiecte ca magii și Jocul și o misterioasă „colecție a Țarilor” (despre care Iuliana dedusese că era o bibliotecă de texte străvechi despre magie – și, probabil, locul de unde tatăl ei aflase prima dată despre magi și despre Jocul Coroanei –, cu toate că ea nu reușise niciodată să localizeze această așa-zisă „colecție a Țarilor”).

— Poate că Pașa e moștenitorul, îi spuse ea tatălui, dar, când tu nu vei mai exista – Doamne ferește! –, el nu va fi capabil să conducă Rusia numai cu șarmul său. Va avea nevoie de mine. Și va avea nevoie de un Mag Imperial.

— De ani întregi e pace în Rusia.

— Pacea pe care o știm de la apusul lui Napoleon în cursul războiului nu va mai fi. Raportul lui Pașa este dovada. Și otomanii se răscolă iarăși în sud. Așadar, o vei face? Vei declara startul Jocului?

Țarul ezită preț de un lung minut.

— Fă-o pentru Pașa, stăruie Iuliana.

Și vorbea serios. Își iubea cu ferocitate fratele, la fel de mult pe cât îl iubea și țarul. Amândoi și-ar fi dat viața pentru el.

— Iuliana, spune-mi din nou, câți ani ai?

— Cincisprezece, tată.

— Dar te porți de parcă ai avea...

— Cincizeci. Știu.

Țarul chicoti.

— Pentru Pașa, hm?

Își trecu degetul peste capacul cufărului din lemn. Era unul dintre lucrurile pe care Iuliana nu reușise niciodată să-l deschidă și acum înțelegea de ce: era guvernat de magie și avea să se deschidă numai la atingerea țarului.

Capacul se ridică singur, ca și cum ar fi fost tras de o mână invizibilă. O pană neagră, lungă și maiestuoasă – smulsă din aripa unui vultur-de-mare cu secole în urmă – și un sul de pergament îngălbenit plutiră în aer.

Iuliana icni, căci, deși știa *despre* magie, nu fusese niciodată martora acesteia.

— Așadar, asta înseamnă că vei porni Jocul?

Țarul încuviință din cap.

Iuliana privi lung Condeiful Rus și Pergamentul. Acestea se răsuciră alene deasupra biroului, înregistrările tuturor Jocurilor trecute și ale unei părți însemnate din istoria Rusiei plutind pur și simplu în aer.

— Dar probabil că n-ar trebui să-i spunem lui Pașa, zise ea.

Țarul dădu din nou aprobator din cap.

— De-asta nu v-am spus niciodată vreunui din voi despre existența magilor și a magiei. Știam că generația aceasta va avea nevoie de un Joc. Și nu știam dacă voi doi – Pașa, de fapt – veți putea îndura violența lui.

Însă Iuliana putea. Colțurile gurii ei se ridicară. Zâmbetul său era feroce și trist totodată.

CAPITOLUL ȘASE

Două zile mai târziu, Nikolai era călare pe o iapă aurie, cu coada și coama albe, pe Insula Ovcinin. Până atunci, nu mai fusese niciodată acolo, cu toate că se afla la numai o oră distanță cu bacul de Sankt Petersburg, însă când Pașa îl întrebase unde ar trebui să vâneze, de pe limbă îi țâșnise „Insula Ovcinin!” înainte ca măcar să gândească. N-avea nici cea mai vagă idee de unde îi venise.

Însă se dovedi a fi o decizie bună. Cerul era senin, pădurea se înveșmântase în roșu și auriu, cum era firesc în aceste zile timpurii de octombrie, iar ogarii tânjeau după o hăituială. Nikolai îl privea pe Pașa, care, zâmbind călare pe un armăsar alb, privea întinderea de pământ din fața sa. Țarul voise ca Pașa să rămână la Palatul de Iarnă și să asculte solicitările obișnuite ale fermierilor ale căror recolte fuseseră distruse de mană. Însă Pașa fugise, iar aici, la țară, țareviciul călărea sălbatic și liber de obligațiile regale.

— Ce vânam azi? întrebă Pașa.

— Cred că în partea asta de țară există din belșug fazani, potârnicși și nurci, răspunse Nikolai. Orice dorește Alteța Voastră Imperială.

— „Alteța Voastră Imperială”? De ce ești atât de formal?

Pașa aruncă o privire peste umăr la restul grupului de vânători, fii de baroni și conți și alte ranguri nobiliare mai mici, toți bufoni dornici să parvină, după părerea lui Nikolai.

— N-o face pentru ei, spuse Pașa. De fapt, aș prefera să n-o faci deloc.

Nikolai își înclină capul.

— Cum doriți, suveranul meu ceresc, prințul moștenitor al Rusiei.

Pașa izbucni în râs.

Nikolai nu mai putu să păstreze o mină serioasă și zâmbi. Acesta era motivul pentru care ei erau prieteni, căci Nikolai era singurul care nu se ploconeala la picioarele țareviciului.

Se cunoscuseră atunci când Pașa avea doisprezece ani, iar Nikolai treisprezece. Nikolai stătuse ghemuit pe pământ în Piața Sennaia, o zonă sordidă a orașului, jucând cărți cu o mână de băieți de origine îndoielnică. Pariase banii pe care nu-i avea, dar nu-i păsa, căci de multă vreme stăpânea abilitatea de a schimba fața oricărei cărți în orice dorea el, înainte ca acela care dădea cărțile să o scoată din pachet. Nikolai pierdea adesea, astfel încât ceilalți să nu-și dea seama. Atunci când câștiga, Nikolai se asigura întotdeauna că avea să câștige mai mult decât pierduse până atunci.

După o mână îngrozitoare de cărți, la care Nikolai sacrificase o dureroasă sumă de ruble, se auzise o voce necunoscută venind din spatele unei clădiri din apropiere.

— Pot să joc și eu?

— Cine ești? întrebă Stanislav, conducătorul bandei.

— Ăăă, numele meu este Pașa.

Răspunsul fusese rostit pe un ton tremurat, însă asta nu era ceva neobișnuit în preajma lui Stanislav, care, la treisprezece ani, era deja solid ca un docher.

Ceilalți băieți se întorseseră să-l vadă pe nou-venit. Îl priviseră din cap până în picioare, de la clăia de păr blond la genunchii roși ai pantalonilor.

— Ca să joci, trebuie să plătești, zisese Stanislav.

— Am câteva monede.

Pașa scosese o punguță, care zornăise a plin.

Satisfăcut de sunet, Stanislav îi făcuse semn cu mâna să se apropie și să joace. Dar era ceva ciudat de familiar la Pașa, de parcă Nikolai l-ar mai fi văzut și altă dată. Totuși, nu știa de unde să-l ia. Apoi se uitase la ghetele lui Pașa, care erau acoperite de un strat subțire de praf...

Nikolai își pocnise ușor degetele și un mic curent de aer îndepărtase praful.

Ghetele lui Pașa erau lucioase și deloc scâlciate. Și nu erau croite din piele ieftină. Nu, fuseseră făurite cu măiestrie din piele scumpă de vițel, de culoarea vinului de Burgundia, în genul celei rezervate nobililor. Nobililor cu o mulțime de bani. Nikolai știa asta din scurta perioadă în care lustruise încălțări pentru un cizmar.

Și după strălucirea din ochii lui Stanislav, extravaganța ghetelor lui Pașa nu-i scăpase nici lui.

O oră mai târziu, Pașa câștigase o sumă frumoșică.

— Vă mulțumesc pentru joc, spusese el pe un ton prea politicos. Însă mă tem că e timpul să plec.

Adunase monedele și îndesase în punga sa bancnotele din mijlocul cercului, apoi se sculase în picioare să plece.

— Nu așa de repede, frumușelule. Stanislav se ridicase și el, dominându-l în înălțime pe Pașa. Cred c-ai trișat.

— P-p-poftim?

Pașa se înroșise. Își vârâse mâinile în păr, trăgând energic de el, și, procedând astfel, turtise bucele blonde, făcându-le mai netede decât fuseseră atunci când sosise.

O, pe focul iadului! gândise Nikolai, în timp ce pusese laolaltă trăsăturile fine cu părul acum împlânzit. *Paşa este diminutivul pentru Pavel. Şi Pavel este numele țareviciului.* De asta arăta atât de familiar, în pofida dărelor de murdărie de pe chip. Cu numai o săptămână în urmă, Nikolai îl văzuse pe Paşa laolaltă cu restul familiei imperiale în timpul unei parade. *Ce naiba căuta țareviciul în afara palatului, încercând să se dea drept un om de rând? Şi mai ales în Piaţa Sennaia, dintre toate locurile.*

Stanislav îşi deschidea şi îşi strângea pumnul cărnos.

— Te-am văzut măsluind cărţile, îi spusese lui Paşa. Ce, crezi că sunt prost fiindcă nu-mi permit încălţări elegante?

— Eu-eu nu ştiu ce crezi c-ai văzut. Dar n-am trişat.

Paşa se dăduse cu spatele înapoi, spre zidul clădirii dindărătul lui.

Nikolai făcuse un pas în faţă.

— Dă-i toţi banii, îl sfătuisese pe Paşa. Asta îl va domoli.

— Nu vorbi în numele meu, *kazahule*, scuiپase Stanislav cuvintele.

Nikolai îşi încheştase maxilarul, însă nu-l trimisese pe Stanislav zburând prin aer, aşa cum şi-ar fi dorit. În schimb, întinsese mâna spre Paşa, care răsturnase toate monedele şi bancnotele în palma lui Nikolai. Acesta le pusese pe pământ, în faţa lui Stanislav. Apoi, Nikolai îşi golise propriile buzunare de toţi banii câştigaţi cu trudă (adevărat, Nikolai *trişase* de fapt, dar nu însemna că nu muncise din greu pentru asta – era nevoie de o mare putere de abţinere pentru a vrăji cărţile în favoarea lui doar o dată la fiecare cinci mâini sau cam aşa ceva) şi îi adăugase grămezii de bani ai lui Paşa.

— Poftim, Stanislav, poţi să-i iei şi pe ai mei şi consideră că datoria s-a stins, bine? În plus, nu vrei să ai probleme cu Paşa.

Dacă are încălțări elegante, poți să pui rămășag că are și părinți bogați, care au legături cu tot felul de oameni pe care nu i-ai vrea să se amestece în treburile tale.

Stanislav își încrucișase brațele la piept. Își trecuse limba peste dinții de jos. Și apoi luase banii lui Pașa și-ai lui Nikolai.

— Bine, kazahule. Dar cară-te din piața mea și să nu te mai întorci vreodată!

Pașa și Nikolai o luaseră la goană. Nu se opriseră până ce nu ajunseră pe malurile Nevei, la Palatul de Iarnă, cu fațada sa verde, aurie și albă, ca o versiune rusească a Versailles-ului.

Pașa icnise.

— Știi cine sunt.

Era roșu la față de la efort și părul îi era iarăși vâlvoi. Nikolai ridicase din umeri, încă gâfâind după ce alergaseră atât de tare și atât de departe.

— N-am să spun nimănui.

— Eu... îți mulțumesc.

— Sigur. Însă îți dau un sfat, îi spusese Nikolai, în timp ce arunca din nou priviri furișe spre încălțărilor prea lucioase ale lui Pașa. Dacă ai de gând să te mai furișezi din palat, vei avea nevoie de deghizări mai bune. Cum ar fi ghetetele. Și... ei bine, ca să fiu cinstit, tot ce porți este mult prea drăguț. Chiar și găurile din pantaloni sunt simetrice. Te-aș putea ajuta, totuși. Știu câte ceva despre haine...

De atunci, deveniseră cei mai buni prieteni.

Acum, pe Insula Ovcinin, Nikolai înțelegea că prietenul lui se săturase de eticheta și protocolul vieții de la curte.

Pașa oftă.

— O, nu-mi pasă ce vânam. Potârnicchi, fazani... Alege ceva și dă drumul ogarilor în pădure împreună cu ceilalți. Făcu un gest cu mâna înmănușată spre nobilimea gătită și

spre caii din spatele său. Apoi, tu și cu mine putem porni în căutarea aventurii.

Nikolai râse. Pașa participa doar la jumătate din vânătorile organizate pentru el. Cealaltă jumătate și-o petrecea hoinărind prin păduri neexplorate, aruncând pietre în râuri și moțâind legănat de muzica frunzelor care foșneau. De dragul lui Pașa, Nikolai spera ca țarul să trăiască veșnic. Pașa s-ar fi ofilit dacă ar fi fost încuiat în Palatul de Iarnă, obligat să trăiască potrivit rangului regesc pentru care se născuse.

— Hei! strigă Nikolai în urma sa, spre Anatoli Golubin, fiul unuia dintre baronii veniți în vizită de la Moscova. Înălțimea Sa a decis ca azi să vânam potârniche. Dorește ca grupul vostru să se îndrepte spre miazănoapte, în timp ce noi ne vom îndrepta spre răsărit. Puteți să luați ogarii.

Din șaua calului, Anatoli mormăi ceva, nemulțumit. Însă bărbații făcură plecăciuni, în timp ce Pașa își înfipse pintenii în coastele calului și porni spre partea de răsărit a pădurii. Nikolai îl urmă.

Încetiniră pasul cailor atunci când intrară în pădure, dar, curând, solul pădurii deveni foarte des din pricina vegetației și a copacilor căzuți, așa încât fură nevoiți să descalece. Își legară caii de doi arțari zdraveni și porniră mai departe pe jos.

— Ai vreo idee încotro mergem? întrebă Nikolai în timp ce înconjura un buștean căzut în calea sa.

— Cătuși de puțin, răspunse Pașa.

Merse în echilibru, cu mare aplomb, pe bușteanul pe care Nikolai îl ocolise, apoi sări peste un bolovan.

Nikolai aplaudă ironic. Pașa râse.

— Ești doar invidios pentru că nu te-ai născut la fel de grațios ca mine.

— O, vrei o demonstrație de grație?

Nikolai sări pe o stâncă zimțuită, apoi pe o alta, aterizând într-un picior. Apoi alunecă pe fața acoperită de mușchi a stâncii și aproape că își scrânti glezna sărind în pietriș.

Pașa huidui. Nikolai făcu o grimasă. Poate că cei din familia Romanov erau binecuvântați cu mai multă grație. Sau cel puțin cu un echilibru mai bun.

— Nu te bosumfla, Nikolai. Nu poți fi cel mai bun în toate, spuse Pașa rânjind, în timp ce-l ridica pe Nikolai de la pământ.

Nu sunt, gândi Nikolai. Nici pe departe.

Însă era imposibil să rămână îmbufnat în timp ce continuau să meargă prin pădure, care, asemenea multora care împânzeau peisajul rural al Rusiei, era plină de mesteceni zvelți, albi, cu frunze delicate care scliffeau galbene în soarele de toamnă. Prin iarbă bolborosea un pârâu și Nikolai fu din nou uimit de cât de minunată se dovedise a fi decizia de a veni pe Insula Ovcinin.

Din tufe țâșni un fazan, care se avântă în aer, în spatele lor. Pușca lui Nikolai nu era încărcată, dar el ridică o piatră de jos și o azvârli în fazan. Acesta căzu de parcă ar fi fost nimerit de un glonț.

Pașa alergă într-acolo.

— Tu chiar ai făcut ceea ce cred eu că ai făcut?

— Ăăă... da.

— *Incroyable**, rosti Pașa. Și spui că nu ești bun la toate. Sunt momente în care mă întreb dacă tu chiar ești întru totul om.

Nikolai tresări, cu toate că acel comentariu n-ar fi trebuit să-l deranjeze, căci nu folosisese magia pentru a lovi fazanul.

— Uneori, mi-aș dori să fiu în locul tău, zise Pașa.

* „Incredibil”, în lb. franceză.

— Ba nu, crede-mă, nu ți-ai dori.

Nikolai se băgă prin arbuști, recuperează pasărea și o vâri într-un sac.

— Ba da, dar nu vreau să mă cert cu tine. Pașa inspiră adânc, apoi se trânti pe un petic de mușchi uscat, închise ochii și se sprijini cu spatele de un buștean de alături. Cât sunt de bucuros să mă aflu afară din palat, murmură. Cred că atunci când voi moșteni tronul, voi abdica imediat.

Nikolai se așează pe buștean, alături de el.

— N-ai să faci una ca asta și știi prea bine.

— Ah, dar pot să visez, răspunse Pașa și deschise ochii. Zilele astea, presiunea nu vine numai de la tata. E vorba și de mama. Ea crede că este imperios necesar să-mi găsească o soție.

— Cunoscut destule care ar fi mai mult decât bucuroase.

Nikolai îl înghionti pe prinț cu gheata. Orice fată din Imperiul Rus și-ar vinde sufletul pentru a fi Cenușăreasa țareviciului.

Pașa răspunse smulgându-i gheata din picior lui Nikolai.

— Hei!

Pașa râse și aruncă gheata în tufiș.

— Știi c-aș vrea mai mult de la o soție decât să se gudure la picioarele mele.

— Păi, tot ceea ce vreau eu este o gheată care să-mi *acopere* piciorul.

Nikolai țopăi prin iarbă și prin pietre în direcția în care dispăruse gheata.

În clipa următoare, tihna dimineții fu spulberată de bubuitul unui tunet. Fu atât de violent, încât scutură frunzele din mesteceni și vibră în pământ. Nikolai și Pașa săriră în sus.

Nikolai se clătină prin tufișuri, luptându-se să-și pună gheata, în timp ce privea cerul cu ochii mijiți. Era încă albastru

strălucitor, cu excepția unui nor negru deasupra extremității estice a pădurii. Un fulger spintecă azurul și, pentru un moment, Nikolai se întreabă dacă cerul mai putea fi lipit vreodată laolaltă.

— Trebuie să ne adăpostim! strigă el când tună iar.

Un alt fulger brăzdă cerul și lovi un copac în depărtare, iar fumul negru se ridică instantaneu la cer. Apoi, într-o scurtă perioadă de liniște, țipătul unei fete fu adus de vânt dinspre răsărit. Nikolai se aplecă în direcția din care venea. Nu suna ca un strigăt de ajutor. Suna ca... un strigăt de luptă.

Nici nu se stinse bine ecoul strigătului ei, că tunetul și fulgerul se repeziră iar într-o succesiune rapidă. Totuși, nu era niciun strop de ploaie, ci numai foc, izbucnind din copacii trăsniți, până când cerul spre răsărit fu ascuns de portocaliu, galben și negru.

— Fata! Trebuie să o ajutăm! exclamă Pașa.

— Rămâi acolo. Mă duc eu.

Nu-l putea lăsa pe Pașa să alerge drept în miezul unei furtuni ca aceea. Dacă i se întâmpla ceva?

Însă Pașa deja o luase la fugă, adâncindu-se în pădure.

— Fir-ar să fie!

Nikolai porni repede după el. Dar, cum șiretul de la gheață nu era legat, se împiedică într-o băltoacă de noroi. Pașa se năpusti înainte și dispăru după copaci.

Nikolai se uită urât la șireturi și acestea acționară, legându-se cu un nod dublu. Apoi sprintă cât de repede putu, croindu-și drum printre tufe și sărind peste copacii căzuți, pătrunzând, cu fiecare pas, tot mai adânc în pădure, prin aerul gros din pricina cenușii.

Când îl ajunse din urmă, Pașa se oprise deja, la nici treizeci de metri de flăcări.

— Ce este *asta*?

Paşa arată spre inelul de copaci care ardeau, căzuți în fața lor într-un cerc perfect.

— Nu știu, răspunse Nikolai.

Însă n-avea cum să fie un fenomen natural. Se răsuci pe călcâie, căutând. Ceva făcuse asta dinadins. *Cineva*. Simțea alteritatea plutind în aer, dens și greu. Și, din nou, scorțișoara amestecată cu prevestirea morții. Nikolai se șterse la gură, de parcă asta ar fi putut să elimine orice urmă de gust și prorocie.

Grămada de copaci aprinși începu să se miște, ridicându-se dinspre centru. El și Paşa se dădură înapoi, împleticindu-se, și își scoaseră cuțitele de vânătoare, iar Nikolai se poziționează între Paşa și infern. Nu l-ar fi pierdut pe viitorul țar al Imperiului Rus fără o luptă, cu toate că habar n-avea cu ce ar fi putut să se lupte.

Focul deveni și mai fierbinte și ardea cu o viteză nesăbuită, ramurile din mijlocul grămezii prefăcându-se în cenușă chiar în secunda în care o limbă de foc le atingea.

Apoi, pe măsură ce focul devora și ce mai rămăsese din copaci, dezlănțuindu-se spre marginea cercului, o mică siluetă se ridică din centru, ea însăși înghițită de flăcări.

— Vezi, tată, rosti o voce de fată, calmă, aproape veselă, ți-am spus că azi îl voi stăpâni. Luptă împotriva focului cu foc, nu cu apă sau gheață.

Apoi fluieră o melodie, iar focul de pe brațele, pieptul și fusta ei se stinse. Singurele flăcări rămase se aflau în creștetul ei, o grămadă de bucle rebele roșii, răvășite de vânt, și o șuviță de negru. Fluieră iar și se stinse și focul din copacii căzuți.

Paşa se dădu înapoi, strivind o frunză. Aceasta pocni, cu toate că abia perceptibil, dar fata se întoarse.

— Cine-i acolo?

Nikolai și Paşa înghețară, și nu doar în sens metaforic. Fata le înghețase picioarele pe pământ.

— Cine ești? întrebă Pașa în șoaptă, în timp ce privea cu gura căscată fata murdară de cenușă.

Preț de încă o clipă, ea îi privi lung pe amândoi. Apoi, se răsuți pe călcâie și fugi, un vârtej de păr roșu și rochie cenușie năpustindu-se în pădure și dispărând în adâncurile ei întunecate.

Dar Nikolai nu avea nevoie să-i spună cine era. Deja știa. N-o mai văzuse niciodată pe fată până atunci, dar în mod sigur ea era.

Celălalt mag din Joc.

CAPITOLUL ȘAPTE

Mesajul țarului ajunsese la Serghei în timp ce furtuna cu descărcări electrice din pădure lua sfârșit. Biletul, scris pe hârtia elegantă de la palat, era scurt, dar clar:

*Aduceți-vă magul la Bolșebnoie Duplo pe 13 octombrie.
Atunci va începe Jocul Coroanei.*

Poftim? Jocul Coroanei? Serghei se prăbuși pe pragul căsuței. Nu se putea. În tot acest timp presupusese că Vika era singurul mag. Îi trimisese vorbă Galinei, atunci când descoperise aptitudinile Vikăi, dar ea nu-l informase niciodată că avea un mag sub tutela ei. Își strânse pumnii. Atât de tipic pentru sora lui!

Totuși, furia lui fu de scurtă durată, căci nu avea energia să i se dedice. În plus, ce se mai putea face acum?

Dar fiindcă Galina ținuse secret față de Serghei că și ea avea un elev, Serghei nu avusese de ce să creadă că mai exista încă un mag. Era așa cum se presupunea că trebuia să fie – când Magul Imperial murea, harul magic al lui sau al ei se întorcea la izvorul nesecat al Rusiei, unde se reîncărca și, în cele din

urmă, căuta un alt om în care să crească. Se întâmpla rar să existe mai mult de un singur mag odată. Din câte știa Serghei, se întâmplase de foarte puține ori, cât să numeri pe degetele de la o mână, în decursul mii de ani de când se născuse Rusia. Iar el se cufundase atât de total în mica sferă a vieții sale și a Vikăi de pe Insula Ovcinin, încât nu mai dăduse atenție dacă „alteritatea” altui mag plutea în aerul Rusiei.

Însă, acum, Vikocika mea nu este singura, ci una dintre doi, gândi Serghei. Și știa cum se sfârșea întotdeauna Jocul: nu era loc decât pentru un singur Mag Imperial, căci el sau ea avea nevoie de acces la întreaga forță a magiei Rusiei. Și, prin urmare, magia îl omora pe cel care pierdea Jocul.

Serghei rămase încremenit, cu pantalonii murdari de pământ. *Cum este cu puțință? Mai ales când credeam că mai am încă doi ani să o pregătesc, să-i petrec cu ea. Acum nu mai am decât trei zile...*

Și, mai rău de-atât, cum putea să-i spună Vikăi, când el însuși de-abia putea accepta adevărul?

Avea nevoie de timp de gândire. Privi spre locul unde furtuna cu descărcări electrice tocmai se domolise. Și porni prin pădure, în direcția opusă.

CAPITOLUL OPT

La întoarcerea de pe Insula Ovcinin, Nikolai intră cu pași împleticiți în bucătăria casei Zakrevski. Ochii săi scrutară încăperea, dar nu mai era nimeni prin preajmă. Poate că Galina se hotărâse să ia masa la un restaurant, împreună cu unii dintre prietenii ei, așa cum o făcea adeseori, iar personalul putuse să-și ia liber. Slavă Domnului pentru toate obligațiile ridicole ale mentorului său.

Nikolai bâjbâi în căutarea unui pahar cu apă și îl bău cu lăcomie. O mare parte din apă i se vărsă pe pantalonii de lână. Își umplu un alt pahar și îl dădu lacom pe gât și pe acesta, înainte de a se prăbuși pe scaunul de lemn din colț.

Câteva minute mai târziu, o servitoare intră în bucătărie cu brațul plin de șorțuri proaspăt spălate. Tresări când îl văzu pe Nikolai și aproape că scăpă șorțurile pe podeaua prăfuită. Apoi le aruncă pe blatul de bucătărie și se grăbi să ingenuncheze lângă el.

— Nikolai, tremuri! Te simți bine? S-a întâmplat ceva la vânătoare?

Nikolai își frecă fața cu amândouă mâinile. Putea să-i spună Renatei ceea ce văzuse. În afară de Galina, Renata era singura

care ştia despre aptitudinile sale. Nu că el i le-ar fi împărtăşit de bunăvoie. Dar, în urmă cu doi ani, uitase să încuie uşa de la dormitorul lui în timp ce reasambla o cutie muzicală numai cu puterea minţii – aceste proiecte de dezasamblare şi reconstrucţie începuseră atunci când era copil, pe post de lecţii din partea Galinei –, iar Renata intrase cu lenjerie curată pentru patul lui, în timp ce piesele componente şi mecanismele cutiei muzicale erau suspendate în aer.

— O! exclamase ea. Iertaţi-mă, conaşule Nikolai, eu... eu...

Piesele cutiei muzicale căzuseră zornăind pe birou. El le luase şi le îndesase în buzunarul jiletcii sale.

— Nu este ceea ce pare.

Ea se uitase în jos, la vârfurile roase ale ghetelor ei.

— Că pluteau prin aer din propria lor voinţă? Fireşte că nu, conaşule Nikolai.

— Aş putea să te fac să uiţi ceea ce ai văzut.

Îşi dusese un deget la tâmplă. Ea începuse să tremure.

— Nu, domnule. Vă promit că nu voi spune nimănui.

— Cum aş putea să am încredere în tine?

— Eu ghicesc în frunze de ceai, conaşule Nikolai. Nu mă tem de ceea ce faceţi.

Nikolai îşi coborâse degetul.

— Ghiceşti în frunze?

Nu mai întâlnise pe nimeni care să facă asta. Sau pe cineva care să o recunoască. Cu câteva secole în urmă, Biserica ortodoxă rusă reprimase magia, declarând-o superstiţie şi erezie.

— Da, răspunsese Renata.

— Arată-mi.

O urmăse în bucătărie, iar Renata îi turnase o ceaşcă de ceai. Când o terminase de băut, ea studiasse frunzele negre şi răsucite rămase pe fundul ceştii.

Apoi clătinase din cap atât de violent, încât cosițele o loviseră peste față.

— Poate că *ar fi* mai bine dacă m-ați face să uit ceea ce am văzut în camera voastră, domnule.

Nikolai se încruntase, apoi privise de la ceașca de ceai la Renata și înapoi.

— Ba nu. E ceva în frunzele alea și tu te temi să-mi împărtășești. Spune-mi. N-o să-ți port pică.

Ea înghițise în sec.

— Îți dau cuvântul meu, adăugase el.

Ceea ce, pentru Nikolai, era un lucru serios, deoarece, dacă nu se putea avea încredere în cuvântul tău, nu te puteai numi gentilom, iar acest lucru era îngrozitor de rușinos.

Renata dăduse din cap. Însă îi mai trebuise un moment, înainte să rostească, pe o voce tremurândă:

— Vedeți, există niște frunze adunate în stânga și doar una singură, la dreapta? Înseamnă... înseamnă că sunteți singuratic.

Se cocoșase deasupra ceștii, de parcă ar fi așteptat ca Nikolai să o încătușeze. Fusese lovită de nenumărate ori de către Galina, pentru ofense mult mai mici.

Dar Nikolai își mesteca buza.

— Înțeleg.

Era un lucru îndrăzneț din partea unei servitoare să spună așa ceva, însă nu era nimic ieșit din comun. Oricare dintre servitoare ar fi putut să facă o remarcă similară; la urma urmelor, Nikolai își petrecea excesiv de mult timp în camera sa, făcând numai el știa ce.

— Ce spui de frunza zimțată de pe fund? o întrebase.

Renata făcuse ochii mari și scuturase din cap, legănându-și iar cosițele.

— Spune-mi.

Nikolai se abținuse și nu-i spusese din nou să nu-i fie frică. Trebuia să știe ce însemna frunza.

— Cea zimțată înseamnă... moarte. V-ați născut din moarte și...

— Și ce?

— Și moartea va fi... vă va urma pretutindeni, mereu. Frunza de pe fund este calea vieții voastre și aceasta e o lamă lungă și zimțată.

Atunci, Nikolai se cutremurase și se simțise de parcă inima i se oprise preț de câteva bătăi. Însă îi era recunoscător fiindcă fusese dispusă să-i spună, în pofida fricii ei de represalii. Poate faptul că sub veșmintele elegante și poza exersată el era un băiat sărman venit de nicăieri îi dădea un motiv să aibă încredere în sine. Într-adevăr, el era un nimeni, la fel ca ea. Nikolai zâmbise trist la cât de stângaci se descurcase în viața aceea.

Așa începuse prietenia lor, iar acum erau din nou strânși unul în altul în bucătărie, așa cum fuseseră de multe ori în trecut.

— Nikolai!

Renata îi îndepărtă mâinile de pe față.

— Spune-mi. S-a întâmplat ceva la vânătoare? Țareviciul este bine?

Nikolai se aplecă în față, atât de aproape de Renata, încât capul lui aproape că se rezema de al ei.

— Pașa e bine.

Ea dădu drumul respirației pe care și-o reținuse.

— Și tu? Tu te simți bine?

— Asta nu știu.

— De ce nu? Ce s-a întâmplat?

— Am văzut-o, Renata. Știu cine este celălalt mag.

Fu străbătut de un fior, deși mai mult îi era cald, nu frig. Un fior de febră adevărată.

— Chiar e atât de grozavă?

— S-a ridicat dintr-un rug de foc, toată în flăcări, de parcă ar fi fost o pasăre phoenix.

Renata îl strânse și mai tare de mână.

— Ești palid ca una din figurinele de porțelan ale contesei.

Nikolai se făcu și mai mic pe scaunul de lemn. Cum naiba ar fi putut să o învingă pe fată atunci când, în cele din urmă, avea să vină ziua Jocului? Fata nu trebuia decât să declanșeze o furtună cu fulgere ca aceea de pe Insula Ovcinin și țarul ar fi declarat că totul se sfârșise.

— Magia ei este ceva dincolo de înțelegerea mea, spuse el.

— Ba nu este, îl contrazise Renata. Tu mânuiești altfel de puteri grozave. Poți să vezi prin pereți, ai uitat?

— Nu e același lucru.

Renata îl scutură.

— Întocmai. Poate că puterile ei sunt legate de forțele naturii, deoarece locuiește pe insula aia. Însă ale tale sunt să poruncești într-o manieră cosmopolită. Poți manipula o întreagă orchestră la operă, instrumente și tot restul. Poți să rearanjezi interiorul unui ceas și să-l transformi în microscop. Pur și simplu ai învățat să folosești magia într-un mod diferit.

Nikolai își îngropă fața în palme.

— Sper că ai dreptate.

— Și eu sper.

Renata întinse mâna și își trecu degetele prin părul lui. Niciodată până atunci nu mai fusese atât de îndrăzneță, iar Nikolai nu știa cum să interpreteze gestul. Ea lăsă ca atingerea să mai persiste o vreme, apoi își retrase mâna și își coborî glasul:

— Și sper să nu însemne că prevestirea frunzei zimțate din ceașca ta ajunge să se adeverească.

CAPITOLUL NOUĂ

In biblioteca din Palatul de Iarnă, Pașa umbla de colo-colo prin fața unui fotoliu din piele, cu pași atât de energici, încât în covorul de culoarea vinului de Burgundia era săpată deja o cărare adâncă.

— Cine era fata? se întreba cu voce tare. *Ce* era ea? Era măcar reală?

Fata de pe Insula Ovcinin fugise de îndată ce îi zărise pe Pașa și pe Nikolai, iar gheața de la picioarele lor se topise în aceeași clipă în care ea dispăruse. Atunci, Nikolai îl apucase pe Pașa de braț și fugiseră din pădure.

Cumva, restul grupului de vânători *nu* văzuse furtuna cu fulgere și nici focul. Era ca și cum un văl de invizibilitate fusese aruncat peste mica secțiune de pădure în care se aflau flăcările, iar Pașa și Nikolai se întâmplaseră să fie destul de aproape încât să intre sub văl.

Și totuși, Nikolai refuzase să vorbească despre asta. La început, Pașa crezuse că-și închipuise fata. Însă de pe chipul lui Nikolai pierise toată culoarea – ceea ce îl făcuse pe Pașa să-și dea seama că, de fapt, Nikolai fusese martorul aceluiași miracol ca și el – și Nikolai nu scosese nicio silabă în timp ce

alergau spre caii lor și ieșeau în galop din pădure. Apoi, odată ce devenise clar că restul grupului de vânători nu văzuse nimic neobișnuit, Pașa se abținu să vorbească, deoarece, dacă ar fi făcut-o, ei ar fi crezut că avea halucinații și asta nu era o reputație acceptabilă pentru un țarevici, fie el și unul care nu avea nicio dorință ca într-o zi să devină țar.

Și așa sfârșise Pașa învârtindu-se prin biblioteca palatului, rumegând de unul singur evenimentele dimineții.

— A existat un fulger, un inel de copaci căzuți pradă flăcărilor...

Cineva ciocăni în ușă. Iuliana vârî capul în bibliotecă.

— Iar vorbești singur?

— O, Iuliana. Nu te-am auzit venind.

Pașa își trecu degetele prin păr, răvășind și mai tare ceea ce făcuse goana prin pădure. Îi era ridicat în smocuri blond-închis, ca niște creste de bezele arse de la unul dintre numeroasele banchete ale tatălui lor.

— Murmurai din nou în sinea ta.

Bătu cu unghia ascuțită în cadrul ușii. Iuliana era cu doi ani mai mică decât Pașa, însă, în cea mai mare parte a timpului, părea să se creadă de două ori mai mare ca el.

— Servitorii te-ar putea auzi. Nu vrei să le dai impresia că țareviciul este nebun.

Pașa oftă.

— Cred că mai curând s-au obișnuit până acum cu modul meu de-a fi. Dacă nu mă cred deja nebun, în mod sigur n-au s-o facă azi.

Iuliana își înclină capul.

— Cum vrei. Dar cel puțin închide ușa.

Făcu o plecăciune de complezență înainte să iasă din bibliotecă, după care închise bine ușa grea din lemn în urma sa. Aceasta se așează la locul ei cu un bufnet decisiv.

Imediat ce Iuliana dispăru, Pașa clătină din cap. Uneori, se întreba cum de țarul putea să fie tatăl lui, deși se vedea limpede că era tatăl Iulianei. Sora și tatăl lui erau plămădiți din aceeași hotărâre interioară oțelită. Și, recent, dintre ei doi, Iuliana păruse să fie și mai neînduplecată.

Dar înapoi la fată. Pașa începu să facă din nou pași pe făgașul tocit al covorului.

— S-a ridicat de parcă focul n-ar fi fost nimic... ba nu, de parcă ar fi făcut *parte* din foc.

Își trecu din nou degetele prin păr. Apariția fetei îl irita și totodată îl intriga. Oare o fi fost deja în pădure atunci când a început focul? Sau a apărut din fulgere, însăși cauza incendiului din care Pașa voise s-o salveze?

La fel de repede cum începuse, Pașa încetă să se mai foiască și traversă biblioteca spre un dulap de cărți care domina prin înălțime. Întreaga încăpere era plină de cărți, din podea până în tavanul ca de catedrală – de la documente bisericești vechi, sigilate în casete etanșe, la noi tratate despre politică și strategii militare. Totuși, ceea ce căuta Pașa erau informații despre ocultism. În Biblioteca Imperială Publică nu aveau cum să existe cărți cu acest subiect, deoarece, cu secole în urmă, Biserica ordonase ca toate materialele despre magie să fie distruse. Însă biblioteca privată a palatului era o cu totul altă chestiune; dacă magia exista cu adevărat și dacă existau cărți scrise pe această temă, acolo se aflau.

Urcând pe scară pentru a ajunge la rafturile de sus, Pașa fu cuprins de o amețală plăcută. Poate că investigarea fetei și a harului ei magic era un lucru pe care îl putea face mai bine decât Nikolai, care excela cam în toate, de la dans și tras cu arma cu precizie, la înțelegerea complexității construirii unui pod. Nu că Pașa ar fi fost gelos; nu-l pizmuia câtuși de puțin

pe Nikolai și, în realitate, îl admira. Însă nu putea să nu simtă fiorul unei competiții sănătoase și Nikolai părea înspăimântat de față, în vreme ce Pașa nu simțea nimic altceva decât uimire. Pașa zâmbi examinând cele mai înalte rafturi.

Acolo se găseau volume prăfuite de poezie din ultimul secol și romane din străinătate în franceză, engleză și germană. Cum de nu le văzuse până atunci? Din obișnuință, întinse mâna după câteva dintre ele. Dar se opri înainte să le scoată. Nu era momentul să piardă timpul cu ficțiunea și cu studiul literaturii străine.

Împinse scara într-o parte, căci aceasta avea roți care alunecau pe șine fixate sus și jos, până ce găsi un șir de cărți despre mitologia greacă și romană, urmate, patru rafturi mai jos, de basme europene și apoi, pe al cincilea raft, de folclorul rus. Ultima carte de pe cel de-al cincilea raft era un volum gros, legat în piele, intitulat *Misticii ruși și țarii*.

— *Et voilà!* exclamă Pașa.

Scoase cartea de la locul ei dintre *Vodianoi*, *Regele Somn** și *Moartea lui Koșcei Nemuritorul***, stârnind un nor de praf care data probabil de dinaintea fostului țar. Alungă cu o mișcare a mâinii praful și apoi se lăsă în jos pe lateralele scării, fără să-și bată capul cu fusceii. Ateriză pe covor cu o bufnitură surdă.

Pașa deschise cartea și se cufundă în fotoliul preferat, cu mișcările sale ușoare și grațioase, o compilare involuntară a tuturor experiențelor sale legate de creșterea în casa regală, de

* Spirit masculin al apelor în mitologia slavă, imaginat ca un bătrân cu fața de broască, o barbă verde și trupul acoperit cu solzi și alge.

** În mitologia slavă, Koșcei este un vrăjitor puternic, simbol al morții și al magiei, care își câștigă nemurirea ținându-și sufletul plin de păcate închis într-un ac, pus într-un ou, introdus într-o rață, care este vârată într-un iepure, ținut într-un cufăr din fier/aur/cristal, îngropat la rădăcina unui stejar de pe insula Bujan din ocean.

la participarea la funcții formale la curte, la învățatul artei de a discuta, de la privitul baletului, la muștrările primite atunci când avea o poziție nepotrivită.

Răsfoi cartea la cuprins. Pagina era îngălbenită și crăpată de trecerea vremii.

Capitolul 1. Misticismul în Rusia antică

Capitolul 2. Mistici, magi și vindecători

Capitolul 3. Disparația nimfelor și a zânelor

Capitolul 4. Puterea, Izvorul nesecat și Jocul Coroanei

Se opri din răsfoit atunci când văzu subiectul capitolului 15, ultimul din carte: „Misticismul în epoca modernă”.

Pașa zâmbi cu gura până la urechi, de parcă ar fi descoperit secretul vieții veșnice. Acesta era genul de carte pe care ar fi trebuit cineva s-o citească pe bucăți, pentru a o aprecia cum se cuvine și a savura fiecare părticică. Și totuși, voia să o devoreze în întregime. În neorânduială și toată deodată.

Dar n-o făcu, deoarece el era țareviciul și prințul moștenitor și avea maniere alese, chiar și atunci când era vorba despre tomuri care promiteau să dezvăluie o întreagă lume nouă. *Ar trebui, totuși, măcar să îmi îngădui luxul de a citi pe sărite*, gândi el.

Și se duse la ultimul capitol, căci, deși tomul fusese scris cu secole în urmă, el își închipui că era cel mai bun loc să încerce să înțeleagă fata – ce făcuse și ce era. Pașa trase mai aproape, cu piciorul, un otoman din piele, apoi se instalează mai bine în fotoliul său pentru o după-amiază lungă de lectură.

Dar nu recunosc, nici cu voce tare și nici măcar tăcut în mintea lui, că era interesat de fată pentru mai mult decât harul ei magic.

CAPITOLUL ZECE

A *r putea veni acum după mine*, gândi Vika în timp ce arunca vrăji în jurul căsuței. Tatăl ei o avertizase să nu se lase văzută folosind magia, iar acum fusese prinsă și băieții aceia puteau să strângă o mulțime de oameni pentru a o arde pe rug. Fortifică ferestrele pentru a treia oară, în special cele din dormitorul lui Serghei. El nu merita să moară pentru ne-săbuița ei. Nu merita să moară deloc.

Că tot veni vorba, unde era?

Alergă din nou afară, căci era posibil ca el să fi sosit în timp ce ea era înăuntru și nu putea să intre, ținând cont de numărul de protecții pe care le pusese asupra casei. Îl văzu apărând din pădure chiar când ieși în pragul căsuței.

— Tată! Ești bine.

Ridică marginea scutului din jurul ușii pentru a-l lăsa să intre. El se poticni în prag.

— Ba nu, nu sunt bine.

— Ai fost atacat?

Vika legă farmecul de protecție și se repezi lângă el. Serghei era un bărbat solid, dar în acel moment părea... mic. Nu

literalmente, însă nu ocupase la fel de mult spațiu la intrare așa cum se întâmpla de obicei. Din contră, era ca și cum spațiul l-ar fi împins *pe el* și l-ar fi îndesat în el însuși.

— Îmi pare rău, zise Vika. N-am vrut să fiu văzută, dar m-am lăsat dusă de val și...

— Ai fost văzută?

— Da, și acum au venit după tine.

Tatăl ei izbucni în râs, dar cu tristețe.

— Of, Vikocika, nu-ți face probleme c-ai fost văzută. Deoarece există lucruri mult mai rele decât asta.

Se îndepărtă de ea și intră în bucătărioară. Vika îl urmă grăbită.

— Curând va trebui s-o cunoști pe sora mea, de parcă asta n-ar fi destul de rău.

— Ai o soră?

— În Sankt Petersburg. Totul se leagă de... Se lăsă pe un scaun la masa lor mică. Mai întâi vreau niște cvas*.

Vika aduse o sticlă din băutura lui Serghei făcută în casă și îi turnă o cană. El o dădu pe gât dintr-o singură înghițitură.

— Măine plecăm la Bolșebnoie Duplo, îi zise.

— Poftim?

Scorbura Fermecată. Vika îi știa numele așa cum un pelecet cunoștea Ierusalimul. Toate țările – adică, toate țările care încă mai credeau în vechile căi – aveau o inimă fizică, mistică, din care emana magia, iar inima Rusiei era Bolșebnoie Duplo. Vika se aplecă peste masă.

— Tu știi unde este Bolșebnoie Duplo?

Pentru ea, numele păruse mereu captivant, dar și primejdios.

* Băutură răcoritoare, cu gust acrișor, preparată prin fermentare din fructe sau din apă, pâine și malț.

— Da. Să-i cunosc locația face parte din datoria mea de mentor.

— Datoria ta? De ce, mai exact, mergem acolo?

— Acolo vei depune jurământul pentru Jocul Coroanei.

— Jocul Coroanei.

De data asta, Vika nici măcar nu se sinchisi să-și moduleze tonul în urcare, căci totul era acum o întrebare. Era inutil să mai folosească vreun semn de punctuație.

— Nu știu ce este ăsta.

— Nu credeam că era nevoie de el... Credeam că ești singurul mag. Dar nu ești, iar asta înseamnă că va fi un... un test. O competiție.

Vika își strânse degetele în jurul căinii tatălui ei. Glazura de pe ceramică se încălzi la atingerea ei. *Mai există încă un mag. Și va fi o competiție.*

Serghei nu o privi în ochi. În schimb, întinse mâna după o felie de pâine veche de pe masă.

— Și eu sunt la fel de șocat ca și tine. N-aveam nici cea mai vagă idee că sora mea era mentorul unui mag. N-am mai avut vești de la ea de când am plecat din Sankt Petersburg acum douăzeci și cinci de ani.

Rupse felia de pâine în bucățele. Și apoi în bucățele și mai mici, până ce o dezintegrează într-o grămăjoară de pesmet.

— Tată, ce anume nu-mi spui?

El adună în palmă firimiturile de pâine și le zdrobi.

— Spune-o și gata.

Serghei închise ochii.

— Țarul poate avea un singur Mag Imperial. Magul care pierde Jocul va muri.

— Nu... De ce?

Cana din mâinile Vikăi se topi și deveni lut.

— Izvorul nesecat al fiecărei țări emite o cantitate finită de magie la un anumit moment. Nu este nelimitată. Așa că numărul magilor trebuie să fie și el limitat.

— Dar se pare că în toți acești ani am fost doi, ca să nu mai pomenesc de tine și de sora ta...

— Da, însă farmecele minore pe care le invocăm noi sunt oarecum neimportante, preciză tatăl ei. Cât despre tine și celălalt mag, ați împărțit magia lui Bolșebnoie Duplo între voi. Asta nu reprezintă nicio problemă cât timp vă antrenați; de fapt, a fost mai bine că n-ați avut acces la toată magia cât ați fost mici și ați învățat să vă controlați puterile. Oricum, pentru a l sluji pe țar – și pentru a apăra imperiul de inamicii săi –, Magul Imperial va avea nevoie de *toată* magia Rusiei, mai ales de vreme ce Bolșebnoie Duplo nu mai este la fel de potent cum era atunci când oamenii din țara noastră adevrau la vechile căi. Magul Imperial trebuie să fie singurul canal major al magiei rămase. Nu poate să fie nicio diluție.

Vikăi nu-i trecuse prin minte că ar fi putut să existe o ocazie când să nu poată să execute o vrajă din lipsă de magie. Aceasta fusese acolo atunci când avusese nevoie. Dar totuși, ea nu încercase niciodată nimic pe scară largă, așa cum sugera Serghei. Nu avea nici cea mai vagă idee cât de multă putere ar fi fost necesară pentru a duce un război.

— Aș putea să fur magia Marocului, zise Vika.

Însă gluma sună disperată și fără haz. Tatăl ei se forță să zâmbască.

— Nici măcar Iacov Zincenko n-a fost suficient de puternic pentru a fura magie de atât de departe. Și magia este loială concetățenilor ei, căci tocmai credința acelor concetățeni o cultivă. Magia Marocului nu ar răspunde unui rus.

În bucătărie se făcu frig. Vika își cuprinse cu brațele trupul.

Dar oare de ce o șoca moartea din drumul către poziția de Mag Imperial? Tatăl ei o avertizase, nu-i așa? Avuseseră o lecție atunci când Vika era mai mică – o lecție oribilă – în care el îi ceruse să învie un pui de gluton născut mort. Vika își strânsese pumnii, scrâșnise din dinți și își adunase toată puterea pe care o avea pentru a se concentra asupra inimii puiului, încercând să simtă dacă era ceva frânt înăuntru, orice ar fi putut ea să pună la loc. Îi verificase mușchii, plămânii, stomacul, ficatul și toate celelalte organe, numai pentru a fi întâmpinată de tăcere. Se dovedise că acesta fusese scopul lecției lui Serghei: să-i arate că moartea era reală și că era o parte imposibil de evitat a slujbei de Mag Imperial.

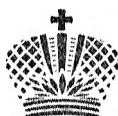
Așa că n-ar fi trebuit să fie nicio revelație că a cocheta cu moartea – a sfida moartea – putea fi parte din inițierea Magului Imperial.

Vika adună în mâini lutul din fosta cană. Acesta se întări sub forma unei ghiulele ceramice de tun.

— N-am chef să mor.

Tatăl ei goli sticla de cvas.

— Atunci, singura opțiune este să nu pierzi.

CAPITOLUL UNSPREZECE

După ce îi povestise Renatei despre fata din rugul de foc, Nikolai își petrecuse primele ore ale serii într-o plimbare prelungită prin Sankt Petersburg. Aerul rece de toamnă și clipocitul domol al apei în canale îl ajutase să-și mai calmeze nervii; cel puțin, reușise să se convingă singur să nu-și schimbe înfățișarea și să fugă în stepă pentru tot restul vieții.

Totuși, când ajunse acasă și descuie ușa dormitorului său, inima aproape că-i sări din piept. Pretutindeni erau animale – maimuțe care se legănau și țipau de pe armoar, vipere șerpuiind pe fiecare centimetru din covor și un tigru siberian pe pat. Tigrul scoase un răget și sări la el.

— *Sacré bleu!**

Nikolai trânti ușa din afară și o încuie. Apoi pocni din degete de mai multe ori și încă cinci zăvoare își făcură apariția cu un zdrăngănit. Tigrul se izbea de cealaltă parte a ușii iar și iar. Lui Nikolai îi bubuia pulsul în același ritm violent.

Era încă lipit de peretele holului, între o oglindă și portretul unui strămoș Zakrevski, când apăru Galina.

* Eufemism în loc de *Sacré Dieu!* (Sfinte Dumnezeule!), în lb. franceză.

— A, Nikolai, te-ai întors acasă. Mi s-a părut mie că te-am auzit intrând. Ar trebui să mai lucrezi la furișarea ta fără să fii detectat.

— Ce-ce *este* asta? întrebă Nikolai, arătând cu un deget tremurător spre camera lui.

— Îți plac? Sunt darurile mele pre-Joc pentru tine. Habar n-ai prin ce-am fost nevoită să trec pentru a le aduce aici. Care-ți place cel mai mult? Tigrlul? Șerpii? Sau lorișii* veninoși? Doamne, preferi adorabilii loriși, nu-i așa?

Loriși. Asta erau. Nu maimuțe. Nikolai se desprinsese de perete.

— De ce sunt în camera mea?

Enunță fiecare silabă, ca și cum asta ar fi putut-o ajuta pe Galina să înțeleagă ce o întreba.

Ea își verifică imaginea în oglindă și își șterse o mică pată de machiaj.

— Jocul e pe cale să înceapă – ei bine, va începe de îndată ce depui jurământul. Și dacă e să ai o șansă să câștigi, ai nevoie de tot antrenamentul de care poți avea parte.

Jocul e pe cale să înceapă?

— Vrei să câștigi, nu-i așa?

— Eu...

— Sigur că vrei. Galina îi zâmbi, acum că știa că rujul ei era impecabil. Dacă vei câștiga, vei avea, în cele din urmă, avere și respect. Mă rog, respect într-un sens deformat, de vreme ce nimeni nu poate ști *exact* ce anume facem noi, magicienii, pentru țar. Dar, oricum, lumea va ști că ești un soi de sfătuitor și, în plus, jumătate din Consiliul Imperial nu face nimic de fapt. În orice caz, asta este tot ceea ce un sărman orfan ca tine n-a avut niciodată și la care până acum n-a putut decât să viseze fără speranță.

* Mamifer arboricol din India și Ceylon, care se hrănește cu fructe și semințe.

Nikolai își încleștă dinții. Tipic pentru Galina să-l creadă atât de lipsit de originalitate și cu aceleași visuri ca ale oricărui bălat de rând. Firește că voia să fie Mag Imperial. Întreaga lui viață – cel puțin de când avea șapte ani – fusese canalizată spre acest țel. El era un Mag Imperial în pregătire. Nu ar fi vrut să fie altceva. Și cu certitudine ar fi fost un păstor jalnic.

Dar să devină Magul Imperial însemna mai mult decât avere și putere pentru el, spre deosebire de ceea ce Galina sugera. Însemna și să fie mai aproape de Pașa, care era ca un frate mai mic pentru el, și mai aproape de o familie, chiar dacă nu era chiar a lui. Deoarece, inutil să mai spunem, Nikolai nu avea o familie adevărată. Era și fusese dintotdeauna singur.

— Tu cu ce te alegi dacă eu câștig? o întreabă Nikolai.

Căci cu siguranță Galina avea ceva de câștigat de pe urma competiției. Ea nu era genul care să facă sacrificii. Sub nicio formă.

— Am făcut-o pentru țara noastră, îi răspunse ea, și am făcut-o pentru țară. Dacă izbutești, voi avea onoarea de-a fi fost mentorul tău.

Nikolai ridică dintr-o sprânceană.

— Și de a-l fi învins pe fratele meu.

— Ai... rude?

Nikolai rămase cu gura căscată. Părea imposibil ca Galina să provină dintr-o familie reală. Însă firește că ea îi pomenise anterior că se trăgea dintr-un lung șir de mentori. Avea sens ca, dacă ar fi avut un frate, și acesta să fi fost mentor. Și să-l înfrângă într-o competiție ar fi motivat-o.

— Dar destul despre recompense, se răsti Galina. Mai întâi trebuie să te asiguri că victoria îți aparține. Măine plecăm spre locul unde vei depune jurământul pentru a începe Jocul. Așa că trebuie să te concentrezi asupra ultimei tale șanse de pregătire și asta începe cu tigrul și șerpii și lorișii din camera ta.

Bătu din palme și, unul câte unul, zăvoarele pe care le făcuse Nikolai să apară începură să se deschidă. Numai ultimul rămase încuiat. Galina surâse malițios în timp ce-l împingea spre ușă.

— Dar ce am eu de-a face cu...

— Ucide-le înainte ca ele să te ucidă pe tine. Vrei să știi cum câștigi cu adevărat Jocul? Cum să te asiguri de asta? Nu joci frumos, Nikolai. Dacă ești isteț, te vei gândi la Joc ca la o partidă de șah. Ai *putea* să nu te grăbești, să pui la cale mișcări pentru a-ți frustra oponentul, să faci pe grozavul pe tabla de șah și să te mândrești cu talentele tale în timp ce încerci să-l pui la colț pe celălalt mag. Sau...

Surâsul Galinei se lăți.

— Ai putea să vizezi direct regele. Fata, în cazul ăsta. Folosește-ți magia pentru a o ucide și pentru a termina tu însuși Jocul. Nu-i da șansa țarului de a alege pe altcineva în afară de tine.

Membrele lui Nikolai se lichefiară. Sau, cel puțin, așa le simțea el.

— Trebuie s-o omor?

— Credeai că magul care pierde va ajunge pur și simplu să trăiască fericit până la adânci bătrâneți?

— Eu... Păi, ce altceva să fi crezut? Niciodată până acum n-ai făcut vreo aluzie la asta.

— Ți-ai fi continuat pregătirea dacă aș fi făcut-o?

Nikolai se mulțumi să se uite lung la ea.

— Așa mă gândeam și eu. Animalele din cameră reprezintă lecția ta finală. Dacă vrei să ai șansa să câștigi adevăratul Joc, ai face mai bine să te obișnuiești cu sângele de pe sufletul tău.

Și, zicând acestea, Galina descuie ultimul zăvor și îl îmbrânci pe Nikolai de partea periculoasă a ușii.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Vika se aștepta ca Bolșebnoie Duplo să fie o scorbură enormă de copac, dar în acel loc prăfuit nu se găseau copaci. De fapt, nu era niciun fel de gaură, ci numai baza abruptă de granit a Muntelui Tiho, cerul vast, acoperit de nori, și liniștea descurajantă a singurătății. Însă după o călătorie de trei zile, tatăl ei jură că acolo era locul unde trebuiau să se afle.

Vika și Serghei ajunseseră călare la munte, cu mai multe ore în urmă, după ce își petrecuseră noaptea precedentă la un han din satul Oredej, aflat în apropiere. Galina și celălalt mag nu se zăreau nicăieri. Iar țarul, îi explicase tatăl ei, avea să fie ultimul care să sosească, deoarece țarii nu așteptau pe nimeni.

Dacă Vika și Serghei ar fi putut să se evanescentizeze, ar fi durat mult mai puțin. Vika mai că izbucnise în râs gândindu-se la asta. Transportarea prin evanescență necesita cantități enorme de putere, energie și concentrare. Trebuia să te dizolvi complet, apoi să convingi vântul să te poarte către destinația ta – în tot acest timp păstrând toate componentele disipate din tine aproape una de cealaltă – și, în final, să te reasamblezi și să te materializezi. Vika reușise o

singură dată să se evanescentizeze și se deplasase numai o jumătate de metru când, cuprinsă de panică, se reasamblase. Își petrecuse restul zilei dormind neîntoarsă pe malul pârâului Preobrajenski.

Totuși, această călătorie la Bolșebnoie Duplo fusese oboitoare în sine. Tatăl ei insistase ca Vika să fie camuflată din minutul în care părăsiseră copacii aurii de pe Insula Ovcinin, deoarece nu știau când s-ar fi putut întâmpla să-și încrucișeze drumul cu sora lui și cu elevul acesteia. Era vital ca Vika să nu-și dezvăluie identitatea față de celălalt mag, căci așa avea să-i fie mai greu acestuia să o rănească pe Vika în Joc, în cazul în care celălalt mag nu știa cine era și, prin urmare, în cine să țintească.

Astfel că un abur străveziu o înconjura pe Vika, schimbându-i înfățișarea în orice s-ar fi așteptat un privitor să vadă. Hangiului din Oredej, care presupusese că femeia ce îl însoțea pe Serghei era soția acestuia, i se prezentase ca fiind o femeie de vârstă mijlocie, îmbrăcată în straie țărănești și cu trăsături aspre, pentru a se potrivi soțului ei. Băiatului de la grajduri care le înșeuase caii i se înfățișase ca un tânăr, fiul ascultător al unui tată care bombănea întruna. Iar ei însăși, atunci când trecuseră pe malul unui lac ce îi reflectase imaginea, i se arăta-se sălbatică și nemiloasă, înfățișarea ei exterioară fiind la fel de scăpată de sub control ca și cea interioară. Ori poate că, *în realitate*, ea chiar așa arăta.

Pe de altă parte, tatăl ei arăta la fel ca întotdeauna, cu toate că pungile de sub ochi erau mai întunecate și mai pronunțate. Refuzase să-i îngăduie Vikăi să-și folosească propria putere pentru a-și păstra camuflarea, insistând că ea avea nevoie să și-o conserve pentru Joc. Astfel, Serghei menținuse câmpul de energie în jurul ei timp de trei zile, ceea ce constituia un stres

enorm, care îi solicita la culme aptitudinile. În intimitatea camerei lor de la han, în noaptea care trecuse, Vika îl obligase într-un final să dea drumul camuflării, astfel încât să se poată odihni cât de cât. Numai atunci se înduplecase. Dar refăcuse camuflarea de îndată ce se trezise în acea dimineață.

Acum se apropia jurământul. Sub ce înfățișare avea s-o vadă adversarul ei? Oare el sau ea avea o acoperire similară? Și, dacă da, ce avea Vika să vadă?

Cu o oră înaintea ceremoniei, la orizont apărură o trăsură galben-deschis. Nu se legăna pe solul pietros care ducea către Muntele Tiho și nu scotea niciun zgomot. Când trăsura se apropie, Vika observă că roțile acesteia nu atingeau, de fapt, pământul, cu toate că potcoavele cailor o făceau. Nu exista niciun vizitiu.

Caii își redusese ră trapul, iar trăsura se opri. O serie de trepte se derulă cu o fluturare, asemenea unui acordeon făcut din hârtie. Oare aveau să fie suficient de robuste încât să susțină greutatea ocupanților atunci când ar fi coborât?

Portiera se deschise și o botină elegantă cu toc își făcu apariția. Aidoma roților trăsirii, proprietara nu simțea nevoia să adeverească existența gravitației. Rămase în suspensie deasupra treptelor din hârtie și pluti în jos. Chiar și atunci, picioarele ei nu luă contact cu pământul.

Vika se strâmbă. Și ea putea să leviteze, firește, dar nu-i trecuse niciodată prin minte s-o facă mereu. Părea mai degrabă o vanitate. Ori o aroganță. De fapt, amândouă.

Când dădu cu ochii de Serghei, femeia își înclină capul, păstrându-și pălărioara perfect așezată pe buclele ei castanii. Își ridică marginea rochiei voluminoase și făcu o reverență, deși ușor ironică.

— *Bonjour, mon frère**, îl salută ea. Aș zice că n-ai mai îmbătrânit nici măcar cu o zi în cele două decenii și jumătate de când nu ne-am mai văzut, dar ar fi o minciună sfruntată, așa că n-o voi face. Totuși, tu poți să spui asta despre mine, dacă îți face plăcere.

Serghei rămase cu brațele încrucișate la piept și cu picioarele bine înfipite în pământ.

— Bună, Galina! Ești, într-adevăr, la fel ca întotdeauna, dacă nu în înfățișare, cel puțin în maniere.

În spatele Galinei, din trăsură ieși un băiat. Nu avea niciun fel de culoare și, de fapt, niciun fel de substanță. Era o umbră, dar fără o persoană în carne și oase pe care s-o urmeze. Băiatul nu atinse treptele din hârtie cu încălțările sale în timp ce coborî, însă, de vreme ce era doar o siluetă, greutatea sa nu prea conta. Remarcabil. Vika nu-și putea desprinde privirea de la el.

Băiatul se întoarse mai întâi spre Serghei, își scoase jobenul și se înclină. Serghei mormăi, dar se înclină și el, neputând să-și justifice lipsa de politețe față de un băiat pe care nu-l mai văzuse niciodată. Umbra făcu o piruetă spre Vika și se plecă și în fața ei.

Și ea se înclină, dar, de vreme ce el nu avea trăsături faciale, nu-și putea da seama dacă văzuse plecăciunea ei prin camuflaj.

— Magul Unu, îi zise Serghei Vikăi, fă cunoștință cu Magul Doi.

Galina țâțâi.

— Dimpotrivă. Al meu e Magul Unu. A ta e Magul Doi.

— Ba deloc. Fiica mea este Unu.

— Ah, dar eu sunt mai mare decât tine, frățioare, și cred că vârsta face ca pupilul meu să fie Magul Unu.

* „Bună ziua, frate”, în lb. franceză.

— Ei bine, eu...

— E ridicol, interveni Vika. Eu voi fi Doi, iar el poate să fie Unu. Arată spre băiatul-umbră: Oricum, ce importanță are?

Galina zâmbi, dezvelindu-și dinții.

— Magul Unu face prima mișcare.

Vika se încruntă.

— Știu *asta*. Pur și simplu vreau să spun că pentru mine nu contează dacă eu merg prima sau nu.

Galina îi aruncă o căutătură încruntată Vikăi, de parcă fata ar fi fost o pietricică în pantoful ei. O pietricică fără însemnătate, dat fiind faptul că picioarele Galinei nici măcar nu atingeau pământul.

— Cam orgolioasă eleva ta, nu-i așa, frate?

Nu e de mirare că tata n-o place. Dacă am o părere bună despre mine este pentru că e binemeritată. Vika făcu un pas spre Galina, dar vârful pantofului ei se împiedică de o piatră și ea căzu în față.

Băiatul-umbră o prinse de braț, apucând-o ferm, dar cu blândețe.

În secunda în care o atinse, umbra lui pâlpâi și sinele său adevărat ieși fulgerător la suprafață. Vikăi i se tăie răsuflarea.

O, cerule, era chipeș, cu părul lui ca abanosul și ochii negri ca tăciunele, cu fața atât de precis dăltuită, încât Vika putea să-și închipuie unealta care îl crease. Și scânteile care dansau prin harul lui magic! I se făcu pielea de găină acolo unde o ținea, cu toate că exista o mânășă și o mânecă între ei. Înlauntrul Vikăi, totul palpita.

O jumătate de secundă mai târziu, el îi dădu drumul brațului și redeveni o umbră.

Vika își coborî pleoapele. *Oare mi l-am imaginat?* se întrebă ea, cu toate că încă vibra de la atingerea lui.

Dar nu, fusese prea frumos. Nici măcar imaginația bogată a Vikăi n-ar fi putut să creeze *asta*.

— Te simți bine? o întrebă băiatul.

Nu putu să găsească răspunsul potrivit – ceea ce era un miracol în sine, căci Vika rareori rămânea fără cuvinte –, așa că se mulțumi să încuviințeze din cap.

Băiatul se înclină și se întoarse la locul său, alături de Galina. Era ca și cum nu și-ar fi dat seama ce se petrecuse atunci când se atinseseră. De fapt, retragerea sa era atât de potrivită, încât părea să aibă de-a face mai degrabă cu eticheta – să nu-și țină mâna pe Vika mai mult decât se cuvenea, să se asigure că nu era rănită – decât cu teama sau cu competiția.

Galina pufni în direcția lui Serghei.

— Nu înțeleg cum te-aștepți ca ea să câștige, dacă nici măcar nu e în stare să se țină pe picioare.

Serghei îi aruncă o căutătură urâtă.

— E o minune că elevul tău are asemenea maniere impecabile, dat fiind faptul că profesoarei lui îi lipsesc cu desăvârșire.

Galina ridică din umeri.

Ei nu remarcaseră șovăirea trecătoare de pe fațada băiatului-umbră. Sau în stăpânirea de sine a Vikăi.

În depărtare, tropotul de potcoave și hureitul roților de trăsură anunțau sosirea țarului. Pe măsură ce se apropia, pământul tremura. Era precedat, flancat și urmat de zeci de soldați din Garda sa.

Nu mai e timp să mă gândesc la băiat, își spuse Vika. Cel puțin, nu la felul în care arată. Nu recunoștea cum o făcea să se simtă, tremurând toată și tânjind înlăuntrul ei, căci nu putea. E vorba despre Joc acum.

Trăsura aurită se opri în fața lor într-un nor de praf. Vika socotise că trăsura Galinei era drăguță, dar aceasta era de-a

dreptul magnifică. Portiera era împodobită cu o pictură a Pa-latului de Vară, mânerul fiind gâtul grațios al unei lebede. Blazonul țarului – un vultur bicefal negru, purtând coroana imperială și strângând în gheare un sceptru și un glob cu o cruce, *globus cruciger** – împodobeau panourile de lângă por-tieră. Chiar și acoperișul era ornat cu spirale de aur și versiuni mai mici ale vulturului bicefal. Frumusețea trăsurii era extra-ordinară și Vika se întrebă dacă fostul Mag Imperial o făcuse să apară prin formule magice.

Garda țarului își ocupă pozițiile în jurul trăsurii, hotărâtă să l apere dacă ar fi fost necesar. *Nu are încredere în noi*, gândi Vika. Și era pentru prima oară când înțelegea cu adevărat că lucrurile pe care ea le putea face nu erau doar fascinante, ci și posibil letale. Se înfioră gândindu-se la propriul ei potențial; dacă era să fie cinstită, o mică parte din ea era chiar încântată.

La semnalul căpitanului, vizitiul sări de pe capră, coborî treptele din lemn lustruit și deschise portiera trăsurii.

Serghei și băiatul-umbră făcură o plecăciune până la pământ, iar Vika și Galina, o reverență pe cât de adâncă le-o per-miteau fustele. Toți patru rămaseră cu genunchii îndoiți în timp ce pașii greoi ai țarului bufniră pe trepte.

El înaintă încet, oprindu-se în fața fiecăruia dintre ei, ca și cum ar fi vrut să memoreze detaliile cefelor aplecate pentru o relatare ulterioară sau ca și cum s-ar fi gândit la decapitarea lor imediată. Vika se înfioră iar, deși, de data asta, ca reacție față de puterea țarului, nu a ei.

Țarul rămase cel mai mult în fața Vikăi. Oare era contra-riat de camuflajul ei? Nu știa. Dar într-un târziu, după ceea ce

* *Globul cruciger*, globul purtător de cruce, este un simbol creștin, utilizat ca însemn regal pentru încoronare în mai multe monarhii din Europa.

părea a fi o veșnicie, trecu mai departe, strivind pietrișul sub tălpile cizmelor sale.

— Vă rog să vă ridicați, le ceru țarul.

Serghei și Galina se ridicară primii, urmați de Vika și de băiatul-umbră.

— Bine ați venit, magilor, zise țarul și vocea lui de bariton reverberă în peretele muntelui. Sunt încântat să inițiez primul Joc al Coroanei din secolul al nouăsprezecelea. Aștept cu nerăbdare să fiu martorul a ceea ce puteți face.

Și, zicând acestea, păși drept către peretele Muntelui Tiho și dispăru.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Nikolai rămase cu gura căscată atunci când țarul se făcu nevăzut în stâncă. Era granit, din câte își putea da seama. Cum făcuse țarul asta? Oare era și el înzestrat cu magie?

Galina îl pocni pe Nikolai peste ceafă, iar el fu nevoit să facă o mișcare rapidă pentru a-și prinde jobenul-umbră înainte să cadă pe pământul prăfos.

— Închide gura. Ai să-nghiți un roi întreg de țânțari dacă ai să tot caști gura în felul ăsta, îl admonestă ea. Care parte din *Bolșebnoie* n-o înțelegi? Muntele e vrăjit, nu țarul. Acum hai să continuăm, înainte ca soarele să apună de tot.

Își dădu ochii peste cap și intră în stâncă. Dispăru și ea.

Celălalt mag – fata – ridică din umeri și plonjă în munte, cu tatăl urmând-o îndeaproape.

Nikolai rămăsese singur afară, cu Garda țarului. Ei n-aveau de gând să-l urmeze? Însă privi de la un soldat la altul și fiecare dintre ei stătea zgâindu-se în gol, cu spinările drepte, dar cu membrele relaxate, fără niciun fel de expresii pe chipuri. Nici măcar nu clipeau.

Magia Muntelui Tiho îi încremenise în timp.

— Presupun că, în cazul ăsta, numai eu am mai rămas, murmură Nikolai.

Avea sens. Garda nu era implicată în magie; erau oameni obișnuiți, iar Bolșebnoie Duplo trebuia ascuns de ei, exact așa cum trebuia să fie și tot ceea ce făcea Nikolai (și fata, și Galina, și fratele ei). Nikolai aruncă o ultimă privire armatei neînsuflețite, apoi se avântă în granit.

Ieși pe partea cealaltă într-o peșteră, fără nicio zgârietură sau urmă de praf pe silueta sa de umbră. Rămase din nou cu gura căscată, iar de data asta n-o închise. Merita să înghită pentru asta țânțari.

Așadar, de aceea se numește Scorbura Fermecată. Interiorul muntelui nu era făcut din piatră. Era în întregime cioplit din lemn. Lemn vechi, neted, lustruit, ca interiorul unui copac magic.

— *Incroyable*, rosti el în șoaptă, în timp ce înainta grăbit printr-un tunel lung pentru a-i ajunge din urmă pe ceilalți.

Se prea poate ca pereții peșterii să fi fost făcuți din lemn, însă străluceau la fel de viu de parcă ar fi fost plămădiți din chihlimbar și agate. Stalactite din lemn atârnav din tavan, picurând, aproape imperceptibil, apă minerală, iar stalagmitele se ridicau din pământ asemenea unor războinici de culoarea mierii.

Inima magiei din Rusia.

De fapt, aerul era atât de dens din pricina ei, încât Nikolai de-abia se putea mișca. Și cu toate că puterea sa era înviorată de faptul că se afla în Bolșebnoie Duplo – magia pe care o avea mereu în vârful degetelor se intensificase de îndată ce intrase în Scorbura –, el era, în mod paradoxal, și încetinit de aceasta. Ceilalți mergeau prin magia străveche neabătuți, însă forma de umbră a lui Nikolai se lupta să-și facă loc prin materia la fel de densă ca el. Iar jobenul său umbră îi tot cădea.

Țarul conducea grupul, coborând în peșteri cu nimic altceva decât un mic cufăr din lemn de stejar în brațe. *Probabil că*

magla de aici îl apără, se gândi Nikolai. Nu-l mai văzuse niciodată pe țar neînsoțit de Garda sa.

Galina plutea după țar, urmată de fratele ei, apoi de Magul Doi. Nikolai se împingea prin ceața magiei, ținând aproape, dar nu prea mult, în urma fetei. Ea avea în jurul ei un camuflaj pentru inducerea în eroare, însă efectul se pierduse asupra lui, căci el știa deja cine era. Nikolai o putea vedea limpede: părul ei roșu, cu o singură șuviță neagră, căzându-i pe spate în bucle mari, ca un văl de fum și flăcări; umerii ei înguști, aduși în față în vreme ce se apleca pe sub tavanul scund al peșterii; și rochia ei verde din satin, demodată de cel puțin un deceniu, însă, cumva, elegantă pe ea și câtuși de puțin ciudată. Totuși, ar fi putut să fie îmbunătățită cu o panglică legată în jurul taliei. De preferat galbenă.

Dacă Nikolai n-ar fi apărut pe Insula Ovcinin și n-ar fi văzut ce putea fata să facă, ar fi fost indus în eroare de înfățișarea ei. Însă, la fel ca în cazul lorișilor pe care îi adusese Galina în camera lui cu trei zile în urmă, cele mai mici creaturi, care arătau cel mai nevinovat, erau și cele mai letale.

Grupul pătrunse adânc în caverne, urmând un drum cotit și sinuos, până ce ajunseră la o peșteră mare. În ea, exista un ciot de copac luminiscent, ca un tron, completat cu stalagmite din lemn care se ridicau pentru a forma spătarul și cu ramuri lungi și drepte care semănau cu brațele unui fotoliu. Muchiile acestora erau prea noduroase pentru a fi făcute de mâna omului, și totuși, prea potrivite pentru a fi naturale. Nikolai scutură din cap în fața frumuseții lui Bolșebnoie Duplo.

Țarul se duse spre tron și se așeză pe el. Lumina din peșteră deveni mai puternică, schimbându-se dintr-un roz prăfuit într-un roz perlat. Făcu un gest cu mâna, invitând magii să pășească în față, iar Nikolai și fata se supuseră. Galina și fratele ei rămaseră însă mai în spate.

— Presupun că mentorii voștri v-au informat cu privire la regulile și formatul Jocului, spuse țarul, dar am să vi le repet pentru ca totul să fie clar. Jocul este o etalare de iscusință și o demonstrație de strategie și tărie de caracter. Scopul este să-mi arătați de ce meritați să deveniți Magul meu Imperial – sfătuitorul meu pentru toate lucrurile, de la război la pace și orice între ele. Jocul va avea loc în Sankt Petersburg și voi veți executa pe rând vrăji. Nu există nicio restricție cu privire la forma de magie pe care o alegeți, numai să nu-i alarmați sau să le faceți rău oamenilor din oraș.

Cum să nu, se gândi Nikolai. *Așadar, fără crocodili care să înoate liberi prin canale.*

— Fiecare mag va avea cel mult cinci runde, continuă țarul. În calitate de judecător, pot să declar învingătorul în orice moment al Jocului sau pot să aștept până ce toate cele zece runde se vor fi încheiat. Nu uitați, mișcările voastre vă vor dovedi nu doar puterile, ci și caracterul și cât de potriviți sunteți pentru a sluji imperiul. Impresionați-mă.

Se uită la Nikolai și la fată de pe tronul său pâlpâitor. Țarul nu putea de fapt să vadă dincolo de fațadele lor, însă fără doar și poate că așteptările sale le penetrau camuflajele. Înăuntrul umbrei sale, Nikolai se strânse puțin.

— Pentru a începe Jocul, zise țarul, noi...

— Maiestatea Voastră Imperială, vă rog să mă iertați, îl întrerupse fata. Am o întrebare.

Nikolai se foi în locul lui. Oare fata era chiar așa de îndrăzneată încât să-l întrerupă pe țar?

— Ce este? se răsti țarul.

Sub camuflajul ei, fata era netulburată. Cu adevărat îndrăzneată.

— De ce trebuie ca Jocul să se încheie cu o moarte? Înțeleg că Magul Imperial trebuie să fie unicul canal de magie, dar de ce nu se poate ca un mag să câștige, iar celălalt să se dea la o parte?

Țarul pufni.

— Și ce anume să facă celălalt mag? Să se retragă într-un
tut și să promită că nu va mai folosi niciodată magia? (Ori nă
ne mute în altă țară și să nu mai aibă acces la izvorul nescut
al Rusiei? Ai putea să faci asta? Să renunți la tot ceea ce ești, în
schimbul vieții tale?

Preț de o clipă, fata medită la asta. Apoi ridică privirea.

— Dacă n-aș putea să fiu mag, asta n-ar fi viață, Maiestatea
Voastră Imperială.

— Întocmai.

— Așadar, pur și simplu, la sfârșit îl veți executa pe unul
dintre noi?

Nikolai rămase cu gura căscată. Ea chiar îl chestiona din
nou pe țar?

Fata stătea cu brațele încrucișate la piept.

Țarul o privi lung de pe tronul său arboricol și clătină din
cap, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă că ea îl întrerupea din
nou și făcea asta pentru a întreba tocmai despre organizare. Se
ridică de pe tron, dominându-i prin înălțime pe toți.

— Când voi declara învingătorul, însăși magia Jocului îl va
elimina pe celălalt mag. Chiar dacă, dintr-un motiv sau altul,
n-aș declara învingătorul după ce voi veți fi avut fiecare cinci
runde, Jocul va lua decizia pentru mine și unul dintre voi va
dispărea. Rusia va avea doar un singur Mag Imperial pentru a
mânui întreaga forță a magiei sale. S-a înțeles?

Fata părea netulburată. De fapt, își țuguie buzele, ca și când
s-ar fi gândit la răspunsul țarului. *De parcă ar contempla posibi-*
litatea ca vorbele țarului să nu fie categorice, se gândi Nikolai.
Fata era plămădită din îndrăzneală. Sau din nesăbuiță.

— Înțeleg, zise ea într-un final. Vă mulțumesc, Maiestatea
Voastră Imperială.

— Dacă nu mai este nimic...

Țarul se opri suficient cât să se uite urât la fată, ca și când ar fi provocat-o la o nouă întrerupere. Era clar că o nouă întrerupere ar fi fost urmată de consecințe.

Dar fata tăcu.

— Bine. Atunci, să începem jurământul.

Țarul deschise cufărul din lemn de stejar pe care îl adusese cu el în peșteră. Un pergament îngălbenit și un toc negru ieșiră plutind de dinăuntru. Pergamentul se derulă singur și, atât Nikolai, cât și fata făcură un pas înapoi. Jocul avea propria sa magie vie.

Pergamentul plană alături de țar, iar el citi instrucțiunile decolorate de timp.

— Bolșebnoie Duplo a fost impregnat cu farmece străvechi, care vă vor lega de Joc și de Rusia. Acum, arătați-vă adevăratele personalități.

Nikolai îi aruncă fetei o privire. Trebuiau să-și păstreze amândoi camuflajele în jurul lor, dar să deschidă farmecele astfel încât numai țarul să-i poată vedea. Acesta trebuia să știe cine avea să fie următorul mag.

Și fata se uită la Nikolai.

Nikolai își desprinsese privirea și se uită înainte. Avu grijă să-și protejeze stratul de umbră – poate că el știa identitatea fetei, dar ea n-o știa pe a lui – și deschise o cale pentru ca țarul să-l vadă.

Oare țarul avea să-l recunoască drept prietenul lui Pașa? Sau nu, dat fiind că țarului nu-i păsa câtuși de puțin de relațiile sociale ale fiului său? Pe el îl interesa numai să-l implice pe Pașa în chestiuni importante pentru pregătirea sa ca țarevici.

Țarul îl privi pe Nikolai mijind ochii, de parcă ar fi încercat să-și dea seama de unde îl știa. Un moment mai târziu, păru să realizeze unde îl mai văzuse pe Nikolai și se încruntă.

— Interesant, spuse.

Țarul bătu darabana cu degetele în brațul din lemn al trombului său. Apoi își dresă glasul și continuă, ca și când prezența celui mai bun prieten al fiului său în toiul unei bătălii magice pe viață și pe moarte n-ar fi fost nimic ieșit din comun. Desigur, avea noimă ca țarul să pară netulburat de această turnură a evenimentelor. În cariera sa întâlnise cu siguranță surprize mult mai mari. Sau poate că țarului nu-i păsa cu adevărat că Nikolai era unul dintre magi. *La urma urmelor, cine sunt eu dacă nu un băiat de rând care s-a întâmplat să devină prieten cu fiul său?*

— Repetați după mine, le ceru țarul Vikăi și lui Nikolai, în timp ce citea din Pergamentul Rus.

*În felul acesta, jur credință țarului,
Și promit să mă supun regulilor Jocului,
Un duel al vrăjilor, până ce este declarat un învingător.
Față de aceasta și de toate tradițiile de aici dinainte stabilite, îmi iau angajamentul
De mag în Jocul Coroanei.*

Nikolai și Vika repetară jurământul la unison. Nikolai menținu un ton egal, însă vocea ei reverberă prin peșteră, ca și când încerca deja să-l învingă în acest moment inaugural al Jocului.

Însă Nikolai avu puțin timp să se gândească la asta, căci de îndată ce rosti ultimele cuvinte ale jurământului, o căldură do-goritoare îl arse pe piele, imediat sub clavicula stângă.

— Ce dra...!

Se opri înainte de a da drumul unei serii de înjurături în fața țarului, dar nu suficient de repede încât să-și salveze demnitatea.

O pereche de baghete încrucișate apărură pe pieptul lui Nikolai, ca și când ar fi fost arse de un fier înroșit în foc. Chiar și după ce însemnarea luă sfârșit, cicatricea tot mai strălucea roșu-oranj pe pielea lui, ca un jăratric viu. Nikolai își mușcă obrazul pe dinăuntru ca să-și înăbușe durerea.

Fata nu protestase, nu țipase și nici nu scosese vreun alt sunet, cu excepția unui icnet scurt. Nikolai se înroși, atât de la căldura proaspetei cicatrice, cât și de la slăbiciunea sa comparată cu cea a acestei fete îndrăznețe.

— Cine este Magul Unu? întrebă țarul.

— Eu sunt, reuși Nikolai să răspundă printre dinții încleștați, cu cicatricea încă ușor portocalie pe pielea lui.

Țarul încuviință cu o mișcare din cap.

— Baghetele vor arde până ce vei fi făcut prima mișcare în Joc. Apoi vor rămâne în stare latentă în timp ce va fi rândul Magului Doi. Vor căpăta iar viață pe pielea ta odată ce rândul ei se va fi isprăvit. Așa vei ști că e din nou timpul să faci o mișcare. Baghetele vor deveni tot mai fierbinți dacă va dura să-ți execuți turul. Și dacă se scurge prea mult timp – dacă îl vei tărgăna sau, din alt motiv, vei refuza să închei Jocul –, cicatricea se va aprinde și în cele din urmă te va mistui.

Nikolai se cutremură. *Dispariție prin flăcări.*

— Așa se termină Jocul? întrebă fata.

Țarul nici măcar nu catadicsi să pară surprins că îl întrerupsese. Ar fi fost mai surprinzător în acest moment dacă ea n-ar fi făcut-o.

— Magul care pierde va arde spontan?

— Da. Cicatricea îl va incinera pe învinsul Jocului.

— Va fi rapid, spuse calm tatăl ei.

Totuși, lui Nikolai îi trecu prin gând că nu fata era cea care avea nevoie să fie liniștită, ci mai curând însuși mentorul ei.

Țarul dădu scurt din cap.

— Mentorii voștri v-au învățat ce au putut, iar acum, după cum dictează tradiția, și pentru a ne asigura că loviturile din joc vă aparțin vouă și numai vouă, mentorii vor fi exilați la marginea imperiului până ce va fi declarat un învingător. Dar, mai întâi, le este permis să vă ofere un dar de despărțire. Țarul se întoarse spre Galina și fratele ei: Aveți un minut să vă luați rămas-bun.

Tatăl fetei își schimbă centrul de greutate de pe călcâie pe vârfuri, de parcă ar fi chibzuit dacă să se ducă spre fată, însă se lăsa din nou pe călcâie și rămase ferm locului.

— Exersează în fiecare zi în care nu este rândul tău, o sfatul ei. Să dormi destul și să mănânci suficient. Verifică ascunzătoarea noastră – știi tu unde este – dacă ai nevoie de bani...

— Tată...

El ridică o mână.

— Și poartă asta. N-o scoate.

Smulse de la încheietura mâinii sale o brățară împletită din piele și i-o întinse. Ea și-o petrecu în jurul mâinii și brățara se ajustă pe loc. Fata tresări.

— Ce este asta?

— O amuletă pentru noroc, ca să zicem așa. Îi întoarse spațele, reprimându-și în mod vizibil emoția, și adăugă: Ne vom revedea în curând, draga mea.

Fata își atinse colierul de la gât.

— Îți promit.

Galina zâmbi cu superioritate înspre fratele ei. Apoi pocni din degete și un pumnal vârât în teacă apăru în mâinile de umbră ale lui Nikolai.

— Darul pe care ți-l las este un nou cuțit, îi zise ea. Când vei găsi ocazia potrivită să-l folosești, nu-și va rata ținta.

Amintește-ți toată pregătirea pe care ai primit-o; să ucizi nu este atât de greu și este calea cea mai directă.

Nikolai se încruntă, deși nimeni nu-l putea vedea făcând asta în forma sa actuală de umbră. Nu se putea decide să se uite la fată.

— Și să nu-ți ia prea mult să învingi, continuă Galina. Nu-mi place să fiu închisă într-un loc uitat de lume cu fratele meu ne-suferit și solitar. Ah, și încearcă să nu enervezi personalul casei cât timp voi fi plecată.

Nikolai oftă. Știuse dintotdeauna, din ziua în care Galina venise după el în stepă, că ea n-avea să fie ca o mamă pentru el, dar, totuși, sperase la ceva mai mult decât atât înainte ca ea să-l conducă la Joc și, poate, spre moarte. Însă Galina deja aluneca departe de el.

Fratele ei îi oferi brațul și, cu toate că ea strâmbă din buze cu dispreț, îl acceptă.

— Sper că nu este prea frig acolo unde mergem, comentă ea.

— Sper că nu ai de gând să te plângi tot timpul, ripostă el.

— Oh, dacă te deranjează, *mon frère*, o voi face. Neîncetat.

Praful începu să se învâртеască în jurul lor, mai întâi ca particule separate, și apoi, prinzând viteză, ca o tornadă opacă. Furtuna îi înghiți înlăuntrul ei pe cei doi mentori, iar Nikolai, fiind cel mai aproape de locul în care stătuseră ei, trebui să-și ducă mâna la ochi pentru a și-i feri. Vârtejul deveni mai înalt și mai rapid, iar când aproape că atinse tavanul peșterii, țâșni afară în labirint, urletul vântului reverberând asurzitor.

Și apoi dus a fost, dincolo de Bolșebnoie Duplo și spre locul în care trebuiau mentorii să aștepte. Numai tăcerea rămase.

— Mai am o singură solicitare, spuse țarul, de parcă o tornadă magică nu ar fi luat cu ea doi oameni. Săptămâna viitoare este

data de naștere a țareviciului. Vă sugerez să considerați asta ca temă pentru Joc. Impresionați-l ca să mă impresionați pe mine.

Nikolai arcui o sprânceană-umbră. Interesant. Poate că țarul ținea la Pașa mai mult decât lăsa să se vadă, chiar și în fața lui Pașa însuși.

— M-am făcut înțeles? întrebă țarul.

— Da, Maiestatea Voastră Imperială, răspunseră Vika și Nikolai.

— Bun. După o pauză lungă, țarul se ridică de pe tronul lui din lemn și rosti: Atunci, să înceapă Jocul Coroanei.

CAPITOLUL PAISPREZECE

La o jumătate de continent distanță, firele înalte de iarbă începură să tremure. Pământul, încă pârjolit la acel început de toamnă, se cutremură într-un nor de praf. O fisură se căscă prin pământul întărit și o mână zbârcită ieși la suprafață, cu mușchii puternici prinși de os asemenea cârnii uscate care stă priponită de un stâlp sfărâmicios.

Nu dură mult până ce apăru și restul trupului Aijanei. În timpul multilor ani petrecuți sub pământ, Aijana furase lent, chinuitor, energie de la viermi și larve ca să o contopească într-o forță de viață suficient de puternică pentru a o reînvia. Acum, ieși din pământ și se întinse, cu membrele țepene din cauză că era moartă – ba nu, *aproape* moartă –, după care își scutură pământul de pe pielea zbârcită.

Trase aer în piept printre dinți (sau printre dinții care îi mai rămăseseră) și își întoarse privirea de la pielea uscată care îi atârna pe corp. *Pielea este cea mai puțin importantă, își aminti ea. Ceea ce contează este că pe dinăuntru sunt vindecată.*

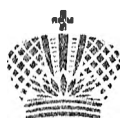
Dar de ce acum? Aijana strânsese fărâme de energie atât de mult timp, însă nimic până în acest moment nu putuse să

se elibereze pe deplin de semi-somnul ei de descompunere. Ce
tinea acel ceva care înclinase balanța în lumea ei?

Aliana sorbi din priviri nesfârșitul orizont din jurul ei. În-
tinde mâinile spre cer, pocnindu-și încheieturile și zornă-
tindu și oasele dureroase.

Nu avea nici cea mai vagă idee ce era acel ceva care o trezise.

Însă, indiferent ce ești, gânde ea, te voi găsi.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

In timp ce țarul era plecat cu treburi, Pașa se strecură afară din Sankt Petersburg. Citise *Misticii ruși și țarii* în întregime, de două ori, și era hotărât să se întoarcă pe Insula Ovcinin pentru a o căuta pe fata misterioasă din pădure.

Voise să-l convingă și pe Nikolai să întreprindă călătoria cu el, în pofida reacției prietenului său la ultima lor întâlnire cu fata plămădită din fulgere, dar când Pașa îl căutase la casa contesei Zakrevskaia, o servitoare îl informase că Nikolai plecase.

Acesta era motivul pentru care Pașa venise singur pe Insula Ovcinin. Dacă Nikolai nu-l putea însoți, nu voia pe nimeni altcineva în preajma sa. Totuși, poate că era mai bine așa. Asta îi dădea lui Pașa mai multe șanse s-o investigheze pe fata cu fulgerele de unul singur.

Însă, în timp ce Pașa stătea pe docul micului port al insulei, habar n-avea unde să caute. Prins de adrenalina găsirii fetei, nu reușise să facă niciun plan concret în afară de a se furișa din Sankt Petersburg nevăzut.

Presupun că pădurea este un loc bun în care să încep, gândi el. Deși, unde anume în pădure? Același loc cu rugul? Ce bine era dacă putea să-l găsească fără ca o furtună cu descărcări

electrice să-i indice direcția. Un alt loc, întrucât exista posibilitatea ca ea să nu locuiască de două ori în același loc? Dar de ce n-ar face-o? *Misticii ruși și țarii* nu pomenea de regulile ridicării din flăcări magice. Din câte știa Pașa, nu putea exista decât un singur loc de unde fata cu fulgerele putea să apară.

Cealaltă posibilitate era ca ea să nu fi ieșit deloc din foc, ci, mai degrabă, ca focul să fi ieșit din ea. Sau focul să fi venit *la* ea din fulgere. Sau... fulgerele veniseră *din cauza* ei, ca și cum ea ar fi fost un magnet pentru furtunile electrice.

Căpitanul bacului pe care îl luase Pașa debarcă de pe ambarcațiunea sa și trecu pe lângă Pașa. Se afla la câțiva metri distanță, când se întoarse.

— Hei, băiete. Ai nevoie să ajungi undeva?

Pașa își îndesă pălăria pe cap, deși căpitanul bacului nu dăduse vreun semn că l-ar fi recunoscut.

— Nu, domnule. Ei bine, de fapt, caut pe cineva.

Bătrânul marinar pufni și arată cu degetul mare peste umăr, în direcția unei străzi prost pavate care pornea din port.

— În cazul ăsta, trebuie să te îndrepti într-acolo. Caută Brutăria Cenușăresei. Ludmila Fanina, brutăreasa, cunoaște pe toată lumea, precum și toate bârfele din târg. De asemenea, face o pâine Borodinski de te lingi pe degete. Asta și vreo doi heringi marinați, și-ai să fii sătul zile-n șir.

Pașa lăsa capul în jos.

— Vă mulțumesc, domnule. Păi, în cazul ăsta, mă duc la brutărie.

— Ultimul bac spre țărm pleacă în amurg.

Căpitanul îi făcu semn cu mâna și continuă să meargă în direcția opusă, spre o clădire dărăpănată de pe doc.

Pașa străbătu strada pe care i-o arătase căpitanul, ridicând cu ghetele lui stratul de praf de pe drum. Aici, aproape de port, erau câteva clădiri, cu toate că peisajul era presărat ici și colo

cu izbe, mici căsuțe din lemn, toate foarte simple, cu excepția căprioarelor și peștilor minuțios sculptați în jurul ferestrelor și obloanelor. Se plimbă pe drum, bucurându-se de aerul răcoros al dimineții și de posibilitatea de a se plimba la vedere, fără fast și oameni care să i se plece la picioare.

Odată ajuns în centru, n-avea cum să rateze Brutăria Cenușăresei. În primul rând, tot satul se întindea pe numai trei străzi în lungime și pe două în lățime. În al doilea rând, brutăria nu avea o vitrină obișnuită în față, ci mai degrabă un exterior complicat de culoare portocalie, în formă de dovleac umflat. Asta și mirosul bogat de secară și aluat dospit îl anunțară pe Pașa că nimerise unde trebuia.

Deschise ușa și păși înăuntru, numai pentru a fi imediat întâmpinat de privirile curioase ale celor șase femei de vârstă mijlocie ce așteptau la coadă.

Își scoase pălăria și salută, înclinându-și capul.

— *Bonjour, mesdames.**

Cea mai în vârstă dintre femei execută o reverență complicată, care implica ridicarea tivului fustei și încrucișarea picioarelor de mai multe ori, apoi înclinarea înainte și înapoi de și mai multe ori, asemenea unei jucării cu un omuleț pe arcuri. Pașa făcu ochii mari. Oare asta era vreun salut rural? Celelalte femei de la coadă râdeau pe înfundate.

Sau se amuzau pe seama lui? se încruntă Pașa.

— Ah, lăsați băiatul în pace! spuse în rusă, de după teighea, o femeie plinuță. Nu e vina lui că s-a născut cu căiță pe cap și cu un croasant în gură, adăugă ea râzând, un răs robust ca aluatul de *vatruška*** de pe raft, dar îi făcu apoi cu ochiul lui Pașa.

* „Bună ziua, doamnelor”, în lb. franceză.

** Plăcintă din aluat dospit, umplută cu brânză de vaci cu sau fără stafide sau alte fructe uscate.

Ha! Destul de cinstit. El le salutase în franceză, în mod clar nu o limbă potrivită la țară. Pașa îi zâmbi și el prietenos brutăresei și femeilor din jur. Apoi încercă din nou, de data asta în rusă:

— *Dobrîi deni.**

Accentul lui era destul de bun; numai pe alocuri existau ușoare urme de franceză. (Germana, spaniola, engleza, finlandeza și suedeza lui erau și ele excelente. La urma urmei, lecțiile de la palat prindeau bine la ceva.)

Femeia de după tejghea zâmbea în continuare cu gura până la urechi.

— Nu vă deranjează dacă îl servesc mai întâi pe el, nu-i așa? le întrebă pe celelalte cliente, cu toate că nu era tocmai o întrebare. Nu se întâmplă în fiecare zi ca Brutăria Cenușăresei să fie onorată de un asemenea tânăr chipeș. Cu ce îți pot fi de folos?

— Sunteți Ludmila Fanina?

— Sunt.

— Atunci, am nevoie de ajutorul dumneavoastră, dacă nu vă e cu supărare. Caut o fată.

Ludmila pufni din pieptul ei generos și întinse în mod sugestiv o franzelă. Ochii îi sclipeau ghiduși.

— O fată? Ce să vezi, și eu sunt fată. Poate eu sunt cea pe care o cauți.

Femeile izbucniră iar în hohote de râs.

Pașa se înroși până în vârful urechilor. N-avea nici măcar o căciulă ca să le ascundă. Dacă Garda lui ar fi fost de față, ar fi ridicat-o pe Ludmila și ar fi trimis-o la galere pentru insolența ei. Nimeni n-ar fi îndrăznit să facă o astfel de glumă destrăbălată țareviciului; nimeni nu l-ar fi pus niciodată într-o astfel de situație stânjenitoare pe țarevici...

* „Bună ziua”, în lb. rusă.

Ah! Bine. Ele nu știau că el era țareviciul. *Trebuie să mă port ca un băiat normal. Sau, mai bine zis, trebuie să mă comport ca mine, dar versiunea mea care aș fi dacă n-aș fi țareviciul.* Și, de îndată ce Pașa pricepu asta în mintea sa imperială și nu se mai simți ofensat, zâmbi. Putea să le facă jocul.

— Dar, doamna mea, îi zise el Ludmillei, care flutura frânzela înspre el, cu toate că sunteți frumoasă ca Afrodița, iar modul în care folosiți cuvintele este la fel de poetic ca al lui Calliope, trebuie, cu regret, să vă refuz invitația. N-aș vrea să-l înfurii pe soțul dumneavoastră.

Femeile din brutărie țipară și râseră pe înfundate, cea mai vârstnică schiță câțiva pași de dans, iar Ludmila se ținu strâns de mijlocul ei solid și tot trupul i se scutură de râs. Plesni teigheaua de câteva ori, în hohote isterice.

În cele din urmă, când aproape că își recăpătase suflul, iar celelalte femei se liniștiseră, chicotind numai ocazional, Ludmila spuse:

— *Touché*, franțuzule. Acum, în legătură cu fata, la cine te referi?

Celelalte femei tăcură de tot și se uitară la el, așteptând răspunsul.

— Ei bine, aici e problema, zise Pașa. Nu știu.

— Cum arată?

— Are părul roșu, asemenea celei mai hipnotizante părți a unei flăcări pâlpâitoare, iar vocea ei este și melodioasă, dar și fermă.

Femeile oftară, iar dacă el văzu bine, cea mai vârstnică dintre ele flutură din gene spre el. Ludmila zâmbi cu amabilitate și tot amuzamentul din expresia ei dispăru.

— Ah, să fii tânăr și îndrăgostit.

Pașa scutură din cap.

— Nu, vă înșelați. N-o iubesc. Nici n-o cunosc bine. Am văzut-o o singură dată și apoi a fugit.

Femeile oftară iar, dar, de data asta, dădură și ele din cap, una spre cealaltă, cu superioritate.

— Nu o iubești încă, îi zise Ludmila.

— Eu...

Ludmila ridică o spatulă pentru a-l reduce la tăcere.

— O cauți pe Vika.

— Vika, repetă Pașa moale.

— Da, Vika. Locuiește cu tatăl ei în capătul îndepărtat al intrării, într-un luminiș din pădurea de mesteceni. Dar ea și tatăl ei au plecat într-o călătorie acum câteva zile. Au trecut pe la brutărie înainte să se ducă în port. Îmi pare rău că te dezamăgesc.

Pașa rămase fără aer. Să fi ajuns atât de aproape, și totuși să fie atât de departe.

— Oh, prea bine... Nu e nicio problemă, *Madame Fanina*.

Cea mai vârstnică dintre femei chicoti la scăparea lui în franceză. Pașa se corectă în rusă.

— Vă mulțumesc pentru sprijin. Pot să vă recompensez pentru timpul dumneavoastră?

Duse mâna după punga cu monede.

— Nu, tânărul meu franțuz chipeș, plăcerea a fost de partea mea.

Încând o plecăciune ușoară, Pașa se îmbujoră.

— Măcar permiteți-mi să cumpăr una dintre faimoasele dumneavoastră pâini Borodinski.

Ludmila radia. Luă o pâine și o înfășură în hârtie cafenie, imprimată cu o imagine a dovleacului Cenușăresei. Legă pachetul cu o sfoară.

Pașa puse o monedă pe tejghea și vârî pâinea caldă la subraț.

— *Bașoi spasiba*, spuse, mulțumindu-i nu doar Ludmillei, ci și întregii încăperi.

Și, zicând acestea, părăsi târgul și luă următorul bac, unde își petrecu timpul călătoriei spre țărm mestecând gânditor din pâinea sa și contemplând orizontul de dincolo de Golful Neva. Murmură în șinea lui „Vika”, și nu doar o dată.

Când Pașa se întoarse la palat și după ce-și liniștise Garda cu o minciună inofensivă despre locul unde fusese – se furișa destul de des, așa că ei erau obișnuiți cu disparițiile sale, dar de fiecare dată intrau în panică –, el îi ceru sticlarului imperial să creeze un dovreac enorm din sticlă pentru a fi trimis ca dar Ludmilei Fanina. Avea să fie semnat *De la Franțuz*.

Apoi Pașa intră în biblioteca palatului și ceru să nu fie deranjat, se cufundă în fotoliul său și reciti, pentru a treia oară, *Misticii ruși și țarii*.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Nikolai se zgâia pe fereastra dormitorului său spre Canalul Ekaterinski în timp ce răsucea cuțitul pe care i lădăduse Galina. În interiorul casei Zakrevski era liniște fără mentorul său. Nu se auzeau țipete, iar personalul pur și simplu îl vedea de treburile sale și nu-i stătea în drum lui Nikolai. Totuși, în afara casei, orașul era agitat din cauza pregătirilor pentru aniversarea de șaptesprezece ani a lui Pașa. În susul și în josul canalului, ambarcațiunile cărau secțiuni din tribunele care urmau să fie instalate pentru familia imperială și alți nobili. Chioșcurile cu mâncare apăreau peste tot în oraș, vânzând lucrătorilor blinii* și cvas spumos din malț. Și peste tot erau afișe postate pe stâlpii de iluminat, care aminteau tuturor că sărbătorirea zilei de naștere avea să dureze toată săptămâna. Era abia duminică.

Energia frenetică de pe străzi și canale se potrivea cu haosul din mintea lui Nikolai. Dar în timp ce oamenii de afară erau mânați de promisiunea sărbătorii, Nikolai era mânat numai de spectrul morții.

* Clătite rusești.

Nu există scăpare de la moarte. Fie voi fi înfrânt și, prin urmare, voi muri, fie voi triumfa, dar voi trăi cu vina de a fi condamnat la moarte fata. În Joc nu există niciun învingător.

Se auzi un ciocănit ușor la ușă. Nikolai tresări și scăpă din mână pumnalul, care se înfipse în pervazul ferestrei. Cine era? Poruncise să nu fie deranjat de nimeni, doar dacă nu cumva era ora mesei...

Vrăji ceasul de buzunar să iasă din jiletcă. Oh! Două după-amiază. Era, într-adevăr, ora mesei.

Traversă încăperea și descuie ușa, crăpând-o doar. Se aștepta să fie una dintre femeile mai în vârstă de la bucătărie, aducându-i o tavă, dar în schimb era Renata. Nikolai aproape că surâse – zâmbetele apăreau greu de când depusese jurământul – și deschise ușa mai larg.

— M-am gândit că ți-ar face plăcere să ai companie în timp ce mănânci, zise ea, strecurându-se în cameră cu o tavă încărcată cu *bouillon**, *pui à l'estragon*** și tartă cu mere.

Închise ușa în urma ei.

Nikolai luă tava de la ea și se încruntă.

— Așteptăm oaspeți?

În calitate de „proiect caritabil” al Galinei, Nikolai mânca de obicei ce mâncau și servitorii, cu excepția cazurilor când ea avea musafiri. Numai atunci ajungea să ia parte la asemenea mese generoase.

— L-am convins pe bucătarul șef că ai nevoie să te mai înveselești și că un prânz drăguț ar putea să dea roade.

— Ești prea bună cu mine.

— Știu.

* Supă de vită.

** Cu tarhon.

Renata zâmbi în timp ce elibera un spațiu pe biroul arhiplin al lui Nikolai, presărat cu hârtii boțite, pline de idei pentru Joc, la care renunțase. Împături o față de masă pentru a se potrivi pe micul pătrat de spațiu liber.

— Nu mi te alături? o întrebă Nikolai.

— Deja mi-am mâncat piroștile* și brânza în bucătărie.

— Refuz să mănânc dacă nu mănânci și tu.

Renata își încreți nasul și netezi o cută de pe fața de masă.

— Nu fi dificil.

— Nu sunt. Sunt politicoș.

— Contesa o să-mi ia capul dacă află că am mâncat din mâncarea asta.

— Contesa este indisponibilă. Un ciclon magic a indisponibilizat-o.

Renata rânji. Nikolai puse tava pe fața de masă.

— După tine, *mademoiselle*.

Ea șovăi.

— Este în regulă, Renata. Îți promit. N-ai să te transformi într-o broască dacă mănânci ceva.

— Nu e asta... este... N-am mâncat niciodată până acum asemenea minunății. Dar n-ai cum să-nțelegi.

— Crede-mă, înțeleg.

Și chiar înțelegea. Încă își amintea de prima lui cină formală din acea casă după ce Galina îl luase din stepă. Un personaj de seamă de la Moscova se afla în vizită, iar familia Zakrevski – contele încă trăia pe atunci – dăduse un festin cu supe și stridii și fazan fript, atât de diferit de porțiile rare de oaie tare cu care crescuse Nikolai. Dar ceea ce-și amintea cel mai bine era *crème brûlée*, o șarlotă extravagantă, garnisită cu un strat de zahăr

* Colțunași.

caramelizat ca o „sticlă”. Fusese cel mai divin lucru pe care îl văzuse Nikolai vreodată în viață, ca să nu mai vorbim de gust.

— Ia desertul mai întâi, îi spuse el Renatei. Și mănâncă-l cu mâna. Galina nu e prin preajmă.

Renata zâmbi timidă, de parcă el i-ar fi citit gândurile și știa exact ce voise să facă. Apoi, luă o tartă cu mere și mușcă din ea.

Nikolai, totuși, nu mănăcă. Nu îi era foame. Nu-i mai fusese foame de când cu jurământul. Mâncase, firește, dar numai fiindcă avea nevoie de energie pentru a funcționa, nu pentru că ar fi găsit vreo plăcere în consumarea oricăreia dintre mese.

În schimb, se duse înapoi la fereastră și scoase cuțitul Galinei din pervaz. Apoi, își vrăji sertarul de la birou să se deschidă, descuie panoul fermecat ascuns pe care îl construise în interior și închise cuțitul înăuntru.

— Mă gândesc numai la cât de urât este orașul, zise Nikolai, și la cum ar trebui să fie împodobite tribunele pentru ziua lui Pașa, și la cum Nevski Prospekt, unul dintre așa-zisele giuvaiere ale Sankt Petersburgului, ar fi trebuit revopsit. Ar trebui să mă concentrez asupra Jocului, dar mintea mea continuă să hoinărească spre detaliile stupide legate de zilele de naștere.

Cicatricea de sub clavicula lui Nikolai se aprinse la menționarea Jocului. Cu fiecare oră ardea tot mai fierbinte, ca și când era nerăbdătoare, întrucât trecuseră deja trei zile de la jurământ și Nikolai nu făcuse nicio mișcare. Însă prima manevră avea să dea tonul pentru întregul Joc, iar el voia ca totul să iasă bine.

— N-ar trebui să faci ceva pentru ziua țareviciului? îl întrebă Renata. Ai putea să revopsești Nevski Prospekt ca prima ta mișcare. Ai împușca doi iepuri dintr-o lovitură.

— Nu trebuie să împușc iepuri. Trebuie să omor fata.

— Numele ei este Vika.

— Cum? întrebă Nikolai, tresărind.

— Numele ei este Vika. Am auzit-o pe contesă murmurându-l pentru sine în camera ei, înainte să pleci tu la Bolșebnoie Duplo.

— Eu... mie nu-mi place ca fata să aibă un nume.

Nikolai clătină din cap, de parcă ar fi putut să-i alunge numele. Astfel, dacă ea avea un nume, îi era și mai greu să-i facă rău. El putea să o omoare doar dacă uita că e o persoană. Poate. Deoarece știa unde locuia, iar ea nu-i cunoștea identitatea. Putea să se ducă pe Insula Ovcinin și să-i caute casa. Apoi, când ea s-ar fi așteptat cel mai puțin, ar fi putut să o facă să se năruie peste ea. Ori să-i vrăjească perna, ca s-o sufocă în somn. Să o străpungă cu o săpăligă de grădină.

Gândurile îl făcură pe Nikolai să capete o nuanță oribilă de verde.

În plus, asta n-avea să funcționeze niciodată. Fata sigur aruncase vrăji de apărare asupra casei sale – dacă nu se mutase deja în Sankt Petersburg – și deja etalase o abilitate mult mai mare decât a lui Nikolai. Și asta fusese în pădure, atunci când ea crezuse că nimeni n-o vedea, atunci când viața ei nici măcar nu era în joc.

Dar, în același timp, Nikolai nu intenționa să se lase pe tânjală și să accepte pierderea fără luptă. Îndurase tirania Galinei când se pregătise pentru asta. Toată acea suferință trebuia să merite osteneala. Dacă avea să câștige, putea, în sfârșit, să se elibereze de Galina și să aibă un loc unde să fie respectat, un loc care să fie al lui. Fără să mai facă troc pentru stofe sau să ascută spadele altora. Avea să fie sfătuitoarul țarului.

Ca să nu mai spunem că Nikolai n-avea nicio dorință să moară.

Renata puse ceea ce mai rămăsese din tarta cu mere înapoi pe farfurie și își șterse degetele de un șervet din pânză. Apoi se duse la fereastră, lângă Nikolai.

— N-ai tu inima să faci rău altui mag.

Îi desfăcu palmele. El nu-și dăduse seama că și le freca iar, încă bântuit de amintirea tigrului, a viperelor și a lorișilor. Atât de mult sânge.

— Jocul se termină numai atunci când rămâne un singur mag, îi zise el.

— Sau până când unul demonstrează că e mai bun decât celălalt. Nu *trebuie* s-o omori. Jocul va avea grijă de asta, atâta timp cât există un învingător clar.

Nikolai își retrase mâinile dintre ale Renatei. Se rezemă de pervaz. Era adevărat că nu era necesar să-l atace pe celălalt mag. Însă...

— Voi avea doar mai multe runde în Joc, dacă nu mă omoară fata mai întâi.

Nikolai se cutremură în timp ce își imagina trupul străpuns de sute de săgeți înflăcărate. Sau izbucnind în flăcări. Ceea ce avea să se întâmple și dacă mișcările ei erau pur și simplu mai bune decât ale lui.

— Ce mă sfătuiesc frunzele de ceai să fac?

— Frunzele de ceai nu dau sfaturi niciodată. Doar observații. Și nu ți-am mai ghicit în frunze de când ai uitat să încui ușa.

Nikolai zâmbi în colțul gurii. Numai în colțul gurii.

Renata întinse mâna și își trecu degetul peste gropița lui. Întotdeauna îi spusese că arăta ca o adâncitură întâmplătoare într-o brazdă de iarbă, scobită în planurile netede ale chipului său, căci avea numai una, într-un singur obraz.

— Iată. Îmi era dor de gropița asta. E o părțică din acel Nikolai pe care îl cunosc.

Degetul ei mai rămase o secundă în plus înainte de a și-l lua de acolo.

Nikolai încercă să nu se gândească la felul în care ea zăbovea. În schimb, trase de guler, acolo unde cicatricea amenința să-l ardă cravata.

Ar fi putut să refacă întregul Nevski Prospekt ca parte a mișcării sale. La exterior, ar fi constituit un dar frumușel făcut orașului de ziua lui Pașa, și spera ca țarul să aprecieze efortul necesar pentru a executa o asemenea splendoare minuțioasă.

Cu toate astea, trebuia să fie mai mult decât niște clădiri minunate. Dar ce? Ceva care să-l ajute în Joc.

Nevski Prospekt era principala arteră din Sankt Petersburg. Nikolai nu știa unde locuia fata, dar cu certitudine avea să-și facă apariția pe stradă sau în magazinele de acolo destul de des, nu-i așa? Cea mai mare parte a locuitorilor din Sankt Petersburg o făceau.

Garguie! gândi el. Putea instala garguie sau altceva discret pe clădiri, iar *acestea* puteau să aibă grijă de fată. Dacă soldații din piatră făceau acea treabă murdară, nu Nikolai era cel care o omora. Nu-i așa?

— Nikolai? îl strigă Renata.

Își întrerupse gândurile. Uitase că Renata încă era acolo.

— Da?

— Arătai... de parcă ai fi fost învăluit într-un nor de furtună.

— Îmi pare rău.

Vrăji o tartă cu mere să plutească spre el și o mâncă, deși nu dădu prea multă atenție gustului.

— Așadar, te simți bine?

Nikolai scutură o firimitură de aluat de pe guler.

— Nu, nu mă simt bine. Nu sunt sigur că mă voi mai simți bine vreodată. Dar voi face ceea ce trebuie să fac. Este ceea ce am făcut dintotdeauna.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Vika visă că erau iar la Muntele Tiho, chiar în față la Bolșebnoie Duplo. Afară era tihnit și cald și atât de luminos, încât nu vedea mare lucru în timp ce mijeau ochii în lumina albă. Țarul și Garda sa încă nu sosiseră, așa că nu erau decât Vika, tatăl ei, Galina și celălalt mag. Vika stătea învăluită în camuflajul ei sclipitor; adversarul său era o siluetă, exact așa cum fusese și până atunci.

În fundal, Galina așezase o măsuță, cu față de masă din dantelă, pe care pusese farfurii din porțelan și un serviciu pentru ceai. Mușca mărunț dintr-un croasant uns cu gem de căpșuni.

Tata trase un scaun, ale cărui picioare scârțâiră cumva pe pământul Muntelui Tiho. Îi făcu Vikăi cu ochiul – genul de clipe care funcționa numai în vise –, de parcă ar fi știut că scârțâitul avea să o irite pe sora lui.

— Nu știu cum poți să mănânci *produsele alea de patiserie*. Strâmbă din nas la croasantul surorii sale. N-ai pâine neagră? o întreabă.

Galina se crispează.

— Sincer, n-am să înțeleg niciodată de ce insiști să te prefaci că ești un om obișnuit de la țară.

— Iar *eu* nu voi înțelege niciodată de ce tu insiști să fii atât de prețioasă, i-o întoarce Serghei.

Nu departe de Vika, dar suficient de departe de Galina pentru a nu-l auzi, celălalt mag chicotea pe înfundate. Umerii i se cuturau de râs, iar jobenul-umbră căzu pe pământ. Din praf în prafului, din negru deveni imediat maro.

Cum de praful se așeza pe o umbră, de vreme ce umbra nu era cu adevărat acolo?

Vika întinse mâna să ridice jobenul. Îl simțea real în mâinile ei, mătase, panglică și boruri rotunjite, și totuși, avea senzația că nimic n-ar fi fost acolo. Cântărea la fel de mult ca în realitate și la fel de puțin ca în fantezie.

Se întrebă ce avea să se întâmple dacă și-l punea pe cap. Chitar și ținut în mâini, jobenul lui – puterea lui – o încălzea asemenea cidrului fierbinte într-o zi de iarnă.

Apoi se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă l-ar fi atins pe băiatul umbră însuși. Dacă și-ar fi trecut un deget de-a lungul liniei bine conturate a maxilarului său. Dacă i-ar fi atins cicatricea de sub claviculă. Dacă și-ar fi lipit gura de buzele lui umbră...

Cândul o făcu să se înroșească. Se încălzise mult, mult mai tare decât dacă ar fi băut o cană de cidru fierbinte.

Și atunci, Vika se trezi brusc. Soarele tocmai își începuse ascensiunea pe bolta cerească, însă cicatricea pulsa pe pielea ei de parcă abia i-ar fi fost imprimată în peșterile din lemn de la Bolșebnoie Duplo. O, slavă Domnului că cea care îi pătrunsese în vis era căldura de la baghete și nu căldura îmbujorării și a pasiunii ridicole. Nu era chiar atât de caraghioasă după cum îi sugera subconștientul.

Apoi își dădu seama că dacă cicatricea ardea... Jocul!

Vika sări de pe canapeaua pe care dormise – după mai multe zile în Sankt Petersburg, încă nu era obișnuită cu luxul saltelei din dormitor și prefera canapeaua – și cercetă apartamentul de

la etajul al treilea de pe Nevski Prospekt pe care îl închiriasse. Cicatricea se aprinse iar, semn că era rândul ei. Celălalt mag probabil că-și făcuse mutarea și, cu toate că Vika nu știa care era aceasta, se puse imediat în gardă. Serghei o prevenise că elevul surorii lui era, cel mai probabil, antrenat ca ucigaș. Avea să încerce să pună foarte iute capăt Jocului.

Ușa de la intrare era încuiată? Da.

Vreo mișcare în salon: în colțuri, sub masa de jucat cărți, în spatele șezlongului? Nu.

Exista magie în aer?

Da.

Vikăi îi bubuia inima în piept, însă încerca să respire cât de liniștită putea.

Se furișă pe coridor spre restul apartamentului. Folosise banii pe care îi găsisese în locul în care îi ascunsese Serghei (sub o rădăcină de valeriană din grădina lui) pentru a plăti pentru apartament. Era mic, conform standardelor din Sankt Petersburg, dar de două ori mai mare decât spațiul pe care îl aveau la dispoziție ea și Serghei în casa lor. Și i se păruse perfect atunci când îl găsisese, plin de amintiri excentrice, provenite din călătoriile în străinătate ale proprietarului, unele bizare – cum ar fi capul împăiat de elan care purta un coif de viking sau masca venețiană în culori țipătoare, cu guri în locurile în care ar fi trebuit să se afle găurile pentru ochi –, încât părea posibil ca și acestea să fie fermecate.

Însă, acum, să locuiască într-un apartament plin de ciudățenii nu părea o idee prea bună. Oricare dintre ele putea ascunde o capcană. Se duse în vârful picioarelor în primul dormitor. Existau semne ale unui intrus?

Însă patul era impecabil făcut, cu cearșafurile sale din satin strălucind sub razele timpurii ale dimineții. În partea opusă a camerei stătea de pază cuierul pentru pălării. Masa de toaletă,

cu oglinda cu ramă de bronz aurit, și zecile de sticlute cu par-tum, lăsate de proprietarii apartamentului, păreau la fel de fri-vole ca întotdeauna.

Baghetele de pe pieptul Vikăi pulsară din nou. Se strecură mai departe pe coridor, spre celălalt dormitor, dar și acesta părea nederanjat. Intră pe furiș în bucătărie, privind iute de la plită la cuptor și apoi la dulapurile decorate cu scene din po-veștile rusești, însă nu văzu nimic alarmant, cu excepția ghea-relor cu pene care serveau drept picioare mesei. Nimic, în afară de senzația că mai exista o magie, alta decât a ei, plutind în jur, ca și cum aerul era cu câteva particule mai greu decât ar fi tre-buit să fie.

Deschise fereastra bucătăriei.

— Afară! îi porunci ea aerului să iasă, pentru a-l purifica de lucrurile primejdioase pe care ar fi putut adversarul ei să le planteze.

În loc de asta, un aer și mai fermecat încerca să-și facă loc înăuntru.

— Poftim? Nu!

Vika își trecu mâinile pe deasupra capului și în jurul corpu-lui ei, întărind scutul invizibil pe care îl proiectase în jurul său în timp ce dormea. Își protejase apartamentul de farmecele lui, dar magia lui încerca să-și facă loc cu forța. Dublă vraja din jurul ferestrei.

Și atunci, Vika văzu clădirea de vizavi. Când se dusesse la culcare, acea clădire era de un cenușiu șters. Acum era de un albastru delicat, iar bordurile albe, anterior terne, erau acum într-o nuanță perlată.

Dacă ar fi fost numai o singură clădire, ar fi ignorat-o li-niștită. Însă scrută lungimea vizibilă a bulevardului Nevski Prospekt, unde, la fel ca în cele mai multe dintre marile orașe

ale Europei, toate clădirile erau lipite între ele, și văzu că fațadele păreau să facă parte dintr-o minunată țară a zaharicelor. Existau nuanțe de galben precum crema de lămâie și altele verzi, ca merele pentru tartă. Lila precum bezelele cu levănțică și rozul caramelelor cu apă de trandafiri. Vika icni. Clădirile de pe bulevard erau cele mai uluitoare lucruri pe care le văzuse vreodată.

„Asta e prima lui mișcare?” se întrebă în sinea ei.

Și, parcă pentru a confirma, baghetele de sub claviculă se încălziră, iar ea gemu din nou.

Însă, după câteva secunde, durerea se risipi și, curând, umerii Vikăi se relaxară. Lăsă în jos și scutul din jurul său. Dacă acum era rândul ei, nu trebuia să-și facă griji că avea să fie atacată. Și atunci cugetă că prima mișcare a adversarului ei fusese una pașnică, în cinstea zilei de naștere a țareviciului. Inima Vikăi bătu nebunește, căci spera că celălalt mag era mai puțin însetat de sânge decât presupusese Serghei.

Apoi remarcă micile statui de pe clădiri și imediat ridică la loc scutul din jurul ei. Statuile erau păsări din piatră, atât de mici, încât puteau fi lesne luate drept vrăbii adevărate care țopăiau pe lespezi și pe acoperișuri, la fiecare trei metri sau cam așa ceva. Înainte nu fuseseră acolo, nu-i așa? Sau ea le observa de-abia acum, deoarece tot bulevardul fusese colorat și merita să te uiți la el?

Trebuia să se gândească la ce era mai rău. Oricât de mult ar fi vrut să creadă că adversarul ei făcuse o mișcare amiabilă, că cineva așa de elegant ca el n-ar recurge niciodată la violență, Jocul urma, de fapt, să se încheie cu moartea unuia dintre ei. *Și era ceva în legătură cu felul în care se comporta, se gândi ea. Fascinant, însă ușor primejdios.* Poate că păsările din piatră erau fermecate să atace de îndată ce Vika ar fi apărut pe stradă.

Însă puteau ele să o facă dacă adversarul ei nu știa cine era ea? Își păstrase camuflajul cu sânguință pe tot drumul de la Bolșeinoie Duplo. Și cu siguranță Vika nu putea să farmece ceva care să urmărească o persoană necunoscută.

Dar, totuși, celălalt mag putea fi, în mod exponențial, mult mai priceput decât ea. Era o posibilitate care o descuraja.

Oricum, nu putea să rămână în apartamentul ei pe toată durata Jocului. Avea să fie nevoită să iasă și să înfrunte păsările, indiferent ce erau ele. Tatăl ei o pregătise bine pentru asta. O învățase cum să se apere singură, de la folosirea vântului care să sufle pământ în ochii unui urs, până la crearea unor baricade de gheață pentru protecție împotriva copacilor în flăcări.

Așa că Vika își întări scutul din jurul ei și părăsi apartamentul, coborând pe scări, treaptă după treaptă. Când ajunse la parter, întredeschise ușa clădirii și își scoase un picior afară, asemenea unui dansator care încearcă scena.

Așteptă. Păsările din piatră nu-și luară zborul de pe lespezi pentru a se repezi la pantoful ei. Își strecură și restul trupului prin deschizătura ușii, privind de la dreapta la stânga pentru a studia toți potențialii inamici aviari.

Și atunci o atacară.

Plonjau din toate direcțiile – nord, sud, est, vest – ca niște șrapnele magnetizate special pentru ea. Primele se izbiră în scutul ei invizibil, iar ea țipă din pricina impactului lor violent. Însă își ținea scutul ferm, iar păsările ricoșară, zdrobindu-se pe pământ și de pereții clădirilor.

Apoi sute – ba nu, mii – de alte păsări de piatră dădeau târcoale deasupra capului ei, calculând, iar Vika știa că nu putea să mențină scutul dacă veneau toate deodată.

Cerule, ajută-mă, am nevoie de propriile mele păsări.

Își vârî degetul mare și cel arătător în gură și fluieră atât de strident, încât vreo zece dintre cele mai apropiate păsări de piatră se sparseră. Imediat, locul lor fu luat de altele.

Haideți, haideți, haideți, gândi Vika. *Unde sunt păsările mele?* Respinse încă un val de păsări de piatră sinucigașe, care se loviră de scutul ei. Fiecare izbitură răsuna prin magia și prin oasele ei.

Dar un minut mai târziu, un nor negru apăru pe cer, mai sus de înșelătoarele culori pastelate și vesele de pe Nevski Prospekt. Și, după încă un minut, norul se dovedi a fi alcătuit din mii de păsări *adevărate* – ciori grive cu penajul lor cenușiu cu negru și cu croncăniturile lor insuportabile, și stâncuțe negre-albăstrui, scoțând strigătele lor răgușite de luptă în timp ce se îndreptau în jos, trecând de acoperișuri și intrând în sfada zgomotoasă a armatei celuiilalt mag.

— Da! exclamă Vika. Pe ele!

Păsările ei atacară direct dușmanul. La fel de neînfricate, vrăbiile din piatră nu-și modificară zborul. Clonțuri adevărate scoteau ochi din pietre prețioase. Gheare din piatră sfâșiau penaje moi. Și stolurile de păsări continuau să vină.

Când cerul albastru explodează în roșu și negru, în pene purpurii și cioburi de piatră cenușiu-închis, Vika își încleștă pumnii. Căci pentru fiecare vrăbie-gargui eliminată murea o pasăre adevărată.

— El va avea pe suflet viețile lor, murmură printre dinți, în timp ce carnagiul din jurul ei se amplifica.

Și totuși, știa că asta era doar în parte adevărat. Ar fi putut să vină cu o altă apărare. Vika fusese cea care alesese păsări vii pe post de soldați personali.

Păsările mele nu au cum să câștige o luptă fizică împotriva pietrei, gândi ea în timp ce scutul îi tremura sub atacurile neîn-cetate. *Dar am putea câștiga una psihologică.*

Fluieră din nou și le porunci păsărilor să formeze o barieră deasupra ei. Acestea adoptară o poziție defensivă, cu zece și-uri de păsări.

Vrăbiile din piatră se regrupară și mai sus, aproape de nori. Urmă un moment de pace sinistră.

— Haideți, acum, le zise Vika păsărilor celui alt mag. Nu este tentant când vedeți stolul meu frumos aliniat ca niște ținte care vă așteaptă să le doborâți?

Vrăbiile din piatră păreau să fi ajuns la aceeași concluzie cu care le tachinase Vika. Cu țipete care să înghețe sângele în vene, asemănătoare cu o mie de unghii care zgâriau table, războinicele garguie se năpustiră, toate ca una, aidoma unui berbec, îndreptându-se către păsările adevărate ale Vikăi.

Armata ei țipă în clipa în care monolitul de piatră veni asupra sa. Dar păsările Vikăi își păstrară pozițiile. Apoi, în ultima clipă, țâșniră într-o parte. Și Vika se rostogoli din drum.

Vrăbiile din piatră se zdrobiră de pământ și se sparseră, prelăcându-se în pietriș și nisip.

Și atunci totul se termină, aproape la fel de repede cum începuse și atacul. Moartea presărase Nevski Prospekt cu trupuri din piatră și trupuri cu pene, distruse. Ochii Vikăi se umplură de lacrimi.

Însă nu plânse. Nu *voia* s-o facă. Invocă vântul, în schimb, și îndepărtă toate dovezile de viață – sau, mai curând, ale lipsei acestora –, atât de iute, încât măturătorul stradal care rămăsese cu gura căscată se îndoi brusc de amintirile lui – sau de deplinătatea facultăților lui mentale, gândindu-se că probabil își imaginase acea scenă înfiorătoare.

Numai Vika știa sigur că fusese adevărată. Și că avea să se răzbune.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Vrabia din piatră se lăsă pe brațul lui Nikolai, care ședea pe treptele din fața casei Zakrevski. Privise barjele pu-făind pe Canalul Ekaterinski și trăsesese cu urechea la trecăto-rii care sporovăiau despre plimbările lor matinale pe Nevski Prospekt. Cei mai mulți fuseseră încântați că bulevardului odi-nioară faimos îi fusese redată fosta grandoare. Și toată lumea presupunea că fusese treaba de noapte a unei echipe de zugravi angajați de țar, în pofida faptului că niciunul dintre ei nu cu-noștea nici măcar un singur zugrav din oraș care să fi lucrat pe stradă. Nikolai nu era surprins. Pentru un popor care era atât de religios, rușilor le era cumplit de greu să vadă supranatura-lul chiar și atunci când se desfășura sub ochii lor.

— Ce ai pentru mine? o întrebă Nikolai pe vrabie.

Își pusese mâna pe căpșorul creaturii. Penele acesteia erau aspre, căci fuseseră create din piatră, însă erau impresionant de realiste în aparență. Cel puțin, gândi Nikolai, de la distanță.

Pasărea ugui și se frecă de degetele lui Nikolai. El închise ochii și primi un șuvoi de imagini de la statuie, de parcă Nikolai fusese prezent pe Nevski Prospekt și văzuse el însuși evenimen-tele. Era o imagine liniștită, momentele netulburate imediat

după ivirea zorilor. Niciun cumpărător cu pachete legate în hârtie cafenie nu pleca de la măcelărie și niciun gentilom nu ieșea de la Bissette & Fiii, croitoria unde livra Nikolai pachete. Nimeni nu pleca de la un ceasornicar cu un ceas strălucitor atârându-i din buzunarul de la jiletcă și nicio servitoare nu părăsea brutăria cu teancuri de cutii pline cu prăjituri. Doar un măturător stradal, cu mătura lui subțire și uzată.

Și apoi... iată fata, ieșind dintr-o clădire de apartamente.

Păsările lui din piatră se opriră sus, deasupra ei, întorcându-se spre ea în același timp. Un moment mai târziu, atacară.

*Merde!** Nikolai se înfioră văzând amețitoarea bătălie sângeroasă care urmă.

— Îmi pare rău, îi spuse el vrabiei, ca și când o statuie ar fi putut să simtă durere pentru prietenii ei sfârâmați.

Sau poate că Nikolai o spunea pentru păsările adevărate care muriseră. Sau pentru fată. Indiferent de asta, mângâie aripile din piatră ale păsării.

Aceasta ugui, apoi își luă zborul, ușoară, de parcă ar fi fost făcută din aer. Nikolai își întoarse privirea spre canale și spre barjele care pluteau pe apă, cu toate că ar fi putut la fel de bine să revadă iar și iar imaginile păsării din piatră.

Se lăsă să cadă pe trepte și expiră.

Fata încă trăia. Jocul continua.

Dar, cel puțin azi, el nu era un ucigaș.

* „Rahat!”, în lb. franceză.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Tarul ședea cu țarina pe bancheta de catifea a trăsurii deschise, în timp ce Pașa și Iuliana stăteau pe bancheta de vizavi. Era o zi frumoasă de toamnă, răcoroasă și fără niciun nor pe cer, și, de vreme ce mai rămăseseră puține zile până la aniversarea lui Pașa, țarina hotărâse că orașul trebuia să aibă privilegiul de a-i admira fiul.

Se plimbau deja de mai bine de o oră prin Sankt Petersburg și mulțimea nu dădea vreun semn că se rărea.

— Pavel Aleksandrovici! La mulți ani!

— Alteța Voastră Imperială, Alteța Voastră Imperială, aici!

— Cele mai bune urări, scumpe prinț, dumneavoastră și familiei!

Pașa radia și flutura din mână către toate persoanele care îl strigau de pe străzi, de la ferestre și din balcoanele de deasupra. Tarul și restul familiei imperiale ședeau în jurul lui, dar nu-i furau din atenția cuvenită. Era după-amiaza țareviciului.

Asta însă nu o împiedică, totuși, pe Iuliana să deruleze o hartă.

Tarul dădu din cap cu afecțiune. Firește că ea adusese o hartă.

— Missolonghi se află într-un moment de criză, spuse Iuliana, încercând să-l pună la curent pe fratele ei cu privire la recenta întrunire a Consiliului Imperial, de la care el lipsise iar. Otomanii au asediat orașul și, cu toate că rebelii greci au reușit să spargă blocada de mai multe ori pentru a se aproviziona, nu mai e mult până ce se strânge lațul. Și în vreme ce otomanii se confruntă cu tulburări politice în creștere din partea statelor supuse, asta nu-i face să fie mai slabi. Ci doar îi scoate din sărite și îi determină să recurgă la armament mai puternic, ceea ce constituie la rândul său o amenințare pentru Rusia, deoarece vor să pună mâna pe ținuturile pe care noi le-am luat de la ei. Și... Pașa! Mă ascuți?

Pașa se întoarce cu spatele la un grup de copii care chicoteau și îl strigau pe nume. Continuă să zâmbească, uitându-se la Iuliana.

— Desigur. Vorbeai despre... Anglia?

— Îhh!

Iuliana îi aruncă țarului o privire exasperată, de parcă ar fi spus: *Tată, de ce nu poate să semene mai mult cu tine și cu mine?*

În acel moment, un bărbat cu o căciulă zdrențăroasă de fermier își făcu loc prin mulțime și se repezi la trăsură.

— Voi stați pe tronurile voastre aurite, în timp ce poporul trudește până la moarte pe ogoare!

Garda țarului se năpusti asupra bărbatului, înainte ca țarul să poată măcar să reacționeze. Bărbatul continuă să strige în timp ce Garda îl îndepărta.

— Ne-ai promis egalitate! Am luptat cot la cot cu nobilimea împotriva lui Napoleon! Dar ai mințit! Noi am murit pentru tine, iar tu ai mințit!

Țarul se înfioră în sinea lui, dar n-o arătă. Știa că-și încălcase promisiunile anterioare. Însă, pentru Rusia, era mai bine așa. Principiile în care crezuse cândva în tinerețea lui fuseseră temperate odată cu experiența și înaintarea în vârstă.

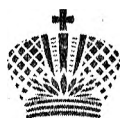
Un soldat din Gardă îl lovi pe bărbat cu patul armei. Omul tăcu.

Țarina încremeni alături de țar. De cealaltă parte a trăsुरii, Iuliana privea cu indiferență cum era luat de acolo bărbatul. Pașa, pe de altă parte, îi privi, apoi făcu semn unui soldat să vină la trăsura.

— Asigură-te că bărbatului i se acordă îngrijire, îi porunci Pașa. Și du-l acasă. L-am iertat. Spune-i că știu că uneori suntem cu toții luați de val în zilele noastre de naștere.

Iuliana se încruntă. La fel și țarul.

Pașa era prea moale. Și cu imperiul care se destrăma atât la hotare – din cauza otomanilor și a kazahilor –, cât și în interior – din cauza unor oameni ca nebunul care atacase trăsura, țarul își dădu seama mai bine ca oricând câtă dreptate avusese Iuliana. Avea nevoie de un Mag Imperial. De dragul țării și al lui Pașa.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Celălalt mag nu era singurul care putea să aibă spioni. Vika privise cum ultima vrabie de piatră se îndepărta în zbor și trimisese o stâncuță după ea. Stâncuța descoperise unde locuia celălalt mag, iar Vika îl urmărise timp de două zile din momentul în care o atacase. Se dovedise că magului îi plăcea să facă plimbări lungi de-a lungul râului Neva.

Așa că acum Vika stătea pe digul de granit al Nevei, alături de uriașa statuie din bronz a lui Petru cel Mare – țarul care fondase Sankt Petersburgul – călare pe cal. Era un monument comandat de Ecaterina cea Mare pentru a-l omagia pe Petru, iar legenda spunea că atâta timp cât statuia stătea de pază, Sankt Petersburgul nu avea să cadă niciodată în mâinile dușmanilor. Era doar o legendă și cei mai mulți ruși o respingeau ca atare sau o credeau din superstiție. Însă, așa cum stătea în imediata vecinătate a statuii, Vika știa că era adevărată. În bronzul acela sălășluia magie veche – magie viguroasă, puternică.

De îndată ce avea să apară celălalt mag pentru plimbarea lui de după-amiază, ea urma să facă prima ei mișcare în Joc. Fi-rește, nu avea să-l omoare imediat. El muncise la vraja prin care schimbase Nevski Prospekt, iar ea voia mai întâi să-l întreacă.

Plănuia să facă o vrajă asupra apelor oraşului.

Asta, oricum, era o sarcină grandioasă. Pe lângă râul Neva, existau peste o sută de alte râuri, afluenţi şi canale care curgeau prin Sankt Petersburg, totalizând circa trei sute douăzeci de kilometri. În oraş se găseau mai multe poduri decât în Veneţia; apa era însăşi esenţa, forţa vieţii oraşului. Deşi Vika era talentată la manipularea elementelor naturale – acestea erau, la urma urmelor, ceea ce abunda cel mai mult pe Insula Ovcinin şi, prin urmare, lucrurile cu care ea exersase cel mai mult –, această mişcare avea să necesite mai multă energie şi concentrare decât orice altceva încercase ea vreodată.

După ce Vika aşteptă o oră, celălalt mag îşi făcu apariţia. Şi, în pofida faptului că voia să-l urască, simţi furnicături în prezenţa lui. Era încă destul de departe, dar sigur era el, n-avea cum să se înşele. O convingea felul în care îi stătea jobenul pe cap, deopotrivă elegant şi ironic, echilibrat la perfecţie de magie. Maniera elegantă, dar tăioasă, în care se strecura prin mulţime, croindu-şi drum fără să-şi facă loc cu coatele şi întotdeauna, dar întotdeauna, cu mişcări line. Şi mai era şi amintirea mâinii lui pe braţul ei la Bolşebnoie Duplo şi străfulgerarea chipului său ascuţit...

Nu. Încetează. Concentrează-te. *A încercat să mă omoare. Trebuie să fac mişcarea înainte ca el să se apropie prea mult.*

Vika îşi înfipse bine ambele picioare în pământ. Închise ochii. O briză puternică îi suflă prin păr, aducând cu ea răceala toamnei din Golful Finlandei, de acolo de unde venea. Inspiră adânc, absorbind mirosul Nevei. Mirosea a... verde. A apă proaspătă, cu o tentă de alge. O idee de plop tremurător şi... asta ce mai era? A, da, lemn de anin.

Vika ascultă şi sunetele râului. Raţe bălăcindu-se la suprafaţă. Sturioni înotând şi ţipari şerpuiind dedesubt. Trebuia, într-un fel, să devină una cu râul sau cel puţin să-l înţeleagă,

mainte să se poată aștepta să se supună poruncilor ei. Oamenii treceau pe lângă ea, dar nimeni nu-i acorda atenție, căci, cu excepția pieptului, era nemișcată ca statuia de lângă ea.

În cele din urmă, când aproape că putu să simtă apele reci ale Nevei curgându-i prin vene, Vika deschise ochii și își întinse brațele în față.

— Asta e runda mea, șopti ea, astfel încât Condeiful Rus să știe că această magie – și nu alte vrăji pe care le făcea ea – trebuia să fie înregistrată pe Pergament.

Apoi se concentrează asupra mijlocului râului și mișcă ușor mâna dreaptă în sus, ca și cum ar fi aruncat o mingeuță. Un șuvoi de apă se ridică la zece metri în aer și căzu într-un arc elegant înapoi pe suprafața râului.

— *Precrasno**, își spuse ea satisfăcută.

Întru aceeași mișcare și cu mâna stângă, iar un alt șuvoi de apă îl imită pe primul. Continuă cu mâna dreaptă, apoi cu stânga, alternând înălțimea arcurilor, precum și viteza, uneori declanșând șuvoaiele într-o succesiune rapidă, alteori încetiniindu-le languros.

O mulțime de oameni prinseră să se adune de-a lungul digului, murmurând unul către altul și aplecându-se peste balustradele din granit pentru a vedea mai bine. Totuși, nimeni n-o observă pe Vika. *Ei nu cred în magie*, se gândi ea. *De asta nu văd că eu sunt cea care ține râul sub control.* Unul sau doi oameni o observară pe Vika, dar pur și simplu râseră nepăsători de fata care se juca și copia mișcările apei. Vika își dădu ochii peste cap.

Îl putea simți și pe celălalt mag, acum mai aproape. Se uita la ceea ce făcea. Vika nu-l căută cu privirea, dar prezența lui era acolo. Nu încerca s-o ascundă.

* „Minunat”, în lb. rusă.

Și Vika nu se opri. Făcu spirale în aer, iar apa râului se învârteji sus în cer asemenea unor spirale diamantine, picăturile sclipind în soarele dimineții ca o mulțime de giuvaiere. Oamenii de pe mal scoaseră un icnet colectiv. Ea strânse pumnii, apoi își desfăcu ușor degetele, iar Neva răspunse la fel, creând boboci de apă care înfloreau în valuri de petale, ca niște crizanteme ce se deschideau toamna. Privitorii se mirau sonor, scoțând *ooo*-uri și *aaa*-uri. Ce bine se simțea că în sfârșit putea să-și arate harul magic în public, să fie văzut și apreciat de atât de mulți oameni, chiar dacă nu înțelegeau de fapt ce era. Anii în care își ascunsese puterile în pădurea protejată cu un scut de pe Insula Ovcinin păreau să aparțină trecutului.

Vika își umplu pumnii cu aer și apoi îi întoarse, suflând asupra lor. În râu, sfere de apă se ridicară spre nori, apoi izbucniră ca niște artificii transparente și stropiră ca o ploaie. Publicul ovaționează.

Celălalt mag rămase foarte aproape de malul apei. Perfect de aproape pentru scopurile Vikăi. Prea aproape pentru binele său.

Exact acolo unde te vreau. Făcu o mișcare șerpuitoare în aer, iar un șuvoi de apă urcă pe dig și bălți la picioarele magului. Se învârteji în jurul gleznei drepte și se strânse ca o funie lichidă. Când el își dădu seama ce se întâmpla, ea își roti încheietura mâinii și apa îl trase în Neva.

— *Preocrasno*, spuse ea din nou și zâmbi în sinea ei.

— Cineva a căzut în râu! strigă un bărbat.

Vika se întoarse cu spatele la apă, deși continua să o dirijeze pentru a-l ține pe adversarul ei la fund. Deodată, nu mai putu să privească. Dar să-l înecă era o necesitate, o parte a Jocului. Dacă nu-l omora ea pe el, ar fi omorât-o el pe ea. Și ea voia să fie Mag Imperial; și-o dorise toată viața ei, își dorise să-și folosească magia pentru țar.

Și apoi mai era și tatăl ei... trebuia să-l vadă iar. Dacă pierdea Jocul, n-avea să-l mai vadă niciodată. Asta nu făcea ca tot ceea ce realiza să fie mai ușor. Dar făcea să fie posibil. De neevitat.

Vika ținu de funia de apă cât de mult timp putu, dar apoi se prăbuși pe bolovanul de la poalele statuii din bronz.

Oamenii erau încă aplecați peste balustrade, căutându-l cu privirea pe băiatul înecat. Vika găfâia, având nevoie de aer, de parcă ea ar fi fost cea de sub apă. Se simțea ca și cum se înecase și ceva dinlăuntrul ei.

Și atunci, în spatele ei, izbucniră strigăte:

— Iată-l!

— E bine!

— Afurisitul ăla de băiat ne-a tras o sperietură zdravănă, dar în toată vremea asta el făcea scufundări!

Vika se trase în sus la baza statuii lui Petru și privi spre Neva. Într-adevăr, pe râu, magul plutea pe ceea ce părea a fi o plută din spumă de mare. Ajunse pe malurile insulei Vasilievski, de cealaltă parte a Nevei, înainte ca Vika să poată folosi apa pentru a-l trage înapoi în râu.

Nu că ar mai fi avut chef s-o facă din nou. Conștiința ei era slăbită de la prima încercare de a-l îneca.

Mulțimea de pe mal își dădu seama că băiatul era bine și că focul de artificii de apă se terminase. Risipindu-se, murmurau aprobator că festivitățile dedicate țareviciului începuseră înaintea programului stabilit. Se legănau în timp ce mergeau, anticipând ce alte surprize mai avea țarul pregătite. Și se întrebau dacă Fântâna Neva avea să mai fie repornită.

Fântâna Neva, eh? Ce drăguț că deja i-au pus un nume. Vika zâmbi, în pofida sentimentelor ei oarecum imorale. Sau poate că zâmbea datorită lor. Nu voia să știe care era motivul.

Se uită iar dincolo de Neva, spre celălalt mag. El părea să-i întoarcă privirea. Apoi își săltă jobenul, ca și cum ar fi spus: *Fru-moasă încercare. Mulțumesc pentru distracție. Să ai o zi minunată.*

Ei poftim, ce arogant și nesuferit... Pfui!

— Nici tu n-ai reușit să mă omori, bombăni Vika, deși el nu putea să o audă.

Bine. Așadar, celălalt mag supraviețuise. Iar ea crease Fântâna Neva, care, odată fermecată, avea acum să rețină farmecele în apa sa și să poată să repete spectacolul pe cont propriu la fiecare oră. Însă ea se pornise să-l depășească pe celălalt mag și, dacă nu putea să-l învingă imediat, avea să se asigure că prima ei rundă strălucea mai tare decât a lui.

Vika închise ochii și își imaginează toate canalele care curgeau prin oraș și în afara lui. Apoi se gândi la fațadele colorate ale clădirilor de pe Nevski Prospekt. Cum ședea ea acolo, reze-mată de statuia lui Petru cel Mare, canalele navigabile din tot Sankt Petersburgul începură să-și schimbe culorile.

Mai întâi roșu rubiniu, apoi oranj opalescent ca focul. Galben-citrin și verde-smarald. Albastru ca safirul, violet ca ametistul, apoi din nou roșu, pentru a porni din nou curcubeul. Chiar dacă celălalt mag zugrăvisese mai întâi Nevski Prospekt, culorile Vikăi erau atât de vii, încât paleta lui de pasteluri era o biată reflexie palidă a paletei ei.

Cinstit vorbind, canalele erau o ironie colorată la adresa primei lui mișcări.

Vika termină de vrăjit căile navigabile, destul cât acestea să-și reia ciclic culorile pe cont propriu, apoi se lăsă pe pământ. Baza statuii lui Petru cel Mare era singurul lucru care o împiedica să nu cadă. Însă, în pofida epuizării, Vika zâmbi.

Licărul din ochii ei era o parte bucurie și nouăzeci și nouă de părți năstrușnicie.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Târziu în acea seară, ceva dur lovi geamul dormitorului lui Nikolai, aflat la etaj. Apoi încă una, și încă una, asemenea grindinii ce se izbește pieziș de sticlă. Privi cu atenție pînă într-o crăpătură din draperie. La naiba, cât de repede își jucase fata runda! Chiar dacă era rîndul lui, el încă se temea de un atac. Ea încercase să-l înece în fața unei mulțimi în plină zi! Cine știe ce i-ar putea face la adăpostul lunii?

Nikolai privi în întuneric, mijind ochii. Ce naiba se petrecea?
O piatră lovi fereastra, acolo unde se afla nasul lui Nikolai.

— *Mon Dieu!**

Blestemă, împleticindu-se îndărăt pînă la jumătatea camerei.
O altă piatră se izbi în fereastră.

— Nikolai, deschide! strigă un băiat din stradă.

Era... Pașa?

Nikolai se duse în vârful picioarelor la fereastră. Putea să fie o păcăleală. O piatră lovi iar sticla în dreptul nasului său.

Trebuia să fie Pașa. În afară de Nikolai, nimeni altcineva nu mai ochea atât de impecabil.

* „Dumnezeule!”, în lb. franceză.

Ridică fereastra.

— Încetează focul!

Pașa râse.

— Nikolai, afurisitule! M-ai tot evitat.

— Ba nu.

Nu era chiar o minciună. Nikolai fusese pur și simplu... preocupat.

— Ba da, insistă Pașa. De aproape o săptămână nu te-am mai văzut. N-ai primit invitațiile mele să mergem la vânătoare și să vedem meciuri de polo?

— Știi prea bine că tu nu faci niciodată lucrurile astea.

Pașa ridică din umeri.

— Astea sunt doar amănunte. Am fi avut parte de alte aventuri mărețe. Dar, în orice caz, recunoști c-ai primit invitațiile și, cu toate astea, n-ai răspuns. Vezi tu, aveam dreptate. *Chiar* m-ai evitat. Ei bine, am venit eu la tine, așadar, de data asta nu mai ai scăpare.

Nikolai se rezemă de pervaz. Ochii i se adaptaseră acum la lumina felinarelor de afară.

— Garda ta știe c-ai părăsit palatul?

— Știu ei vreodată?

— Sincer, mă îngrijorează incompetența lor. S-ar putea să am nevoie să solicit o audiență la tatăl tău pentru a discuta pe marginea acestui subiect.

— Sau poate că răspunsul este că pur și simplu sunt un artist genial în arta evadării. Zău așa. Ai de gând să-mi dai drumul să intru? Sau o s-o facem pe Romeo și Julieta toată noaptea?

Pașa rânji.

Nikolai se uită la poziția sa, asemenea Julietei aplecată peste balconul ei, iar apoi la Pașa, aflat dedesubt, pe stradă.

— O, mai taci! Tu ești cel care a venit să cânte serenade sub fereastra mea, comentă el, dar se ridică și făcu o reverență. Romeo, în camera mea e dezordine. Lasă-mă un minut și voi coborî.

Nikolai închise fereastra și folosi din nou un farmec pentru a o asigura. Apoi aruncă o privire prin cameră, căutând o redingotă. Și ghetetele. Și jobenul. Ce bine era dacă n-ar fi fost toate îngropate sub huse de protecție și vreo două duzini de jucărioare dezasamblate cu omuleți pe arcuri! Ca să nu mai pomenim de marionetele împrăștiate pe pat. Însă toate erau trebuincioase. Până acum, celălalt mag îl eclipsase cu fântânile ei din Neva și cu toate culorile acelea din canale. Nikolai trebuia să o contracareze, dovedindu-și mai bine abilitatea – și asta avea să o facă el mai bine concentrându-se asupra talentului său mecanic.

Oricum, asta nu rezolva problema hainelor lui îngropate sub toate piesele componente și mecanismele alea.

— Oh, las-o baltă!

Nikolai pocni din degete și redingota veni valsând de sub una dintre husele de protecție – răsturnând șuruburi și arcuri –, înălțările apărură bătând step tocmai de sub pat, iar jobenul ieși lăutând piruete din partea de sus a armoarului.

— Nu e nevoie să fiți atât de exagerate, bombăni el în timp ce și vâra mâinile în mânecile jachetei și își trăgea ghetetele în picioare.

Însă șireturile atârnavu inerte, ca și când ar fi fost bosumflate. Nikolai oftă.

— În regulă, dacă trebuie.

Încă de când începuse Jocul, își pierduse controlul asupra detaliilor zilnice pe care cândva le stăpânea. Șireturile făcură vesele câte o buclă și se legară singure cu niște funde complicate.

Sub cămașă, cicatricea i se aprinse. Nikolai gemu. Aruncă încă o privire la haosul din camera lui. Trebuia să rămână aici.

’Trebuia să lucreze la următoarea lui mutare, mai ales de când fata executase una atât de impresionant de complexă, cu o insultă adăugată pe deasupra. S-o ia naiba.

Dar era epuizat după ce aproape se înecase în Neva. Și acum capul lui era plin de ceață și prea puțin creier. Nu putea să deosebească stânga de dreapta, darămite cum să facă să funcționeze următoarea lui idee.

Ceea ce îi trebuia era un somn zdravăn de douăzeci și patru de ore. Însă Pașa îl aștepta în stradă și, cu toate că era cel mai bun prieten al lui Nikolai, nu erau prea multe situații în care cineva să refuze o invitație din partea moștenitorului tronului Rusiei.

Nikolai își luă paltonul din stofă de lână de pe umerașul din armoar – cel puțin acel articol de îmbrăcăminte era la locul lui – și păși pe hol. Închise ușa ușor, astfel încât să nu trezească servitorii, deși era foarte posibil ca aruncatul pietrelor în geam și gluma cu Romeo să o fi făcut deja. Aruncă o vrajă asupra încuietorilor ușii (după incidentul cu tigrul-viperele-lorișii, își păstrase toate cele cinci zăvoare instalate), apoi porni să coboare treptele.

Pașa și Nikolai se strecurară pe ușa din spate de la „Vulpea și Coțofana”, o tavernă al cărei proprietar era Nursultan Baijanov, un kazah vânos, cu care băieții aveau un aranjament pe termen lung cu privire la un separeu în cel mai întunecat cotlon. Pașa așteptă în umbra unui raft cu halbe de bere din ceramică, în timp ce Nikolai intră în bar pentru a-l căuta pe Nursultan. Se întoarse un minut mai târziu.

— Nursultan eliberează masa, îi spuse lui Pașa.

— Mă simt prost ori de câte ori se întâmplă asta, atunci când trebuie să dea afară pe oricine ar sta deja acolo.

— Să nu-ți pară rău. Tu ești viitorul strălucitor al Rusiei.

Paşa pe jumătate zâmbi şi pe jumătate se strâmbă.

— 'Ţocmai de-asta mă simt prost.

Nikolai ridică din umeri. Mai avuseseră această discuţie în multe şi felurite variante până atunci. Însă esenţa chestiunii era că nu exista o altă modalitate prin care Paşa să fie clientul unui loc ca acesta. În plus, dacă bărbaţii de la masă ar fi ştiut că ţare-viciul era cel care le uzurpa masa, s-ar fi mutat bucuroşi. Chiar şi Paşa, toată argumentaţia logică nu-i uşura lui Paşa sentimentul de vinovăţie.

Nursultan se repezi după colţ şi intră în bucătărie, acolo unde stăteau băieţii.

— Masa voastră este gata. Dacă vreţi bere, luaţi-vă singuri o cană.

Le arată raftul de lângă ei, apoi se întoarce şi dispăru înapoi în spaţiul comun al tavernei.

Paşa se legănă pe vârfuri. Nikolai aproape că zâmbi. Când Nikolai îi vorbise pentru prima dată lui Nursultan despre aducerea unui client de vază pentru care anonimatul era de maximă importanţă, el îi garantase că, indiferent cine ar fi fost, avea să-l trateze în exact aceeaşi manieră ca pe toţi clienţii (inclusiv şi pe cei din separeul special). Şi Nursultan procedase întocmai, de fiecare dată, ajungând chiar şi să se răstească la ei să-şi debaraseze singuri mesele. Paşa adora asta. Dacă ar fi fost după el, şi-ar fi petrecut fiecare seară la „Vulpea şi Coţofana”.

Nikolai se opri. Ce-ar fi fost dacă n-ar fi venit la tavernă? Dacă ar fi continuat să-l ignore pe Paşa până ce Jocul se va fi terminat, oare Paşa şi-ar fi găsit alt prieten? Altcineva de rând şi sărman? Uneori, Nikolai se întreba dacă asta era motivul pentru care Paşa îl plăcea, deoarece era diferit de toţi ceilalţi din lumea celor cu sânge albastru.

Nu, e mai mult de-atât, gândi Nikolai. Nu-i așa?

— Vii sau nu? îl întrebă Pașa, practic alergând în salturi în direcția mesei.

Se putea foarte bine să fi avut arcuri pe tălpile ghetelor.

— Nu și dacă ai de gând să atragi atenția asupra ta în halul ăsta.

Pașa își petrecu brațul pe după umărul lui Nikolai și îi făcu cu ochiul, însă arcurile din picioare se retraseră.

— Bună observație. Aș fi total ignorant fără tine.

Și, cât ai zice pește, îndoielile lui Nikolai cu privire la prietenia lor trecură pe planul al doilea. Deocamdată.

Se strecurară în separeul lor din cotlonul îndepărtat, cu halbele în mâini. La mai puțin de o secundă, Nursultan așează un urcior de bere pe masa lor, al cărui conținut se clătină dar fără să se verse, împreună cu două pahare mici și o sticlă de votcă rece ca gheața. Cu un bufnet, puse un fund de lemn pe care se aflau pâine de secară, pește afumat și castraveți murați. Apoi scoase un mormăit și se îndepărtă.

Nikolai turnă câte un pahar de votcă pentru fiecare, în timp ce Pașa umplu halbele. Apoi, Nikolai ridică paharul de votcă și spuse:

— *Tvoi zdarovîie*. În sănătatea ta.

La o tavernă ca „Vulpea și Coțofana” se toasta în rusă, nu în franceză. Băieții ciocniră și dădură pe gât votca, apoi o stinseră cu bere. Pașa zâmbi și mușcă dintr-o murătură.

— Așadar, ai de gând să-mi spui de ce m-ai scos din pat la miezul nopții? îl întrebă Nikolai, în timp ce-și punea o bucată de sturion afumat pe o felie de pâine.

— Nu dormeai.

— Ba poate că da.

— Ba nu, asta dacă nu cumva dormi îmbrăcat cu o cămașă apretată, cravată și jiletcă. Ți-am văzut foarte bine îmbrăcămintea din stradă.

— La naiba cu tine și cu observațiile tale.

Pașa râse. Apoi voioșia îi dispăru și se aplecă peste masă. Lumina pâlpâitoare a lumânărilor din tavernă arunca umbre aspre pe chipul lui.

— Nikolai, se întâmplă niște lucruri.

Nikolai își lăsă jos felia de pâine și se depărtă de masă, reze-mându-se de peretele separeului.

— Ce lucruri?

— Refacerea bulevardului Nevski Prospekt. Fântâna Neva. Canalul Culorilor.

Așa numiseră locuitorii orașului mutările lor? Cicatricea lui Nikolai se aprinse la amintirea Jocului.

— Să nu-mi spui că n-ai observat, îi spuse Pașa. Ai ieșit măcar din camera ta în ultima săptămână? Sau îmi ascunzi ceva?

Nikolai își împunse cu un deget felia de pâine.

— Da. Și nu. Vreau să spun, da, am ieșit din cameră, ba chiar și din casă, și nu, nu-ți ascund nimic.

— Hmm.

Pașa îi cercetă chipul. Nikolai își vrăjise propriul chip, astfel încât Pașa să nu poată să citească minciuna pe el.

— În regulă, zise Pașa. Dacă într-adevăr ai părăsit închisoarea Zakrevski, atunci știi despre ce vorbesc, da?

— Pregătirile pentru ziua ta. Da, le-am văzut. Tehnica este impresionantă.

— *Ciort*.*

Nikolai ridică dintr-o sprânceană. Pașa înjura rareori, și nu în rusă. (Nikolai nici nu era convins că Pașa pronunța corect, dar ce știa el, care vorbeau mai mult în franceză?)

Pașa nu-și ceru scuze pentru injurie.

* „La dracu'!", în lb. rusă.

— Tehnică? Asta e o minciună sfruntată și tu o știi prea bine. Nikolai, asta e *vrăjitorie*. Nimeni altcineva n-o recunoaște, căci ei nu știu că există. Cândva, Rusia era plină de magie, dar între timp magia a pălit, întrucât oamenii fie că au început să se teamă de ea, fie că au încetat să mai creadă în ea. De exemplu, știai că pădurile și lacurile erau pline de zâne și nimfe? Dar ele au murit din cauza neglijării și a lipsei de credință. Și totuși, continuă el, ai văzut-o pe fata aia în pădurea de pe Insula Ovcinin, fie că vei recunoaște sau nu. Spune-mi că mă crezi, că magia e reală. Spune-mi că nu-mi pierd mințile.

Nikolai își turnă un păhărel de votcă în timp ce cumpănea dacă să confirme sau să nege.

De multe ori până atunci se gândise să aibă încredere în Pașa – în legătură cu abilitățile sale magice și cu umilințele la care îl supunea Galina tocmai din cauza asta –, însă de fiecare dată se oprise în ultima clipă înainte de a-i mărturisi ceva. În primul rând, Nikolai știa că Pașa avea multă considerație pentru el, oricât de stânjenitor ar fi fost pentru țarevici să admire un neica nimeni venit din stepă, iar Nikolai nu era dispus să mai aibă un lucru care să-i despartă, căci își dorea să fie pe potrivă prietenului său, nu să iasă în evidență. În al doilea rând, Nikolai s-ar fi putut să lucreze într-o bună zi pentru Pașa și voia să se bucure cât mai mult cu puțință de prietenia lor, așa cum era, înainte ca dinamica din relația lor să se schimbe. Și, în al treilea rând, Nikolai nu voia să-i spună lui Pașa despre aptitudinile lui, mai ales atunci când harul său magic avea să fie la un moment dat folosit pentru a ucide pe cineva. Nu că asta nu avea să iasă la iveală la un moment dat, în cazul în care Nikolai supraviețuia Jocului. Însă nu voia să se gândească la acest lucru. Era o problemă pentru viitor, dacă viitorul avea să existe.

Uneori, sinceritatea era cea mai proastă politică.

Nikolai îi turnă votcă și lui Pașa, însă prietenul său clătină din cap. Așa că Nikolai ridică paharul și murmură:

— *Mievo zdarovii. În sănătatea mea*, și dădu băutura pe gât. O stinse cu mai multe guri de bere.

— Spune-mi că nu-mi pierd mințile, repetă Pașa.

Nikolai închise ochii strâns, apoi îi deschise iar. Pașa părea să și incline capul. Nikolai se plesni singur peste obraz și Pașa se îndreptă. Dacă cineva de la masă își pierdea mințile, acela era Nikolai. Mai ales acum, de vreme ce alcoolul i se suise la cap. Nu mâncase nimic de la amiază.

— Bine. Magia este reală, zise el, înainte să se poată opri.

*Zut alors!** De ce spusese asta? Din ce era făcută votcă asta?

Pașa se îndreptă de spate și zâmbetul îi reveni.

— Știam eu! Dar tu de unde știi?

— Ăăă..., făcu Nikolai, căutând disperat o fărâmbă de adevăr fără să se dea de gol. Mama era vindecătoare.

— Ai avut o mamă?

Nikolai își încrucișă brațele la piept.

— Un păhărel de votcă te-a zăpăcit de cap? Firește c-am avut o mamă. La un moment dat, cu toții avem o mamă.

— Scuzele mele. N-am vrut să te jignesc. Pur și simplu am vrut să spun că n-am știut că ai cunoscut-o pe mama ta.

— N-am cunoscut-o. A murit când m-a născut.

Pașa privi în jos la masă, brusc tăcut. Nikolai oftă. Nu avu-nese de gând să curme entuziasmul prietenului său. Însă alcoolul îl făcea să scoată cuvinte stângace, ca niște uriași greoi care încearcă să construiască o casă de păpuși din sticlă. Era imposibil să nu aibă loc accidente.

* „La naiba!”, în lb. franceză.

— Nu știu nimic despre mama, în afară de faptul că era vindecătoare și că oamenii din neamul meu credeau că abilitățile ei erau reale.

Pașa îi aruncă o privire.

— Ești și tu vindecător?

— Nu.

Cel puțin Nikolai putea să spună asta fără să mintă.

Câteva mese mai departe, căzu un scaun. Sau, mai degrabă, fusese răsturnat când un bărbat se ridică și izbi cu pumnul în masă.

— Avem drepturi! țipa el. Țarul trebuie să știe că nu mai poate continua să trateze poporul ca pe niște scursori. Ne trebuie o revoluție!

— Ține-ți fleanca sau o să ne-arunce pe toți la pârnaie! strigă la el unul din tovarășii lui.

Nikolai și Pașa văzură cum mai mulți bărbați îl imobilizau pe prietenul lor, răzvrătitul.

— Ar trebui să-l raportăm? îl întrebă Nikolai pe Pașa.

Pașa șovăi. Miji ochii să se uite la bărbat, iar Nikolai se întrebă, preț de o secundă, dacă Pașa îl cunoștea. Dar apoi Pașa clătină din cap și se cufundă din nou în umbra separeului lor.

— O să doarmă și-o să-și vină în simțiri. Nu vreau ca Nursultan să aibă necazuri pentru că găzduiește trădători, când de fapt e vinovat numai pentru că găzduiește nebuni.

— Persoanele de față se exclud, desigur.

— Desigur, fu Pașa de acord. Dar, ascultă. Am o idee. Fără legătură cu zarva asta.

— Încă un pahar? îl întrebă Nikolai, întinzând mâna după votcă.

Pașa îi făcu semn cu mâna că nu voia.

— Am de gând să dau un bal de ziua mea. 'Tata va socoti că în cele din urmă mă ridic la înălțimea etichetei cerute unui țarevici, iar mama va fi încântată că mi-aș putea găsi o soție.

— Și scopul tău real?

— Am de gând să o invit pe fata cu fulgerele.

Nikolai scăpă sticla de votcă din mână și se repezi să o prindă, aruncând în același timp și o vrajă, astfel încât să nu se spargă și să se verse peste mâncarea de pe fund. Dar, de îndată ce prinse sticla, ochii îi fugiră spre ai lui Pașa. Oare îl văzuse? Nikolai n-ar fi trebuit să facă asta. În beția lui, instinctul preluase conducerea.

Pașa se uită la sticlă și la mâna lui Nikolai preț de câteva secunde. Apoi clătină din cap și zise:

— Agilă prindere, Julieto!

Nikolai expiră.

— Așadar..., zise Pașa, în timp ce-și trecea degetele peste fundul pentru mâncare, alaltăieri m-am dus înapoi pe Insula Căminin. Am aflat numele fetei.

Nikolai trânti sticla de votcă pe masă.

— Te-ai dus pe insulă să o cauți? Ești nebun?

Poate că Pașa *era* inclus printre nebunii pe care îi găzduia Nursultan.

— Ți-e teamă de ea? îl întreabă Pașa.

Mai mult decât ai să știi vreodată, gândi Nikolai. Nu numai fiindcă fata cu fulgerele ar fi putut foarte bine să-l omoare, ci și din cauză că acel Canal al Culorilor stârnise ceva în Nikolai, ceva ce el nu știuse că exista acolo. Bineînțeles, canalele ei navigabile erau o batjocură disprețuitoare la adresa muncii sale de pe Nevski Prospekt. Și totuși, mai exista ceva profund, ceva și mai nedomolit. În toți acești ani, Nikolai fusese singur, numai cu magia minoră a Galinei care să-i țină companie harului său.

Dar, acum, brusc, în viața lui mai era un mag, iar el simțea, în mod paradoxal, o înrudire cu ea. Asta dizolva marginile singurătății sale, ca și cum ar fi găsit drumul spre casă după foarte mulți ani de rătăcire în sălbăticie de unul singur.

Și cu toate că fusese arogant felul în care ea schimbase culoarele în canale doar pentru a-l ironiza, Nikolai admira faptul că fata nu se temea să procedeze așa.

Ceea ce o făcea cu atât mai periculoasă. Ea era dușmanul. Nikolai nu-și putea permite să fie atras în asta.

De asemenea, se temea că Pașa s-ar putea îndrăgosti de ea, dat fiindcă el deja făcuse ceva surprinzător, ducându-se pe Insula Ovcinin ca să afle amănunte despre ea. Cum putea Nikolai să omoare fata, dacă cel mai bun prieten al lui se îndrăgostea lulea de ea?

Cu voce tare, Nikolai zise:

— O persoană rațională ar fi precaută. O persoană rațională nu ar căuta să invite pe cineva ca ea la bal. De ce s-o inviți? Pentru a-ți distra oaspeții cu trucuri de foc? Poți să angajezi niște înghițitori de flăcări de la circ pentru asta.

Pașa rupse puțin din eticheta sticlei de votcă.

— Ori poate c-o voi invita la dans.

— Pavel Aleksandrovici!

— Nu-mi spune așa.

— Bine, atunci. Pașa.

— Ce e?

— Nu poți.

— Nu pot ce?

— Să o inviți. Să dansezi cu ea. Tu ești... Nikolai își coborî vocea la nivelul unei șoapte: Ești țareviciul Imperiului Rus.

— Și? Pașa își aruncă brațele în aer. Asta nu înseamnă că pot să fac orice vreau?

— Știi bine că nu. Mama ta are reguli cu privire la persoanele cu care poți să flirtezi, darămite cele cu care să dansezi.

— Îndrumări.

— Poftim?

— Cu cine pot să flirtez. Sunt îndrumări, nu reguli.

— Pașa.

Țareviciul se prăbuși pe bancă. Își vârî mâinile în păr și îl trăvâși într-un asemenea hal, încât la final arăta de parcă ar fi fost un client dintr-o familie suficient de modestă și cu mijloacele necesare pentru a frecventa acea tavernă. *Cineva ca mine*, gândi Nikolai. Și el se prăbuși în separeu.

După ce le mai smulse puțin, Pașa dădu într-un final drumul șuvițelor de păr și spuse:

— Știi, am citit o grămadă despre mistici și magi. Ei nu sunt malefici, contrar credinței populare. Sunt neînțeleși. Iar Biserica și teama irațională a oamenilor față de puterile lor i-au alungat în clandestinitate pentru a-și ascunde harul magic. Cât este de îngrozitor! Imaginează-ți cât de solicitant trebuie să fie să-ți ascunzi adevărata personalitate în fiecare minut al vieții tale.

Nikolai își mușcă buza.

— Vreau ca ea să știe că este în regulă, spuse Pașa.

— Ce anume?

— Să trăiască fără să se ascundă.

— Căsătorită cu moștenitorul tronului?

Pașa se încruntă.

— Nu asta am vrut să spun.

Luă păhărelul de votcă pe care Nikolai i-l turnase mai de vreme și care se încălzise, murmură un toast în sănătatea țarului și îl dădu de dușcă. Făcu gura pungă, dar nu se sinchisi să stingă votca cu bere.

— Ea nu e genul de fată căreia să-i trimiți un condur de cleștar și s-o transformi într-o prințesă, spuse Nikolai.

— N-ai de unde să știi.

— S-ar putea dovedi a fi de fapt zâna cea rea.

— Acum combini basmele. Zâna cea rea este din *Frumoasa adormită*, nu din *Cenușăreasa*. Și de ce ești convins că fata cu fulgerele e periculoasă?

Din foarte multe motive.

Nikolai se scărpină la ceafă.

— Nu știm nimic despre ea.

— Numele ei este Vika.

Cicatricea lui Nikolai începu să ardă în același timp în care nodul din piept – acea prevestitoare senzație de destin care începuse atunci când văzuse Canalul Culorilor – se strânse.

— „Deși e mică, îi tare-afurisită.”*

— Nikolai, n-ai să mă influențezi citând din Shakespeare.

— Atunci, ce pot să fac să-ți schimbi părerea și să n-o mai cauți pe fata asta sau s-o inviți la bal?

Pașa umplu iar paharele.

— Nu poți. Apoi ridică paharul și toastă: Pentru fata cu fulgerele. Și tot ce stă să vină.

* William Shakespeare, *Visul unei nopți de vară*, traducere de Dan Grigorescu, Editura Adevărul Holding, București, 2009.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

De ce n-a ucis-o încă?
Galinei îi clănțneau dinții, cu toate că era înăuntrul
cubanei, în vreme ce afară mugea viscolul siberian.

— Deoarece am învățat-o bine pe Vika, răspunse Serghei.

Aruncă o privire la șemineu și flăcările se întetiră, umplând
căldărușul cu și mai multă căldură.

— Ei bine, și eu l-am pregătit bine pe Nikolai.

— Au trecut doar cinci zile de la jurământ.

Galina strâmbă din nas.

— Ar fi trebuit să se descotorosească de ea până acum.

Serghei avu o mișcare de recul. Însă se redresă iute, căci a-i
arăta Galinei că acel comentariu îl răvășise n-ar fi făcut decât
să o încurajeze și să insiste asupra morții Vikăi, mai mult decât
o făcuse deja. Își însușise lecția din tinerețea lor, atunci când
Galina obișnuia să-l chinuie fără milă cu tot ceea ce îl făcea
să se simtă stânjenit. Cum ar fi omorâtul verighetelor în parc
numai cu privirea și hohotele de râs atunci când acestea că-
deau din copaci, cu ochii deja sticloși și fără viață. Și apoi râdea
și mai tare când Serghei le jelea, plângând amarnic.

— Nu știm ce formă a luat Jocul, zise Serghei. Tu îți imaginezi un duel direct, însă, cunoscând-o pe Vika, bănuiesc că e ceva mai subtil. Ea nu și-a petrecut întreaga viață închisă pe o insuliță numai pentru ca harul ei magic – libertatea ei – să se limiteze la câteva zile scurte în Joc. Va savura experiența. Atât tu, cât și elevul tău, v-ați înșela amarnic dacă ați lua asta drept mulțumire de sine sau lipsă de abilitate.

Galina zâmbi cu superioritate și se duse spre masa de bucătărie. Inițial, fusese construită din bușteni neprelucrați, însă Galina o preschimbase în marmură italiană.

— Sper că nu te-ai atașat prea mult de fată? I-ai spus vreodată că nu ești tatăl ei adevărat?

Serghei se încruntă.

— Ce vrei să insinuezi?

Era convins că toată lumea o credea fiica lui. Era convins că și sora lui, pe care n-o mai văzuse de zeci de ani, așa credea.

Galina făcu să apară o ceașcă de ceai fierbinte.

— Zău, Serghei, nu seamănă deloc cu tine. Și chiar dacă nu te-ai sinchisit să mă cauți în Sankt Petersburg în toți acești ani, eu te-am căutat – mă rog, am plătit pe cineva s-o facă din când în când, deoarece acest soi de treabă este sub demnitatea mea – și știu sigur că nu te-ai căsătorit niciodată și n-ai avut nici măcar o concubină. Dar e în regulă dacă vrei să pretinzi că Vika este fata ta. E... chiar dulce. Galina făcu gura punga. Bine, mai exact e *siropos*. Dar e alegerea ta. Tot ce vreau eu să știu este unde ai găsit-o.

— Eu-eu n-am...

— Serghei!

— Bine.

Știa că, dacă nu i-ar fi răspuns, ea ar fi continuat să-l preseze și, ținând cont că erau captivi împreună în acea cabană, era

mai puțin dureros s-o lase mai moale acum decât să continue să i accepte insultele. Galina știa oricum esența adevărului.

— Am găsit-o pe Vika pe versantul unui vulcan din Peninsula Kamceatka, unde am mers într-o misiune de cercetare pentru a studia ierburile de iarnă. Mama ei, o nimfă a vulcanului, o abandonase acolo.

Galina se lăsă pe spate în scaunul ei.

— Am crezut că nimfele au dispărut.

— Așa am crezut și eu.

— Hm... Galina medită puțin la asta, apoi se aplecă din nou în față și zise: În cazul ăsta, fata chiar *nu este* fiica ta.

Cât de tipic pentru sora lui să ignore existența unei creaturi magice pentru a-l mai chinui puțin!

— Sângele n-are importanță, bombăni el. Vika este fiica mea, indiferent ce spui tu.

— Pentru cineva care arată atât de ursuz ca tine, ești dezgustător de sentimental.

— E mai bine decât să fii posac și pe dinafară, și pe dinăuntru, ca altcineva din camera asta. Serghei întinse mâna și se servi din ceaiul Galinei, ignorându-i căutătura încrunțată, apoi continuă: Presupun c-ai rămas rece și distantă față de elevul tău, nu-i așa? Ești foarte talentată la a îndepărta oamenii.

— De ce m-aș atașa de o corcitură de orfan din stepă? îl întreabă Galina cu dispreț. L-am pregătit, deoarece era de datoria mea s-o fac și fiindcă voiam să văd cum magul meu îl distruge pe-al tău. Îmi place să câștig, doar știi asta.

O, da, Serghei știa. Cu toate că mai corect ar fi fost ca Galina să spună că îi plăcea să câștige împotriva *lui*. Întotdeauna fusese vorba de a-l învinge pe el, încă de când erau mici și voia mai multă atenție de la tatăl lor. Ea nu reușise niciodată să

treacă peste nesiguranța de a se fi născut fată, cu toate că părinții lor nu își arătasera niciodată preferința pentru vreunul dintre ei.

— E păcat că, deși l-ai crescut pe Nikolai, asta nu ți-a trezit niciun instinct matern. Ar fi fost drăguț dacă Vika ar fi putut să crească având un prieten în familie cu care să se joace.

Galina își luă ceașca de ceai din mâna lui Serghei.

— Instinct matern? Ha! Nu poți trezi ceva ce nu există, slavă Domnului! Cât despre Vika să aibă un prieten, asta e ceva ridicol, știi bine. Serghei, ei sunt magi. Dintotdeauna erau sortiți să se lupte unul cu celălalt și să moară. Nu puteau să știe cine era celălalt mag, darămite să fie prieteni. În plus, ție îți displace Sankt Petersburgul și n-ai fi venit niciodată în vizită. Și nici eu nu te-aș fi vizitat niciodată pe insula aia uitată de Dumnezeu, căci detest... natura.

Galina privi din nou urât spre fulgii de zăpadă care cădeau dincolo de fereastră.

— Sincer, tu nu-l iubești pe Nikolai? o întreabă Serghei. După toți anii ăștia, nu poți să spui că măcar o singură bătaie a inimii tale înghețate îi aparține băiatului?

Galina surâse și caninii îi străluciră la vârfuri, de parcă i-ar fi pilit și lustruit să apară așa. Numai că Serghei știa că dintotdeauna arătase așa. Mereu fusese lup.

— *Mon frère*, toate bătăile inimii mele îmi aparțin. Ai face mai bine ca și tu să ți le păstrezi pe ale tale pentru tine. Ne facem treaba ca mentori și atâta tot. Nu e nevoie să suferim degeaba atunci când unul dintre ei moare, dar asta este exact ceea ce se va întâmpla dacă insiști să rămâi apropiat sufletește de eleva ta.

Serghei pufni. De parcă ar fi putut renunța la toate amintirile cu Vika – cum o privise trecând de la târât de-a bușilea la mers și apoi la cățarat prin copaci, cum o învățase de la

alfabet la cum să facă să apară o păpușă și cum să invoce ploaia într-un cer perfect senin, cum îi spusese că putea, când creștea mare, să ajungă Mag Imperial, pentru ca în cele din urmă să o conducă spre destinul ei la Bolșebnoie Duplo. Nu, era imposibil să extragă viața Vikăi din a sa; fără ea, n-ar mai fi fost cine era acum.

Serghei luă o felie de pâine cu ceapă, ușor arsă, de pe farfuriile. Până și asta îi amintea de Vika, nu numai pentru că ea i-ar fi adus o pâine perfectă de la brutăria Ludmilei, ci și pentru că ar fi împărțit-o cu el.

— Pâine? o îmbie el pe Galina, ca un soi de ofertă de pace.

Sau cât de aproape de pace ar fi fost posibil pentru doi frați aflați într-o cabană siberiană înghesuită.

Ea îl refuză cu o mișcare a mâinii.

— Știi bine că nu-mi plac lucrurile țărănești. În plus, de ce insiști să coci singur pâine, când poți pur și simplu să o faci să apară, n-am să înțeleg niciodată.

Serghei flutură degetul spre ea.

— Mâncarea e un lucru pe care magia nu-l face bine. Știi și tu. De-asta ai angajat un bucătar acasă la tine. Deși nu mi te pot imagina în bucătărie, chiar dacă ar fi posibil să faci să apară mese decente.

— Mă îndoiesc că magia ar putea să facă niște pâine cu mult mai proastă decât a ta.

Serghei ridică din umeri, unse cu unt felia de pâine arsă și o îndesă toată în gură.

— Am să mor de hipotermie înainte ca ei să termine Jocul, zise Galina. E abia octombrie, ce Dumnezeu. E de-a dreptul indecent să avem un viscol în mijlocul lui octombrie.

Serghei chicoti și deschise o carte despre ierburile medicinale din Siberia. Pe el nu-l deranja zăpada – de fapt, chiar îi

plăcea, mai ales atunci când cădea atât de multă, încât uita că era alcătuită din fulgi de zăpadă individuali și nu dintr-o singură pătură de ninsoare abundentă – și se bucura de cât de mult o scotea din sărite viscolul pe sora lui.

— Niște precipitații n-au făcut rău nimănui, spuse el. Li-niștește-te, dragă fată de la oraș. S-ar putea să fie o iarnă foarte lungă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Aijana se ridică cu apusul în spate, aruncând o umbră lungă, țepoasă, pe pământul uscat. Îi luase mai mult decât anticipase să traverseze distanța de la mormântul ei, dar acum, în cele din urmă, ajunsese la pâlcul de iurte pe care le zărise la scurt timp după învierea sa. Iarba cafenie trosnea și se arțăia sub picioarele ei.

În drumul său spre vatra focului călca apăsa, târând ușor piciorul stâng în urma celui drept, căci stângul nu fusese pe deplin reanimat. Femeile care se ocupau de carnea de pe frigare bătură în retragere. Aijana le recunoscuse pe câteva dintre ele, aceleași chipuri, dar ridate de vreme.

— Unde este copilul meu? o întrebă pe Damira, care, la cei cincizeci de ani ai ei, era cea mai vârstnică.

Damira se zgâi la ea fără să clipească. Poate era felul în care arăta Aijana. Chipul îi era scheletic, cu piele galben-cenușie întinsă pe alocuri și atârânănd moale în alte locuri. Avea porțiuni de scalp de unde îi lipsea părul, iar acolo unde exista, cădea lipsit de vlagă și murdar, asemenea năvoadelor putrede. Ori poate că era felul în care mirosea Aijana, căci fusese moartă

timp de aproape două decenii și simplul fapt de a umple un trup în putrefacție cu o nouă energie n-avea cum să schimbe acest fapt nefericit.

— Ce-ce ești? o întrebă Damira. Ce vrei?

— Îl vreau pe puiul meu.

— Nu știu cine...

— Nu mă recunoști?

Aijana își dezveli dinții îngălbeniți.

— Cineva să fugă spre ogoare după ajutor, le șopti Damira celorlalte femei.

— Nu v-aș sfătui.

Aijana ridică o unghie în sus. Era la fel de lungă și de ascuțită ca o lamă de cuțit. Femeile rămaseră ascultătoare la locul lor – sau, mai precis, erau prea îngrozite să se miște. Aijana șontâcăi spre marginea focului lor.

— Am de gând să vă spun o poveste, le zise în timp ce se așeza pe pământ.

Damira, care se afla cel mai aproape de ea, avu destulă prezență de spirit să nu se înfioare din pricina duhorii Aijanei.

Aijana inspiră adânc. Mirosul de carne care se frigea îi aduse o amintire îndepărtată și începu să-și depene grabnic povestea.

Cândva, cu mulți ani în urmă, era o fată cu ochi aurii care trăia fericită printre ai ei. Era renumită nu numai pentru dansul ei rapid și broderiile măiestrite, ci și pentru atingerea ei extraordinară. Era vindecătoare și putea să redirecționeze energia dintr-o parte a unei persoane bolnave sau rănite spre o altă parte. De la un stomac tare la o splină slabă sau de la niște plămâni puternici la o rană de săgeată. Datorită acestui lucru, era una dintre cele mai valoroase fete din trib și, potrivit poziției sale, era logodită cu fiul conducătorului lor.

Iusă, atunci când avea şaisprezece ani, un regiment de soldaţi nu-l sosisi în apropierea satului lor. Curioase, ea şi alte fete se furişau să-i spioneze. Intenţionau să arunce doar o privire.

Ea nu se aşteptase ca unul dintre soldaţi să o zărească în tărăbă. Nu se aşteptase să se îndrăgostească iute de siguranţa şi de graţia lui. Nu se aşteptase să-şi abandoneze tribul pentru a-şi petrece nopţile în patul lui, trăind lacomă din iubirea şi din sărutările lui.

Cu siguranţă nu se aşteptase să se trezească într-o dimineaţă şi să afle că el şi regimentul lui plecaseră.

Tribul o primi înapoi pe fată, dar căzuse în dizgraţie, condamnată la frecat rufe şi la cărat balega iacilor. Opt luni de singurătate trecură. Iar la împlinirea celei de-a noua luni a primei nopţi petrecute în patul soldatului, dădu naştere unui băieţel. Cordonul ombilical era înfăşurat ca un laţ în jurul gâtului său.

— Nu!

Fata îl desfăcu şi atinse vânătaia deja formată pe pielea lui fragilă.

Moartea se furişă în iurta ei, întinse mâinile ei descărnate şi încercă să ia băiatul.

Dar fata îl trase înapoi.

— Nu poţi să-l iei!

Strânse la piept bebeluşul, unicul lucru pe care îl avea, şi îi auzi pulsul zbătându-se ca o libelulă ce încerca să scape.

— Şşt..., făcu ea. Şşt. Eu sunt vindecătoare. Te voi salva.

Şi atunci se gândi la toate momentele când vindecase o rană sau îngrijise o arsură. Era pur şi simplu o chestiune de mutat energie, de schimbare a forţei pacientului dintr-un loc al trupului într-altul. Se uită la bebeluşul care îşi dădea duhul în braţele ei. Ce mă opreşte să-mi canalizez energia spre el? Nimic. Fie că va funcţiona, fie că nu.

Se concentrează asupra locului unde pielea bebelușului o atingeau pe-a ei. Atunci își simți propria energie curgând înfierbântată de teama de a nu-l pierde. Direcționează în venele lui forța care îi mul rămăsese.

Băiatul plânse, atât de tare, încât pereții iurtei se scuturară.

Moartea își înalță capul și se duse să o ia pe fată, care zăcea slăbită pe podeaua de pământ.

— Dar nu sunt moartă, spuse ea în șoaptă.

Moartea se opri. Și atunci, în loc s-o ia, ingenunche și își trecu degetele scheletice peste ochii ei pentru a-i închide. Deoarece era destul de curajoasă nu numai pentru a înfrunta și a sfida Moartea, dar și pentru a o întrece în deșteptăciune, fu răsplătită cu somn în pre-moarte, spațiul dintre tărâmul viilor și cel al morților.

Însă ea n-avea să rămână în pre-moarte pe vecie. Jură cu ultima ei suflare că, atunci când avea să fie suficient de puternică, avea să se scoale iar.

Femeile din jurul focului se înfiorară.

— Acum vă amintiți de mine?

Aijana zâmbi într-un fel care odinioară ar fi fost dulce, dar acum nu erau decât gingii putrede și dispreț.

— Te-ai ridicat din morți, zise uluită Damira, îndepărtându-se împleticit.

Totuși, nu ajunse prea departe înainte să se ciocnească de celelalte femei.

— Nu. Nu m-ați ascultat? N-am fost niciodată moartă. Doar că nu eram vie. Însă m-am întors și-mi vreau băiatul. Unde este? E cu turmele la păscut sau la vânat cu ceilalți bărbați?

— El...

— E cu turmele la păscut sau la vânat cu ceilalți bărbați? întrebă Aijana din nou, glasul ei strident urcând tot mai tare.

Damira făcu ochii mari.

— Eu... Noi nu l-am văzut de unsprezece ani. A plecat din sat.

Aijana își zgârie cu unghiile tâmpilele pergamentoase. Ungھیile răsădă ca niște gheare pe pielea solzoasă a unui șarpe.

— Nu se poate să fi plecat singur la șapte ani. Ce-ai făcut?

Damira se smiorcăi. Celelalte femei se susținură una pe alta, ca și cum ceva atât de simplu le-ar fi protejat.

— Unde este? Ce-ai făcut? mărâi Aijana.

— A venit o rusoaică aristocrată. L-a vrut. Trebuie să înțelegi, era prea mult pentru noi. Nu știam ce să facem cu puterile lui...

— În toți anii ăia ai trăit cu mine printre voi. Cum putea un băiat să fie diferit?

— Era. El *era* diferit! exclamă Damira. Tu erai vindecătoare. Făceai oamenii bine. Erăi o forță a binelui. El era...

— Ca un demon, zise Tazagul, o altă femeie.

Fața îi strălucea la lumina focului.

— Avea prea multă putere, care venea din altă parte, nu din oamenii care trebuiau să fie tămăduiți. El nu era ca tine.

— Fiul meu nu e un demon! urlă Aijana, iar țipătul ei aproape că făcu urechile femeilor să sângereze.

Însă, dacă nu era vindecător, atunci ce era? Oare ar fi putut să fie mag? Avea noimă, în felul în care îl descriau Damira și Tazagul. Vindecătorii utilizau mica magie, iar energia venea de la pacienții lor. Însă magii puteau să folosească o magie mai mare.

— Indiferent ce era, n-am știut ce să facem cu el, se scuză Damira. Și rusoaica ne-a oferit doi cai și două oi pentru a-l lua cu ea să-l pregătească...

— Mi-ai vândut fiul? Pentru patru animale?

— Nu, noi...

Dar atât apucă Damira să spună înainte ca Aijana să se năpustească asupra ei și să-i spintece gâtul cu unghiile ei malefice. Sângele roșu și dens țâșni peste tot. Aijana rânji. Apoi o goli de energie în timp ce viața părăsea trupul Damirei.

— Ce-ai făcut? se văicări Tazagul, tremurând.

Ea și celelalte femei erau în continuare îngenuncherate pe pământ, prea paralizate ca să fugă. Gemură la vederea rudei lor moarte.

— Chiar dacă eu eram în dizgrație, fiul meu era nevinovat, așa că ar fi trebuit să-i fiți mame în locul meu, le zise Aijana și acum vocea ei era un mârâit gros. Așa stă treaba într-un sat. Dar voi l-ați lăsat fără mamă, iar acum eu îi voi lăsa pe copiii voștri fără mamele lor.

Se aruncă asupra femeilor. Le sfâșie cu unghiile ei, zece lame necruțătoare, mânate de răzbunare. Și, pe măsură ce le omora, le absorbea energia, exact așa cum făcuse cu cea a viermilor și a larvelor din pământ.

Acum era atât de plină de viață și de moarte, încât ar fi fost nevoie de mai mult de un simplu glonț pentru a o ucide. Și piciorul ei stâng părea aproape trezit. Ceea ce era bine. Căci se părea că o aștepta o călătorie lungă.

Nikolai, gândi ea, vin după tine.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

În dimineața următoare, apartamentul Vikăi deborda de mirosurile de care îi fusese așa de dor: izul acrișor al plămădelii pentru pâinea Borodinski în vasul din colțul bucătăriei, consistența dulce a brânzei de vaci pentru umplutura de *vutruška* și puritatea perelor proaspete, care se transformau în gem. Ludmila sosise în seara precedentă, la invitația Vikăi – Vika locuise cu tatăl ei întreaga viață și se simțea prea expusă ca să fie singură într-un oraș necunoscut, mai ales după atacul păsărilor din piatră – iar femeia mai vârstnică nu irosise timpul și pusese stăpânire pe bucătăria apartamentului, ca și cum ar fi fost a ei, făcând planuri să deschidă un stand provizoriu al Cenușăresei în Sankt Petersburg.

Când Vika intră în bucătărie, o găsi pe Ludmila plină de glazură pe față și pe șorț, asemenea unei prăjituri de care se ocupaseră niște copilași euforici de cinci anișori. Ludmila mergea legănat prin micuța bucătărie, atingând cu șoldurile ba plita, ba blatul de bucătărie, fredonând un cântec popular.

Vika oftă fericită. Îi plăceau tare mult cântecele populare. Tatăl ei le cânta tot timpul.

Se așează pe unul dintre scaunele din jurul mesei. Lacul roșu al acestuia era îngropat sub un strat subțire de ninsoare făinoasă. O furtună de patiserie de-a Ludmillei.

— Ești îngrozitoare când e vorba de ingrediente, îi spuse Vika, dar ești o magiciană când vine vorba de cuptor și de plită.

Ludmila radia în timp ce agita în aer o lingură de lemn.

— Mulțumesc, raza mea de soare! Însă ceea ce fac eu e doar chimie potrivită. Untul și făina și apa combinate cu cantitatea corectă de căldură... Adevărata magie e acolo.

Arată cu lingura spre fereastră, în direcția lui Nevski Prospekt și dincolo de bulevard.

Vika zâmbi.

— Da, arhitecții și inginerii țarului sunt foarte talentați.

— O, nu inginerilor le-a reușit fântâna din râu. E magie adevărată. Știu eu. Și la fel știi și tu, și tatăl tău. Ludmila îi făcu cu ochiul. Nu-ți face griji, draga mea, n-am spus nimănui. Oi fi eu bârfitoarea insulei, dar știu când e înțelept să-mi țin gura închisă. Nu toată lumea ar gândi la fel de amabil despre abilitățile tale. Țasta e motivul pentru care Serghei te-a învățat să ți le ascunzi.

— Eu... Dar... De unde știi?

— Dragă mea, am crescut la un circ.

— Da?

Vika se îndreptă de spate în scaunul ei. Când era mai mică, tânjise să facă parte dintr-un circ, să se mute dintr-un loc într-altul și să colinde țara în lung și-n lat. I se părea că e un loc unde artiștii puteau să fie ei înșiși în fața publicului, indiferent de cât de bizare le-ar fi fost talentele. Nu trebuiau să se ascundă într-o pădure de pe vreo insulă îndepărtată.

— Într-adevăr, zise Ludmila. Și când crești într-un circ, înveți de timpuriu cum să distingi ceea ce este real de ceea ce

este alcătuit din oglinzi și fum. Ți-aș spune că cele mai multe deprăvi de la circ sunt trucuri pure. Însă tu și tatăl tău aveți ceva ce nu poate fi ascuns de cei care știu că în lumea asta există mai mult decât vedem noi.

Incredibil. Vika dădu din cap. Își petrecuse toată viața ascunzând ceea ce ea și tatăl ei erau, când, chiar în fața ei, în fiecare zi, altcineva știuse. Ea și tatăl ei nu se sinchisiseră să ridice scuturi în jurul lor atunci când nu foloseau în mod activ magia; presupuseseră că nimeni nu știa.

Ludmila traversă bucătăria și o strânse pe Vika în brațele ei.

— Știu că este greu de acceptat, draga mea. Și îmi pare rău că n-am spus nimic până acum, dar am socotit că tu și Serghei nu voiati ca adevăratele voastre firi să fie cunoscute. Acum, totuși... ei bine, te-ai hotărât să-ți etalezi harul magic, astfel încât toți să-l vadă. Și cu Serghei absent, oriunde o fi el dus, m-am gândit că ai nevoie de-o mamă. Sau de-o prietenă. Ludmila o mărută pe creștet. Sunt norocoasă că te am, raza mea de soare.

Însă Vika se mărgini doar să o bată pe Ludmila pe spate. Afecțiunea maternă era un teritoriu necunoscut.

După un minut, Ludmila îi dădu drumul din îmbrățișare, zâmbind cu gura până la urechile ei acoperite cu glazură. Nu păruse să fi remarcat faptul că Vika șovăise să-i întoarcă îmbrățișarea.

— Fațadele clădirilor de afară sunt minunate, zise Ludmila.

Vika izbucni în râs. Îi plăcea că magia ei era văzută și de alții, dar nu putea să-și asume meritele și pentru ceva ce nu era al ei.

— E adevărat că sunt mag. Dar zugrăveala de pe Nevski Prospekt nu e isprava mea.

Ludmila se bătu încetișor cu lingura de lemn în bărbie, lăsând urme lipicioase de gem pe piele.

— Serios? Mai este încă un... Ce-ai zis că ești? Mag? Fascinant!

Vika dădu aprobator din cap și acum îi venea s-o îmbrățișeze pe Ludmila. Ce noroc să aibă pe cineva care să știe ce era ea și ce putea să facă!

Și atunci îi dădu prin minte: îi putea spune Ludmillei despre Jocul Coroanei. Nu avea să mai poarte singură povara.

Dar nu. Fu nevoie de o singură privire aruncată spre voioșii brutăresei ca să renunțe la idee. Vika nu putea s-o împovăreze pe Ludmila cu informația că mergea ca pe sârmă în drumul ei spre moarte. Și de ce să strice ceea ce de-abia căpătase, o confidentă pentru harul ei magic?

Nu, n-avea să-i spună Ludmillei despre Joc. Faptul că o avea acolo, că știa că era la curent cu ceea ce putea Vika să facă, era suficient.

Așa că, în schimb, Vika se ridică și se duse spre blatul de bucătărie. Ludmila adusese cu ea de pe insulă un dovleac din sticlă, iar Vika îl luase și răsucea sculptura iridescentă în mâinile ei.

— Ei bine, de vreme ce știi ce sunt, asta face ca instalarea noii tale brutării să fie cu mult mai amuzantă. Ce părere ai despre vânzarea de produse de patiserie dintr-un alt dovleac enorm?

În acea după-amiază, o echipă de bărbați căra pe roți două cutii mari – ambele cu laturi de un metru – în Piața Palatului. Una dintre cutii era roșie, simplă, cu o manivelă mare din metal ieșind dintr-o parte. Cealaltă era violetă și decorată cu scene cu dansatori de balet pe fiecare față. Nu se dădu niciun fel de explicație pentru apariția cutiilor și nici echipa care le adusese nu știa mai mult decât mulțimea care se adunase în jurul lor.

Un șobolan albinos veni în fugă pe pervazul geamului de la bucătărie. Vika îl recunoscuse – era șobolanul pe care îl hrănise alaltăieri cu o bucată de blinie, atunci când se întorcea de la

tau. Vika trăsă cercuri cu degetul ei mic pe capul șobolanului pentru a tălmăci pălăvrăgeala lui.

— Două cutii în fața Palatului de Iarnă? întrebă Vika și ochii roșii ai șobolanului străluciră și mai puternic, drept confirmare. Mă întreb ce pune la cale.

— Misteriosul tău mag? o întrebă Ludmila. Ar trebui să mergem acolo numaidecât.

Vika se așeză pe pervaz și îi dădu șobolanului să mănânce câteva firmituri din pateurile rămase, iar acesta le devoră lacom. Cutiile puteau să fie o capcană. În loc de brânza cu care păcălești un șobolan, erau cutii care serveau drept momeală pentru a prinde un mag. Piața Palatului era imensă, iar adversarul ei se putea ascunde în mulțime. Dacă Vika se ducea, ar fi putut să o atace și să o omoare pe nevăzute.

Ludmila își șterse mâinile de șorț și apoi îl aruncă pe blatul de bucătărie.

— Ce mai aștepti? De-asta am venit la oraș, fiindcă e mai interesant decât rutina de acasă.

Vika încercă să zâmbească. Dar dacă ar fi murit în brațele Ludmillei sau, și mai rău, dacă Ludmila ar fi murit în brațele Vicăi, n-avea să fie câtuși de puțin interesant.

Ludmila rămăsese în ușa bucătăriei, cu obrazul încă murdar de glazură.

— Să știi că mă duc cu sau fără tine, bine?

— Păi, dacă așa pui problema...

Nici pomeneală ca Vika să o lase pe Ludmila singură în preajma celui alt mag.

În plus, Vika refuza să fie genul de fată care se ascunde din fața primejdiei. Și avea nevoie să vadă care era mutarea adversarului, astfel încât să-l poată întrece iar. Căci dacă el n-o omora imediat, țarul putea s-o facă oricând. Sentința ei de

condamnare la moarte era simplă – era de-ajuns ca țarul să-l proclame învingător pe adversarul ei. Nu conta că, practic, ea mai avea patru runde.

Vika se duse să-i șteargă Ludmillei petele de glazură de pe față. Apoi îi mai aruncă șobolanului niște resturi de prăjituri, înainte de a-și lua șalul și de a și-l pune pe umeri, ridicând, în același timp, un scut magic în jurul ei și al Ludmillei.

— În regulă.

— Ura, o aventură! exclamă Ludmila, năpustindu-se pe ușa apartamentului.

Da, o aventură. Dar să sperăm că nu una fatală.

Deși Vika se plimbase pe lângă Palatul de Iarnă în fiecare seară de când venise în Sankt Petersburg, grandoarea acestuia nu înceta s-o uimească. Era o capodoperă barocă în nuanțe de verde deschis și alb, cu cele trei etaje marcate de coloane și arcade albe, și aproape două mii de ferestre aurite. Pe o latură a palatului se afla râul Neva – spera ca familia imperială să aibă o priveliște clară a fântânii ei, primul ei „dar” pentru țarevici de ziua acestuia –, iar pe cealaltă, Piața Palatului, unde se aflau cele două cutii bizare și în jurul cărora se adunau mai multe sute de oameni acum.

Ludmila își croi drum spre partea din față, folosindu-se de coate pentru a-i deschide calea și Vikăi. La mică distanță de cutii fusese ridicat un fel de gard, dar, în loc de lemn, gardul era construit din panglică țesută din argint, lată cât palma Vikăi. Nu existau stâlpi care să-l susțină și, cu toate acestea, panglica rămânea la locul ei, ca și când ar fi fost petrecută printre niște pari invizibili.

Reușind să ajungă lângă panglică, Vika scrută piața în căutare de pericole evidente. Nimic, cu excepția unui contingent

din Garda țarului, mai mare ca de obicei, care se datora, cel mai probabil, apariției subite a cutiilor. Și acolo, țopăind pe cooperișul palatului, se afla șobolanul albinos. Pentru o creatură cu piciorușe atât de mici, era foarte iute. Dacă avea să se mulțumească vreodată la ea, urma să-i dea un nume. Poate *Poslannik*. Mesager.

La fereastra de sub Poslannik se mișcă o siluetă. Nu! Vika sări în fața Ludmilei și ridică mâinile drept pavază în fața lor. Un scut transparent le înfășură, iar oamenii din spatele lor se clădura în lături, ca și cum ar fi fost înghionțiți, cu toate că nu exista nicio dovadă că fuseseră câtuși de puțin atinși.

Însă silueta de la fereastră nu atacă. Nici măcar nu păru s-o vadă pe Vika. Își înclină capul, rezemându-și-l de geam, de parcă și el ar fi așteptat să vadă ce puteau cutiile să facă.

— E totul în ordine? o întrebă Ludmila.

Vika încuviință din cap și se dădu un pas în lateral, astfel încât să nu mai stea în fața Ludmilei. Însă, pentru orice eventualitate, menținu sfera protectoare, care se adăuga la scutul magic creat înainte să părăsească apartamentul.

În spatele lor, mulțimea crescuse la cel puțin o mie. Vika își făcuse griji că celălalt mag s-ar fi putut ascunde în mulțime și să o atace. Dar el n-ar fi încercat s-o omoare în fața tuturor acestor oameni, nu-i așa? Țarul îi avertizase la Bolșebnoie Duplo să nu sperie pe nimeni, și iată-i aici, oameni simpli, fără haruri magice, umplând toată Piața Palatului. Nu era ca pe Nevski Prospekt, în zori, pustiu, cu excepția singuraticului măturător de stradă. Nu era nici măcar ca fântâna ei din Neva, unde fusese ușor să faci să pară că adversarul ei alunecase. Aici ar fi fost mult prea mulți martori.

În depărtare, un clopot sună ora șase și pârghia de pe cutia roșie începu să se miște, răsucindu-se în cercuri lente pe un

mic arpegiu. *Do, re, mi, fa, sol, la, si, do*. Muzica avansă de la gama do major la următoarea gamă, re bemol. *Do, re, mi, fa, sol, la, si, do*. Și apoi următoarea, re major, și următoarea, ni bemol, ritmul fiecărei game mai rapid decât precedentul, cu manivela mișcându-se mai repede pentru a ține pasul. Când cutia ajunsese la cea de-a douăsprezecea gamă, si major, manivela se răsuci într-un ritm alert. *Do, re, mi, fa, sol, la, si...*

Capacul cutiei se deschise cu o explozie pe *do*-ul final, iar din cutie ieși un omuleț pe arcuri în mărime naturală. Vika și restul mulțimii icniră și săriră înapoi.

Însă omulețul – care nu mai era în cutie și care avea picioare acolo unde trupul lui ar fi trebuit să fie ca o armonică – rămase liniștit în fața cutiei, legănându-se în față și în spate ca și cum ar fi fost pe arcuri. Vika îl privi cu atenție. Era ceva prefăcut în zâmbetul lui din lemn.

Lângă el, din cutia violetă începu să cânte o versiune cu sunete de clopoței a muzicii din baletul *Zefir și Flora*. Însă, spre deosebire de cutia roșie, capacul celei violete se ridică imediat ce începu cântecul. Pe măsură ce se ridica, o păpușă balerină în mărime naturală, îmbrăcată cu o rochie albastru-brebenoc și având aripi de zână, se înălța pe o platformă rotitoare, ca și cum ar fi făcut parte din cutia muzicală. Acum Vika avea două păpuși de urmărit.

Când cântecul ajunsese la sfârșit, la fel și piruetele balerinei se terminară. Acela fu momentul în care omulețul reveni la viață. Se înclină în fața balerinei, și ea la fel, apoi o duse dansând spre cutia ei și îi oferă mâna lui.

— N-o lua, șopti Vika. Să nu ai încredere în el.

Însă balerina își puse degetele ei delicate de porțelan în cele din lemn și coborâră în dans pe pavajul din piatră cubică al pieței. Vika scutură din cap.

Ludmila se lipi de gardul din panglică și, deoarece ele împărțeau o sferă invizibilă, Vika se trezi împinsă și ea la marginea scenei improvizate. Și silueta de la fereastra palatului se aplecă în față cât de mult putu. Oare era țarul care supraveghea locul? Sau țareviciul care urmărea spectacolul dat în cinstea zilei lui de naștere?

Din cutia violetă răsună o nouă melodie, de data aceasta un *pas de deux*. Omulețul conduse balerina în centrul scenei lor de pavaj, unde se înclină iarăși unul în fața celuilalt. Apoi își puse delicat mâinile pe talia ei și o ridică în vârful picioarelor, iar ea, cu ambele brațe arcuite deasupra capului, se roti diafană ca o zână.

Dansară în timp ce cânta muzica. Balerina făcea piruete. Omulețul sărea. Și când erau împreună, el o ridica la fel de ușor ca pe o păpușă. Apoi muzica devenea tot mai rapidă, și ei la fel, balerina și omulețul rotindu-se laolaltă, atât de iute, încât începeau să leviteze spre cer.

— Cum fac asta? întrebă cineva din spatele Vikăi, de parcă ar fi uitat că nu erau oameni reali.

— Probabil că există sfori, zise o altă persoană.

Însă, de lângă Vika, Ludmila interveni:

— Sunt ca niște marionete manipulate de păpușari invizibili.

Foarte adevărat. Vika știa că balerina o reprezenta pe ea, iar omulețul, pe celălalt mag. Ca niște marionete, ea și adversarul ei aveau niciodată de ales: destinul lor era un *pas de deux*, o splendoare și o soartă chinuită pentru amândoi.

Și totuși, era ceva în legătură cu celălalt mag, în legătură cu magia pe care o alegea, care o atrăgea spre el, ca și când legătura dintre ei n-ar fi fost într-un tot un lucru malefic. Era mai mult ca un fir subțire ce încerca să reconecteze cele două jumătăți ale unui întreg.

Și cu toate că Vikăi îi displăcea să recunoască, ea îl visase nu numai o dată. De fiecare dată, el apărea ca băiatul-umbră, dar, în fiecare dimineață, chiar înainte să se trezească, întrezărea o străfulgerare a adevăratului său chip...

Bula din jurul Vikăi tremură.

Sunt iremediabil legată de dușmanul meu, își dădu ea seama.

Omulețul și balerina continuară să se rotească spre cer. Muzica se avânta din ce în ce mai tare, de la un crescendo la un trîl furios. Și, deodată, se făcu liniște.

Toți mușchii Vikăi se încordară. Omulețul și balerina încetară dansul, ca și cum și ei ar fi fost speriați.

Mulțimea gemu și apoi arătă spre pieptul balerinei. Deși ea nu auzise avertismentul de mai devreme al Vikăi, acum balerina auzi publicul. Se uită în jos la corsajul rochiei sale. În locul în care ar fi trebuit să se afle inima ei de porțelan, înflorea o batistă din mătase roșie.

— Știam eu că nu putea să aibă încredere în el.

Gura pictată a balerinei formă un O uluit. Aruncă o privire spre omuleț. El nu se uită la ea, ci la un nor din apropierea picioarelor lui, gura lui din lemn fiind strânsă sub forma unei linii fioroase.

Apoi balerina deveni inertă și căzu din cer în cutia ei. Omulețul își lăsă capul în jos. Capacul de la cutia balerinei coborî și se încuie cu un clic.

Piața Palatului izbucni într-un ropot de aplauze asurzitoare. Toată lumea bătea din palme și urla.

Toți, cu excepția Vikăi, căci ceva începuse să o apese de sus, forțând-o să ingenuncheze. *Poftim? Cum? Am un scut...*

Însă atunci le văzu, mii de ace mititele ieșind din pavajul de la picioarele ei. Probabil că apăruseră cât timp fusese ocupată să-i privească pe omuleț și pe balerină. Acele făcură o

plecăciune la unison, înainte de a se retrage în pământ, ca și cum ar fi știut că ea în sfârșit le văzuse.

Acele alea impertinente mi-au perforat scutul! Vika nici măcar nu știuse că era cu puțință. Însă poate că tocmai asta era problema. Nu putea să se apere cum trebuia de un lucru de care nu era conștientă.

Ridică mâinile în sus și încercă să rămână în picioare, dar apăsarea era prea puternică. Vika se azvârlă, încercând să scape, dar ceva o împinse într-un zid nevăzut.

Se răsuci la stânga. Prinsă.

La dreapta. Blocată.

Înapoi. Alt zid.

Era ca și cum ar fi fost înăuntrul cutiei muzicale a balerinei.

— Nu!

Cubul invizibil continua să se micșoreze, iar pe Vika o us-turau plămânii pe măsură ce aerul se împutina. Era aproape ghemuită.

În fața ei, Ludmila ovaționa, fără să-și dea seama de ceea ce se petrecea. Nu putea nimeni s-o vadă pe Vika? Magul trebuie să fi aruncat un vâl de înșelătorie în jurul ei. Și cutia invizibilă era acum aproape de aceeași mărime cu ea, cu foarte puțin spațiu în plus. Vika împinse palmele în față încă o dată și dădu din picioare. Izbi cu capul partea de sus a cutiei.

Dacă rămân înăuntru, voi muri și nu-l voi mai vedea niciodată pe tata, nu voi deveni niciodată Mag Imperial, nu voi avea niciodată șansa de a ajunge ceea ce mi-a fost scris să fiu.

Pe măsură ce laturile cubului se strângeau, scoțând tot aerul rămas, Vika simți din nou toate muchiile lipite de ea. Se împinse în sus, în jos, în toate direcțiile, ricoșând ca o bilă de marmură care zornăie într-o cutie prea mică. Colțurile se apă-sau spre interior. Pereții îi strângeau Vikăi cutia toracică.

O, *îndurare!* Făcu o grimasă din pricina presiunii care știa că în curând avea să se prefacă în durere.

Dar dacă nu erau pereți? Dacă nu erau solizi, ci formați din vapori?

— Aburi! icni ea.

În interiorul cutiei începu să se facă tot mai cald și mai umed.

Vika era pe punctul de a leșina. *Încă puțin...*

Își trecu degetele de-a lungul laturilor cutiei și își imaginează cum se transformau din sticlă – sau ce o fi fost – în aburi. *Vă rog, vă rog, prefaceți-vă în aburi!*

Pereții sicriului ei explodară. Vika se rostogoli, ieșind din ceața înăbușitoare. Scânci în timp ce aerul năvăli să-i umple plămânii goi.

Și atunci, de undeva din cealaltă parte a Pieței Palatului, se auzi o voce. Era joasă și totuși penetră zgomotul mulțimii care continua să aplaude.

— Bravo, zise aceasta, iar Vika știa că ei îi era destinat complimentul și nu spectacolului cu omulețul și balerina. Rândul tău, Mag Doi.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Ea era încă în viață. El era încă în viață. Nikolai era bucur și nu era. Deoarece acum era rândul fetei, și de fiecare dată când ea avea o altă mutare, însemna o altă dată când Nikolai putea să moară.

În seara următoare, în timp ce publicul adunat în Piața Palatului aștepta ca omulețul și balerina să danseze din nou, cerul se întunecă. Se făcuse, din albastru-deschis, cenușiu de furtună cât timp îi luă clopotului din apropiere să bată de șase ori. Nikolai privi în sus, împreună cu toți ceilalți aflați în piață.

Nu erau nori. Însă soarele dispăruse și începu o burniță diafană.

Așa-zisul public murmură. Bărbații erau bucuroși că aveau pălăriile pe cap și femeile căutau eșarfe în genți pentru a se acoperi.

— E doar o ploaie trecătoare, spuse un bărbat slab soției sale și mai slabe.

— Așa și trebuie. Negustorul de pește a prezis azi-dimineață că va fi însorit toată ziua.

Manivela de la cutia omulețului începu să se învârtă și mișcile lui partituri începură să cânte iar. Toată lumea își îndreptă

atenția spre cutii. Toată lumea, mai puțin Nikolai, care nu-și lua privirea de la cer. *Ce plănuiești, fată cu fulgerele?*

O secundă mai târziu, tizul ei, fulgerul, spintecă cerul în cioburi și din spărturi începu să toarne ploaia. Udă mulțimea și înecă sunetul muzicii din cutia omulețului. Oamenii o luară la fugă pentru a se adăposti, pălăriile lor căzând pe caldarâm cu fundul în sus și pline cu apă, eșarfele nemaifiind decât niște cârpe ude learcă, lipite de capetele posesoarelor lor.

Pretutindeni în jurul lui Nikolai, mulțimea se bulucea să iasă din piață. Furtuna continua să vină, asemenea lui Zeus ieșit să se răzbune ca într-unul din miturile preferate ale lui Pașa. Nikolai își frecă ceafa uscată – invocase un scut care să-l protejeze de apă atât pe el, cât și cutiile cu omulețul și balerina, încă de la primul semn de ploaie – și oftă. Fata făcuse un adevărat spectacol din abilitatea ei de a porunci vremii. Imensitatea puterii ei era într-adevăr impresionantă.

Nikolai pocni din degete și manivela de la cutia omulețului se opri. Oricum, de-abia se mai auzea. În seara asta n-avea să fie niciun spectacol.

Un fulger lovi caldarâmul la câțiva metri de picioarele lui.

— *Merde!*

Nikolai se îndepărtă printr-o săritură de pavajul pulverizat.

Un alt fulger lovi alături de el. Sări din nou, dar de data aceasta ridică cel mai puternic scut pe care îl putea face să apară și fugi să se adăpostească.

Palatul. Palatul de Iarnă. Numai dacă ar reuși să traverseze piața.

Cărarea din fața lui izbucni într-o explozie de electricitate, mortar și piatră.

— Țarul nu va fi bucuros dacă îi demolezi piața în timp ce încerci să mă omori! țipă Nikolai, continuând să alerge. Și mă

Îndoiesc că asta s-ar califica drept impresionant pentru ziua părăviciului!

Nu ştia unde era fata, dar sigur era pe-aproape dacă direcţiona fulgerul înspre el.

Ea îi răspunse trimitând ploaia să-i biciuiască faţa, îndreptând deodată o mie de ace înţepătoare spre el. Acestea ricoşară în scutul lui.

— Va trebui să te străduieşti mai tare!

Aproape că ajunsese în palat. Încă zece secunde şi era la uşă. Ar fi fost bine să existe un soldat dispus să-i deschidă.

Fata dezlănţui iar fulgerul. Mai multe descărcări electrice strălăbură cerul, vene cumplite de alb în întuneric, şi toate convergeau către aceeaşi ţintă: scutul lui Nikolai.

Trosnetul îl asurzi şi fu aruncat la pământ în timp ce fulgerul sparse stratul invizibil care îl proteja. Palatul era încă departe. Era ca şi cum ar fi fost doar Nikolai împotriva vremii.

Cerul bubui şi trosni iar. Reîncercând, pregătindu-se de atac.

Îşi aminti de fata care ieşise din foc pe Insula Ovcinin. Nu credea că putea să lupte împotriva unui asemenea fenomen. Nu fără un scut.

Dar dacă Nikolai avea să moară, avea s-o facă cu demnitate. Întinse mâna după joben, care căzuse pe pavaj şi se udase. Îl şterse şi se ridică în picioare. Nu era sigur unde era fata, dar se putea adresa păpuşii pe care o crease în locul ei. Inspiră adânc şi rămase cât de liniştit şi de senin putu, date fiind împrejurările în care tunetul urla pretutindeni în jurul lui.

Electricitatea bâzâia în aer. Nikolai încercă să facă să apară un alt scut, dar acesta se împrăştie.

— Nu te învinovăţesc! Îşi scoase jobenul în direcţia balestinei, dar, spre deosebire de data trecută, după ce ea încercase să-l înece, în gestul lui de acum nu era nimic ironic. Nu te învinovăţesc dacă ăsta este sfârşitul.

Atunci, scânteile din cer se stinseră singure și norii cenușii se împrăștiară cu un sâsâit. Nu mai rămase nicio urmă de violență – sau de ploaie.

Și cicatricea lui Nikolai de sub claviculă se încălzi.

Fata își încheiase runda. Nikolai respiră ușurat. Îi crușane viața. Se relaxă.

Chiar dacă fata îi arăta de fapt milă sau pur și simplu se juca cu el pentru a prelungi agonia, Nikolai acceptă. Avea să trăiască și să mai joace încă o zi.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

Era tenacitatea din glasul lui. Și grația din postura lui. *De-asta n-am putut să-l omor*, încercă Vika să se convingă singură.

Însă, în realitate, era ceva în ochii lui. În ei era tristețe, una profundă, pe care ea o putea vedea chiar și de acolo de unde stătea ascunsă în cutia balerinei. Capacul era întredeschis doar doi centimetri, însă fusese destul ca să șovăie.

Întotdeauna există o altă dată, gândi ea, în timp ce se cuibărea alături de balerina cu batista roșie ce se revărsa din inima ei de porțelan. Vika fusese convinsă că avea să savureze ironia adversarului care încercase s-o omoare într-o cutie, doar pentru a o întoarce împotriva lui și de a-l ucide *din* cutie. Însă nu funcționase pentru niciunul din ei.

E în regulă, își spuse în sinea ei. Mai am încă trei runde. Îl voi omorî data viitoare.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

A doua zi dimineață, Pașa se afla iar în biblioteca palatului, cu toate că, de data aceasta, în loc să citească *Mistl cii ruși și țării*, era absorbit de rapoartele Consiliului Imperial. În timpul întrunirii de ieri adormise – cel puțin participase, după cum îi promisesse tatălui său –, dar, după aceea, Iuliana îl vârase în brațe teancurile de hârtii pe teme variind de la recoltele de porumb și floarea-soarelui până la acutizarea asediului de la Missolonghi.

— Miniștrii sunt minuțioși, sunt de acord cu asta, își zise Pașa cu voce tare în timp ce răsfoia încă un teanc de documente.

Căscă și bătu cu stiloul în pagina de deasupra, care era plină cu tabele de date despre recoltele de grâu. Cu siguranță trebuia să existe o altă modalitate de a conduce țara decât să citească rapoarte venite de departe.

Și totuși, ce altă modalitate să fi fost, când țara era atât de vastă? Țarul nu putea să se afle în toate locurile în același timp.

Pașa căscă iar. Tocmai era pe punctul de a sări peste tabelele cu grâu pentru a citi o relatare despre situația curentă din

Cineea, când Gavriil, căpitanul Gărzii sale, își vârî capul pe ușa bibliotecii.

— Alteța Voastră Imperială, vă rog să-mi iertați deranjul, dar ați cerut să fiți informat cu privire la... ăăă... orice eveniment important.

Pașa aruncă raportul pe masă și se îndreptă de spate.

— Da?

— Ei bine, Alteța Voastră Imperială... ăăă... un dovleac mlaș de sticlă a apărut pe malul Canalului Ekaterinski.

Pașa zâmbi.

— Excelent.

Deoarece nu voia să rateze nimic, Pașa ordonase Gărzii sale să îl informeze despre orice întâmplare din oraș, mai ales dacă părea... neobișnuită. Îi dis plăcea că-i transformase pe membrii Gărzii în mesageri și colportori de bârfe – bănuia că și lor le repugna –, însă le dădea ceva productiv de făcut în locul rutinei tipice de a-i pierde urma și de a intra în panică înainte de întoarcerea sa.

Pașa se ridică din fotoliul său, nemaivăzând rapoartele Consiliului Imperial stivuite în fața lui.

— Anunță-i pe cei de la grajduri să-mi pregătească trăsura. Mă duc imediat la dovleac.

Soldatul se încruntă.

— Gavriil, este ceva neclar în instrucțiunile pe care ți le-am dat?

— Nu, Alteța Voastră Imperială. Doar că... eram confuz, deoarece m-ați informat despre locul unde doriți să mergeți în loc să...

Se opri.

— În loc să plec pe furiș? Pașa zâmbi și mai larg. Asta deoarece am plănuvit o năzdrăvănie și mai mare.

Pașa zări coada care se întindea de la chioșcul de brutărie înaintea să vadă dovleacul. Se răspândiseră iute zvonurile despre cofeturile incredibile ale lui *Madame Fanina*, iar trăsura trebuise să se oprească la o stradă distantă, întrucât mulțimea era prea deasă.

O mână de membri ai Gărzii sale descălecară de pe cai, în timp ce Pașa coborî din trăsură.

— Faceți loc pentru Alteța Sa Imperială, țareviciul Pavel Aleksandrovici Romanov! strigă Gavriil.

Pașa se înroși.

— Aș fi putut sta la coadă, murmură el.

Dar era prea târziu pentru asta, căci toată lumea de pe stradă se întorsese să-l vadă pe prințul moștenitor. Și atunci toată coada făcu o plecăciune, asemenea unor piese de domino care cădeau. Alături de ei, Canalul Ekaterinski strălucea roșu, oranj, galben, verde, albastru și indigo.

Pe măsură ce Pașa trecea mai departe, bărbații și femeile se ridicau și se întindeau să-i sărute mâna. El le zâmbea cu blândețe în timp ce ei își declarau iubirea pentru el și se rugau pentru sănătatea lui, iar inima i se mărea, cât să cuprindă teritoriile cele mai îndepărtate ale imperiului său. Îi plăcea, nu fiindcă îi sărutau mâna, ci pentru că oamenii din țara lui erau infinit mai reali în carne și oase decât la întrunirile și rapoartele Consiliului Imperial.

La jumătatea cozii, zări dovleacul. Pașa ȝopăi încântat. *Știam eu!* Era dovleacul de sticlă pe care îl comandase pentru brutăreasa de pe Insula Ovcinin! Mă rog, o versiune mult mai mare. Pașa recunoscă vârtejul cristalin al vițelor din jurul tulpinii și încrețiturile pe care sticlarul imperial alesese să le încorporeze în striățiile portocalii ale dovleacului. Singurele modificări făcute dovleacului – în afara

dimensiunii – erau o fereastră tăiată și o tejghea acoperită cu semințe de dovleac enorme de la care Ludmila își servea clienții.

Pașa de-abia aștepta să ajungă la chioșc. Fu nevoit să-și înclătească pasul și să n-o ia la goană printre bărbații și femeile care tot mai voiau să-i sărute mâna.

În cele din urmă, soldații îl conduseră la tejghea, iar Gavriil anunță iar:

— Alteța Sa Imperială, țareviciul Pavel Aleksandrovici Romanov!

Pașa surâse.

Înăuntrul dovleacului, Ludmila și o fată cu părul negru deja făceau o reverență. Oare stătuseră în acea poziție încă de când sosise trăsura și el fusese anunțat? Spera că nu. Asta se petrecuse cu cincisprezece minute în urmă.

— *Bonjour, mesdames*, le salută el, amintindu-și cum le salutase pe femeile din brutăria de pe insulă nu cu mult timp în urmă. Vă rog să vă ridicați.

Ludmila ciuli urechile la auzul vocii lui, iar când se îndreptă de spate, fața ei explodă într-un zâmbet știrb.

— Dumneavoastră sunteți!

Însă, la fel de iute, gura i se schimonosi.

— O, cerule, iertați-mă, Alteța Voastră Imperială, pentru lucrurile pe care vi le-am spus ultima dată... nu știam... înfățișarea dumneavoastră era atât de diferită... eu...

— *Madame* Fanina, nu m-am simțit ofensat, îi răspunse Pașa în rusă. Întinse mâna dincolo de tejghea și o bătu pe mână. Eu sunt cel care v-a înșelat. Nu sunteți vinovată.

Cealaltă fată din dovleac căscă gura la Pașa. El se întoarse spre ea. I se părea cunoscută.

— Ești una dintre fetele care lucrează în casa Zakrevski?

Paşa aruncă o privire pe stradă, unde se vedea colțul clădirii în care locuia Nikolai.

— Da, Alteţa Voastră Imperială. Numele meu este Renata Galighina, spuse ea, cu privirea în pământ. Când am văzut chioşcul lui *Madame* Fanina aici, eu am... ăăă... m-am gândit că aş putea să mai câştig nişte bănuţi în plus. Am ceva timp liber, căci contesa Zakrevskaia este plecată şi serviciile mele nu sunt prea necesare acum.

Paşa încuviinţă din cap. Ştia şi el asta. Contesa Zakrevskaia declarase că pleca într-o călătorie neaşteptată în străinătate şi nimeni nu ştia când urma să se întoarcă. Nu era cu totul ieşit din comun, căci ea era mai degrabă... *excentrică*, asta ca s-o spunem politicos. Paşa spera, de dragul lui Nikolai, că avea să fie plecată o bună bucată de vreme.

— Ei bine, e o surpriză plăcută să te văd aici, îi zise Paşa Renatei.

Ea făcu o plecăciune.

— Ce-i pot oferi Alteţii Voastre Imperiale în această dimineaţă? îl întreabă Ludmila.

— Îmi plăcea mai mult când îmi spuneţi Franţuzul.

— N-aş îndrăzni una ca asta, Alteţa Voastră *Franceză* – şi îi făcu cu ochiul.

Paşa râse.

— Puteţi lua tot ce vedeţi.

Ludmila desfăcu larg braţele, arătându-i nu doar produsele ruseşti – cornuri cu miere şi mac, turtă dulce de Tula, prăjiturile *oreşki* în formă de nuci, umplute cu caramel –, ci şi o vitrină deosebită, din sticlă, aflată în spatele ei.

— *Madame* Fanina, v-aţi întrecut propriile talente.

Ea făcu o plecăciune, cu toate că părea mai curând o mişcare amabilă din cap a unui urs decât o plecăciune corespunzătoare.

— Recunosc c-am avut ajutor din partea altei fete, zise ea. Eu am făcut toate componentele, dar asamblarea... să spunem că fata are o atingere magică.

Pașa deveni atent.

— Atingere magică spuneți? Arătați-mi tot ce aveți.

Renata se dădu din cale, iar Ludmila începu să descrie cofeturile de pe fiecare raft.

— Aici, spuse ea, arătând spre raftul de jos, avem trufe de ciocolată umplute nu cu ganaș, ci cu cacao fierbinte care nu se topește până nu ajunge pe limbă.

— Incredibil.

Ea își plecă recunoscătoare capul.

— În continuare, avem plăcintă cu pere, dar, după cum puteți vedea, nu este o plăcintă obișnuită, căci aluatul e în forma fructului.

— Excelent.

Plăcinta nu doar că era în formă de pară cu marginile rotunjite ca ale fructului. Arăta ca o pară tridimensională, rotundă și lunguiață și îngustându-se spre codiță, în genul celor pe care le-ai culege din copac și ai mușca din ele. Cristalele mari de zahăr de pe „coaia” ei imitau picăturile de rouă. Negreșit, magie. Legile gravitației n-ar fi permis ca o asemenea plăcintă să se coacă fără să se lase.

— Și în final – Ludmila arătă spre raftul de sus – avem *choux à la crème*, ușoare ca aerul.

Pașa icni, căci într-adevăr erau ușoare ca aerul, sau chiar și mai ușoare, căci *choux*-urile pluteau și trebuiseră să fie legate de raft cu sforicele colorate ca niște mini baloane din *pâte à choux*.*

* Aluat pripit.

— Dacă îmi este îngăduit, aş dori una din astea, zise Paşa.

Ludmila dădu din cap atât de energic, încât toate bărbiile ei se clătinară. Renata deschise vitrina din sticlă şi scoase una cu o panglică violetă şi i-o dădu lui Paşa. El nu se putu opri să nu zâmbească în timp ce ţinea sfoara balonului între degete.

— Ar mai dori Alteţa Voastră Imperială şi altceva?

Paşa aruncă o privire spre membrii Gărzii sale, care stăteau drepti peste tot în jurul lui.

— Aş vrea să cumpăr câte ceva pentru fiecare bărbat, femeie şi copil de aici.

Îi făcu un semn lui Gavriil, care scoase un teanc de ruble în bancnote dintr-un buzunar ascuns şi i-l dădu tăcut Ludmillei peste teighea.

— Sunteţi prea generos, Alteţa Voastră Imperială.

— Ei bine, aş vrea să vă mai cer şi o altă favoare.

— Orice.

— Măine-seară are loc un bal în onoarea mea. Un bal mascat, deoarece, după cum ştiţi, mă pasionează deghizările. Au fost trimise invitaţii tuturor nobililor din Sankt Petersburg, dar problema este că nu pot să o găsesc pe singura fată care aş vrea să participe. M-am gândit că s-ar putea să mă ajutaţi în această strădanie.

Ludmila duse mâna la inimă.

— Încă o mai căutaţi pe Vika.

— Da.

Renata făcu ochii şi mai mari decât atunci când Paşa îşi făcuse apariţia la chioşc. *Oare ea ştie despre Vika?* se întrebă Paşa. *Oare Nikolai i-a vorbit despre ea?*

Ludmila o trimise să ia comenzile pentru produsele de patiserie de la Garda ȋareviciului şi Renata ieşi repede din dovleac.

— În bucuria sosirii mele în oraș, îi spuse Ludmila lui Pașa, am uitat cu totul să-i spun Vikăi că un franțuz misterios și chi-peș a întrebat de ea.

— Așadar, ați putea să-i înmânați invitația mea?

— Absolut. Locuiesc în apartamentul ei de pe Nevski Prospekt.

— Vika e aici?

Nu era de mirare că mesagerul lui revenise de pe Insula Ovcinin cu invitația Vikăi nelivrată.

Se întoarse spre Gavriil, care se îndopa cu o plăcintă în formă de pară.

— Ai grijă ca invitația pentru Vika...

— Andreieva, zise Ludmila. Vika Andreieva. Tatăl ei este baronul Serghei Andreiev.

— Chiar așa?

Pașa se lumină la față și mai tare decât de obicei. Așadar, Vika aparținea nobilimii. Iată, cel puțin una dintre obiecțiunile lui Nikolai era înlăturată. Nu ar fi constituit o încălcare a regulilor mamei sale ca Pașa să danseze cu o fată nelogodită care făcea parte din aristocrație.

Făcu din nou o piruetă spre Gavriil, care, între timp, își ștersese petele de pere de la gură.

— Ai grijă ca invitația pentru *Mademoiselle* Andreieva să fie înmănată în această după-amiază. *Madame* Fanina va asigura transmiterea ei destinatarei.

— Da, Alteța Voastră Imperială, răspunseră Gavriil și Ludmila în același timp.

Pașa se uită la *choux*-ul din mâna lui.

— Absolut uluitor, spuse el, apoi îl vârî în gură.

Aluatul și crema de vanilie explodară de parcă micul balon fusese înțepat cu un ac.

— Voi prețui acest compliment foarte scump pentru tot restul neînsemnatei mele vieți, zise Ludmila. Cu ce vă mai pot fi de folos?

— Ați făcut mai mult decât se putea. Sper să vă revăd curând, poate ca însoțitoare la bal a lui *Mademoiselle Andreieva*?

Zâmbi, într-un fel care știa că era atât molipsitor, cât și convingător.

Ludmila surâse și dădu aprobator din cap. Din nou bărbiile i se scutură.

— Prea bine.

Cu Ludmila alături de Vika, avea să fie mult mai ușor pentru Pașa să le identifice. Nu se gândise la toate amănuntele atunci când o informase pe mama sa că voia ca balul să fie un bal mascat. Numai după ce invitațiile plecaseră, își dăduse seama că avea să fie mult mai dificil să identifice *orice* fată care ar fi fost costumată, dar mai ales un mag, care cu siguranță că ar fi făcut de rușine deghizarea oricărei alte invitate.

— Vă mulțumesc din nou, *Madame Fanina*! Ne vom revedea în curând.

Ea se înclină. Era o minune că nu răsturnase până acum vreuna dintre tăvile cu tarte și prăjituri. De fapt, lui Pașa i se părea că ea chiar făcuse o tavă să basculeze, dar, împotriva tuturor legilor fizicii, aceasta se îndreptă înainte ca prăjiturile să cadă.

Vika. Harul ei nu era numai în produsele de patiserie.

Pașa zâmbi și se întoarse să plece. Soldații ocupară pozițiile în formație și așteptau comanda lui. Însă el se opri pe malul canalului. Poate că avea să treacă pe la Nikolai pentru a se fuduli cu victoria lui de a o fi invitat pe fata cu fulgerele. La urma urmelor, Nikolai locuia la numai cinci minute de mers pe jos.

Dar dacă Vika se hotăra să nu vină? Era puțin probabil, dat fiind că Pașa o invitase personal (mă rog, prin intermediul Ludmilei). Dar, dacă ar fi existat o fată în tot imperiul care să aibă îndrăzneala să refuze o invitație din partea țareviciului, aceea ar fi fost fata cu fulgerele.

Nu, gândi Pașa, *mai bine să aștept să mă bucur la bal. Va trebui să mă asigur că Nikolai își face apariția.*

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

Nikolai ședea în mijlocul covorului din dormitor, privind lung o pată de sânge de pe tavan – rămasă după măcelărirea lorișilor veninoși –, când Renata strigă la el prin ușă.

— Nikolai? Lasă-mă să intru!

Se scutură de gândurile sumbre. Oare Renata descoperise ceva la patiseria-dovleac? El o trimisese acolo să culeagă informații. Nikolai sări în picioare și pocni din degete pentru a descuia ivărele de la ușă. Mânerul se răsuci singur.

Renata fu cât pe ce să cadă în cameră. O apucă de ambele brațe, astfel încât să nu-și piardă echilibrul.

— Ce s-a întâmplat? Ești bine?

— Eu... Sunt bine. Renata se opri să-și tragă răsuflarea. Eu sunt bine. Nu și țareviciul. A invitat-o la bal.

Ah. Asta era tot? Nikolai îi dădu drumul.

— Ai auzit ce-am spus? îl întrebă ea.

— Da. Nikolai se lăsă să cadă din nou în mijlocul covorului. Dar deja știam.

— De unde? Abia acum s-a întâmplat. El nu s-a oprit aici, acasă. L-am văzut plecând în trăsura lui. Vorbim despre unul

și aceluși lucru, nu-i așa? Țareviciul a invitat-o pe Vika la balul de ziua lui.

— Îhî. Nikolai își mută din nou privirea asupra petei de aște de pe tavan. Pașa mi-a spus că avea de gând s-o invite, așa că știam c-o va face, în pofida încercărilor mele de a-l convinge că nu e o idee bună.

Renata se prăbuși în jilțul de la biroul lui Nikolai și își trase sufletul.

— Atunci, *tu* n-ai să te duci la bal, nu-i așa?

— Pașa m-a invitat, trebuie. El e țareviciul.

— Dar ar putea fi primejdios.

— Chiar și dacă Pașa n-ar fi fost prințul moștenitor, tot m-aș fi dus. Este prietenul meu. N-am să-l las singur cu ea.

— Dar ai putea să mori, spuse Renata cu un glas sugrumat. Nikolai, te rog! Nu te duce.

El își desprinsese privirea de la tavan și se uită la Renata, cu toate că mai curând se uita prin ea.

— Îți mulțumesc pentru veștile despre pasiunea nesăbuită a prietenului meu. Acum, fii, te rog, drăguță și lasă-mă singur. Am ceva de făcut.

În acea seară, două armoare masive din stejar fură livrate în două locuri diferite din oraș. Primul merse la Bisette și Fiii, Croitori Rafinați. Pe un bilet care însoțea armoarul scria:

Cutia Balului Mascat. Introduceți articolul vestimentar pe care doriți să-l schimbați, închideți ușile și un alt obiect de îmbrăcăminte va apărea în locul acestuia. Numai pentru douăzeci și patru de ore.

Cel de-al doilea armoar merse la un apartament de la etajul al treilea de pe Nevski Prospekt, înregistrat pe numele unei persoane numite V. Andreieva. O femeie corpulentă răspunse la ușă, iar manipulanții se străduiră să care înăuntru armoarul pe roți, dar părea să nu încapă pe ușă, în pofida faptului că toți trei îl măsurară și găsiră că era în mod semnificativ mai mic decât cadrul ușii.

Într-un târziu, femeia îi instrui să lase armoarul pe culoar. Manipulanții susținură că îi va fi greu să-l mute singură dacă (1) nu putea să intre pe ușă și (2) ea nu avea platforma pe roți – pe care urmau s-o ia cu ei la plecare –, căci armoarul era incredibil de greu. Lăsa senzația că ar fi conținut un elefant întreg.

Dar femeia ridică din umeri și semăna factura, concedindu-i pe bărbați. Iar ei lăsară dulapul ciudat în mijlocul coridorului de la etajul al treilea.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

In față la Bissette & Fiii, Croitori Rafinați era coadă, formată din genul de femei care de obicei nu stăteau la cozi, ci mai curând își trimiteau servitorii în locul lor.

— Iertați-mă, îi spuse Vika unei femei într-o rochie fucsia și cu o pălărie asortată. La ce este rândul?

— La Cutia Balului Mascat. Vâri înăuntru pălării, rochii și pantofi vechi, închizi ușa și, câteva minute mai târziu, redeschizi ușa și apare o nouă ținută. Dar nu orice fel de haine – un costum pentru balul țareviciului.

— Ah, cât de... fascinant. Vika își lungi gâtul. Ăăă, știți cum funcționează?

— Potrivit zvonurilor, există un compartiment ascuns în fundul armoarului. Când îți pui înăuntru cărpele care nu mai sunt la modă, acestea sunt luate de oamenii țarului aflați la subsol și înlocuite cu noul costum.

Femeia din spatele ei – îmbrăcată într-o rochie cărămie – se aplecă în față și adăugă:

— Am auzit că e din pricina faptului că țarina încearcă să-i găsească țareviciului o soție. În felul acesta, toate doamnele de

măritat vor fi îmbrăcate impresionant. Sper să primesc un costum deosebit de uimitor pentru fiica mea.

Se uită spre partea din față a cozii pentru a estima cât ar mai fi trebuit să aștepte.

— Ah, înțeleg. Vă mulțumesc, zise Vika.

Plecă de acolo, clătînând din cap. Oamenii treceau printr-o gimnastică mentală incredibilă pentru a explica existența magiei.

Încă mai râdea de cei care nu credeau atunci când intră în clădirea cu apartamentul ei și urcă toate cele trei etaje, iar din cauza neatenției nu recunoscă că în apropiere exista o altă magie. O simțea, dar credea că erau rămășițele farmecului de pe Nevski Prospekt care o urmăreau de afară. Asta până dădu colțul pe coridor și aproape că intră drept într-un armoar, o copie destul de fidelă a Cutiei Balului Mascat de la Bissette & Fiii.

Vika icni și ridică înnebunită un scut în jurul ei. Inima îi bătea ca un timpan, zăngănindu-i oasele.

În apartament, Ludmila zdrăngănea oale și tigăi, cântând o arie din opera ei preferată, *Magician, ghicitor și peșitor**. Vika își reveni din uluire și reîntări protecțiile pe care le ridicase la ușa principală.

Merse în vârful picioarelor în jurul armoarului, inspectându-l în căutare de trape. Asemenea celui de la Bissette & Fiii, era făcut din stejar, cu două uși mari care se deschideau în afară dacă ar fi tras de mână. Totuși, spre deosebire de cel de la Bissette & Fiii, care avea o scenă de bal mascat sculptată pe panourile lui, acesta era foarte simplu.

Nu era nimic vizibil primejdios la el. Dacă Vika n-ar fi văzut celălalt armoar de la croitorie și dacă n-ar fi fost în alertă

* Operă de Ievstignei Fomin, compozitor rus (1761–1800).

Întrucât se afla în toiul unui duel magic, ar fi putut să creadă că era mai degrabă un șifonier obișnuit.

După ce îi dăduse târcoale de mai multe ori, un plic se înfățișă din neant, materializându-se în fața ei.

Ea bătu în retragere, îndepărtându-se.

— De parcă l-aș atinge.

Dar nu trebui să o facă. Adversarul ei prevăzuse precauția ei și își luase libertatea de a vrăji plicul pentru ea. Acesta se deschise și o foaie groasă de hârtie crem ieși din el.

Scrisul de mână era frumos, unghiurile literelor precis alinate. Buclele din literele scrise cursiv erau modeste, dar reliefate. Fiecare codiță se termina într-o înfloritură.

*Mulțumirile mele pentru îndurarea ta
în timpul furtunii cu fulgere.*

*Te rog să accepți această Cutie a Imaginației
drept dovadă a aprecierii mele.*

— *Nikolai*

— O dovadă a aprecierii. Cum să nu. Probabil că e plin de șerpi.

Vika își strânse mâna pumn, iar biletul se făcu singur cocoloș.

Dar stai. Semnase cu numele lui. Deschise pumnul, iar foaia de hârtie se netezi din nou singură.

— Nikolai, șopti ea.

Combinația dintre vocea ei și numele lui împreună pentru prima dată biciui vântul afară.

— Numele lui este Nikolai.

Întinse mâna spre armoar. Prin scuturile ei îi simțea magia, puternică și totuși eterică. Cu grijă, atinse lemnul cu vârfurile

degetelor, iar cuvintele începură să se sape singure în uşile armoarului. Era acelaşi scris precum cel de pe biletul lui Nikolai

Imaginează-ţi, şi aşa va fi.

Nu există limite.

Să-mi imaginez?

Cuvintele lui Nikolai se şterseră de pe uşi şi, în locul lor, în trebarea *Să-mi imaginez?* se gravă în lemn, ca şi când ar fi ieşit direct din gândurile Vikăi.

— Îmi citeşti gândurile? întrebă ea cu voce tare.

Armoarul se schimbă din nou şi *Îmi citeşti gândurile?* apăru pe faţada lui.

Vika sări înapoi.

Dar din armoar nu se revărsară şerpi. Nu-i căzură degetele de la mâini. Nikolai nu pusese stăpânire pe mintea ei.

Făcu un pas, apoi doi, înapoi spre aşa-zisa Cutie a Imaginaţiei. Dar n-o atinse.

Începu, însă, să-şi imagineze altceva: scrinul ei de acasă, cel pe care i-l construisese tatăl ei, cu un vulcan sculptat ce avea creasta acoperită de zăpadă. Mama Vikăi studiasse vulcanii; de fapt, aşa murise – pierise în timpul unei erupţii neaşteptate, în timp ce cerceta straturile de lavă. Când Vika era mică, îi plăcea să pretindă că mama ei supravieţuise cumva şi locuia în interiorul vulcanului, aşteptând ca fiica ei să fie destul de mare şi suficient de puternică pentru a o vizita. De aceea, Vika ţinuse întotdeauna la scrinul ei de acasă.

Dar acum nu se întâmplă nimic. *Îmi citeşti gândurile?* rămase pe garderobă.

Ha. Probabil că trebuia să atingă în mod fizic uşa. Întrebarea era, ar fi fost înţelept să procedeze astfel?

Dar Vika nu fusese niciodată genul din cale-afară de precaut, spre neazul tatălui ei, iar acum curiozitatea o îmboldea. Întinse iar mâna spre armoar și, de îndată ce luă contact cu el, ușile se șterseră singure și începură să copieze imaginea pe care ea o avea în minte. Era o copie perfectă, până la modul în care Serghei cioplise spiralele fumului mai adânc în lemn față de restul vulcanului.

Vika trăsă liniile fumului, atingând muchiile netede ale sculpturii și nodurile naturale din lemn. Dacă închidea ochii, putea, pentru o secundă, să-și imagineze că era acasă în căsuța lor plăcută, unde Serghei trăluia în grădină, iar ea făcea buclucă de hrișcă pe plită.

Când deschise ochii, văzu că scena de pe armoar se schimbise iar, de data asta într-o schiță a bucătăriei ei, cu o oală în care fierbea cașă pe plită și cu o sticlă de lapte și un bol cu stăfulele puse într-o parte. Vikăi îi lăsă gura apă.

Dar atunci își forță mintea să se golească de orice gând și ușile Cutiei Imaginației procedară la fel. Își desprinse mâinile de pe lemn.

De îndată ce pierdu contactul, degetele ei se întinseră din nou spre armoar. Magia lui Nikolai. Voia să fie mai aproape de el. *Simțea nevoia* să fie mai aproape.

— Încetează, își zise cu voce tare. El este dușmanul, ai uitat?

Și făcu să apară un perete de gheață în fața Cutiei Imaginației, astfel încât să nu mai poată să o atingă, indiferent de cât de mult tânjea să o facă.

Jocul nu era despre prietenie. La urma urmelor, Nikolai încercase să o omoare. De două ori.

Nu, nu trebuia să aibă încredere în această Cutie a Imaginației – această „dovadă de apreciere”. În nimic nu putea să aibă încredere. Nici măcar în ea însăși.

*

De îndată ce Vika intră pe ușă, Ludmila se repezi la ea.

— Viii-kaaa! Unde-ai fost? Vai de mine, am atât de multe să-ți spun! Armoarul nu vrea să intre pe ușă. Prințul zice că trebuie să vii! Dovleacul, oh, cozile! Te-a căutat pe insulă, am uitat să menționez...

Vika își agăță paltonul în cuier.

— Ia-o încet. Nu pot să țin pasul.

Ludmila flutură o spatulă, de pe care încă mai picura ceva din ceea ce amestecase ea cu câteva secunde în urmă.

— Oh, de unde să încep?

— De la început?

— Începutul timpului?

— Ce părere ai de începutul zilei de azi?

— O, da, azi, ăsta e un loc bun din care să încep. Ludmila adulmecă în aer. Dar te deranjează dacă vorbim în bucătărie? Nu vreau să se ardă caramelul.

Ludmila porni prima, ocolind o canapea și aplecându-se pe sub etichetele unui urs polar împăiat. Ursul purta o căciulă de blană și o șa. Dar după ce trecuseră prin vrăjile din ultimele câteva zile, nici Ludmila și nici Vika nu mai remarcă ciudățeniile decorațiunilor din apartament.

Odată ajunse în bucătărie, Ludmila amestecă în cratița cu caramel și povesti cât de bine merseseră vânzările la chioșcul-dovleac și cum i se dusesse vestea atât de repede, încât venise și țareviciul.

— Țareviciul?

— Da! Îți vine să crezi? Și încă te mai căuta.

Vika scormonise printr-un platou de fursecuri, dar lăsă să-i cadă prăjitura pe care o alesese.

— Înțelegi, de asta am vrut să-mi încep povestirea *înainte de ziua de azi*... Acum o săptămână, țareviciul a venit la

Cenușăreasă – dovieacul de pe insulă, nu chioșcul de aici, fi-
rește –, întrebând de o fată cu părul ca focul, numai că era de-
ghizat, așa că n-am știut că era el, și aveam de gând să-ți spun
data următoare când ai fi intrat în brutărie, dar era cam pe
când ai plecat de pe insulă ca să vii aici, așa că n-am avut oca-
zia. Dar el părea mai degrabă îndrăgostit, prima dată, iar apoi
azi a venit iar să întrebe de tine – și să cumpere un balon *choux
à la crème*, care i-a plăcut cel mai mult, probabil pentru că avea
aroma că era mâna ta în crearea prăjiturii... Și oricum, me-
nagerul lui a venit la apartament în această după-amiază și a
livrat...

— Armoarul?

— Hă? Ludmila încetă să mai amestece. A, nu, cu armoarul
e o cu totul altă poveste. Ți-o spun și pe asta. Nu, țareviciul ți-a
trimis o invitație la bal!

Vika se încruntă.

— Dar de ce m-ar invita pe mine?

— Deoarece e îndrăgostit.

— Nu l-am mai întâlnit niciodată.

— Se pare că el te-a întâlnit. Sau cel puțin te-a văzut de departe.

— Dar când să mă fi... Oh.

— Oh?

Vika încuviință din cap. Știuse să o caute pe insulă, ceea ce
însemna... că el fusese unul dintre băieți. În ziua în care reu-
șise să scape din furtuna de foc a tatălui ei, țareviciul trebuie să
fi fost unul dintre cei doi băieți pe care îi înghețase înainte să
fugă din pădure.

O, la naiba, îl înghețase pe țarevici.

Ludmila luă caramelul de pe foc și își șterse mâinile lipi-
cioase de un prosop. Apoi scoase un carton din buzunarul șor-
țului și îl puse pe blatul de bucătărie. Era bleu și avea margini

zimțate, cu blazonul cu vulturul de aur bicefal al țarului presat în relief deasupra.

Se solicită plăcerea prezenței dumneavoastră la

UN BAL MASCAT

în onoarea lui Pavel Aleksandrovici Romanov,

țareviciul întregii Rusii.

ORA OPT SEARA

SÂMBĂȚĂ, 22 OCTOMBRIE

PALATUL DE IARNĂ

Vika clipi, uitându-se la carton.

— E adevărat?

— Foarte adevărat.

În cazul ăsta, țareviciul nu putea să fie prea ofensat pentru că Vika îl înghețase. Numai dacă nu cumva intenționa să o aresteze la bal. Oare ar face asta? De ziua lui?

— Băiatul ăsta e un scump, zise Ludmila, în timp ce începu să lipească *macaron*-urile cu cremă de fistic și gem de smochine.

În regulă, așadar, poate că n-avea s-o aresteze la bal, dacă era atât de scump pe cât credea Ludmila.

— Și ai fi o prințesă excelentă!

Vika izbucni în râs.

— Eu, o fată sălbatică din pădure, prințesă? Și cum ți-l închipui pe tata, în tunicile și pantalonii lui aspri, trăind în sălile Palatului de Iarnă? Nu, nu cred că a fi prințesă sau cum s-o fi chemând mi s-ar potrivi câtuși de puțin. În plus, mă îndoiesc profund că asta e ceea ce caută țareviciul.

— Sunt dispusă să pun rămașag pe o sută de trufe de ciocolată că este exact ceea ce caută Alteța Sa.

Însă Vika nu o mai asculta, de vreme ce îi trecu prin cap că poate țareviciul voia să o întâlnească din pricina Jocului. Poate că tatăl lui îl informase despre asta. Și cu siguranță țarul însuși avea să fie la bal.

— Va trebui să ne hotărâm în privința costumelor, spuse Ludmila și ridică două *macaron*-uri în dreptul ochilor.

Vika gemu.

— Nu așa. Arăți ca o broască cu ochi întunecați.

— Atunci, cu ce să ne îmbrăcăm? Lăsa *macaron*-urile jos. Poți să faci să apară niște costume pentru noi?

— Aș putea...

Ceea ce era adevărat. Dar Vika nu fusese niciodată bună la croit haine. Era o parte a motivului pentru care rochiile ei nu se ridicau la standardul rochiilor purtate de fetele din Sankt Petersburg. Poate că asta se datora faptului că stofa nu era un lucru viu, ceea ce făcea să fie și mai dificil pentru ea să o manipuleze. Ori poate că era deoarece ei nu-i păsase prea mult de ceea ce purta. În privința asta semăna foarte mult cu Serghei. Însă, indiferent de motiv, Vika reușise să facă doar cele mai simple haine.

Dar, totuși, mai exista o opțiune: armoarul. Presupunând că funcționa precum cel de la Bissette & Fiii, ea și Ludmila puteau să arunce înăuntru vechile veșminte și *voilà!* Noile costume aveau să apară. Vika văzuse o femeie la Bissette & Fiii plecând cu o rochie făcută din pene de lebedă și o mască în alb și negru asortată. O alta plecase cu o rochie care era roșie la tiv, dar portocalie și roz lângă corset, cu un voal galben pentru față asemenea soarelui care răsare. Avea să fie ușor să folosească armoarul.

Asta ar fi însemnat să aibă încredere în adversarul ei.

— La ce te gândești? o întrebă Ludmila.

- Armoarul.
- E încă în coridor.
- Știu.
- N-are cum să intre pe ușa de la intrare.
- Asta fiindcă am pus protecții asupra apartamentului.

De fapt, Vika aruncase protecții duble încă din ziua în care magia lui Nikolai de pe Nevski Prospekt aproape că se strecurase înăuntru.

- Armoarul e fermecat. Vrajile mele nu-l vor lăsa să intre.
- Ah... asta are noimă. Am măsurat și am remăsurat, iar după dimensiuni părea că trebuia să intre cu ușurință, așa că nu ne-am putut da seama ce nu era în regulă.

Ludmila termină de lipit ultima dintre *macaron*-uri. I-o oferi Vikăi. Vika o refuză.

- Așadar, armoarul de la celălalt mag? Ce face?
- Dacă e precum cel de la croitoria de mai jos de pe stradă, bagi înăuntru haine vechi și el le preschimbă în ceva nou. Însă nu ceva obișnuit. Ceva extravagant, pentru balul mascat.

Ludmila bătu din palme și firmiturile de prăjituri căzură de pe ele.

- Atunci ar trebui să-l folosim.

Ce bine era dacă ar fi putut. Ce bine era dacă Vika ar fi putut să cedeze și să se încreadă în adversarul ei și să se bucure de darul lui magic, luându-l ca pe un complement al harului ei. Măcar dacă Jocul n-ar fi existat. Își îngăduise plăcerea de a se bucura de sculpturile armoarului, însă numai cu scutul ei intact. Să-l folosească pentru a se îmbrăca era o chestiune mult mai intimă. O chestiune periculoasă.

- Nu, îi spuse ea Ludmillei. Nu-l putem folosi.
- De ce nu? Ne-ar scuti de ceva muncă.

Însă mai era un motiv pentru care Vika nu-și putea permite să folosească armoarul. Nu voia să depindă de celălalt mag. Nu avea nevoie de ajutorul lui.

Totuși, asta nu putea să-i explice în mod adecvat Ludmillei, fără să-i spună despre Joc.

În schimb, îi răspunse:

— Nu sunt genul de fată căreia să-i placă să fie îmbrăcată de un bărbat ca și cum aș fi păpușa lui. Cred că cel mai bine ar fi dacă hainele pe care le-am purta ar fi ale noastre.

CAPITOLUL TREIZECI

La opt treizeci sâmbătă seara, Nikolai sosi la Palatul de Iarnă. Era suficient de mândru cât să nu ajungă chiar de la începutul balului, dar, de asemenea, și destul de conștient că, în pofida faptului că era prietenul lui Pașa, statutul lui era destul de insignifiant pentru a-i cere să-și facă apariția înaintea adevăratei nobilimi.

În pragul sălii de bal, Nikolai își potrivi masca la ochi. Avea carouri roșii și negre într-un model ca de arlechin, care se asorta cu vesta și, de asemenea, cu omulețul din cutia plasată în Piața Palatului. Cu excepția acestor pete de culoare, îmbrăcămintea lui nu era prin nimic remarcabilă – o cămașă albă, apretată, o cravată neagră, pantaloni negri, mănuși albe și un frac negru formal. Nu avea senzația că ar fi fost vizibil în mod deosebit. În plus, ar fi fost minunat ca măcar o dată să se amestece și el în mulțime. În acea seară, nu era nevoie să fie „proiectul caritabil” al Galinei, bietul orfan pe care ea îl șlefuisese într-un gentilom și cu care făcea paradă la balurile prietenilor ei. Putea să fie oricine.

Majordomul îi anunță prezența – cu un simplu „Arlechin”, căci la un bal mascat nu existau nume reale –, iar el

zâmbi în sinea lui, în timp ce începu să coboare treptele acoperite cu covoare.

Țarina și sora lui Pașa porunciseră ca sala de bal să fie decorată luxuriant. Tavanele erau drapate cu materiale textile în nuanțe bogate, în culoarea vinului de Burgundia și albastrul de la miezul nopții, creând senzația că te aflai într-un cort sumptuos. Candelabrele erau împodobite cu jerbe de crini tiptuți și dalii roșii, iar pe pereți atârnav draperii și ghirlande din pene de păun. Pe marginile sălii erau așezate divane cu perne pufoase, o schimbare față de eternele scaune care mărgineau de obicei perimetrul, iar unul dintre colțurile sălii de bal fusese transformat într-o cafenea în miniatură, plină cu tarte sărate, prăjituri, cafea și ceai, servite dintr-o armată de hamovare de aramă.

Mulți dintre invitați sosiseră deja și o veritabilă menajerie se învârtea în jurul ringului de dans. Un urs cafeniu, îmbrăcat în smoching, se avânta spre ansamblul de coarde împreună cu un fluture. Un rinocer cu melon valsa cu un șoarece împodobit cu bijuterii. Iar o tigroaică albă colinda sala de bal cu o pasăre dodo, care se clătina în urma ei. Nikolai se cutremură, amintindu-și de tigrul pe care fusese nevoit să-l măcelărească.

Desigur, Pașa și restul familiei imperiale nu apăruseră încă. Aveau să aștepte până la ora nouă sau chiar și mai târziu. Dar, totuși, fiind un bal mascat, puteau foarte bine să fie ascunși printre oaspeți. Nikolai scrută din nou sala. Nu, era imposibil ca Iuliana sau țarul sau țarina să facă așa ceva. Pașa, în schimb, mai mult ca sigur că așa avea să procedeze.

Nikolai zâmbi atotcunoscător. Cât de ușor ar fi fost să-l identifice pe Pașa în mulțime?

Majordomul îl anunță pe generalul Serghei Volkonski, un erou al Războaielor Napoleoniene, și pe soția acestuia, Maria.

Chiar am ajuns la timp, gândi Nikolai. Într-adevăr, cu numul câteva secunde înaintea adevăratei nobilimi.

În spatele lui Nikolai, un bărbat rosti în șoaptă:

— Am auzit că Volkonski nu ar fi atât de loial familiei imperiale pe cât crede țarul. Unii susțin că e în aceeași ligă cu Pavel Pestel.

— Pestel? întrebă un alt bărbat. Agitatorul care cerea democrație?

— Chiar el.

— *Mon Dieu!* În ce hal a ajuns Rusia în zilele astea!

Nikolai se întoarse, curios în ceea ce privește identitățile vorbitorilor. Însă ambii bărbați erau mascați, iar unul dintre ei, văzându-l pe Nikolai, zise:

— Hai să nu vorbim despre asta în seara aceasta.

Și își duse prietenul în altă parte.

Dacă ar ști despre magie și Joc, gândi Nikolai confuz, atunci chiar s-ar mira de starea Rusiei din aceste zile.

Nikolai alungă din minte conversația bărbaților – nu numai celor din anturajul Galinei le plăceau bârfele și scandalurile – și începu să scruteze din nou mulțimea, în căutarea lui Pașa. Cu siguranță era prezent pe acolo, deghizat.

Însă, înainte ca Nikolai să fi apucat să cerceteze o optime din încăpere, un vârtej familiar de cosițe îi atrase atenția. Fata era îmbrăcată în aceeași tunică gri ca și restul servitorilor, cu toate că n-ar fi trebuit, căci nu lucra în Palatul de Iarnă. Nu aparținea câtuși de puțin aceluși loc. Nikolai traversă sala și o prinse de braț.

— Renata, ce cauți aici?

— Nikolai!

— Ce cauți aici? repetă el.

Renata își smulse brațul din strânsoarea lui și făcu o manevră, astfel încât între ei se afla acum un divan.

— Tu ce crezi?

— Dacă fata încearcă să facă o mutare în Joc în seara asta, nu vei putea face nimic s-o oprești.

— Aș putea să încerc.

— Făcând ce? Distrăgându-i atenția prin ghicitul în frunzele de ceai?

Renata se posomorî și își mută privirea în altă parte.

Ia naiba. Din nou cuvinte stângace. Iar de data asta nu avea votca pe care să dea vina. Nikolai întinse mâna peste divan și o luă iar de braț, cu mai multă blândețe acum. În fundal, valul se încheie.

— Îmi pare rău. N-am vrut să-ți iau în derâdere abilitățile.

— Nu-i nimic. Își puse palma peste mâna lui. Știi că te aflu sub mare presiune. M-am gândit că te-aș putea ajuta venind aici și stând cu ochii pe ea.

— Vika va fi costumată. O să fie greu să stai cu ochii pe cineva în seara asta.

Renata inspiră brusc.

— De când ai început să-i spui pe nume?

Nikolai lăsă mâna să-i cadă de pe brațul Renatei și făcu un pas înapoi. Rostise numele fetei? Nu intenționase. Până acum fusese o frontieră pe care nu o încălcase. Jocul ar fi fost mai ușor dacă ea n-ar fi fost numită, dacă rămânea o străină.

Însă deja era prea târziu pentru asta. Din clipa în care ea făcuse farmece asupra canalelor, era prea târziu. Și apoi, ea îl cruțase de furtuna cu descărcări electrice, iar el îi făcuse Cutia Imaginației... Da, era mult prea târziu. În mai multe feluri.

Renata stătea de cealaltă parte a divanului, așteptând ca el să răspundă.

Nikolai își drese glasul.

— În primul rând, cum ai intrat în palat?

Fata râse melancolic.

— Servitorii sunt interschimbabili. Ei nu țin socoteala noastră. M-am strecurat prin intrarea de serviciu și am luat o tavă, iar ei mi-au indicat direcția în care se aflau uniforme, fără să se uite la chipul meu.

Nikolai se încruntă. Nu de mult, și el fusese luat drept servitor la unul dintre festinurile Galinei, atunci când purta zdrențele de care îi făcea ea rost, înainte ca el să învețe să-și facă singur hainele. Și dacă Galina nu l-ar fi luat niciodată din stepă, el ar fi rămas mereu cineva îmbrăcat într-o tunică gri. Așa că i se părea cum nu se poate mai incorect ca el să se afle acolo, de o parte a balului, în timp ce Renata, credincioasa lui confidentă, să se afla de cealaltă parte, ștergând vinul vărsat și servind ceai.

— Vino cu mine.

Avea o idee. Poate nu una înțeleaptă, date fiind suspiciunile lui cu privire la ce simțea Renata pentru el, însă nu putea s-o lase să-și petreacă seara slugărind, când ea venise de dragul lui.

— Unde mergem?

— Nicăieri și, în același timp, într-un loc mai bun decât această cafenea falsă.

Ocoli divanul și o conduse pe Renata mai departe, într-un colț, apoi ridică brațul deasupra capetelor amândurora și aruncă un văl, astfel încât, dacă cineva s-ar fi uitat în direcția lor, n-ar fi văzut decât draperii.

— Ce faci? îl întrebă ea, însă vocea îi era fermă, iar ochii mai degrabă mari și curioși, nu temători.

Nikolai desfăcu o pană de păun dintr-o ghirlandă și i-o dădu Renatei.

— Ține asta.

Ea o strânse la piept, iar el își îndreptă vârful degetelor spre pană, apoi ridică mâna dreaptă în sus, iar stânga o apăsă în jos, ca și cum ar fi încercat să întindă pana cât era Renata de înaltă.

— Dacă tot ai de gând să fii prezentă la bal, ai putea foarte bine să te și bucuri de el.

Renata privi în jos.

— Oh, Nikolai!

Ținica ei simplă se metamorfozase într-o rochie al cărei corsaj era din dantelă verde, iar fusta alcătuită în întregime din pene de păun. Pantofii aveau un model asortat.

— Și, bineînțeles, vei avea nevoie de mănuși și de o mască.

Își strânse palmele și, când le deschise, între ele apărură o pereche de mănuși albe și o mască în nuanțe de verde, auriu și albastru strălucitor.

Renata le luă delicat, de teamă ca nu cumva să dispară la atingere mai aspră. Își trase mănușile pe mâini și Nikolai o ajută să-și potrivească masca pe față.

Apoi el se înclină și îi oferî brațul.

— Îmi acorzi onoarea de a dansa cu tine?

— N-nu știu să dansez.

— Te voi învăța eu.

Vălul care îi acoperea dispăru și arlechinul conduse păunul spre centrul sălii de bal, unde responsabilul ringului de dans completa următorul set de dansatori pentru un vals. Își ocupară locurile, iar Nikolai puse mâna stângă a Renatei pe umărul lui drept și o cuprinse cu brațul. Cu cealaltă mână, o prinse pe a ei și o trase mai aproape. Ea își ținu respirația.

— Ritmul este un-doi-trei, îi spuse el încetișor. Dar nu-ți face griji. Tot ce trebuie să faci este să mă urmărești.

Când orchestra începu, Nikolai o conduse pe Renata în față, lateral, înapoi, și îi șopti „Un-doi-trei, un-doi-trei”, numărând primele măsuri.

Fata se prinse repede și, în timp ce alunecau prin încăpere, el conținu cu numărutul.

— Dansezi minunat.

Renata se îmbujoră. Se ridicau și coborau odată cu muzica, rotindu-se în sus, în jos și în jur, iar când melodia se termină, Renata îl întrebă:

— Putem să mai dansăm?

Nikolai clătină din cap.

— Nu imediat. Ar fi o încălcare teribilă a etichetei dacă ți-aș monopoliza atenția.

— În plus, rosti o voce de băiat din spatele lui, aș dori să dansez și eu cu frumosul păun.

A, iată-l! Nikolai știu că era Pașa, fără ca măcar să se uite. Căci, în pofida tuturor pretențiilor lui Pașa cum că nu se pricepea să planifice nimic dinainte, se dovedea un adevărat maestru când era vorba despre furișatul afară sau, în acest caz, furișatul înăuntru.

— Eram convins c-o să-ți faci apariția mai devreme, îi spuse Nikolai.

— A trebuit, înainte ca tu să furi inimile tuturor fetelor frumoase.

Renata se îmbujoră din nou.

Pașa ieși din spatele lui Nikolai pentru a li se alătura. Era un inger – frac alb, vestă albă, cămașă albă, cravată albă, pantaloni albi, pantofi albi, mănuși albe, mască albă. Singurele nuanțe diferite erau aripile lui argintii și coama aurie de păr.

— Renata, dă-mi voie să ți-l prezint pe...

— Dmitri, sări Pașa, făcându-i cu ochiul lui Nikolai. Dmitri Petrov.

Nikolai își înclină capul întrebător. Dar totuși, de ce nu? Era un bal mascat, la urma urmelor, iar acea seară era singura în care Pașa putea cu adevărat să se dea drept altcineva. Exact la fel cum Renata putea să fie mai mult decât o simplă servitoare.

Dmitri Îngerul făcu o plecăciune, îi oferî brațul și o conduse înapoi pe ringul de dans. Nikolai îi privi plecând. Apoi se retrase spre marginea sălii de bal, pentru a aștepta adevăratul motiv pentru care venise.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

Când angelicul Dmitri își termină dansul cu Renata, o conduse la marginea ringului, de unde fu imediat preluată de un pirat. Îngerul rămase un minut pentru a confirma faptul că era dispusă să accepte atențiile piratului, iar apoi, după ce se asigură că era, Pașa profită de deghizarea sa și invită o altă tânără doamnă la dans. Și, după aceea, încă una. Și încă una, și încă una. Deoarece, în calitate de țarevici, nu putea să facă asta niciodată, însă ca Dmitri Îngerul putea. Poate că acesta avea să fie primul bal la care urma să danseze cu mai multe fete decât Nikolai.

În cele din urmă, orchestra avu nevoie de o pauză, iar Pașa, îmbujorat, dar mulțumit, se decise să-l caute iar pe Nikolai. Însă prietenul lui părea să fi dispărut din sala de bal.

Ce l-o fi apucat în ultima vreme? gândi el, în timp ce trecea din nou pe lângă ringul de dans, pe la standul cu răcoritoare și verifica toate divanele din încăpere. Nu se putea ca Nikolai să fi plecat. Părea puțin probabil să mai existe un alt eveniment în acea seară mai captivant decât balul mascat și era chiar și mai puțin probabil ca Nikolai să-l fi abandonat pe Pașa în seara

universării zilei sale de naștere. Sau ar fi putut? Pașa scrută din nou sala de bal.

Oricum, căutarea lui fu întreruptă de către majordom, care batu cu bastonul lui la intrare. Servitorii se opriră din debaratamentul platourilor în zona cafenelei, iar oaspeții din jurul ringului de dans încetară să mai sporovăiască, pentru a se întoarce spre intrarea sălii de bal.

— Marea Prințesă Iuliana Aleksandrovna Romanova! anunță majordomul.

— Poftim? făcu Pașa.

Lângă el, o sirenă și un clown se încruntară.

Sigur. N-ar fi trebuit să dea dovadă de lipsă de respect față de sora lui. Și, de vreme ce era costumat, sirena și clownul nu știau că Iuliana era sora lui. Însă el nu putea să se afle acolo atunci când ea venea.

Întreaga încăpere rămase încremenită, așteptând sosirea prințesei. Numai Pașa ignoră anunțul și se strecură pe o ușă laterală.

Se feri, trecând prin coridoare de serviciu și reapăru printr-o altă ușă de serviciu într-o cameră mică, pe care mama lui o folosea din când în când pentru a acorda audiențe celor care doreau să îi vorbească.

Încăperea era una simplă, potrivit standardelor Palatului de Iarnă – un birou din lemn de cireș și câteva jilțuri cu perne, pereți zugrăviți în liliachiu și draperii crem trase în fața ferestrelor înalte, din podea până în tavan, cu șnururi și ciucuri aurii. Nu era deloc pretențioasă și foarte mult în stilul mamei lui, iar Pașa putea să respire acolo, așa că se opri un moment și încercă să-și îndepărteze tensiunea din umeri. Apoi merse mai departe, ieșind pe ușă și intrând într-un coridor, până ce dădu ocol și ajunsese din nou în fața sălii de bal.

Tatăl și mama lui stăteau acolo, înalți și mândri, ea îl nându-și mâna pe brațul lui. Probabil că Iuliana deja intrase, iar majordomul îi acorda timpul necesar pentru a se bucura de atenția oaspeților înainte să-i anunțe pe țar și pe țarină. Auzind pașii lui Pașa, se întoarseră.

— O, dragule, slavă Domnului că ești aici! Sunt pe cale să ne anunțe.

Mama lui era îmbrăcată într-o rochie din brocart rubiniu și auriu, cu diamante strălucitoare și safire în urechi, la gât și la încheieturile mâinilor, iar pe buclele ei blonde avea o coroană bătută cu diamante și perle. Flutura o mască în roșu și auriu, împodobită cu bijuterii și prinsă pe o baghetă, ținând-o cu atâta măreție, încât ai fi zis că era un sceptru. Arăta ca o țarină din cap până-n picioare. Dacă n-ar fi fost tusea care îi scutura întregul trup la câteva secunde, Pașa ar fi zâmbit. Avea deja câteva luni de când tușea și nu părea deloc să-i treacă. De fapt, tusea i se înrăutățea.

— Ești sigură că te simți destul de bine cât să participi la bal? o întrebă el. Poate c-ar trebui să te odihnești.

— Scumpul meu, este ziua ta de naștere. N-aș lipsi nici măcar dacă asta m-ar omori.

— Mamă!

— Dragule, nu te neliniști. N-o să mor. Țiți promit.

Își luă mâna de pe brațul țarului și netezi părul lui Pașa, care probabil că se ciufulise din pricina dansurilor de care avusese parte.

— Unde-ai fost? îl întrebă țarul.

Spre deosebire de țarină, el nu își întâmpină în niciun fel fiul. De asemenea, nu făcuse niciun efort să-și schimbe pentru bal ținuta lui obișnuită, așa că purta uniforma militară de ceremonie, ca întotdeauna.

— Garda ta era din nou înnebunită și, la drept vorbind, m-am săturat.

Pașa se aplecă până la pământ.

— Scuzele mele, tată. Am avut nevoie de ceva timp pentru mine înaintea festivităților. Nu am ușurința ta naturală când ești fiu în centrul atenției.

Țarina îl bătu pe Pașa pe braț.

— Asta vine cu timpul, scumpule.

— În seara asta împlinește șaptesprezece ani, rosti țarul enervat. Timpul de a se obișnui cu poziția sa a venit și s-a dus de mult. Se întoarce către Pașa. Ai fost deja în sala de bal, nu-i așa?

Se uită încruntat la părul lui Pașa. Părul acela trădător, trădător.

Pașa își coborî privirea în podea, în parte pentru a evita călătura cruntă a tatălui său, dar mai ales pentru a evita dezamăgirea care era sigur că se întâpărise pe chipul mamei lui. Scena cu cai și călăreți de pe covor nu mai păruse niciodată atât de interesantă.

— Îți dai seama cât de nepotrivite sunt acțiunile tale, nu-i așa?

Vocea țarului rămase joasă și fermă, dar tonul devenise tăios.

— Da, tată.

— Până și nobilii din cel mai de jos rang trebuie să fie anunțați.

— Da, tată.

— Există reguli care stabilesc cu cine și cum să interacționezi. Sora ta nu a avut niciodată probleme să înțeleagă asta. Și totuși, după șaptesprezece ani, cumva tot nu ți-a intrat în cap că aceste convenții și ceremonii ale țaratului au importanța lor. Tu ești țareviciul întregii Rusii. Îți sugerez să începi să te comporți ca atare.

— Da, tată.

— Acum, mergi sus și schimbă-te.

Pașa își ridică privirea de la covor.

— Poftim? De ce?

— Dintr-o multitudine de motive, cel mai important fiind faptul că ai fost deja văzut în costumul ăsta caraghios, așa că dacă acum vei intra ca înger, întreg Sankt Petersburgul va ști că te-ai strecurat printre ei, neanunțat, ca un șobolan din canal. Și, de asemenea, costumul tău este indecent pentru un bărbat de rangul tău.

— Dar este un bal mascat...

Vocea lui Pașa se stinse. Nu aveai cum să te opui voinței țarului, știa și el asta. O știuse dintotdeauna, de aceea încerca să-și trăiască viața atunci când tatăl său nu se uita.

— Pentru cei de-acolo e un bal mascat, zise țarul, fluturându-și mâna spre sala de bal. Dar pentru *tine* este o ceremonie oficială imperială.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

Nikolai îl văzuse pe Pașa strecurându-se pe o ușă de serviciu, dar nu anticipase o asemenea întârziere între anunțarea țarului și a țarinei și anunțul oficial al sosirii lui Pașa. Însă când îl văzu pe prietenul lui coborând pe treptele de marmură, înțelese motivul: nu mai era jucăușul inger Dmitri, ci moștenitorul tronului, într-o uniformă militară formală, cu un zâmbet forțat. Fără mască.

— Țareviciul, Pavel Aleksandrovici Romanov! strigă majordomul.

Bietul Pașa.

După ce coborî scara, Pașa se întoarse și se înclină în fața țarului și a țarinei, care stăteau așezați într-un balcon deasupra restului sălii, nu foarte diferit de o lojă la operă, bine separat de oamenii de rând. Iuliana se grăbi să vină lângă el, cu mișcări oarecum grațioase, dar și lipsite de grație în același timp, iar el îi sărută mâna. Și apoi jumătate din oaspeți își abandonară discuțiile curente și se repeziră să-i transmită țareviciului urările pentru aniversarea zilei sale de naștere, fără să le mai pese dacă le cădeau măștile și își dezvăluiau adevărata identitate. De

fapt, mulți dintre ei își smulgeau în mod deliberat măștile de pe chipuri, ca țareviciul să poată să-i recunoască și să ia notă de loialitatea lor.

Măcar dacă ar fi știut că era puțin probabil ca Pașa să țină evidența.

Nikolai își lăsa vâlul să pălească și apărură încă o dată profilat pe fundalul draperiilor. Renata îl găsi iute.

— Începusem să mă întreb dacă țareviciul avea să vină la balul dat în onoarea sa, spuse ea, privind coada de oameni care se aliniaseră pentru a putea schimba câteva vorbe cu Pașa. Dar e păcat că lui îi displace.

— Ce îi displace?

— Să fie țarevici.

— Ce vrei să spui?

Renata ridică din umeri, ca și cum observația ar fi fost ceva evident. Dar ea se pricepea de minune să vadă adevărata natură a oamenilor. De cele mai multe ori.

— A tresărit atunci când majordomul l-a anunțat.

Și Nikolai îl privea pe Pașa. Acum, că ajunsese la baza treptelor și putea să interacționeze cu invitații față în față, zâmbetul îi devenise mai relaxat.

— Nu, greșești. Nu îi displace poziția în sine. Îi displac formalitățile legate de ea. Însă are un mare respect pentru țarat și pentru oamenii din imperiu. Își dorește doar ca asta să vină fără fast și ceremonie.

Ca pentru a sublinia parcă vorbele lui Nikolai, Pașa își dădu capul pe spate, râzând la ceea ce îi spunea piratul, fostul partener de dans al Renatei. Piratul radia.

— Ah, da, înțeleg ce vrei să spui, zise Renata. E păcat, totuși, că nu o să se poată bucura de partea cu costumele la propriul său bal mascat.

Nikolai încuviință din cap. Pașa s-ar fi plâns și de faptul că celălalt țel al său în privința balului – să o întâlnească pe Vika – nu fusese încă atins. Deja era nouă și jumătate. Oare avea să-și mai facă apariția?

Nikolai își apăsă absent mâna pe locul unde se afla cicatricea de sub cravată. Baghetele nu ardeau; deoarece construisese Cutia Balului Mascat și Cutia Imaginației, acum era rândul Vikăi. Pe de-o parte, spera să vină și să facă o vrajă uluitoare. Pe de altă parte, se temea că o să vină și o să facă vraja. Ba încă se gândise să ia la el cuțitul Galinei, însă îl lăsase acasă atunci când își dăduse seama că avea să-i fie confiscat la intrare. La balul țareviciului, nimănui nu-i era îngăduit să poarte arme.

— Crezi că va veni? întrebă Renata, cu ochii la mâna pe care o pusese Nikolai pe cicatrice.

El o lăsă să-i cadă în lateral.

— Nu știu.

Renata se încruntă, studiindu-l.

— Vrei ca ea să vină?

Nikolai făcu ca fața lui să nu trădeze nicio emoție, astfel încât Renata să nu-l poată citi.

— Nici asta nu știu.

Dar nu conta ce voia el sau cum se simțea, căci în secunda în care Nikolai rosti acele cuvinte, Vika își făcu apariția la intrare.

În încăpere se făcu atâta liniște, încât până și cuplul care se inclina în fața lui Pașa se ridică să vadă ce anume se întâmpla. Pașa se întoarse. Toți ochii erau ațintiți asupra fetei de pe trepte.

Părul ei de obicei roșu era în seara aceasta albastru pal, iar şuvița neagră fusese transformată într-una argintie, ca o dâră de mercur. Pe chip purta o mască din lemn de mesteacăn, alb-murdar cu picățele cenușii. Dar rochia era cea care făcuse să se aștearnă liniștea, căci nu semăna cu nimic din ceea ce oaspeții

văzuseră vreodată. Corsajul părea sculptat din gheață, reflectând lumina candelabrelor pe suprafața lui netedă, și totuși, acesta îi îmbrățișa rotunjimile siluetei și se mișca odată cu ea, ca și cum ar fi fost făcut din apă. Fusta era la fel de glacială, o imensitate de fulgi de zăpadă, asemenea unui viscol ce izbucnea din gheața de deasupra. Până și aerul din jurul ei părea să se răcească. Rochia nu era din Cutia Balului Mascat a lui Nikolai, căci depășea cu mult talentele sale într-ale croitoriei și imaginația lui.

Vika era un diamant într-o carieră plină de cuarț.

Până și majordomul rămăsese cu gura căscată. Trecu un minut până să se adune și să o întrebe pe fata mascată cum se numea. Și pe însoțitoarea ei, o doamnă îmbrăcată într-o rochie de un maroniu intens, care, din câte vedea Nikolai, părea să fie făcută din ciocolată adevărată. Cu siguranță ar fi atras privirile tuturor celor din sală, dacă n-ar fi fost eclipsată de rochia Vikăi.

— Madame Chocolat... și Lady Snow! strigă majordomul, și era discutabil pe care dintre cei doi – pe țarevici sau pe Vika – îl anunțase cu mai mult respect.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Renata, tremurând alături de Nikolai. Nu e de mirare că ți-a fost teamă de ea atunci când ai văzut-o pentru prima dată.

Însă teama nu mai descria ceea ce simțea el. De îndată ce Vika pluti în sala de bal, Nikolai se simți victima ei. Ea era soarele, iar el o biată stâncă, atrasă de gravitația ei. Simțea nevoia să fie mai aproape, să-i simtă magia, să o... atingă. Tremură la acest gând. Și făcu un pas în direcția ei.

Renata întinse mâna și îl prinse de umăr.

— Ai grijă...

Apoi îi dădu drumul. Căci până și ea știa că nu prea aveai ce face pentru a proteja o molie de iarnă atrasă de o flacără de gheață.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI

Vika se opri în capul scărilor, nu pentru că ar fi vrut atenția tuturor, ci pentru că nu avea nici cea mai vagă idee ce să facă sau unde să se ducă. Era deja conștientă că întârziaseră prea tare – să creeze rochii pentru Ludmila și pentru ea durase mult mai mult decât sperase – și acum era evident că ajunseseră cu mult după familia imperială. Chiar și o fată de la țară care nu știa nimic despre regulile societății din Sankt Petersburg putea să deducă că asta era o insultă. *Te rog, te rog, nu lăsa ca țarul să-mi facă vreo vină.* Nu voia ca el să declare un învingător – și un învins – în acea seară.

— Cred c-ar trebui să ne prezentăm omagiile familiei imperiale, îi spuse Ludmila în șoaptă. Și zâmbeste.

Vika se încordă, dar se forță să schițeze un zâmbet. Ea și Ludmila se aflau numai la jumătatea treptelor, când țareviciul începu să urce. Vika rămase locului, incapabilă să se miște. Îi arătase odată lipsă de respect înghețându-l în pădure. Acum îl ofensase ajungând târziu la balul dat în onoarea zilei sale de naștere. Cu toate că nu era sigură dacă el știa că ea era fata din pădure, bănuia că rochia ei glacială o trăda. Era unul dintre

motivele pentru care își crease această ținută. *Te rog, fă ca țareviciul să fie pe atât de bun pe cât crede Ludmila că este. Te rog, nu-l lăsa să ia asta drept un afront.*

Ludmila făcu o reverență pe trepte. Vika reuși mai mult decât atât, căci aproape că se duse în genunchi, atât de joasă îi fu genuflexiunea făcută. Fusta i se împrăștie pe scări ca o avalanșă ce cade în cascadă pe versanții unui munte.

Țareviciul se opri în fața ei.

— Lady Snow, vă rog să vă ridicați.

Și îi oferi mâna lui.

Vika era conștientă că toate urechile și toți ochii din sala de bal erau ațintiți asupra lor. Ceea ce urma să spună și să facă în continuare putea să-i pecetluiască soarta. Luă mâna lui Pașa și i-o sărută.

Râsul lui reverberă în toată sala. Nu părea nemilos, dar, totuși, cele mai urâte forme de cruzime vin sub masca bunătății.

— Lady, luați-mă de mână.

Vika își înalță privirea și își puse degetele înmănușate în mâna lui. Țareviciul o ridică de pe trepte, dar ea continua să-și țină capul plecat. Când fu din nou în picioare, îi spuse încetișor:

— Alteța Voastră Imperială, vă rog să ne iertați pentru că am întârziat. Este în întregime vina mea și mi-o asum în totalitate. Nu am intenționat să vă ofensez. Vă datorez cele mai profunde scuze.

De data aceasta, țareviciul duse mâna ei la buze și i-o sărută.

— Sunteți iertată.

Vika tresări și îi susținu privirea. Albastrul ochilor lui sclipi odată cu zâmbetul său.

— Ați vrea să-mi faceți onoarea de a dansa cu mine? o întreabă el.

Vika dădu aprobator din cap, incapabilă să scoată o vorbă. Țareviciul se întoarse spre Ludmila.

— Madame Chocolat, se poate?

Ludmila chicoti.

— O, da, cum să nu, Alteța Voastră Imperială!

El se înclină ușor în fața Ludmilei și apoi îi oferă brațul Vikăi, coborând treptele.

Marea Prințesă îi aștepta la baza scării. Avea același păr blond ca al țareviciului și umerii la fel de lați. Rochia ei era făcută din catifea și tul de culoare violetă, iar gâtul îi era împodobit cu o casetă întreagă de bijuterii. *E un mic miracol, gândi Vika, că mai poate sta în picioare sub această greutate.* La fel ca restul familiei imperiale, nici Marea Prințesă nu purta mască.

O examinează pe Vika, apoi strâmbă din nas (ceea ce reprezenta o adevărată ispravă, de vreme ce nasul prințesei era deja cârn) și îi spuse fratelui ei:

— Nu-mi spune că voiai să o duci la dans înainte de a o prezenta mai întâi.

— Nici în vis nu mi-ar trece prin minte, îi răspunse țareviciul, cu toate că, după rânjetul pe care încerca cu greu să și-l ascundă, Vika ar fi zis că îi trecuse prin minte așa ceva. Se întoarse spre Vika: Sora mea, Marea Prințesă Iuliana Aleksandrovna Romanova. Iar dânsa, îi spuse el Marii Prințese, este Lady Snow.

Din nou, Vika făcu o plecăciune adâncă. Și Marea Prințesă se înclină, deși foarte puțin.

— Înțeleg că voi doi vă știți de ceva timp, concluzionează ea.

În tonul ei se simțea o aluzie cu greu mascată.

Fără să vrea, Vika se încruntă. De asemenea, se înroși, ceea ce o făcu să se încrunte și mai tare pentru că îi îngăduise Marii Prințese să o scoată din sărite.

Țareviciul pur și simplu alungă aluzia surorii sale printr-o fluturare a mâinii.

— De fapt, nu ne știm.

Ceea ce, practic, era adevărat, căci Vika fugise atunci când îl văzuse pe țarevici, în loc să-i fi prezentat omagiile cuvenite. Se întoarse către Vika.

— Vă rog să o ignorați pe sora mea. E cam protectoare cu mine.

— Din motive întemeiate, interveni Marea Prințesă.

Dădu din cap spre Vika, pentru a-i da de înțeles că o concediase, iar ea încercă să nu se zbârlească. Cel puțin, nu în mod vizibil.

Orchestra începuse din nou să cânte, iar ceilalți oaspeți se prefăcură că își reluau discuțiile în timp ce nu-și mai desprindeau privirile de la nou-venita care monopolizase atenția țareviciului. El o conduse dincolo de coada de oameni, acum întreruptă, care așteptaseră să-i adreseze urări de bine, până ce ajunseră în fața balconului de unde prezidau țarul și țarina.

Vika își ținu respirația.

— Tată, mamă, dați-mi voie să vi-o prezint pe Lady Snow.

Vika surâse ca și cum nu l-ar mai fi întâlnit niciodată până atunci pe țar și făcu din nou o plecăciune până la pământ.

— Este o rochie impresionantă, o felicită țarina, după ce Vika se ridică. Materialul strălucitor lasă iluzia că furtuna de zăpadă este reală. Unde v-ați făcut-o?

— Mi-am făcut-o singură, Maiestatea Voastră Imperială. Sunt recunoscătoare pentru că vă este pe plac.

Vika se crispă la auzul propriilor cuvinte. Sunase de parcă ar fi fost o mare lingușitoare. Dar care să fi fost lucrul potrivit de spus atunci când țarina îi complimentează harul magic fără să știe că e magie? Cu siguranță nu exista niciun manual de etichetă care să prevadă asta.

— Aveți grijă să nu vă înamorați prea tare de țarevici, îi spuse țarul. Va fi nevoie de mai mult decât o rochie prezentabilă pentru a fi demnă de așa ceva.

Vika își duse fulgerător mâna la claviculă. Făcuse o vrajă ca cicatricea să fie invizibilă în acea seară, dar tot o ardea. Și, cu toate că aparent țarul făcea comentarii cu privire la rochia ei, avertismentul lui era clar: nu era impresionat de recentele ei vrăji aruncate asupra orașului de către ea și de celălalt mag, Nikolai. Ei trebuiau să facă mai mult pentru a câștiga dreptul de a-i fi sfătuitori.

Dar cel puțin se părea că n-avea să pună capăt Jocului în acea seară. Avea să le acorde mai multe șanse de a arăta ce pot. Umerii Vikăi se eliberară de o parte din tensiune.

— Da, Maiestatea Voastră Imperială, spuse ea. Înțeleg pe deplin.

Țarul mormăi ceva. Țarina dădu din cap și spuse:

— Petrecere frumoasă!

În timp ce țareviciul o conducea pe Vika în partea opusă a sălii de bal, îi spuse:

— Acum, este rândul meu să vă cer scuze. Îmi pare rău că membrii familiei mele sunt așa de... îngrozitori.

Vika scutură violent din cap.

— O, ba nu, Alteța Voastră Imperială, ei nu sunt...

El surâse și păru a fi mai mult expresia unui băiat neastâmpărat decât a unui moștenitor de imperiu.

— Te rog, spune-mi Pașa. Și este adevărat, sunt îngrozitori. Mă rog, mama nu. Dar tata și Iuliana pot fi. Cu toate astea, tata este un țar extraordinar de bun. Și Iuliana nu se poate abține să nu fie încrâncenată; așa s-a născut.

Vika nu găsi nimic potrivit de spus. *Cum să răspunzi atunci când prințul moștenitor își bate joc de propria familie e un alt*

capitol care nu se găsește în manualul de etichetă. Ar fi putut să răspundă cu ceva inteligent sau fals – *Nu m-am gândit niciodată că totuși bunătatea ar constitui o condiție necesară pentru dominația mondială* –, dar Vikăi nu-i surâdea ideea de a fi arestată pentru trădare în acea seară. Așa că își ținu gura.

Pe măsură ce se apropiau de centrul sălii de bal, un bărbat chel, îmbrăcat într-o uniformă albă – nu una militară, dar având totuși trese și epoleți din argint – veni grăbit spre țarevici.

— Alteța Voastră Imperială, ați dori să aveți întreg ringul pentru dumneavoastră?

Țareviciul strâmbă din nas.

— Doamne, Fiodor, nu! Și roagă orchestra să cânte un vals, te rog!

Fiodor, despre care Vika deduse că era un soi de maestru de ceremonii, se îndepărtă grăbit și începu să le facă insistent semn cu mâna bărbaților și femeilor în costume. Când Vika și țareviciul își ocupară pozițiile, ringul de dans începu să se umple în jurul lor cu celelalte perechi. În apropiere, un păun și un tânăr cu o mască de arlechin îi atraseră fetei atenția.

Țareviciul o luă de mână și își puse cealaltă mână pe umărul ei.

— Oh! Eu, aaa... n-am mai valsat niciodată până acum, Alteța Voastră Imperială. De fapt, trebuie să mărturisesc că nu știu niciun fel de dans.

El clipi de câteva ori.

— *Niciun dans?*

— Dansuri populare. Însă nu dansuri de salon, Alteța Voastră Imperială.

Țareviciul îi ridică mâna stângă și o puse pe umărul lui.

— Vrei, te rog, să-mi spui Pașa?

— Eu...

— Eu îți voi spune Vika, dacă asta ți se pare un târg corect.

— Eu... Stați, spuse ea și îi scăpă un mic hohot de râs. Știți cine sunt.

— Rochia a constituit un indiciu isteț. Ghetele încă îmi sunt reci din acea zi. Mă bucur foarte mult că mi-ai acceptat invitația. Scuzele mele pentru că a fost pe ultima sută de metri. Ești o fată greu de găsit.

Acum Vika râdea cu adevărat.

— Așadar, îmi vei spune Pașa?

Își înclină capul într-o parte și arăta ca un băiețel care cerea ceva simplu, cum ar fi o înghețată. De parcă să-l strigi pe moștenitorul unui întreg imperiu după diminutiv ar fi fost un lucru atât de simplu.

Dar de ce nu? Era și el o persoană, la fel ca Vika.

— Prea bine. Pașa.

— Îți mulțumesc.

Îi zâmbi și încântarea îi luminează chipul. Cei din jurul lor de pe ringul de dans zâmbiră și ei, de parcă bucuria ar fi fost molipsitoare.

Ar putea să zâmbească așa și toată lumea ar fi de acord cu el în legătură cu orice, gândi ea. Nu era magie, dar era ceva apropiat.

Orchestra începu un ritm blând, iar Pașa o strânse pe Vika de mână.

— Lasă-te condusă de mine.

La început, Vika se concentrează asupra pașilor. Ar fi fost bine să nu se facă de tot de râs, de vreme ce toată lumea îi privea. Slavă Domnului că avea masca. Deși asta n-o salvase de țar. El știa deja cine era.

Se învârtiră în jurul ringului de dans și Vika încercă să nu-l calce pe Pașa pe picioare. Curând, însă, își imaginează că dansau în interiorul unei cutii și putu să se relaxeze și să-l lase s-o conducă.

— Îți mulțumesc pentru ceea ce-ai făcut în oraș, îi spuse el la ureche.

— Ce-am făcut?

— Știi tu, Nevski Prospekt, Fântâna Neva, Canalul Culorilor, cutia muzicală *pas de deux*, chioșcul-dovleac, Cutia Balului Mascal...

— Nu sunt sigură că înțeleg ce vrei să spui...

Pașa o învărtea cu ușurință.

— Ba cred că știi. Apropo, dansezi minunat.

Vika simți emoțiile înnodându-i stomacul și fu nevoită să facă o vrajă pentru a-și ascunde surprinderea.

— Te asigur, orice talent aș avea la vals, ți se datorează.

— Însă orașul...

— Nu sunt numai faptele mele.

Pașa greși pasul. Când își reveni, o întrebă:

— Nu ești singurul mag?

Acum Vika fu cea care se poticni. Oare ea chiar îi mărturisise că era mag și îi dezvăluisese dintr-o suflare că nu era singura? Pașa o complimentase pentru dans și, din pricina cătorva cuvinte dulci, ea lăsase garda jos? Fulgii de zăpadă de pe rochia ei tremurară.

— N-am spus c-aș fi mag.

Pașa zâmbi.

— Dar eu am zis. Și tu n-ai negat.

Vika privi peste umăr. Nimeni nu se afla atât de aproape încât să le audă conversația, cu toate că ar fi putut să jure că arlechinul le acorda mai multă atenție *lor* decât păunului cu care dansa. Vika își coborî vocea.

— A fi mag e mult mai complicat decât a face câteva farmece pentru ca niște lucruri să arate drăguț.

— Scuzele mele. Nu era intenția mea să sugerez că n-ar fi.

Valsul se încheie și pe ringul de dans toți dansatorii se înclinău și își făceau reciproc plecăciuni. Maestrul de ceremonii veni grăbit lângă Pașa.

— Altețea Voastră Imperială are anumite cerințe pentru dansul următor?

— O mazurcă, te rog, Fiodor. După ultimul dans, mă simt cumva energizat.

— O mazurcă va fi, Altețea Voastră Imperială.

Alergă să informeze orchestra. Pașa îi oferi brațul Vikăi.

— Ai vrea să mai dansezi?

Arlechinul se strecură lângă el, cu păunul pe urmele sale.

— Ar fi o dovadă de nepolitețe din partea ta să o ții pe Lady Snow doar pentru tine, îi spuse arlechinul. Chiar dacă ești ța-reviciul și este ziua ta.

Vika îl privi lung, cu gura căscată.

— Oare ar trebui să-l decapitez pentru obrăznicie? o întrebă Pașa, apoi izbucni în râs. El părea mereu să zâmbească sau să râdă. Da, ar fi într-adevăr o dovadă de nepolitețe să țin numai pentru mine o astfel de doamnă seducătoare. Presupun c-ai venit să mi-o furi, Nikolai?

Arlechinul își înclină capul.

Vika își înăbuși emoția.

Nikolai era acolo.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU

Vika rămase cu gura căscată la Nikolai, fără să clipească. Modelul de arlechin de pe masca lui se potrivea cu ținuta de arlechin a omulețului din cutie. Era el cu adevărat.

Dar ea nici măcar nu îi simțise magia sau alteritatea, în pofida apropierii din timpul ultimului dans. Probabil că avea un scut ridicat în jurul lui ca parte a deghizării.

— Într-adevăr, ți-o voi fura, îi confirmă Nikolai lui Pașa.

— Uiți că îți sunt superior în rang, îi zise Pașa.

— Puțin cam incorectă lupta de la bun început, aș zice. Dar tu subestimezi cererile pentru mine de pe ringul de dans.

Și Nikolai ridică din sprâncene pe deasupra măștii. Pașa râse iar.

— Crede-mă, n-o fac. Talentele tale sunt legendare. Însă tu îmi subestimezi farmecul.

— Rămân neclintit în hotărârea mea de a ți-o fura.

Vika strâmbă din nas. Încă mai vorbeau despre ea? Da, vorbeau. Ca și când ar fi fost un obiect neînsuflețit. Mai ales Nikolai, care vorbea despre a o „fura”. Oare ei considerau că puteau să o ia ca pe un premiu, fără să îi ceară și ei îngăduința? Dacă așa stăteau lucrurile, avea să-i arate ea...

— Dar numai dacă *mademoiselle* consimte, firește. Nikolai se întoarce spre Vika. Lady Snow, vreți să-mi faceți onoarea de a dansa cu mine următoarea mazurcă?

Și se înclină.

Oh. Prea bine. Avea maniere, așa că... Bine.

Fata în rochie de păun întinse mâna spre Nikolai, ca și cum ar fi vrut să-l oprească să danseze cu Vika. Însă când Vika se uită la ea, fata-păun bătu în retragere. Cine era ea?

— Știu și mai puțin să dansez o mazurcă decât știu să dansez un vals, spuse Vika în timp ce făcea câțiva pași înapoi.

Își verifică pe furiș propriile scuturi.

— N-am nicio îndoială că vei ului încăperea, o asigură Nikolai. Pașa se înclină în fața ei.

— Îți mulțumesc pentru minunatul vals.

Vika făcu o reverență.

— Plăcerea a fost a mea. La mulți ani!

Pașa rămase un moment în plus față de cât ar fi fost necesar, înainte să se întoarcă spre fata-păun.

— Îmi acorzi onoarea de a dansa cu mine?

Fata se îmbujoră și acceptă. Pașa îi oferă brațul și, după ce ea îi mai aruncă o ultimă privire lui Nikolai, se îndepărtară.

Nikolai arată spre rochia Vikăi și spuse:

— N-ai folosit Cutia Imaginației de la mine.

O lăsa să păstreze distanța de câțiva pași dintre ei.

Vika atinse gheața de pe rochie.

— Nu.

— De ce nu?

— N-am avut încredere în tine. Ar fi trebuit?

Nikolai zâmbi, sfios și poznaș totodată.

— Nu, presupun că n-ar fi trebuit. La urma urmelor, trebuie să am grijă de mine. Armoarul, totuși, ți-ar fi făcut o rochie minunată.

— Care m-ar fi strâns până m-ar fi omorât?

Zâmbetul lui pieri, ca și când ar fi căzut de pe o stâncă.

— Sunt chiar atât de evident?

— Strânsul în corset ar fi fost foarte convenabil. Oare rochia chiar m-ar fi omorât?

Nikolai își frecă ceafa.

— Numai dacă i-aș fi poruncit eu s-o facă.

— Inteligent.

— Nu destul de inteligent. Tu nu te-ai lăsat păcălită.

Nikolai îi oferi brațul. Vika nu-l acceptă.

— Nu există niciun farmec pe brațul meu, îți promit. Poți să verifici.

Ea își lăasă mâna să zăbovească deasupra mânecii lui. Pe material nu exista niciun indiciu de magie, nici măcar unul rezidual.

— Fracul este unul obișnuit de la Bissette & Fiii, spuse Nikolai. Un dar de Crăciun din partea țareviciului. Dar dacă mă lași să stau așa aici și nu mă iei de braț, el n-o să mă mai slăbească niciodată pe tema asta. Scutește-mă, rogu-te, de această tachineare, vrei?

Ea își țuguie buzele și dădu aprobator din cap. Apoi își strecură mâna pe sub brațul lui, deși cu prudență.

Dar nu muri atunci când mănua ei albă atinse mâneca lui neagră. În schimb, își aminti, într-o străfulgerare, toate rundele lui din Joc. Icni. Era asemenea șocului de a-l fi atins pe Nikolai la Bolșebnoie Duplo, atunci când îl văzuse brusc atât de limpede. Numai că, de data asta, în loc să-i vadă chipul, ea îi înțelese magia. O euforie calmă o străbătu în timp ce retrăi primul moment în care văzuse acea clădire de un albastru-cobalt de pe Nevski Prospekt care îi tăia respirația și toate celelalte clădiri în culori pastelate de zaharicale. Apoi își aminti de duetul dulce-amărui al omulețului de jucărie cu balerina

și pieptul începu să-i zvâcnească din nou. Oh, și acea senzație atunci când își lipise palmele de Cutia Imaginației și aceasta sculptase tot ceea ce își dorea cu ardoare...

Era ca și cum încercările lui de a o omorî pălisera în fundal și acum ea vedea adevărul din miezul tuturor acestor lucruri: magia lui Nikolai era superbă și puternică și... și...

I se tăie răsuflarea. Până și amintirea magiei lui era plină de forță. Iar să-l atingă pe Nikolai, chiar și prin stratul format de mânușile ei și mâneca lui, era ca și cum ar fi fost lovită de niște cai sălbatici care alergau cuprinși de streche. Nu, inorogi sălbatici. Inorogi sălbatici, minunați.

Vika se împiedică.

Nikolai întinse mâna să o reechilibreze. Și răsuflarea lui era tremurată.

Oare simțise și el legătura lor?

Privirile li se încrucișară. Cei doi magi rămaseră nemișcați.

În fundal, orchestra începu să cânte.

După un moment foarte lung, Nikolai își dresе glasul și o întrebă, într-o șoaptă răgușită:

— Mazurca?

Ea dădu încetișor din cap.

— Da. Mazurca.

Pur și simplu repetă cuvintele lui, fără să le proceseze. O mazurcă ar fi putut însemna o cădere mortală într-un ocean, dar Vika ar fi fost de acord să-l urmeze. Năucit, Nikolai o concludе spre capătul îndepărtat al sălii de bal.

Însă ritmul orchestrei, melodia veselă, o treziră imediat. Vika își aminti deodată că nu știa să danseze.

Strânse mai tare mâna lui Nikolai.

— Nu știu cum...

— Acum vei avea încredere în mine?

— Să faci ce?

— Să dansez pentru tine.

Nu ştia ce însemna asta. Dar celelalte perechi din jurul lor începuseră să danseze şi, din partea opusă a sălii de bal, ţarul păru să se încrunte la ei. Iar Marea Prinţesă o privea de parcă pur şi simplu aştepta, *spera* ca Vika să se facă de râs. Vika şi Nikolai trebuiau să danseze sau aveau să creeze haos în aranjamentul cu grijă plănuit.

Şi totuşi, ce îi şoptise ea balerinei în Piaţa Palatului atunci când omuleţul îi oferise mâna lui? *Să nu ai încredere în el.*

Vika îşi atinse colierul din bazalt de la gât.

— Nu. Tot nu am încredere în tine.

Nikolai ridică din umeri.

— Nu contează. Nu-ţi dau de ales.

Magia năvăli în jurul ei, ca şi cum ar fi fost deschise stăvilarele unui dig, iar Vika levită câţiva centimetri de la podea în curentul ei.

— Oh!

Probabil că el dăduse drumul scutului pe care îl folosisese anterior pentru a-şi zăgăzui puterea. Aproape că o mătură din cale.

Nikolai zâmbi, iar de data aceasta fu un zâmbet diferit de primul. Nu era pic de neastâmpăr în el. Era o îmbujorare sub forma unui zâmbet.

— Îmi pare rău. Dar chiar vreau să dansez cu tine.

O parte din Vika – cea lipsită de raţiune – se topi.

Iar partea raţională din ea era prea şocată pentru a riposta. Nu mai întâlnise niciodată până atunci o magie care să vibreze şi să strălucească cum făcea acesta. O învălui ca o mătase şi ea se trezi că se delectează cu eleganţa sa caldă. Nikolai îi vrăji picioarele şi braţele, şi se alăturară numaidecât dansului vioi pe melodia mazurcii. Fără să aibă nevoie să gândească, Vika

aluneca și se învârtea cu el, amândoi perfect sincronizați, ca și când ar fi dansat împreună dintotdeauna. El o răsuci și, la fel ca ceilalți bărbați, ingenunche, iar Vika și celelalte doamne dansară în jurul lor. Apoi el se ridică, o trase înapoi și formau din nou o pereche, tropotind și învârtindu-se împreună.

Mai era, desigur, și o altă ironie: Vika era acum marioneta lui Nikolai, balerina din cutia lui muzicală. Însă Vika mai știa și că dacă voia ca el să-i dea drumul la sfori, ar fi putut să-l oblige. Și ea dispunea de un har magic. Doar că nu voia ca el să se oprească.

Nu vorbeau, ci mai curând se lăsau purtați de muzică. Se roteau și făceau pași în lateral, se despărțeau și se regăseau, de fiecare dată unită cu mâna lui Nikolai care se odihnea blând pe talia Vikăi și cu zăpada de pe fusta ei agitându-se grozav. Pentru a contracara frigul, ea își întinse brațul spre șemineul din spatele orchestrei, iar flăcările izbucniră și încălziră sala. Nikolai surâse la mica ei vrajă.

Apoi o învârti repede pe Vika, iar ea fu un vârtej amețitor, amețitor, amețitor, și dansară ca și cum ar fi fost ridicați de vânt. El porunci instrumentelor și muzicienilor să-și potrivească tempoul arzător, iar mazurca accelerează, tot mai repede și mai repede.

În jurul lor, perechile încercau să țină ritmul. Și ele păseau și se răsuceau. Călcau strâmb și se poticneau. Când cântecul se încheie într-un sfârșit, o dansatoare leșină, iar însoțitoarea ei, precum și un cârd zgomotos de fete, veniră repede alături de ea. Orchestra anunță o pauză. Și, în pofida focului din șemineu, servitorii se repeziră să servească ceai fierbinte și prăjituri calde oaspeților care dărdăiau.

Numai Vika și Nikolai rămaseră în mijlocul ringului de dans. Piepturile li se ridicau și coborau într-un ritm alert și sincronizat. Nikolai eliberă farmecul mazurcii pe care îl crease.

— Hai să mai dansăm, șopti el.

— Ar fi nepoliticos, glumi ea.

Nikolai surâse cu zâmbetul lui ca o îmbujorare. Ce bine era dacă ea ar fi putut să-l prindă și să-l păstreze într-o sticlă!

— Atunci, probabil c-ar fi mai bine dacă n-am face-o, spuse el. Cred că vom avea parte de o răzmeriță dacă nu te eliberez de îndată.

Nikolai făcu un gest spre spatele ei, iar Vika își schimbă poziția și văzu o coadă de cavaleri și de diavoli și de tigri așteptându-și rândul pentru a dansa cu ea. Se părea că nu erau tulburați de viteza ultimei lor performanțe.

— Cele două picioare stângi ale mele vor fi date în vileag.

— Nu atâta timp cât eu sunt aici.

Nikolai flutură din mână pe deasupra botinelor ei cu toc, făcând-o să plutească imperceptibil deasupra pământului.

— Ai încredere în mine?

Întrebarea suna cu totul diferit acum față de cea de dinaintea mazurcii. Nikolai nu mai părea dușmanul ei. El era acea zvâcnitură. Firul acela subțire. El era cealaltă jumătate de la capătul firului.

Și totuși, ar fi fost o proastă să aibă încredere în el.

Dar puteau să aibă parte de o relaxare, cel puțin în acea seară. Se uită la el și bătu ușor în masca ei. Aceasta deveni transparentă, deși numai pentru el și numai pentru câteva secunde.

El încuviință din cap, de parcă ar fi înțeles exact ce voia să spună, și îi imită mișcarea. Și masca lui deveni invizibilă pentru un moment.

O! Cerul să o ajute! Nikolai era și mai izbitor decât își amintea, iar întunericul din ochii lui era mai primejdios decât ținea minte. Era o brândușă otrăvitoare de toamnă: letal de frumoasă, pentru care nu exista niciun antidot.

Dar ea voia oricum floarea.

Și Vika își aminti de visele pe care le avusese despre el, când se întrebase ce ar fi simțit dacă și-ar fi trecut mâna peste linia ascuțită a maxilarului său, dacă i-ar fi atins cu degetele cicatricea de sub claviculă, dacă și-ar fi lipit buzele de gura lui. El era atât de aproape. Acum ar fi putut să pună capăt acelor întrebări. Și nici măcar nu mai era o umbră dintr-un vis. Era real.

Dar Nikolai era un gentilom și nu exista nicio posibilitate ca el să o sărute în mijlocul unei săli de bal, în fața țarului, a țarinei și a celorlalți nobili din Sankt Petersburg, chiar dacă și el simțea legătura dintre ei la fel de intens ca Vika. În schimb, îi oferi brațul și o conduse dincolo de ringul de dans. Apoi se înclină în fața ei, înainte de a o încredința cavalerului care zornăia în armura sa.

— Sper să ne revedem, Lady Snow, îi spuse Nikolai încetișor.

Vika se adună – tăinuindu-și gândurile și dorințele din vișuri – și făcu o reverență.

— Cu siguranță, Arlechinule.

Își lăsa privirea să mai stăruie preț de o clipă asupra lui Nikolai. Apoi se întoarse și îi permise cavalerului să o conducă înapoi pe ringul de dans, în timp ce maestrul de ceremonii întocmea următorul aranjament.

Dansă un cadril cu cavalerul, o poloneză cu un diavol, apoi un cotilion, o gavotă și nenumărate alte dansuri. Pașa reuși să se strecoare și să danseze cu ea un vals, iar în timpul unui dans numai pentru doamne, o avu drept parteneră chiar pe fata-păun. Dansurile fură toate la viteza obișnuită.

Nikolai nu o mai invită pe Vika pe ringul de dans. Rămase pe margini, în apropierea draperiilor și a cafenelei, și închise ochii, ca și când ar fi ascultat și ar fi canalizat muzica. Se prea poate să nu fi fost acolo cu Vika, dar magia lui era cu ea la

ficcare pas. Când glasul viorilor devenea mai puternic, ea simțea un val de energie în botinele ei; când instrumentele de suflat cântau cu prea mult sentiment, picioarele ei alunecau cu aceeași eleganță.

Și cu fiecare cadril, cotilion și gavotă, căldura magiei lui Nikolai devenea tot mai luminoasă. Asemenea puterii Vikăi, cea a lui Nikolai își forța limitele care o înglobau, tânjind să explodeze ca lumina stelelor și să-și reverse peste toți și toate strălucirea sa. Vika voia din nou să se țină de el și el să se țină de ea, astfel încât să se poată roti împreună prin cosmos, aiudoma galaxiilor care nu puteau – și refuzau – să fie limitate.

Ce bine ar fi fost ca el să nu fie celălalt mag din Joc.

Uită asta, își spuse Vika în sinea ei. *Măcar pentru o seară.*

Dar cu cât se lungea balul și îi îngăduia lui Nikolai să danseze pentru ea, cu atât mai de netăgăduit devenea oroarea realității ei. *Seara asta e o farsă*, gândi ea. *Jocul, de fapt, n-a dispărut.*

Rochia ei se făcu deodată mai grea. Rafalele învărtejite de zăpadă din fustă începură să se topească și fulgii de nea să se transforme în picături înghețate de ploaie. Vika se înfioră, în timp ce rochia trecu de la viscol la lapoviță, udându-i juponul. Trăgând-o în jos. Înfrigurând-o iar și iar.

La sfârșitul următorului cântec, făcu iute o plecăciune partenerului și ieși în fugă de pe ringul de dans, retrăgându-se în spatele draperiilor sălii de bal.

— Dispari! exclamă Vika, trecându-și mâinile înnebunită peste rochia sa. Pleacă!

Simțea magia lui Nikolai asupra ei, fire fine, invizibile, peste tot, ca și când ar fi fost acoperită de pânze de păianjen.

— Gata cu dansurile. Nu pot. Nu pot să fac asta. Pleacă!

Magia lui se încurcă și se agăță de ea. Vika o plesni și o izbi. Era prea mult. El era prea puternic.

Și atunci, degetele ei găsiră o buclă desfăcută, și o alta. Și încă una. Capetele vrăjii lui.

O, slavă Domnului!

Știind unde începea și unde se termina, Vika putea să o îndepărteze. Adună firele vrăjii lui Nikolai și le aruncă. Picioarele ei erau libere. Își ridică din nou scutul. Și se grăbi să o găsească pe Ludmila.

— Trebuie să plecăm, zise Vika, trăgând-o pe Ludmila dintr-o conversație cu un urs cafeniu îmbrăcat în smoching.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Nikolai ridicându-se de unde șezuse în cafenea. Pe chip i se citea îngrijorarea. Sau așa credea ea. Oare era posibil să-i citească emoțiile, deși purta o mască? Indiferent de ce era, Vika nu voia îngrijorare.

— De ce trebuie să plecăm? o întrebă Ludmila.

— Trebuie.

Vika zbură în sus pe scări și ieși pe ușa sălii de bal, cu Ludmila gâfâind pentru a o ajunge din urmă. Vika nici măcar nu-și luă rămas-bun de la familia imperială. Cu siguranță nu se uită în urma ei la Nikolai.

Căci era prea crud din partea vieții să i-l aducă acum, doar pentru a-i aminti că unul dintre ei avea să fie luat în curând.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI

— **Î**n numele țarului, ce naiba e cu tine? îl întrebă Galina, în timp ce aducea un bol cu borș aburind la patul lui Serghei.

Acesta zăcea culcat pe saltea, cu pleoapele abia deschise. Cartea despre plante medicinale stătea desfăcută pe perna de lângă el, dar n-o mai atinsese de o zi.

— Sunt... obosit.

— Sper să n-ai vreo boală contagioasă cât timp sunt încuiată în baraca asta cu tine.

Galina îl ajută pe fratele ei să se sprijine de perete. Era ca și cum ar fi ridicat o sută de kilograme de masă inertă. Dacă n-ar fi fost harul ei magic, n-ar fi reușit.

— Poftim, mănâncă măcar un pic.

Luă o lingură din borșul roșu-închis și i-o duse la gură. Serghei o deschise și înghiți zeama. Se strâmbă.

— Ce este *asta*?

— Borș.

— Țsta nu e deloc borș.

— Mă rog, eu m-am străduit!

De vreme ce Serghei era la pat de două zile, Galina fusese nevoită să gătească, ceea ce constituia o sarcină aproape imposibilă, ținând cont că acasă avea bucătari și niciodată în viața ei nu pusese mâna pe un cuțit de decojit. Ca să nu mai vorbim de faptul că majoritatea mâncărilor ei erau franțuzești, ceea ce însemna că uitase ce gust avea un adevărat borș rusesc de sfeclă. Încercase să facă singură borșul, dar nu-și putuse da seama cum să curețe rădăcinile fibroase de sfeclă, iar acestea îi pătasera mâinile și se rostogoliseră pe jos de pe tocător. Înfuriată, recursese, într-un final, la magie pentru a face borșul să apară, cu toate că știa că lui Serghei nu-i plăcea genul ăsta de mâncare. Totuși, ea făcuse un efort.

Serghei îi împinse mâna și bolul la o parte și se lăsă la loc pe perne. Mâna, cu încheietura dezvelită, îi atârna peste marginea patului.

Acela fu momentul în care Galina își aminti de brățara din piele care se aflate acolo la depunerea jurământului.

— Frate... ce i-ai dat Vikăi în acea zi la Bolșebnoie Duplo?

— O brățară, murmură el.

— Dar nu orice brățară. Era fermecat, nu-i așa?

— Bineînțeles că era. Sunt încredințat că și pumnalul pe care tu i l-ai dat lui Nikolai era fermecat.

Galina puse bolul cu borș pe noptieră.

— Aș fi fost o proastă dacă n-ar fi fost fermecat. Însă brățara este problema. Trebuie să fie. Ce este? Ce-ți face?

Serghei mormăi și se întoarse cu fața la perete.

— Serghei!

Se răsuci la loc și o privi încruntat.

— Ce importanță are?

— Fiindcă trebuie să știu cum să-mi ajut fratele.

Fie că el știa, fie că nu, ea chiar ținea la fratele ei. Își aminti cât de mult o durea atunci când erau copii și îl vedea încercând să-și țină în viață șinșila pe care o avea drept animal de companie și cum suferea la fiecare eșec. Murise de cel puțin cinci ori, supraviețuind timp de o lună în casa lor numai pentru că Serghei reușea doar pe jumătate s-o resusciteze, cedându-i prin sifonare o parte din energia lui. Doar că șinșila nu avusese prea mult de trăit. Într-un final, după cea de-a șasea moarte, tatăl lor porunci ca șinșila să fie lăsată în pace, în parte din milă pentru bietul animal, dar în cea mai mare parte deoarece fiecare înviere îl lăsa pe Serghei slăbit și susceptibil să facă pneumonie sau vreo altă boală. Dintotdeauna fusese foarte atașat de animale.

Ceea ce constituia exact problema de acum, nu-i așa? Serghei era prea atașat de Vika. Întrucât ea intrase în viața lui ca un bebeluș neajutorat, probabil că acum i se părea că semăna mai mult cu unul dintre blândește animale din pădure, nu cu una dintre persoanele dichisite ale societății din Sankt Petersburg, pe care Serghei o disprețuia atât de mult. Iar starea lui curentă de oboseală era cauzată, probabil, de acea brățară pe care i-o dăduse fiicei sale adoptive.

— Îți transferi din energia ta, nu-i așa? Brățara este un canal magic pe care tu l-ai creat?

Serghei oftă.

— Vika e puternică, dar în felul ăsta va avea și mai multă vitalitate.

— Of, Serghei. Există vreo limită?

— Nu.

Galina se lăsa să cadă pe marginea patului.

— Așadar, dacă Jocul mai continuă mult timp, ea ți-ar putea absorbi întreaga viață.

Serghei ridică din umeri.

— Dacă va învinge, va fi meritat.

Îi căzură pleoapele și își îngropă fața în perna aspră.

— Problema este că nu va învinge, replică Galina.

Serghei nu-i răspunse. În schimb, începu să îngâne un cântecel de leagăn pe care li-l murmură mama lor când erau copii:

*Na ulițe dojdik,
S vedra polivaet,
S vedra polivaet,
Zemliu pribivaet.*

*Afară plouă,
Toarnă cu găleata,
Toarnă cu găleata,
Ploaia liniștește pământul.*

Galina amestecă în borș, iar și iar, fără nicio intenție de a-l mânca. Rămase lângă fratele ei până ce acesta adormi.

Adevărul era că ei nu-i păsa deloc de fată. Nikolai, pe care îl pregătise să fie un luptător, avea în cele din urmă să triumfe. Însă, de dragul lui Serghei, spera ca Jocul să se încheie cât mai curând.

Afară, zăpada continua să cadă fără contenire.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE

Nikolai dormi toată ziua după balul mascat. Când se trezi după vreo treizeci de ore, era amețit și simțea că ar mai putea dormi încă o zi. Însă cicatricea pulsa și brusca înțelegere că era încă în Joc – că acel dans cu Vika schimbase totul și totuși nu schimbase nimic – îl catapultă din pat.

Se gândise, în timpul mazurcii, că între ei se petrecea ceva. Atingerea lor adusese la delir și încremenise în egală măsură sala de bal. Respirațiile li se sincronizaseră, cu înflăcărare. Și apoi avuseseră toate dansurile de după, când ea îl lăsase să-i farmece picioarele și el se simțise de parcă și-ar fi petrecut toată noaptea strâns îmbrățișați, cu mătasea caldă a magiei lui lipită de frigul bizar de reconfortant al rochiei ei, magiile și trupurile lor mișcându-se ca un întreg.

Dar apoi ea fugise brusc, fără să spună măcar un „Îți mulțumesc pentru dansuri” sau chiar un „Ne revedem în Joc”. Era ca și cum mazurca nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Iar acum, cicatricea lui Nikolai ardea din nou. Ea își făcuse deja mutarea. *Dar cum? Cum putea ea să aibă energia să continue Jocul după acea noapte istovitoare de la bal? Își udă fața cu*

apă rece. Firește, *el* fusese cel care își folosisese puterile în timpul dansurilor ei, dar să facă să apară prin vrajă acele două veșminte – rochia-viscol și rochia-ciocolată – ar fi fost destul cât să-l scoată complet din funcțiune. Cum reușise nu numai să le creeze, dar și să apară la bal atât de odihnită, spirituală și jovială? Și apoi să-și facă mutarea în Joc? Clătină din cap, privind-și reflexia din oglindă.

Tocmai începuse să se îmbrace, când Renata ciocăni și îi spuse prin ușă:

— Ai un mesaj de la țarevici.

Nikolai își trase pantalonii, descurie încuietorile și deschise ușa larg, fără ca măcar să-și vâre cămașa în pantaloni.

Renata era în hol, cu părul bine prins în cosițe, ca de obicei. Părea să mai fi crescut doi centimetri în înălțime și se făcuse și mai drăguță de când cu balul. Dar el nu avea timp de pierdut cu așa ceva.

— Ce scrie?

— Nu l-am deschis.

Îi întinse plicul pe care îl ținea în mâini.

Nikolai îl luă și îl desfăcu.

— De ce nu m-ai trezit?

— Am încercat, dar n-ai răspuns. Am bătut la ușa ta de mai multe ori în ultimul ceas.

— Oh. Nikolai îi aruncă o privire smerită. Îmi pare rău.

Renata păși în cameră și se aplecă peste brațul lui, astfel încât să poată vedea în timp ce el despătura hârtia groasă.

N,

Vino iute. În golf e o nouă insulă.

— *p*

- Cum? se miră Renata.
- Cea de-a treia mutare a Vikăi.
- Dar...
- Trebuie să plec.

Nikolai alergă la garderobul său și își aruncă pe el o vestă, își vâri picioarele în ghetе și înșfăcă o redingotă care nu se asorta. Apoi alunecă până la parter pe balustradă și ieși pe ușa din față, înainte să-și dea seama că, asemenea Vikăi în seara precedentă, fugise fără să-și ia rămas-bun.

Nikolai îl văzu pe Pașa pășind în sus și-n jos pe doc chiar înainte să zărească noua insulă. Nu că insula ar fi fost departe de malurile Sankt Petersburgului. Însă Pașa se mișca atât de frenetic, încât era greu să te concentrezi asupra altui lucru. După cum îi arăta părul, Pașa se agitase de ceva timp. Probabil că deja săpase o cărăruie în scândurile roase de sub tălpile lui.

Pașa ridică privirea și îl zări pe Nikolai.

— Gavrii! urlă el spre căpitanul Gărzii. Pregătește bacul! Apoi coborî de pe ponton pentru a-l întâmpina pe Nikolai. De ce a durat atât de mult? îl întreabă Pașa, atunci când prietenul lui ajunsese la el.

— Nu e nici opt dimineața. Dormeam.

— Cum poți să dormi, când o insulă nouă s-a ivit pe neașteptate în toiul nopții?

Nikolai se strâmbă.

— Fiindcă în somnul meu n-am știut că o insulă nouă s-a ivit pe neașteptate în toiul nopții.

Pașa izbucni în râs și îl lovi cu palma pe spate.

— Foarte corect. În plus, acum ești aici. Eram pe punctul de a nu te mai aștepta, cu toate că prefer de o mie de ori să facem

asta împreună. Pașa porni spre doc. Vino. Le-am interzis tuturor să acosteze pe insulă înainte ca noi să avem șansa de a o explora.

Nikolai șovăi.

— Ești sigur că e înțelept ca tu să fii primul? Nu știm nimic despre insula asta.

Ceea ce era adevărat. Putea foarte bine să fie primejdioasă. Dar la fel de adevărat era și că o parte egoistă din Nikolai ar fi vrut magia Vikăi doar pentru sine, cu toate că ea îl părăsise la bal. Nu voia ca experiența noii insule să fie stricată de nimeni, nici măcar de Pașa.

— Mă îndoiesc că magul, oricare dintre ei ar fi, ar îndrăzni să construiască o asemenea capcană pentru mine. Să-i faci rău țareviciului ar însemna sinucidere curată.

Și Pașa zâmbi, de parcă s-ar fi amuzat de el însuși pentru că de fapt recunoscuse că era moștenitorul tronului.

Însă Nikolai nu prea auzise ultima parte a celor spuse de Pașa.

— Ai spus „magul, oricare dintre ei ar fi”?

— Într-adevăr. Îți vine să crezi? Fata cu fulgerele nu e singura. N-a vrut să-i scape, dar eu m-am prins. Înțeleg că magii sunt mai curând protectori atunci când vine vorba despre identitățile lor.

Și Pașa sări pe bac.

Nikolai își mușcă încheietura degetelor. Apoi îl urmă pe Pașa, deși nu sări. Aproape că se împiedică de o frânghie făcută colac pe punte. Unul dintre membrii Gărzii lui Pașa îl prinse și îl ajută să urce pe bac. Restul Gărzii urcă imediat după el.

Așadar, Pașa știa că mai exista un mag. Însă nu părea să-l bănuiască pe Nikolai. Totuși, Nikolai simți un gol în stomac și se aplecă peste copastie. La naiba cu răul de mare. Doar că

Nikolai n-avea niciodată rău de mare. Ceea ce însemna că vina de a-și minți cel mai bun prieten îl făcea să se simtă așa.

Câteva minute mai târziu, bacul porni de la mal, lăsând în urmă gloata deja adunată de-a lungul digului, care căsca gura atât la insulă (reuşiseră să se convingă singuri că era una artificială, instalată peste noapte ca dar de aniversare din partea regelui Suediei), cât și la vederea țareviciului în mijlocul lor. El nu știa că Pașa se plimba adesea printre ei deghizat. Pentru oamenii din Sankt Petersburg, Pașa era ca un leopard rar al zăpezilor, care nu ieșea din cușca lui aurită din palat.

Pașa flutură vesel din mână în vreme ce el și Nikolai intrau în golf, iar câțiva privitori îi făcură și ei cu mâna și îi trimiseră bezele. Apoi se duse spre prova bacului.

Nikolai inspiră adânc de câteva ori și se adună. Mai luă o gură de aer ca măsură de precauție – nu știa ce-ar face dacă râul ar încerca din nou să-l tragă în adâncuri și să-l înece –, apoi îl urmă pe Pașa și amândoi priviră insula de care se apropiiau.

Insula era mică, poate de vreo opt sute de metri pătrați sau puțin mai mult, însă ceea ce îi lipsea în mărime era compensat de înfățișare. Malurile erau alcătuite nu din nisip, ci din creste scunde de granit care sclipeau în soare. Flori viu colorate împeștrișau linia țărmului, iar copacii se înălțau către nori. De asemenea, datorită acelor copaci, insula era foarte înverzită. *Nefiresc de verde pentru această perioadă a anului*, gândi Nikolai, *când frunzele ar trebui să capete nuanțe de roșu și de auriu.*

— Îmi amintește de Grădina de Vară, spuse Pașa.

Nikolai încuviință din cap.

— Doar că vara de aici este eternă.

Se întrebă dacă insula, asemenea Grădinii de Vară din oraș, era și ea plină de flori și plante rare, de statui din marmură și de

fântâni. Însă chiar și așa... Vika făcuse o *insulă adevărată*. Lui Nikolai i se strânse inima în timp ce bacul se apropia de țărnișă.

Ajunseră numaidecât, însă cărmaciul bacului nu putea găsi un loc unde să acosteze. Nikolai se încruntă. Ar fi fost ușor pentru Vika să creeze un doc natural, o extensie de pământ sau un promontoriu de stâncă. Nu era ca și cum ea n-ar fi fost familiarizată cu bacurile și cu porturile, căci locuia pe o insulă.

Numai dacă nu cumva o făcuse în mod intenționat, pentru a face să fie și mai greu să te apropii. Dar de ce? De ce s-ar fi supus întregului efort de a crea ceva atât de magnific ca o insulă, numai pentru a face și mai dificil pentru oricine să ajungă pe malul ei?

— Tu deja îl construiești, nu-i așa? îl întrebă Pașa.

Nikolai sări ca ars.

— Poftim?

— Pun rămășag că tu deja calculezi în minte cum să construiești un doc sau un pod către centrul Petersburgului, îi răspunse Pașa.

— O, da. Nikolai se forță să zâmbească. Da, ar fi posibil să se ridice un pod din fier, poate precum cel din Coalbrookdale, din Anglia. Deși, în ultima vreme, printre inginerii constructori se discută de consolidarea cu grinzi, ca la Podul Gaunless, care tocmai a fost isprăvit, tot din Anglia... De ce râzi?

Pașa clătină din cap.

— Nu-ți înțeleg deloc creierul ăla al tău. Sincer, nu-i corect. Cum este posibil să știe cineva atât de multe?

Nikolai ridică din umeri.

— Pur și simplu îmi plac podurile.

— Bine, fie, dacă vreodată ai să descoperi că nu-ți trebuie toată genialitatea asta a ta, așa fi foarte fericit să preiau eu o parte.

Și când va veni vremea să construim un pod, am să mă asigur că breasla noastră de ingineri se va consulta cu tine. Însă deocamdată – Pașa se întoarce spre conducătorul bacului – vom lua schiful.

Arată spre mica ambarcațiune păstrată la bord drept barcă de salvare.

— Da, Alteța Voastră Imperială, răspunse conducătorul bacului și strigă la echipajul său să pregătească barca. Unul dintre oamenii mei va vâsli și vă va duce la țărm, adăugă el.

— Nu va fi necesar, mulțumesc. Nikolai și cu mine ne vom descurca singuri.

Aruncă o privire Gărzii sale, care se adunase în jurul lui. Gavriil își dresе glasul.

— Nu, Gavriil, nu am de gând să vă permit să explorați insula primii. Sunt foarte convins că este inofensivă.

— Și eu sunt la fel de convins, Alteța Voastră Imperială. În această dimineață, imediat după răsărit, țarul a ordonat ca un regiment să asigure paza insulei. E destul de mică, așa că oamenii au putut să o străbată de la un țărm la altul. Voiam doar să sugerez să vă însoțesc la mal, în caz de nevoie.

Pașa se încruntă. Nikolai știa că nu-i plăcea că oamenii tatălui său ajunseseră înaintea lui pe insulă, mai ales de când Pașa declarase accesul pe ea interzis. Și, mai mult, Pașa detesta faptul că tatăl său putuse să anticipeze că el avea să vină să vadă insula la prima oră a dimineții. Lui Pașa nu-i făcea plăcere să se considere atât de previzibil.

— În regulă, Gavriil, poți să vii cu noi – dar numai tu. Schiful se va răsturna dacă vom fi mai mult de trei în el.

Gavriil urcă primul în schif pentru a-i verifica rezistența – Pașa se încruntă din nou că îl tratau cu atâta grijă – și, odată confirmată condiția bună pentru țarevici, lui Pașa și lui Nikolai

li se permise să urce la bord. Barca se clătină sub greutatea celor trei, însă, după ce se instalară, se echilibra.

— Pot să vâslesc, zise Nikolai.

— O voi face eu, interveni Pașa.

— Alteța Voastră Imperială, spuse Gavriil, eu sau Nikolai putem să...

— Nu. Pașa înșfăcă vâslele. Am spus c-o voi face *eu*.

Nikolai se domoli. Oricum Pașa era mult mai priceput pe mare decât el. La urma urmelor, Pașa călătorise spre Stockholm și Amsterdam pe ambarcațiuni, ca să nu mai spunem că navigase pe Marea de Azov. Iar Nikolai unde fusese în toată viața lui? Pe uscat, păzind iacii în stepă sau livrând pachete pe străzile din Sankt Petersburg. Nikolai oftă. Nu era nici măcar o competiție.

Nikolai se lăsă pe spate și se concentră asupra ridicării unei protecții în jurul micii lor ambarcațiuni, în caz că Neva se hotăra să devină din nou zbuciumată.

Mișcările lui Pașa erau lungi și puternice, împingând și trăgând apa într-un ritm constant. *Fâș, pleosc. Fâș, pleosc. Fâș, pleosc.* Cadența aproape că îl hipnotiza pe Nikolai, adormindu-l. Încă era foarte obosit de la crearea Cutiei Balului Mascat și a Cutiei Imaginației și de la faptul că stătuse treaz în noaptea balului.

Nu apucă însă să moțâie, căci trebuia să mențină scutul de protecție intact și, de altfel, câteva minute mai târziu ajunseră la insulă.

De îndată ce schiful se apropie de malul stâncos, Gavriil sări să lege barca de un arțar de pe țărm. Copacul era complet înfrunzit și înverzit. Vară eternă, într-adevăr.

Pașa fu următorul care sări și, la urmă, Nikolai. Toți trei rămaseră cu gurile căscate, admirând peisajul.

Era, așa cum bănuise Nikolai, foarte asemănător cu Grădina de Vară din Sankt Petersburg. Briza care adia dinspre golf

foșnea printre frunzele copacilor și prin tufișurile cu flori roz. Bolborositul apei indica existența fântânilor sau a căderilor de apă în depărtare. Păsări cântătoare ciripeau și rațe măcăneau.

Și pretutindeni în aer se simțea magia ei.

Nikolai închise ochii și îi simți furnicăturile pe piele, ai-doma unei ploi fine sau a unei pulberi de zăpadă. Farmecele ei pulsau în pământul de sub ghetetele lui. Și îi simțea mirosul în vânt, parfumul de caprifoi amestecat cu scorțișoară, aceeași aromă din părul Vikăi în timp ce dansau. Din nou simți că îi era cald și frig, se simți găsit și pierdut, așa cum se simțise când o ținuse în brațe la bal.

— Nikolai, iar dormi?

Deschise ochii brusc și în fața lui era Pașa, care zâmbea larg. De când stătea acolo? Nikolai pierduse cu adevărat noțiunea timpului și spațiului.

— Gavriil s-a dus să inspecteze și să asigure perimetrul pe țârm. Dar cred c-am putea să înaintăm.

Pașa arătă spre aleea lată de pietriș care ducea în parc. Era o promenadă lungă, mărginită de stejari și umbrită de frunziș.

— Da, sigur, acceptă Nikolai. Tu primul.

Urmară cărarea și intrară pe bulevardul copacilor. Oriunde priveau, vedeau ciocârlii și pitulici ciripind o melodie care suna aproape ca un vechi cântec popular rusesc. Dacă Nikolai asculta cu mare atenție, cântecul se dezintegra în note întâmplătoare, dar dacă își slăbea concentrarea, melodia revenea întregită, asemenea fluieratului naiurilor și zdrăngănitului unei balalaici.

— Asta e o țară a minunilor, zise Pașa.

Nikolai nu putu decât să dea aprobator din cap, căci nu avea cuvinte să exprime cât de adevărată era afirmația lui. Pentru fiecare frunză pe care o vedea Pașa, Nikolai vedea și fiecare

pețiol și fiecare nervură de pe acea frunză. Pentru fiecare heleşteu de care Pașa se mira, Nikolai simțea fiecare picătură de apă care îl umpluse. Un bolovan nu era un simplu bolovan, ci fața unei stânci, pline de piscuri și așchii de cristal. Niciuna dintre acestea nu era la fel de simplă pe cât părea și toate fuseseră făcute să apară din nimic.

— Insula este cea mai bună vrajă de până acum, concluzionă Pașa.

Nikolai își reprimă o grimasă. De când dansase cu Vika, îi fusese mai greu să se gândească la Joc ca la o competiție. Însă acolo se afla o dovadă în plus că exista, iar ea îl învinsese încă o dată.

Băieții pătrunseră și mai adânc în parc. Era ușor să nu se rătăcească; asemenea Grădinii de Vară, insula era întinsă geometric, cu cărări care mergeau în paralel și perpendicular. Cu toate astea, spre deosebire de Grădina de Vară, Nikolai remarcă absența statuiilor și a fântânilor. De fapt, aici nimic nu părea să fi fost făcut de mâna omului – nu erau bănci, sculpturi, coloane și nici garduri din fier forjat. Poate fiindcă asta nu stătea în puterea Vikăi.

Dar într-a lui, da.

Cicatricea lui Nikolai ardea din nou pe pielea lui și, deodată, îi trecu prin minte că lipsa unui doc și a sculpturilor era intenționată. Era o invitație deschisă pentru ca el să joace. Insula nu era numai a Vikăi; putea să fie și a lui Nikolai.

Privi deasupra capului, la baldachinul de frunze, și zâmbi.

Dar apoi zâmbetul îi păli. Oare ea crease insula pentru ca ei să colaboreze, sau era o capcană ce aștepta să fie întinsă? Se prea poate ca Nikolai să fi uitat de Joc în noaptea precedentă la bal, dar era posibil ca ea să nu fi uitat.

Nu, era *probabil* ca ea să nu fi uitat.

Paşa îi făcu semn cu mâna de pe un promontoriu care dădea din Golful Neva spre Sankt Petersburg. Lângă el se ridica o coloană de piatră în forma unei lumânări uriaşe.

— Hei, Nikolai, vino să vezi priveliştea.

Nikolai oftă.

— Vin imediat.

Se duse cu paşi târşiţi spre locul în care stătea Paşa. Dar nu admiră golful sau Sankt Petersburgul. Nu se putea concentra decât asupra coloanei de piatră.

Arăta exact ca o lumânare care fusese stinsă.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘAPTE

De vreme ce munca din casa Zakrevski încetinise până la ritmul unei broaște-țestoase, Renatei i se permisesese să-și instaleze un stand alături de chioșcul-dovleac al Ludmillei pentru a-și rotunji veniturile. Postul ei consta într-o măsuță, mai multe samovare mari din aramă și un set de cești și farfuri-oare ușor ciobite pe care Renata le salvase atunci când contesa le declarase necorespunzătoare. Pentru câteva copeici, Renata le vindea clienților Ludmillei o ceașcă de ceai care să meargă cu produsele ei de patiserie. Pentru mai multe monede, ea le ghicea în frunzele de ceai.

De îndată ce deschise standul, apărură și primul client, care îi spuse:

— Am înțeles că ghicești în frunze de ceai.

Renata rămase cu gura căscată. Era fata cu fulgerele, Lady Snow, celălalt mag din Jocul lui Nikolai. Încercă s-o privească pe Vika în ochi, însă fu nevoită să-și mute privirea. Exista ceva prea vibrant în aceștia. Erau prea verzi. Prea intenși.

— D-da, domnișoară. Ghicesc în frunze.

Bâjbâi să dea drumul samovarului.

— Vrei să-mi ghicești și mie?

— Ăăă...

Se părea că nu putea să alcătuiască o propoziție coerentă. Cu toate că ea și Vika erau cam de aceeași vârstă, încrederea în sine a Vikăi și felul în care se purta o făceau infinit mai formidabilă decât ar fi putut Renata să fie vreodată.

— Tu ești fata care l-a însoțit pe Nikolai la bal, nu-i așa? În rochie de păun. Îți recunosc cosițele. Sunt foarte complicate.

— Da, eu eram.

Vika întinse mâna să o ajute pe Renata cu robinetul samovarului.

— Iată. Acum ar trebui să fie mai bine.

— Vă mulțumesc. Rochia dumneavoastră era, ăăă, splendidă.

Vika radie.

— Mulțumesc. Am fost norocoasă să am o asemenea rochie. Acum, pot să te întreb despre ceai?

— O, da. Eu...

Renatei nu-i veni în minte nicio scuză pentru a nu o servi pe Vika. De asemenea, i se părea lipsit de înțelepciune să o sfi-deze. Înșfăcă una dintre ceștile curate, o umplu cu ceai și o așeză pe o farfurioară.

— Vino cu mine.

Vika privi în spatele ei, ca și cum ar fi vrut să aibă confirmarea că nu mai era nimeni care aștepta la rând serviciile Renatei. Din instinct, Renata privi în josul străzii spre casa Zakrevski, ca și când Nikolai ar fi putut să apară și s-o salveze. Dar nu putea. El era pe noua insulă, împreună cu țareviciul. O urmă pe Vika la una dintre măsuțele de pe malul canalului pe care le instalase Ludmila pentru clienții ei. Renata așteaptă până ce Vika luă loc, înainte să se așeze și ea.

— Apropo, eu sunt Vika Andreieva.

Renata se ridică iar în picioare și făcu o reverență.

— Nu prea cred că este necesar. Nu e ca și când aș fi Marea Prințesă. Care este numele tău?

— Renata. Renata Galighina.

— Mă bucur să te cunosc, Renata. Te rog, ia loc.

Fata se supuse.

— Ești..., începu Vika, tot răsucindu-și ceașca pe farfuri-oară. Ești logodnica lui Nikolai?

Renata făcu ochii mari.

— Eu? O, nu! Aș vrea eu să... Vreau să spun, nu, domnișoară. El este prietenul meu, dar eu sunt servitoare în casa Zakrevski. Nikolai nu s-ar căsători niciodată cu cineva ca mine.

— Nu sunt chiar atât de sigură de asta. Vika își înclină capul într-o parte, de parcă ar fi vrut s-o studieze mai bine pe Renata. El pare mai degrabă să te placă. Te-a luat la bal.

Vocea ei urcă la sfârșit, aproape ca o întrebare, sperând într-un fel ca Renata să nege afirmația ei.

Ceea ce, firește, Renata trebui să facă, nu numai pentru că era adevărat, ci și pentru că fusese învățată să vorbească cinstit cu superiorii ei.

— Nu, domnișoară, zise ea. Am venit la bal de una singură. Voiam să...

Cuvintele Renatei se scurseră, la fel și culoarea de pe chipul său.

Vika păru să se relaxeze în scaunul ei.

— Dă-mi voie să ghicesc. Voi ai să stai cu ochii pe mine? întrebă Vika, zâmbind blând.

Renata își aținti privirea asupra desenului floral al feței de masă.

— Știi despre Joc, spuse Vika.

Renatei îi venea să se ascundă sub masă. Îi promisese lui Nikolai că n-avea să spună nimănui despre Joc. Bineînțeles, promisiunea ei probabil că nu îl includea și pe celălalt mag, de vreme ce Vika deja știa, dar, încuviințând din cap, Renata tot avea senzația că-și încălcase cuvântul.

— Înțeleg dacă nu vrei să-mi ghicești în frunze, zise Vika.

— Cred că deja știu ce vor spune. Cred că și dumneavoastră știți.

— Că eu sau Nikolai vom muri în Joc.

Și Vika își lăsă ochii în jos, spre masă.

— Da.

— Presupun că speram ca acest Joc să fie diferit de cele din trecut. Că probabil țarul nu avea să fie nevoit să-l aleagă numai pe unul dintre noi. Vika își ridică din nou privirea. Speram într-un miracol.

Și Renata sperase. Își dorea nespus să-i ghicească în frunze Vikăi, și totuși, ce rost avea? Dacă deja știa ce aveau să spună...

Dar o cuprinse o curiozitate morbidă și întinse mâna peste masă să ia ceașca. Aceasta avea să fie singura ei șansă să privească iar în viitorul lui Nikolai. El refuzase s-o lase să-i ghicească în frunze, după ce data trecută văzuse atât de mult întunerice în ele. Poate că ceașca Vikăi avea să limpezească lucrurile și să aducă puțină lumină.

Frunzele erau grupate în trei grămăjoare mici. Trei profeții separate, dar înrudite între ele. La marginea ceștii erau două frunze curbe, care aproape că formau o inimă, cu excepția unei a treia, care se proiecta în afară. Reprezenta dragostea – posibil a unui iubit, dar posibil și a părinților, a fraților sau a prietenilor – și prezicea că acea iubire pentru Vika avea să vină mereu cu suferință. Însă Renata nu-i spusese asta. Părea crud. Și, în mod egoist, Renata nu voia să pomenească nimic despre

iubire. Nu voia ca Vika să se gândească la cuvântul „iubire” atunci când întreba despre Joc și despre Nikolai.

Așa că Renata sări peste acele frunze și se duse spre următoarea grămăjoară, trei frunze arcuite, una după cealaltă.

— Asta ar putea însemna mutare.

— Ca, de pildă, o călătorie?

— Da. Sau mutare emoțională, schimbare interioară. Nu știu. E puțin cam vag.

— Înțeleg. Vika își mușcă buza. Și ce poți să-mi spui despre asta?

Renata își înăbuși emoția. Frunza pe care ea i-o indicase era o linie dreaptă cu o margine zimțată. Mai era încă o frunză scurtă în vârf, ca o plăsea.

— Un cuțit. Moarte.

— Oh!

Vika se făcu mică în scaunul ei.

— Încovoierea înseamnă că nu este așteptată.

— Dar unul dintre noi tot va muri.

— Unul dintre voi tot va muri.

Renata apucă strâns ceașca. Atât ea, cât și Vika priveau lung frunzele, de parcă ar fi putut să le mute cu privirea și să profețească altceva în loc. În acel moment, se părea că, alături de ele, canalul devenise negru. Însă când Renata se uită din nou, apa era violetă.

Și mai era și altceva în frunze, cu toate că Renata n-o zise, căci, brusc, avu senzația că dezvăluisese prea mult.

Însă Vika o privea fix.

— Ce este?

— Lucrul pe care mi-l ascunzi.

— Eu nu...

— Renata.

Vika își strânse degetele. Era o amenințare? Ce avea să-i facă Renatei dacă nu-i spunea ce era în ceașcă? Sau, și mai rău, oare ce avea să-i facă lui Nikolai?

Renatei i se puse un nod în gât.

— Cuțitul, rosti ea impulsiv, panicată de grija pentru Nikolai. Frunzele care formează cuțitul sunt aproape de cercul interior, de fundul ceștii.

— Care înseamnă?

Degetele Vikăi se încordară.

— Înseamnă că moartea va veni curând.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI OPT

Sub unul dintre podurile care traversau Canalul Ekaterinski, o siluetă cu glugă zăbovea, ascultând. Păstra distanța față de fetele care discutau despre frunzele de ceai, căci femeia duhnea a putreziciune, aidoma unor resturi de carne aruncate la gunoi într-o zi din miezul verii. Dar fiindcă nu mai era nimeni altcineva la brutăria-dovleac la acea oră matinală, tot se găsea suficient de aproape pentru a auzi.

După stepă, Aijana călătorise la Moscova. Acolo, stătuse la pândă în fața restaurantelor și a hipodromurilor și oriunde putea întâlni nobili, în speranța de a-și zări fiul. Firește, nu știa cum arată. Așa că făcuse singurul lucru la care putuse să se gândească – urmărise aristocrații și sperase să-și recunoască băiatul, fie și numai pentru că era mama lui.

Însă atunci se răspândise vestea și la Moscova despre minunile care răsăreau în orașul capitală, iar Aijana știa că sursa trebuia să fie Nikolai. Din poveștile pe care i le spusese cei din sat despre puterile lui, trebuia să fie el.

Aijana se grăbise să ajungă la Sankt Petersburg, inima ei putredă crescându-i de mândrie. Îl descoperise într-o casă de

pe malul Canalului Ekaterinski și aici era locul în care stătea la pândă, sperând să-și zărească fiul.

Însă acum, trăgând cu urechea la fete, o cuprinse o altă groază. Căci, aparent, Nikolai era implicat într-un fel de joc, o competiție, din care un singur mag putea să iasă victorios. Iar țarul avea să aleagă învingătorul.

Aijana se văzu nevoită să se rezeme de pereții umezi și reci de sub pod, căci piciorul ei slab cedă sub ea. Fiul ei ar fi putut să moară când ea abia îl găsisse. Oare asta să fi fost scopul pentru care îl cumpărase nobila de la tribul ei? Ca să intre într-un joc pentru distracția țarului?

Sângele Aijanei dădu în clocot, amenințând să-i rupă venele fragile.

Dar apoi furia ei se mai domoli puțin... *Este din cauza mea că el s-a pierdut. N-am fost destul de puternică. Aproape că am lăsat Moartea să mă ia. Nenorocirile lui Nikolai își au rădăcinile în eșecul meu ca mamă.*

Se trase mai adânc în întunericul de sub pod. Acum nu era demnă să-și întâlnească fiul.

Totuși, asta nu însemna că nu putea să devină demnă.

În timp ce muștele începeau să roiască în jurul ei, atrase de duhoarea pe care o emana, Aijana își potrivea gluga în jurul feței și zâmbi cu gura ei putredă și știrbă.

Te voi găsi din nou, Nikolai. De îndată ce redevin demnă de a-ți fi mamă.

Și născoci un plan. Avea să-l omoare pe țar.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI NOUĂ

Adoua zi, Pașa stătea în curtea de tragere, cu un arc și o tolba cu săgeți. Maestrul de arme, Maxim, eliberase nu doar zona de tragere cu arcul, ci și întreaga arenă de exerciții, unde Garda țarului se pregătea și se antrena în mod obișnuit, deoarece Pașa ochea atât de bine, încât îi trebuia dublul distanței normale în care să exerseze.

— Pregătit? urlă Maxim.

— Pregătit, răspunse Pașa.

— Nu vreau să vă rănesc, Alteța Voastră Imperială.

— Cât de puțină încredere ai în mine, Maxim, spuse Pașa zâmbind. Am spus că sunt pregătit. Acum trage.

Maxim clătină din cap, dar ridică arcul. Trase o săgeată din tolba de pe spatele său. O aținti drept spre Pașa.

— În regulă, Alteța Voastră Imperială. Pregătit?

— Da! Trage!

— Mă rog la Dumnezeu că știți ce faceți.

Maxim ochi din nou, asigurându-se că linia lui de ochire era îndreptată spre pieptul lui Pașa, inspiră adânc și dădu drumul săgeții să zboare.

Paşa trase şi el, ochind săgeta care venea. Asta îl lăsă pe Maxim fără aer, iar săgeţile căzură zăngănind la pământ.

Maxim căscă gura, uluit, şi barba lui sură luă contact cu pieptarul armurii.

— Din nou, ceru Paşa, zâmbind şi mai tare. Îmi place trul ăsta.

— Alteţa Voastră Imperială, nu pot. Dacă vă lovesc, ţarul îmi ia capul.

În acel moment, Iuliana apăru pe alea de pietriş care ducea la terenul de tragere.

— Ce prostie pui la cale, astfel încât să-l faci pe Maxim să rămână fără cap?

Felul în care se mişca ea mereu părea elegant, dar suna ca o turmă de gnu furioşi, chiar şi atunci când nu era furioasă sau iritată – ceea ce, ca să fim sinceri, se întâmpla rar. Dar acum nu era supărată; cu toate că paşii ei erau impetuoşi, tonul întrebării era întreţesut cu o pură curiozitate. Exerciţiile lui Paşa de tragere cu arcul constituiau unul dintre puţinele situaţii în care el şi sora lui aveau amândoi o dispoziţie plăcută.

Ei bine, Paşa era *întotdeauna* plăcut. Dar da, să-l privească trăgând săgeţi potolea întrucâtva arţagul Iulianei.

Maxim îi făcu o plecăciune Iulianei.

Paşa îşi şterse sudoarea de pe frunte.

— O, nimic. Maxim este din cale-afară de precaut. Refuză să mai tragă cu săgeţi în mine.

— Aş zice că, dintre voi doi, Maxim este înţeleptul, cu toate că asta nu e ceva ce noi n-am şti.

Paşa râse.

— Maxim, cred că tu ai terminat aici, spuse Iuliana. Paşa şi cu mine vom trage în ceva mai sigur. O ţintă fixă, non-umană.

Arată spre țintele așezate la cincizeci de metri depărtare, la capătul a ceea ce constituia câmpul *normal* de tragere, nu cel extins al lui Pașa.

— Da, Alteța Voastră Imperială.

Maxim se înclină și în fața lui Pașa, și în fața Iulianei. Își atârnă arcul și tolba în rastelul pentru arme și părăsi câmpul.

— Nu ești amuzantă, spuse Pașa zâmbind.

— Dar sunt bună când vine vorba să-mi țin fratele în viață, ripostă Iuliana.

Pașa își lăasă jos arcul preț de o secundă, pentru a-și sufleca mânecile până la coate. După o oră de tragere – mare parte implicând alergatul în timp ce lovea țintele în mișcare pe care Maxim le arunca în aer –, lui Pașa îi era cald și mușchii ante-brățelor îi erau încordați de la efort. Dar dacă Iuliana voia să tragă cu el, avea să continue. Nici vorbă să se abțină atunci când era vorba de exersatul tragerii cu arcul, căci era un lucru la care cu certitudine Pașa era mai bun decât Nikolai și nu voia să cedeze pe acel teren. Chiar și dacă trasul cu arcul era o îndeletnicire complet nefolositoare.

— La ce meditezi? îl întreabă Iuliana.

— Ce vrei să spui?

— Vii aici atunci când ai nevoie să gândești. Ceva nu-ți dă pace.

Pașa râse. În realitate, nu-și dăduse seama că venea pe câmpul de tragere cu arcul pentru a gândi, dar acum, că sora lui menționase asta, găsea că era adevărat. Biblioteca și terenul de tras cu arcul erau consolare lui.

— Nimic nu-ți scapă, îi spuse el.

— Ca regulă generală, nu. Așadar, ce te preocupă acum?

Pașa își luă iar arcul și scoase o săgeată din tolbă.

— Crezi că mă place?

— Cine?

— Fata de la bal.

Pașa simți un gol în stomac numai gândindu-se la ea.

— Care fată? Ai dansat cu jumătate din încăpere.

Pașa lăsă arcul în jos și îi aruncă un zâmbet strâmb surorii lui.

— O știi. Lady Snow. Ea era, în ceea ce mă privește, *singura* fată din încăpere.

Iuliana se duse – sau mai degrabă călcă apăsat – spre rasetul de arme și luă un arc mic. Își petrecu pe spate și o tolbă, apoi se întoarse spre Pașa.

— Ei bine, dacă ea este cea pe care o urmărești, ți-aș zice să treci mai departe.

— Și de ce, mă rog?

— Întrucât nu este egala ta.

Pașa lăsă trei săgeți să zboare într-o succesiune rapidă. Două dintre ele nimeriră țintele, dar cea de a treia ateriză cu un *poc* în cerul exterior.

— Știu, oftă el. Probabil că îl place pe Nikolai mai tare decât pe mine.

Iuliana își dădu ochii peste cap.

— N-am vrut să spun că e mai *presus* de tine. Tu ești țarevi-ciul. Tu ai puțini egali sau chiar niciunul.

Urmări săgeta și trase. Aceasta nimeri la două cercuri față de centru.

— Iar Nikolai nu reprezintă un competitor pentru tine. El e un om de rând. În cel mai bun caz, poate să aspire ca într-o bună zi să lucreze pentru tine.

Pașa râse. Nikolai, să lucreze pentru el! Abia își putea închipui cum ar fi să-l aibă pe Nikolai în Garda lui. Probabil că ar putea măcelări o armată întreagă cu o singură încruntătură.

— Nu mi-l pot imagina pe Nikolai primind ordine de la mine.

— Este viitorul tău, îi spuse Iuliana. Nu neapărat Nikolai, ci oamenii în general. Trebuie să te obișnuiești cu ideea că ești mai bun decât oricine altcineva.

— Asta sună oribil și solitar.

Sora lui ridică din umeri.

— Nu e chiar atât de rău să fii oribil.

— Iuliana!

Se îndreaptă spre el tropăind și se ridică pe vârfuri. Îl sărută pe obraz.

— O, nu-ți face griji pentru mine, frate. Eu trebuie să-mi fac griji pentru tine. Tu n-ai niciun pic de răutate în suflet, așa c-ai să fii un țar deplorabil.

Pașa îi zâmbi. Negreșit, sora lui era destul de rece, dar lui îi era imposibil să n-o respecte. Iuliana știa ce voia și știa cum să obțină acel lucru. Și, cu siguranță, asta nu se putea spune și despre el.

— Așadar, tu crezi că ea mă place, cu toate că sunt menit să fiu un dezastru de țar, fără niciun prieten și, cel mai trist, fără niciun pic de răutate în suflet?

Iuliana oftă, dar ochii îi licăreau.

— Pașa, dacă vrei ca ea să te placă, o să te placă. Tu ești țar-reviciul. E timpul să-ți între asta în căpșorul ăla frumos al tău.

CAPITOLUL PATRUZECI

La ora zece și jumătate seara, Nikolai ateriză pe malul întunecat ca Styxul al noii insule. „Împrumutase” o barcă cu vâsle de pe doc și o fermecă să navigheze dincolo de golf. Apele erau agitate la ora aceea târzie, o combinație de vânt și de maree, și, dacă n-ar fi fost vraja care îi netezea calea, barca ar fi sfârșit răsturnată sau zdrobită de stânci.

Odată ajuns pe uscat, Nikolai despachetă bocceluța cu lemn de plută și cu glaspapir din traista lui. Era destul de sigur că insula nu era o capcană, întrucât, ultima dată când fusese acolo, aceasta nu încercase să-l înghită și nici să-l omoare în alt mod; poate că balul schimbase ceva până la urmă. Ceea ce nu știa sigur era ce ar fi însemnat asta pentru Joc.

Însă cicatricea de sub clavicula lui încă ardea, insistând ca Nikolai să joace. Dacă nu o făcea, avea să ardă lent, dureros, până ar fi murit. Așa că instinctul de autoconservare îl împingea înainte cu runda lui, cu toate că nu mai știa cum ar fi vrut ca Jocul să se termine.

Mai întâi, intenționa să construiască un doc corespunzător. Acel loc – acea magie – era ceva pe care oamenii din Sankt

Petersburg trebuiau să aibă șansa să-l vadă, chiar dacă nu l-ar fi putut înțelege.

Nikolai despică aerul cu degetul său arătător, tăind lemnul sub formă de bețișoare. Făcu să apară tăieturi în lemn acolo unde bucățile urmau să se îmbine perfect. Fermecă glaspapirul să netezească muchiile rugoase, înainte să le poruncească bucăților să se unească. *Era ca și cum ar fi fost din nou copil.* Un proiect simplu, ca acelea la care meșterea Nikolai când era doar un băiețel, când Galina îl învățase fizica construcțiilor și a arhitecturii, punându-l să exerseze, construind model după model de poduri, turnuri și corăbii.

Când docul în miniatură fu gata, Nikolai se aplecă peste marginea stâncoasă a insulei și lăsă modelul de debarcader să cadă în apă. Acum era momentul când intra în scenă partea cu efortul. Scrâșni din dinți și își concentrează toată energia asupra docului, iar acesta începu să se dilate, făcându-se din ce în ce mai mare, până ce deveni destul de lat și de lung pentru ca un bac să poată ancora la capătul său.

Pe ceafa lui Nikolai apărură broboane de sudoare. Strânse din maxilare în timp ce continua să apese, luptând cu ostilitatea valurilor și întinzând stâlpii docului pentru a se înfige în fundul apei din golf. În cele din urmă, îi încastră adânc în fundul nisipos.

Apoi se prăbuși pe mal și rămase întins pe spate, gâfâind.

Însă nu era timp de odihnă. Mai avea multe de făcut înainte de ivirea zorilor. Nikolai își mai îngădui un moment să-și tragă sufletul și apoi se ridică iar în picioare, își luă traista și se târi spre centrul insulei.

Acum, o altă vrajă.

Sârmă. Nikolai pocni din degete.

Și hârtie. Pocni din nou. Și iată, în mijlocul copacilor, o boabină de sârmă și o coală mare de hârtie creponată apărură în aer.

Nikolai începu să fredoneze un cântecel de hipnotizat șerpilor, un sunet sinistru, dogit. Sârma se derulă în spirale largi, ca și cum ar fi fost o cobră sub comanda lui Nikolai. Când deveni rotundă și completă, asemenea unor arce în interiorul unui glob, Nikolai încetă să mai cânte.

Urmă hârtia creponată. Cu o mișcare din încheietura mâinii, hârtia albă se înfășură pe sârmă și, pe dată, cadrul de metal se transformă într-un lampion de hârtie. Nikolai bătu ușor în vârful lampionului și acesta se aprinse, în ciuda faptului că nu avea nicio lumânare în interior.

— Acum, am nevoie de încă vreo mie.

Lampionul se puse în mișcare și zbură drept spre cer. Acolo, începu să se multiplice. Două, patru, opt, șaisprezece, și tot așa, până când se înmulțiră de zece ori și ajunseră să fie o mie douăzeci și patru. Nikolai arătă în toate direcțiile și asta le trimise în zigzag în diferite părți ale grădinii, iar acum insula era luminată de ceea ce părea un șir nesfârșit de sfere luminoase din hârtie.

— *Voilà*, șopti el.

De-abia mai avea energie să vorbească.

Și totuși, mai scoase din traistă o bănuță, pe care o cumpărase ca parte a unei căsuțe de păpuși, și o puse pe pământ. Apoi suflă asupra bănuței, iar acolo unde fusese una, se aflau deodată zece. Nikolai întinse un braț în față, iar băncile țâșniră și se plantară de-a lungul aleii principale, fiecare la o distanță egală față de celelalte. Acolo, începură să se mărească, la fel cum făcuseră înainte modelul de doc, omulețul de jucărie și balerina.

Când băncile ajunseră în mărime naturală, Nikolai căzu în genunchi, cu toți mușchii tremurându-i. Cămașa îi era leoaică de sudoare, părul lipit de frunte. Ar fi vrut să se întindă chiar acolo, să se topească pe pietriș și să doarmă zile în șir. Ar fi

putut să-și folosească pardesiul pe post de pătură. Valurile care se izbeau de țarm aveau să constituie un cântec de leagăn potrivit, violent.

Dar era deja trecut de miezul nopții și încă mai era mult, *prea mult* de făcut înainte ca soarele să răsară peste șapte ore. Măcar următoarea parte a runde sale putea fi realizată în somn. Avea să fie un somn cu întreruperi, dar Nikolai putea să se recupereze puțin în timp ce lucra. Teoretic.

Se ridică anevoie de pe pământ și porni împleticit spre prima bancă. Acolo, se dezbracă de pardesiu, pe care îl întinse pe spătarul băncii, apoi se culcă și își întinse picioarele, mulțumit că făcuse băncile mai lungi. Își vârî traista sub cap, ca pe o pernă, și închise ochii să doarmă. Dar, înainte să se cufunde în somn, întinse mâna și bătu darabana cu degetele pe brațul băncii și îi șopti acesteia:

— Moscova. Asta e Moscova.

Apoi întregul lui trup se relaxă, iar el căzu pradă viselor.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI UNU

In zori, cicatricea Vikăi se aprinse, iar ea știa că Nikolai își făcuse mutarea. De asemenea, era sigură că avusese loc pe insulă, la fel de sigură pe cât era de părul ei roșu. Ceea ce Vika nu știa era că Nikolai îi reinterpreta insula. Nici măcar ea nu știa dacă intenționase ca insula să fie o modalitate de a coopera sau era doar următorul pas în încercarea de a arăta că era mai talentată și mai importantă decât el. Oare stricase relația lor fugind de la balul mascat? Oare Nikolai continua să fie un simplu adversar? Sau era ceva mai mult? Vika se și temea, dar, în egală măsură, spera să fie cea de-a doua opțiune.

Coborî din pat și dădu draperiile la o parte. Afară de-abia se lumina de ziuă. Dar, chiar și așa, nu mai putea să aștepte câteva ore până ce bacurile începeau să circule și ea putea convinge pe cineva să o ducă pe insulă. Ar fi putut, firește, să coboare pe doc și să-și închirieze o barcă. Dar chiar și asta părea să dureze mult prea mult. Ce bine era dacă ar fi putut să se evanescentizeze.

Dar de ce să nu încerce? De când începuse Jocul – de când se mutase în Sankt Petersburg –, Vika se simțise mai puternică. Poate că, fiind mai aproape de Nikolai, magia fiecăruia

o amplifica pe cealaltă. Sau poate că provocarea Jocului pur și simplu o împingea să fie mai bună. Dar, indiferent care era motivul, îi permitea să execute vrăji mai grandioase decât crease ea vreodată și să supraviețuiască aproape fără niciun pic de somn, chiar și după ce făcuse să apară o întreagă insulă.

Desigur, în trecut, putuse să dispară câțiva metri, iar până pe insulă ar fi fost câțiva kilometri. Dar merita o încercare. Dacă nu mergea, exista întotdeauna o barcă de furat.

Vika închise ochii. Se imagină dispărând și reapărând din nou pe insulă.

Fă-o.

Fă-o.

Du-te...

Strânse și mai tare ochii. Nu se întâmplă nimic, cu excepția faptului că totul deveni și mai întunecat.

Vika pufni și deschise ochii. Poate că *va trebui* să fure o barcă.

Doar că nu vreau, se gândi ea. Își dorea tare, tare mult să dispară. De fapt, intensitatea acestei dorințe îi amintea de aceeași vibrație pe care o simțea de obicei chiar înainte de a stăpâni o nouă abilitate, cum ar fi îndreptarea unei glezne răsucite a unei vulpi sau invocarea zăpezii. Era o combinație de voință pură și de moment potrivit care îi permitea să facă acele lucruri. Iar acum, cu puterea sporită, cu toată energia nouă oferită de Joc... acesta era momentul. Vika *știa* că asta avea să fie momentul în care urma să învețe să se evanescentizeze. Trebuia să fie.

Poate că trebuia o altă abordare. Mai curând decât să sară dintr-un loc în altul, poate că Vika avea nevoie să *simtă* senzația de dispariție, pentru a o convinge să se întâmple. Să-i furnizeze corpului ei instrucțiuni, ca să spunem așa.

Închise iar ochii. Dar, de data asta, în loc să-i poruncească trupului ei să dispară și să reapară pur și simplu, Vika își vizualiză mai întâi corpul întreg, iar apoi, când putu să-și vadă toate detaliile, începu să se gândească la corpul ei nu ca la un întreg, ci ca la o infinitate de mici bucățele.

Nu mai sunt Vika Andreieva, gândi ea. Sunt compusă din bule minuscule.

Începu să simtă că se dezintegrează.

Și atunci își dădu seama că devenise cu adevărat acele bule minuscule. *Sunt efervescentă!* Acum avea mult mai multă noimă. Vika era stăpâna elementelor și acum devenise ea însăși un element. Devenise o ploaie spumoasă, magică.

Vântul îi auzi dorința de a se evanescentiza și vâjâi prin fereastra ei, suflând-o de acolo și purtând-o cu el.

Insula, șopteau gândurile ei, iar vântul se supuse, răsucind-o ca pe niște picături de șampanie deasupra lui Nevski Prospekt, dincolo de canalele colorate și peste râul și golful Neva. O duse deasupra insulei și o învârteji în jos, spre grădini. Apoi depuse chintesența ei dizolvată la baza promenadei principale.

Senzația de sine a Vikăi era nebuloasă; dacă ar fi avut un cap, l-ar fi simțit plin de nori. Însă, cu toate că nu era nimic mai mult decât o ceață sclipitoare, păstrase senzația că înainte fusese ceva mai mult. *Îmbină-te la loc*, gândi ea, deși nu știa ce anume era ceea ce trebuia să fie.

Totuși, micile bule știau. Ea le mânase în siguranță spre insulă și, una câte una, ele se reuneau. Clipi și, preț de un moment, își privi lung mâinile și picioarele, ca și cum nu le-ar mai fi văzut niciodată până atunci. Apoi, amintirea de a fi umană năvăli peste ea. Râse și își mișcă degetele de la mâini și de la picioare.

— Am reușit!

Vika își atinse brațele și picioarele, gâtul, capul și ochii, și da, fiecare părticică din ea era acolo. Râse din nou. Se întinse și făcu o piruetă, și descoperi că trupul ei funcționa exact așa cum trebuia.

— Am reușit!

Și nu se simțea deloc obosită.

După un alt minut, își aminti să privească în jurul ei, deoarece venise pe insulă nu pentru experiența de a dispărea, ci pentru a descoperi mutarea lui Nikolai. Se afla la începutul promenadei din mijlocul grădinilor insulei și, în timp ce cerceta împrejurimile, rămase cu gura căscată. Unde ieri, când plecase, fusese doar o boltă de frunze, acum erau lampioane aurii care ornamentau crengile, suspendate de fire invizibile și plutind în adierea brizei. Strălucirea blândă a lampionelor complinea lumina oranj a soarelui care răsărea.

În fața ei, pe partea cealaltă a cărării, se afla o bancă nouă. Cu toate că Vika nu era obosită din pricina evanescentizării, respirația îi era ușor gâfâită, ca și cum plămânii ei recent reconstituiți încă învățau să respire. Așa că se duse spre bancă. Părea destul de obișnuită, cu excepția unei plăcuțe de alamă de pe spătar pe care scria *Moscova*, atât în rusă, cât și în franceză. Și magia plutea deasupra băncii într-o ceață de vapori bleu.

Oare dacă mă așez, mă va omori?

Nu-i răspunse nimeni în afară de ciocârlile și pitulicile pe care le pusese ea în copaci, cântând melodiile ei populare preferate.

Însă magia lui Nikolai se întinse și ceața bleu se undui în furiș în jurul ei. În pieptul Vikăi reîncepu zvâcnitura.

Așa că trase adânc aer în piept și se lăsă să cadă pe bancă. Era un gest nesăbuit, însă Vika mai făcuse suficiente gesturi nesăbuite până atunci, întrecându-le ca număr pe cele înțelepte.

Imediat ce luă contact cu stinghiile din lemn, pieptul i se dilată de la căldură, așa cum se întâmplase și la balul mascat. În același timp, parcul din jurul ei începu să pălească. Apoi, aidoma unei acuarele, o nouă scenă prinse viață. Se afla pe Arbat, artera principală din Moscova, înconjurată de opulență. Coloane corintiene și panouri din furnir de mahon complicate împodobeau casele, iar femeile, îmbrăcate în rochii la modă, se plimbau braț la braț de-a lungul străzii. Întregul oraș fusese reconstruit, după ce cetățenii săi îi dăduseră foc pentru a-l împiedica pe Napoleon să-l jefuiască, și iată acum Moscova, strălucitoare și mândră și nouă.

Era ca și cum s-ar fi aflat într-un vis. Vika putea să atingă pământul cu botinele ei, să simtă răceala toamnei pe piele, ba chiar să inspire mirosul de plăcinte cu carne și ciuperci care plutea în aer. Și totuși, cu toată realitatea scenei, oamenii de pe Arbat nu puteau s-o vadă. Când îi salută, ei nu-i răspunseră.

Ieși de pe Arbat și continuă să meargă până ce ajunse în Piața Roșie. Se minună de albeața zidurilor Kremlinului și se opri să admire cărămizile roșii și cupolele catedralei Sfântul Vasile, construită să semene cu un rug ce se ridică la cer. Vika nu fusese niciodată la Moscova, dar era un oraș frumos de privit.

După o vreme, se săturase de biserici, monumente și piețe. Era gata să părăsească Moscova, doar că... nu știa cum. Nu era ca și când Nikolai ar fi furnizat o ieșire evidentă. Inima începu să-i bată mai tare. Privi în jurul ei, la oamenii care nu puteau să o vadă și la orașul care era prea fals pentru a fi adevărat, dar prea real pentru a fi născocit.

O, drace, era o capcană. În cele din urmă, Nikolai o prinsese. Curiozitatea ei prostească o adusese aici și acum era blocată în Moscova pentru vecie. Era și mai rău decât să fi fost

închisă, așa cum obișnuia Serghei să spună, în sticla de djinn care era Insula Ovcinin. Acum era literalmente prinsă pe o bancă într-un vis.

Un vis fără sfârșit, solitar.

Dar stai. Din vise te poți trezi. Corect? *Da, te rog, te rog, te rog, fă să fie corect.*

Vika scutură din cap și căscă. Își întinse brațele deasupra capului și deschise ochii larg. Câteva secunde mai târziu, Moscova începu să pălească și realitatea și insula se iviră din nou. Răsuflă ușurată.

Era liberă.

Și chiar și mai bine de atât, nu fusese o păcăleală. Nikolai nu încercase să-i facă rău, așa cum nici ea nu încercase să-i facă rău cu această insulă. Oftă și se lăsă pe spate pe bancă.

Apoi începu să priceapă cât de incredibil era ceea ce crease Nikolai.

De-a lungul promenadei mai existau și alte bănci. Dacă aceasta era o redare atât de minunată a Moscovei, ce altceva mai făcuse? Se ridică și se repezi în cealaltă parte a aleii de pietriș – băncile erau dispuse în zigzag pe promenadă, fiecare la vreo cincizeci de metri distanță de cealaltă – și se duse la următoarea bancă.

O ceață vagă plutea și deasupra acesteia. Verde ca marea, în loc de bleu. Avea, de asemenea, o plăcuță de alamă pe spătar, dar, în loc de Moscova, pe ea scria *Kostroma*. Kostroma era un orașel situat la confluența dintre fluviul Volga cu râul Kostroma, faimos pentru venerabila mănăstire Ipatievski și catedrala Sfânta Treime, ambele preaiubite de către țari. Oare Nikolai fusese în toate aceste locuri? Un ghimpe de gelozie se răsuci în sufletul ei.

Voia să se așeze pe banca Kostroma, dar încă mai era puțin speriată după ce se panicase în Moscova. Așa că străbătu aleea

de pietriș și se uită la banca următoare. *Kazan*. Cel mai mare oraș din ținutul tătarilor, unde coexistau moschei și biserici ortodoxe, și unde țarul fondase recent Universitatea Imperială din *Kazan*.

După *Kazan* urma *Samara*, apoi *Nijnii Novgorod*, cetatea de scaun a prinților medievali, urmată de *Ekaterinburg* din Munții *Urali*, granița dintre partea europeană și cea asiatică a imperiului.

Vika se învârti în cerc în mijlocul promenadei, uitându-se la toate băncile din spatele și din fața ei, fiecare cu o plăcuță diferită și cu o ceață subtilă deasupra.

— Este un tur în vis al minunilor Rusiei, remarcă ea cu voce tare.

Următoarea bancă era *Insula Kiji*, cunoscută pentru biserică sa cu douăzeci și două de cupole, construită în întregime din lemn cafeniu-argintiu strălucitor, fiecare bucată întrepătrunzându-se la colțuri în îmbinări rotunde sau în coadă de rândunică. Legenda spune că meșterul folosisese numai un topor pentru a o construi în întregime și, când terminase, aruncase toporul în lacul din apropiere și declarase că nu va mai exista niciodată un topor ca acela.

Ei, pe asta avea să se așeze. Poate că după ce le va fi văzut pe toate celelalte. Vika era sigură că ar fi putut să petreacă ore în șir pe *Insula Kiji*.

Următoarele erau băncile pentru apele cristaline ale lacului *Baikal* din *Siberia*, pentru muntele *Elbrus* din Munții *Caucaz*, cu creasta acoperită de zăpadă, și *Valea Gheizerelor* din *Peninsula Kamceatka*.

Penultima bancă nu era o localitate semnificativă din punct de vedere istoric. Nu era nici una cu o populație considerabilă. Nu era uluitoare precum lacul *Baikal* sau muntele *Elbrus* sau

Peninsula Kamceatka și aproape nimeni nu știa că exista. Însă erau băncile lui Nikolai; el era ultimul arbitru a ceea ce se califică drept o minune a Rusiei. Și el decisese că aceasta avea să fie penultima.

— Oh...

Vika își lipi palma de colierul de la gât. O ceață aurie strălucea în jurul băncii, de parcă ar fi fost scăldată în apusul de toamnă. Era Insula Ovcinin.

Întinse mâna și trasă conturul plăcuței de alamă, urmărind fiecare literă gravată, de la început până la sfârșit. Făcu acest lucru de două ori, apoi se lăsă pe bancă. Toată neliniștea de la banca Moscova dispăru în anticiparea următorului vis.

De îndată ce se așeză, grădina începu să pălească încă o dată. Și când ceața se risipi, era înconjurată de o pădure de mesteceni, iar la picioarele ei țopăiau glutoni și vulpi și fazani.

— Acasă, șopti ea.

Hoinări prin pădure, spre un luminiș, și privi spre Golful Neva. Nikolai surprinsese impecabil priveliștea Sankt Petersburgului dinspre Insula Ovcinin. Inclusese și noua ei creație, o mică insuliță verde în mijlocul unui golf de un albastru intens. Zâmbi, dar se și încruntă. Era o senzație ciudată să știe că se afla pe această insulă, când, de fapt, era altundeva, în afară, privind-o.

Își continuă plimbarea printre tufele dese și traversă pârâul Preobrajenski pe un buștean. Ajunse în luminișul în care se ivise din foc, unde o văzuseră pentru prima dată Nikolai și Pașa. În versiunea de vis a lui Nikolai, copacii încă mai fume-gau, iar din trunchiurile pârjolite se ridicau spre cer trâmbe subțiri de fum.

De asemenea, pe sol mai existau două petice de gheață, cu două perechi de urme de tălpi imprimare în ele, încă proaspete, de parcă băieții care stătuseră acolo abia fugiseră. Vika

izbucni în râs. Cât de amuzante erau detaliile pe care el le inclusese numai pentru ea!

Dar ceea ce voia ea să vadă cel mai mult era casa ei. Acum, că era din nou pe Insula Ovcinin – sau în reveria despre insulă –, dorul de casă pe care și-l suprimase dădu în clocot și ieși la suprafață și o împinse spre ultimul povârniș al pădurii. Porni în fugă, cât de repede putu.

Totuși, pe măsură ce urca dealul, viziunea începu să se înțeptozeze. Încercă să înainteze, însă înțeptoșarea continuă și, cu toate că picioarele ei se mișcau, peisajul rămânea același, iar înaintarea se opri. Era ca și cum ar fi alergat în același loc de pe deal, iar și iar.

Ah... asta era limita cunoștințelor lui Nikolai, perimetrul Insulei Ovcinin pe care el îl crease. El nu fusese niciodată la căsuța ei, așa că n-o putea include în visul lui. Tot ceea ce el putuse să facă prin magie era ceea ce văzuse personal și ceea ce putea înfrumuseța din experiența lui.

Vika mai rămase un minut la poalele dealului, apoi se scutură, trezindu-se și ieșind din scenă înainte ca o dezamăgire prea mare să apuce să se instaleze. Totuși, ceea ce Nikolai crease rămânea o minune; nu-l putea învinovăți pentru că nu inclusese acolo și căsuța ei. Și poate că era mai bine ca acea căsuță să rămână absentă, căci în curând oamenii din Sankt Petersburg aveau să vină pe insulă, să stea pe acele bănci și să se plimbe prin aceleași vise. N-ar fi vrut ca ei să deschidă dulapurile și scrinurile din casa ei, chiar dacă erau imaginare.

Mai era o singură bancă pe promenadă. Vika se ridică și se apropie încet de ea. Ba chiar se gândea dacă n-ar trebui să se ducă la capăt și să se așeze pe fiecare dintre bănci înainte să ajungă la sfârșit. Însă deja era colo. Se grăbi să descopere ce conținea ultima bancă.

Când o văzu, se opri brusc.

— Nu!

Nikolai zăcea inert pe ultima bancă, cu un braț căzut peste margine și atingând pământul, iar Vika se repezi într-acolo, cu imaginea frunzelor de ceai trecându-i ca un fulger prin minte. *Moartea va veni curând*, îi spusese Renata. Dar Vika nu se gândise că avea să fie chiar atât de curând.

Îl scutură, dar el nu reacționează, iar pieptul nu i se ridică și cobora așa cum ar fi trebuit. Nu ieșeau aburi de respirație în aerul rece al dimineții. Iar părul lui negru îi cădea dezordonat peste față.

Câtă energie îi trebuise pentru a crea băncile care-ți îngăduiau să visezi? Toată?

— Nikolai....

Îi mângâie obrazul rece.

Și atunci genele lui flutură.

Iar Vika icni când se simți trasă într-un alt vis.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI DOI

Nikolai urmărea un vultur auriu care zbura deasupra unei câmpii vaste, când Vika apăru lângă el.

— Nikolai!

El se întoarse și clipi nedumerit. Vocea ei părea prea tare în liniștea de acolo. Se dădu câțiva pași înapoi.

— Vika? Dar cum de ești aici?

— Banca... Am crezut că ești mort. Te-am atins și asta m-a adus aici.

— Nu sunt mort.

Vika expiră și își atinse cicatricea.

— Slavă Domnului!

Zidurile pe care el și le ridicase în jurul inimii se fărâmițară nițel. Încercă să nu uite că Vika era adversara lui, dar era dificil atunci când ea era chiar acolo.

— Cu siguranță nu sunt mort. Dar cred că încă dorm.

Vika se uită în jurul ei și cercetă împrejurimile.

— Tu crezi aceste bănci în somn?

Nikolai dădu aprobator din cap.

— Uluitor... Atunci, și ăsta e un vis. Unde suntem?

— În stepa kazahă.

— E frumoasă.

Zidurile se mai năruiră puțin. Nikolai știa că se purta proteste, dar, la fel ca la balul mascat, nu simțea nicio dorință de a le reconstrui. Ea era acolo. Fusesse îngrijorată că el murise. Dădu la o parte avertismentele care urlau în mintea lui.

— Vezi vulturul? Arată spre cer la pasărea maiestuoasă care se avânta în înalt cu aripile ei cafeniu-aurii larg deschise. Țsta este un soi aparte de vânătoare cu șoimi, spuse el. Dacă te uiți cu atenție, poți să-l vezi pe stăpânul vulturului, pe *berkutchi*, călare pe calul său, la poalele muntelui.

Vika privi cu ochii mijiiți în direcția pe care i-o indica Nikolai. Dădu din cap atunci când îl văzu pe bărbatul solid călare pe cal.

— Da, îl văd. Nu prea se distinge bine, dar e acolo.

Vulturul aluneca pe deasupra lor fără niciun sunet. Bătea din aripi din când în când, dar cel mai adesea folosea vântul ca să-l poarte deasupra norilor.

— Pe insula unde locuiesc eu sunt multe animale, zise Vika. Vin la mine atunci când le doare stomacul sau au oasele frânte.

— Să le vindec?

Vika încuviință din cap, cu ochii la vulturul din cer.

— Pot s-o fac, dacă nu e o rană prea complicată. O fractură curată sau o tăietură simplă.

Nikolai clătină din cap.

— Nu știam că magii pot fi și vindecători. Sunt impresionat. Vika ridică din umeri.

— Nu cred că sunt vindecătoare. Vindecătorii lucrează cu transferul de energie, nu-i așa? Dar ceea ce fac eu este diferit și cu siguranță se bazează pe magie. Îmi imaginez că seamănă puțin cu cusutul. Potrivirea materialului și a aței. Alinierea

cărnii și a venelor. Cu toate că sunt neîndemânată atunci când trebuie să fac haine.

— Rochia ta de la balul mascat n-a fost creația unei persoane neîndemânate.

— Fiindcă nu era din material textil, zise ea, zâmbind.

Nikolai trebui să admită că avea dreptate.

Priviră vulturul care se avânta tot mai departe peste câmpii. Vika întoarse capul pentru a-l urmări.

— Îmi place visul ăsta. Vânătoarea cu vulturi este uimitoare. Banca asta s-ar putea să fie cea mai bună a ta.

— Mulțumesc. De fapt, există un proverb kazah care spune: „Sunt trei lucruri pe care un bărbat adevărat ar trebui să le aibă: un cal iute, un ogar și un vultur auriu.”

Vika strâmbă din nas.

— Dar o femeie adevărată?

Nikolai râse.

— Și o femeie adevărată ar trebui să aibă aceste lucruri.

Ea privea cum vulturul continua să planeze deasupra stepei.

— Cum de le știi pe toate? Cum ai creat toate băncile astea? Cu siguranță n-ai călătorit în toate locurile pe care le-ai făcut să apară. Numai dacă nu cumva te poți evanescentiza acolo?

Nikolai porni prin iarba înaltă și uscată, iar Vika îl urmă.

— Nu, nu pot deloc să mă evanescentizez. Am încercat. Totuși, în decursul anilor, mi-am petrecut o bună parte din vreme în biblioteci și, de asemenea, am auzit multe povești de la Pașa despre călătoriile pe care el și tatăl lui le-au făcut în străinătate și prin imperiu. Am cules toate aceste amănunte de la ei. Și totuși, nu pot să pretind că descrierile din visul meu sunt redată cu acuratețe; recunosc că mi-am permis să folosesc o cantitate frumușică de licențe artistice, căci picturile sunt cele pe care

îmi bazez în mare măsură creațiile. Însă există câteva locuri în care chiar am fost: Moscova, insula ta și aici.

— Ai fost în stepă? Dar cum? E departe de Sankt Petersburg.

Nikolai se trase de o șuviță de păr, care era corect pieptănat, prin comparație cu încâlceala obosită de pe capul lui din cealaltă parte a visului.

— Nu poți să-ți dai seama după culoarea părului meu aproape negru? Sau după forma ochilor mei? M-am născut în stepă.

— Ești kazah?

— Mama a fost. Era vindecătoare într-unul dintre triburi. Dar a murit când m-a adus pe lume.

— Și tatăl tău?

— Rus. Dar nu l-am cunoscut.

Vika își întoarse privirea pentru a se uita la cer.

— Eu n-am cunoscut-o pe mama.

Nikolai se opri și se uită la Vika.

— Îmi pare rău.

— Îți mulțumesc. Dar este în regulă. Am avut întreaga viață să mă obișnuiesc.

— Înțeleg.

Și, într-adevăr, o înțelegea, pe deplin.

Vika porni din nou. Nikolai o privea în timp ce rochia i se legăna la fiecare pas, ștergându-se de iarba înaltă, cu firele ei subțiri atât de lungi, încât îi ajungeau aproape până la sold. În societatea din Sankt Petersburg existau doar câteva fete pe care le cunoștea și care ar fi putut să străbată stepa fără să se plângă de scaieții care li se agățau de fuste sau de vântul uscat care le răvășea părul. Dar Vikai nici măcar nu-i treceau asemenea gânduri prin minte. Era o creatură mitologică printre oamenii obișnuiți.

Se întoarse să-l aștepte.

— Mai este mult?

— Ce anume?

— Mai este mult din visul ăsta?

Nikolai dădu din cap. Ea îi întinse o mână înmănușată.

— Arată-mi.

Un zâmbet prinse a se lăți pe fața lui Nikolai, dar el îl înăbuși imediat. Vika era tentantă – prea tentantă –, iar asta era periculos. Deocamdată, se putea bucura de compania ei, dar nu trebuia să uite că asta făcea parte din Joc. Totuși, alergă să o ajungă din urmă și, când o ajunse, îi luă mâna întinsă.

Pe moment, uită să mai respire.

Atingerea ei, chiar și prin mănușă, rezona cu acea parte diafană a inimii lui pe care putea doar s-o descrie drept sufletul său. Presupuse că până și trupul lui adevărat, adormit pe bancă, se încălzise atunci când mâna ei o prinse pe-a lui.

Ea roși și se uită la degetele lor împreunate. Dar nu și le desprinse.

— Vino pe aici, îi zise el, atunci când își veni în fire.

Nikolai o conduse mai departe pe pășune, creând și mai mult vis pe măsură ce explorau ținutul. Nu plănuiise să extindă acel peisaj dincolo de imaginea vulturului care își vâna prada, dar nici nu luase în calcul apariția Vikăi în vis cu el, care voia să știe mai mult despre trecutul lui. Așadar, acum, în timp ce mergeau, el completă peisajul, nu doar extinzând câmpiile aride și munții din fundal, ci și generând un sat de iurte în planul apropiat.

Pe măsură ce ajunseră mai aproape, o turmă de oi le apărui în față, precum și o mică turmă de iaci care erau mânați dinspre pășune de mai mulți bărbați călare pe cai. Printre ei se numărau și câțiva băieți, cam de vârsta lui Nikolai, și, preț de o

secundă, în el se aprinse dorul, tânjind după existența lor simplă. Dar apoi își aminti de realitatea vieții lui din stepă, de privirile disprețuitoare – și temătoare – ale membrilor tribului său, ba chiar și de prefăcătorii că el nu ar fi existat. Nu, Nikolai n-ar fi putut niciodată să fie unul dintre ei.

El și Vika trecură pe lângă iaci, nevăzuți, cu toate că ei vedeau și miroseau și auzeau totul în jurul lor, de la izul stringent al animalelor la mirosul kebabului *jauburek* frigându-se deasupra focului. Un grup de băieți trecu pe lângă ei, fiecare ducând un băiețel mai mic pe umeri și cântând „*Ak sandik, kok sandik...*”. Nikolai aproape că începu să fredoneze și el, dar se abținu.

— Sunt amintiri din copilăria ta? îl întreabă Vika.

— Da. .

— Îți lipsește asta?

Nikolai ridică din umeri.

— Cred că văd trecutul ca fiind mai bun decât a fost el cu mine.

Vika se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, când mă aflu aici, ei nu știau ce să facă cu mine. Cu toate că mama mea avea niște haruri ca vindecătoare, acestea erau diferite de lucrurile pe care le puteam eu face. Și fără un profesor potrivit care să-mi arate cum să-mi perfecționez abilitățile și să mă disciplineze, tot ceea ce am făcut a fost să provoc ravagii în sat.

— Cum?

— Tot soiul de prostii. Amuțeam *dombra*-urile – niște instrumente asemănătoare cu chitarele – când bărbații încercau să cânte, sau le transformam cinele celorlalți copii, din orez în nisip. Lucruri de felul ăsta.

Vika râse.

— Sună amuzant.

— Da, numai că sătenii n-au fost de aceeași părere. Au încercat să scoată magia – *demonii* – din mine. Au fost bucuroși atunci când a venit Galina și m-a luat cu ea. Oricum, ceea ce am aici, în acest vis, sunt părțile bune pe care mi le amintesc.

Intrară în centrul satului, trecând de iurtele cu coame complicate din lemn și cu pereții acoperiți cu materiale brodate în culori vii. Pe iurte erau cusuți lei și tigri și vulturi, simboluri ale puterii, precum și imagini ale focului, apei și pământului, elementele universului. Satul era o bogăție de culori și modele.

— Înțeleg de ce te gândești cu afecțiune la locul ăsta, îi zise Vika, în timp ce se apropiau de un grup de femei care făceau frigărui deasupra unui foc. Chiar dacă n-au știut ce să creadă despre tine.

Lemnul pârâi și un buștean se frânse, scoțând o trâmbă de fum. Mirosea a amintiri carbonizate. Apoi vântul bătu și lăsă în urmă numai jăratric aprins.

— Dar, totodată, mă bucur că te-a găsit contesa, adăugă Vika.

Nikolai se înroși, dar îi trecu repede. Era posibil ca ea să nu fi intenționat s-o spună în felul în care interpretase el inițial. Și ăsta era motivul pentru care trebuia să țină zidurile de protecție ridicate..

Ea se opri din mers.

— Te bucuri pentru Joc?

Nikolai se împiedică. Vika îl strânse mai tare și îl ținu să nu cadă. Ca atunci când se întâlniseră la Bolșebnoie Duplo, numai că rolurile lor se inversaseră.

Pentru un moment, Nikolai își dori să cadă întruna, astfel încât ea să-l poată prinde întruna.

Dar nu puteau. Se ridică, iar ea îi dădu drumul la mână, astfel încât el să-și poată scutura pantalonii de praf.

— Îți mulțumesc, îi zise el.

Ea dădu din cap. Dar nu întinse din nou mâna spre el, ci mai curând se uită la el de parcă ar fi așteptat altceva.

Tot ce voia el era mâna ei din nou, acea accelerare a pulsului atunci când ea îl atingea. Însă îi răspunse la întrebare:

— Nu, nu mă bucur deloc pentru Joc. Dar tu?

Vika își mușcă buza în timp ce se gândea. În cele din urmă, îi răspunse:

— Da. Mă bucur pentru el. Îmi și place, dar îl și detest. Ceea ce, cred eu, înseamnă că mă plac și mă detest și pe mine în egală măsură. Eu *fac parte* din Joc, iar Jocul face parte din mine. La asta a dus întreaga mea viață și asta va hotărî tot restul vieții mele.

Nikolai oftă. Știa că ea avea dreptate, în ciuda acestor momente trecătoare de pace pe care ei păreau să le aibă. Amândoi aveau să continue să joace Jocul pentru a învinge. Întreaga lui existență fusese construită pe lupta pentru acest lucru, lupta împotriva lipsei de putere, lupta pentru a fi cineva care să nu poată fi ignorat, și nu avea să renunțe așa ușor. Presupunea că Vika simțea la fel. Ce bine ar fi fost să nu fi început niciodată să-i spună pe nume.

Dar pe cine păcălea el? Ar fi fost atras de ea, indiferent dacă îi spunea sau nu pe nume. Poate că farmecele lor erau făcute să se înfrunte, însă făceau parte din aceeași magie. Parte a aceluiași întreg. Asta avea să facă învingerea mult mai dulce-amăruie.

La acel gând, visul din jurul lor pieri subit. Nikolai se trezi prăbușit pe bancă, cu Vika în genunchi alături de el.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

— Eu... nimic. Eu doar... m-au lăsat puterile.

Nikolai se ridică în capul oaselor, dar, spre deosebire de lumea visului, era din cale-afară de istovit și de-abia mai putea să-și țină ochii deschiși.

— Băncile te-au solicitat foarte tare, concluzionă Vika.

De ce crearea insulei nu ți-a făcut asta și ție? voia el să o întrebe, dar era atât de epuizat, încât nu mai putea să formeze cuvintele.

— Ar trebui să te odihnești, îl sfătui Vika.

— Voi dormi pe bancă, reuși Nikolai să șoptească.

— Ba nu, în curând vor veni oameni pe insulă. La urma urmei, ai făcut un doc care îi invită aici. Ar trebui să te odihnești în patul tău.

— E prea departe.

— Nu atât de departe pe cât ai crede. Îi puse mâna pe braț: Să dormi bine, Nikolai. O meriți.

— Eu...

Dar nu apucă să termine, deoarece ea îl împinse ușor, iar el explodă și făcu implozie în același timp. Deschise ochii în vreme ce lumea deveni complet albă și, pentru o clipă, se gândi că ea îl omorâse în cele din urmă.

Dar, de fapt, îl transformase în... *bule?*

Se rematerializă câteva secunde mai târziu, iar viziunea îi reveni. Se afla pe treptele casei Zakrevski.

— Vika?

Îi trebui un minut lui Nikolai să-și dea seama ce se întâmplase. El fusese om. Și se dizolvase. Apoi se transformase la loc în om.

— *Mon Dieu!* M-a evanescentizat!

Scutură din cap și se poticni. Mâna lui reconstruită tremura în timp ce încerca să deschidă prin farmec ușa de la intrare.

Vika era atât de puternică, încât îl făcuse să se evanescentizeze până acasă.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI TREI

Inelele pentru perdele hârșăiră pe vergeaua lor din metal. Draperiile fură trase la o parte și soarele de amiază pătrunse în camera lui Nikolai, drept pe fața lui. Renata stătea în picioare, lângă patul său.

— Aaahhh, ce faci?

Își îngropă fața în pernă.

— Trebuie să te scoli.

— Cât e ceasul?

— E aproape trei după-amiază.

— Dar cum ai intrat aici?

— Ai uitat să încui ușa.

— Cum?

Nikolai se întoarse pe partea cealaltă și se zgâi la ușa dormitorului său. Cele cinci încuietori păreau, într-adevăr, neatînse. Cum de uitase? El nu uita niciodată, chiar și atunci când exista numai o încuietoare, mai ales de când Renata îl prinsese în toiul unei vrăjitorii cu doi ani în urmă.

Apoi își aminti de insulă și de bănci, și prin urmare avea o oarecare logică faptul că el dormise tun, fără să încuie zăvoarele. Se lăsă din nou pe pernă.

— Ești praf, Nikolai.

— Da? Par să fiu intact.

Ridică brațul să-i demonstreze. Ceea ce, oricum, îi aminti că Vika îl evanescentizase și își trase brațul înapoi pe lângă trup, căci poate că totuși se dezintegrase. Doar că ea îl făcuse la loc. De data asta.

— Știi tu ce vreau să spun.

Renata puse o tavă pe noptiera de lângă patul lui. Pe ea se aflau un ceainic, o bucată de franzelă, alături de o farfurie cu unt și gem și o prăjiturică în formă de lebădă. Lebăda înota într-o farfurie cu cremă de caramel. Chiar înota.

— Ce este asta?

— Ludmila mi-a dat-o. I-am spus că ești bolnav și m-a trimis acasă să te îngrijesc, cu lebăda pe post de leac. Firește, asta s-a întâmplat în urmă cu câteva ore. Ce noroc că lebăda nu este reală. Bietele ei picioare s-ar fi frânt de oboseală până acum.

Nikolai sări în capul oaselor.

— Cum ai putut să aduci asta aici?

Renata se încruntă.

— Ce vrei să spui? E doar un mic dejun, mă rog, acum ceaiul de după-amiază. Și eu... Oh! Oh, nu!

Făcu ochii mari.

— Întocmai.

— A fost fermecată de Vika. Așa că n-ar fi trebuit să pot intra cu ea pe ușa din față.

— Ca să nu mai spun de camera mea.

— Ce s-a întâmplat cu protecțiile tale?

Nikolai căzu din nou pe perne.

— Mă tem că sunt prea slăbit pentru a le ține ridicate.

— Dar Jocul! Dacă nu ești suficient de puternic...

Renata îl privea lung, cu colțurile gurii căzute.

Nikolai simți că discuția urma să ia o turnură tristă. Însă el nu voia să vorbească despre moarte. Nu din nou.

— Poți să-mi dai niște ceai?

— Desigur.

Renata îi turnă o ceașcă.

— N-o să-mi ghicești în frunze?

— N-o să-ți ghicesc în frunze.

Nikolai dădu din cap, cu toate că nu bău tot din ceașcă. Pentru orice eventualitate.

— Vrei lebăda? îl întrebă Renata. Sau ar trebui să o decapitez?

Nikolai schiță un zâmbet.

— Nu e nevoie de violență. Dar eu... nu pot să o mănânc. N-ar trebui... Cine știe ce s-ar întâmpla dacă aş înghiți magia ei?

Și totuși, în adâncul stomacului său simțea o căldură, o dorință viscerală de a gusta magia Vikăi, chiar și dacă l-ar fi otrăvit. Luă franzela și mușcă din ea pentru a-și înăbuși dorința.

Renata împinse lebăda mai departe.

— Nikolai... Trebuie să-ți spun ceva. Acum două zile i-am ghicit Vikăi în frunzele de ceai.

— Ce-ai făcut? Nicolai se ridică la marginea patului și aproape că răsturnă tava. Aruncă restul franzelei pe farfurie. Când? De ce nu mi-ai spus?

— N-am avut ocazia. Tu fie că dormeai, fie că erai plecat. Vika a făcut o vizită la dovie și m-a rugat să-i ghicesc.

— Ce spuneau frunzele? Sau... nu vrei ca eu să știu?

Renata privi lung covorul.

— O, Nikolai. În cercul ei interior era un cuțit. Moartea o să vină curând pentru unul din voi.

Se aruncă spre el și își îngropă fața în curbura gâtului său. Se terminase cu refuzul de a vorbi despre moarte.

El o cuprinse cu brațele pentru a o liniști. Dar se uită la sertarul îngust al biroului său, unde se odihnea, așteptând, cuțitul pe care i-l dăduse Galina. Pumnalul care nu rata.

— Nu vreau să moară niciunul din voi, rosti Renata în clavicula lui, iar el îi simți respirația fierbinte chiar deasupra cicatricei. Dar mai ales tu. Îl strânse și mai tare și adăugă: Te iubesc.

Nikolai se trase înapoi. Renatei îi tremurau buzele, în timp ce întindea brațele, fără a-i da drumul de tot din îmbrățișare, cu toate că el se desprinsese deja.

— Eu... Renata, tu însemni foarte mult pentru mine, dar...

— Dar ce?

— N-ar trebui să mă iubești. Nu e înțelept.

— Nu există înțelepciune în iubire. Renata îl privi cu ochi înroșiți. Dar tu o iubești *pe ea*, nu-i așa?

Nikolai nu răspunse.

— Ai iubit-o de când ai văzut-o prima dată.

— Ba nu.

Căci asta nu putea să fie adevărat. Să se îndrăgostească de Vika ar fi însemnat o totală pierdere a controlului, iar Nikolai nu-și pierdea niciodată controlul. De asemenea, ar fi însemnat că el cedase în fața altcuiva, iar el n-ar fi vrut și nici nu ar fi *putut* să aibă încredere deplină în altcineva. Fusese dintotdeauna numai el, pe cont propriu; nimeni altcineva nu era demn de încredere. Nimeni altcineva nu ar fi pus interesele lui pe primul plan.

— Renata, tu ești unul dintre cei mai buni prieteni ai mei.

Nikolai întinse mâna spre ea. Însă ea se ridică de pe pat și se îndepărtă cu spatele.

— Îmi pare rău, zise el.

Ea luă tava.

— Nu trebuie să-mi ceri scuze. Am fost o caraghioasă să sper. Am știut-o tot timpul.

— E mai bine pentru tine să nu mă iubești. Sunt condamnat, fie că trăiesc, fie că mor. Nu trebuie să fii parte din asta.

— Nikolai, nu contează. Tu ești parte din mine, indiferent ce-o fi. Dacă mori, o parte din mine o să moară. Dacă trăiești, dar suferi, atunci sufăr și eu.

— Îmi pare rău pentru asta.

Renata clătină din cap.

— Mie nu. Luă tava cu farfuriile murdare și se duse spre ușă. Nu regret că te iubesc, Nikolai, îi spuse. A fost dintotdeauna în frunzele mele de ceai și nu le-aș schimba pentru nimic în lume cu o altă ceașcă.

Deschise ușa și ieși pe hol.

Nikolai se uită după ea mult timp după ce plecase. Nu-și încuie ușa.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI PATRU

Tarina nu se simțea bine de ceva timp. Pașa știa asta, căci o auzise pe mama lui înăbușindu-și tusea în baste în timpul cinelor, o văzuse retrăgându-se din ce în ce mai devreme din activitățile impuse de funcție și privise cum prezența ei cândva regală se topea într-una aproape inexistentă. Iuliana comentase și ea cu privire la tenul palid al țarinei, iar Pașa însuși o prinsese o dată când leșinase în timpul unei plimbări prin grădini.

Acum, Pașa intră cu pași mari în cămăruța pe care mama lui o folosea pentru a-și conduce afacerile – aceeași încăpere în care se furișase în seara balului –, fiind convocat de țarină din toiuul întâlnirii lui cu ambasadorul spaniol.

— Mamă, ai vrut să mă vezi? o întrebă Pașa, îndreptându-se spre biroul țarinei.

Îi luă mâna înmănușată și i-o sărută.

— Da, dragule.

În cameră nu mai era nimeni altcineva, cu excepția servitorilor ei, dar ea le făcu semn cu mâna să iasă.

— Scuze pentru că ți-am întrerupt întâlnirea. S-ar putea să fie singurul moment liber pe care îl am înaintea plecării.

— Nu e nevoie să te scuzi. Ambasadorul e plicticos și îngâmfat, iar tata m-a pus să mă întâlnesc cu el numai pentru a-i lua lui spaniolii de pe cap. Dar ai spus cumva că pleci? Unde? Ești sigură că te simți în stare să călătorești?

Pașa își trase un scaun din partea opusă a biroului și îl puse lângă cel al mamei lui. Când se așeză, îi luă mâinile și i le țină în poală.

— Doctorul a considerat de cuviință să mă mut într-un climat mai călduros, acum, că octombrie e pe sfârșite și a venit frigul. Peste două zile, tatăl tău și cu mine vom pleca în sud.

— În patruzeci și opt de ore? De ce atâta grabă?

Mama lui se încruntă.

— Tatăl tău are treburi urgente de care trebuie să se ocupe în Crimeea.

— Probleme cu Imperiul Otoman.

— Da, situația se înrăutățește.

Ridurile de pe fruntea ei se strânsesă, făcând-o să pară și mai obosită.

— Vrea să vadă cu ochii lui. Tu vei avea grijă de oraș și de sora ta cât timp suntem plecați, da?

— Iuliana nu are nevoie de nimeni care să-i poarte de grijă.

Țarina râse, iar trăsăturile i se destinsesă. Însă râsul ei fu punctat de un acces de tuse.

Pașa tresări, dar ea îi făcu semn cu batista să nu se îngrijoreze.

— Ne vom revedea curând, bine?

— Bine.

Pașa sărută din nou mâna mamei lui. Căci ce altceva ar fi putut să spună? Ea era mama lui, dar, în același timp, era și țarina, și, cu excepția țarului, ea avea ultimul cuvânt.

— Acum, dacă vrei să mă ajuți, vreau să verific cum se descurcă personalul meu cu bagajele.

Pașa se ridică și o ajută și pe ea să se ridice. Îi trebui o secundă să se echilibreze, apoi el o conduse în hol. Țarina se agăță de el pentru sprijin pe tot drumul către apartamentul ei.

Pașa vâslea spre insulă cu mișcări lungi, egale. Nu era greu de știut încotro mergea; insula era luminată de lampioanele clipitoare, profilându-se luminos pe cerul întunecat. Se mai întorsese doar o dată pe insulă – țarul încercase din răspu-teri să-l țină ocupat pe Pașa –, dar, spre deosebire de prima dată, cea de-a doua vizită a lui Pașa fusese în aglomerație, de vreme ce noul doc permitea accesul și pentru restul Sankt Petersburgului.

Și toată lumea știuse că era țareviciul, căci era însoțit de Gardă. Era imposibil să se bucure de Băncile Viselor când știa că toată lumea avea să se zgâiască la el și, în plus, Gavriil refuzase să-i îngăduie țareviciului să „cadă sub influența drogurilor halucinante”. Pașa clătină din cap. De parcă băncile ar fi putut fi explicate atât de simplu! Însă oamenii din Sankt Petersburg se convinseseră singuri că ceața colorată care înconjură fiecare bancă era halucinogenă și apoi dăduseră dovadă de o surprinzătoare disponibilitate de a se arunca oricum în acea experiență. *Asta în sine, gândi Pașa, ar putea fi interpretată drept magie.* Râse cu voce tare când își aminti cum mulțimile de oameni obișnuiți, serioși, se înghesuiau câte zece pe o bancă.

Dar cel puțin acum, în toiul nopții, Pașa urma să aibă insula numai pentru el.

Sau așa credea. Când ajunse la doc, mai era ceva legat la chei. Nu era o barcă în sine, ci mai curând o frunză. O frunză galbenă de mestecăn, cu marginile ridicate în sus, mărită la dimensiunea unei bărcuțe.

— Vika, șopti el.

Sări din schiful lui și îl legă la chei. Desigur, s-ar fi putut să fie celălalt mag, dar Pașa avea sentimentul că era Vika. La doc era legată o frunză de mestecăn, iar Vika venea de pe o insulă acoperită de mesteceni. Trebuia să fie ea.

Își abandonează demnitatea pe doc și alergă spre aleea principală, cu pietrișul scârțâindu-i sub tălpi pe măsură ce se apropia de promenadă. Lampioanele păreau să danseze odată cu frunzele în adierea brizei, fără ca lumina lunii să se fi diminuat cumva din cauza strălucirii lor, ci mai degrabă sporind-o. Pașa ieși dintre copaci în mijlocul insulei și acolo se opri brusc, pe aleea mărginită de bănci.

Vika era așezată pe banca pentru Insula Ovcinin.

Pașa se duse spre ea, încetinind pasul, astfel încât să n-o sperie cu prezența lui. Însă ea nu-și ridică privirea, deși ghetetele lui păreau să bubuie pe cărare, oricât de ușor încerca el să pășească, și își dădu seama că ea era probabil cufundată într-un vis.

Sovăi. Ar fi putut să se așeze lângă ea și poate să i se alăture. Nu știa dacă fiecare persoană își avea propriul vis sau dacă pe aceeași bancă împărțeau aceeași viziune. Bineînțeles, dacă se așeza, ar fi putut s-o ia prin surprindere și asta încercase el să evite tot timpul.

— Este puțin cam ciudat ca tu să stai acolo și să mă privești dormind, îi spuse Vika, rămânând cu ochii închiși.

Pașa tresări. Ce ironie, *el* fusese cel care încercase să n-o sperie pe *ea*.

Vika deschise ochii și zâmbi. Pașa își veni în fire și se înclină.

— E o plăcere să te revăd, Vika.

— Și eu pe tine, Pașa.

El se îndreptă de spate.

— De unde ai știut că sunt aici?

— Am un talent de a sesiza anomaliile din magia mea.

— Ah. Așadar, sunt o anomalie. Și băncile sunt ale tale, nu ale celuiilalt mag.

Vika râse.

— O, Doamne, nu pentru ambele. Ești o anomalie numai în măsura în care nu faci parte din magia mea și, astfel, pot să simt când tu – sau oricine – e prezent, dacă așa aleg eu. Iar băncile nu sunt ale mele. Insula, da. Dar băncile... n-aș fi putut crea ceva atât de magnific.

— Aș îndrăzni să spun că insula în sine este destul de magnifică.

— Mulțumesc, răspunse Vika, apoi se ridică și își netezi fusta. Sunt destul de mulțumită de mine.

— Frunza legată la chei este a ta?

Pașa arată în direcția din care venise.

— Da, experimentam cu diferite mijloace de transport. Îți place?

— Foarte mult.

— Aș putea să-ți fac și ție una.

— Cred că Gavriil ar muri de spaimă.

Vika își înclină capul într-o parte.

— Gavriil?

— Căpitanul Gărzii mele. Nu-i place când încerc lucruri noi. Cred că o barcă făurită dintr-o frunză l-ar putea împinge la limita toleranței.

— Pot să-ți garantez că este pe deplin sigură.

— Nu am niciun dubiu. Poate c-ar trebui să-l urc pe el mai întâi pe frunză, pentru a-i dovedi trăinicia.

Vika râse, la fel și Pașa. Ea scliffea asemenea lampioanelor în lumina lunii.

— Ai încercat băncile? îl întreabă ea.

— Nu. Gavriil n-a vrut să mă lase atunci când în timpul zilei erau atât de mulți oameni în jur. Tu ai trecut prin toate visele?

— Da, prin unele chiar de mai multe ori. Toate sunt uluitoare.

Pașa privi peste umăr la băncile pe lângă care trecuse în drumul lui spre Vika.

— Și care este preferata ta? În afară de cea evidentă.

Își înclină capul spre banca Insulei Ovcinin, pe care ședea ea.

— Stepă, spuse ea pe nerăsuflăte.

— Interesant. Am un prieten care este originar din stepă. De fapt, l-ai cunoscut la bal. Nikolai. El era arlechinul.

Vika se opri și, pentru un moment, păru la fel de înghețată cum fusese rochia ei în acea seară. Însă își reveni repede.

— Adevărat. Arlechinul. Cred că mi-l amintesc. Un dansator remarcabil.

— Într-adevăr. Întotdeauna e popular printre fetele de la bal.

Pașa o studie cu atenție pentru a-i vedea reacția.

— Serios?

Expresia Vikăi rămase egală și plăcută. Era ca și cum ea n-ar fi fost nici impresionată, nici neimpresionată, de parcă Nikolai n-ar fi fost câtuși de puțin demn de ținut minte. Pașa expiră.

— Dar destul cu Nikolai, zise el. Am putea să ne așezăm împreună pe banca visului din stepă? Ai vrea să-mi prezinți împrejurimile?

Vika se încruntă.

— De fapt... dacă nu te superi, aș prefera o plimbare. Stau de ceva timp așezată. Sau dacă preferi să petreci puțin timp singur cu băncile...

— Nu. O plimbare sună perfect.

Pașa îi oferi brațul, iar ea îl acceptă.

Se plimbară pe restul promenadei, trecând de ultima bancă, cea care conținea visul cu stepa, și cotiră la stânga, pe o altă alee.

— De ce ai venit pe insulă în toiul nopții? îl întreabă Vika. Pentru a experimenta fără ca Gavriil să te urmărească? Și *cum* de ai scăpat de sub supravegherea lui? Aș fi zis că un țarevici este păzit îndeaproape.

— Ei încearcă, însă există pasaje secrete care intră și ies din palat, de a căror existență ei nu știu. În general, nu raportează absența mea, căci în cel mai bun caz ar părea proști, și în cel mai rău s-ar face de rușine și și-ar pierde slujbele. Așa că facem un schimb: ei „uită” să-l informeze pe tata atunci când scap de sub supravegherea lor, iar eu mă întorc nevătămat de fiecare dată.

— Un târg riscant, dar cred că înțeleg. Cu toate astea, nu mi-ai răspuns la cealaltă întrebare. De ce-ai venit aici?

— Aș putea să te întreb același lucru.

— N-am putut să dorm.

— Nici eu.

Mai merseră un timp fără să vorbească. Vika se uita în sus la lampioane, în timp ce Pașa se delecta cu greutatea brațului ei peste al lui. Existau multe straturi de material textil care îi despărțeau, dar el ar fi jurat că oricum îl furnica pielea la atingerea ei. Hotărât lucru, pulsul îi bătea mai repede. Era ca o bine-venită distragere a atenției de la grijiile pe care și le făcea pentru mama lui.

Când cotiră pe o altă alee – aceasta, își amintea Pașa, ducea la un crâng de arțari –, Vika îi spuse:

— E ceva ce nu-ți dă pace.

Pașa tresări. Era a doua oară că ea îl surprindea în mai puțin de o jumătate de oră.

— Tu ghicești și gândurile?

— Nu. Detest că trebuie să ți-o spun, dar chipul te trădează. E foarte multă încordare în maxilarul tău și ai o cută adâncă pe frunte. Ca să nu mai spun de părul tău. Te tragi mereu de păr atunci când ești îngrijorat?

El clătină din cap.

— Ești remarcabilă.

— Doar o bună observatoare.

Pașa oftă în timp ce intrau în crângul de arțari.

— Mama e foarte bolnavă, îi explică el. Problemele au venit una după alta și doctorii spun că nu mai știu ce să-i facă. Ultima lor speranță este s-o trimită în sud, trăgând nădejde că vremea caldă îi va prii. O iubesc nespus, așa că sper și eu că ăsta e leacul, dar, sincer vorbind, mă îndoiesc. Problemele ei au început cu mult înainte de venirea toamnei.

Pașa lăsă brațul Vikăi și porni înainte pe alee. Se gândea la viața mamei lui; nu fusese ușor să trăiască în Palatul de Iarnă alături de tatăl lui. Țarul avusese multe legături amoroase, bine cunoscute. Alți copii, născuți de alte femei. Țarina ar fi putut să plece și s-o ia pe Iuliana cu ea, dar Pașa ar fi trebuit să rămână, fiind moștenitorul oficial al tronului. Dată fiind situația, mama lui rămăsese și îndurase un munte de insulte și de umilințe de dragul fiului ei.

— Mi-aș dori să existe un miracol care s-o poată vindeca.

— Îmi ceri să-mi folosesc harul magic asupra ei? îl întreabă Vika.

Pașa se opri. Speranța îl sufoca.

— Poți?

Vika expiră încet și își frecă un punct de sub gulerul perdeiului. Înainte să-i răspundă, mai inspiră de câteva ori.

— Pot să vindec tăieturi și oase rupte, dar ceea ce îi pricinuește durere mamei tale pare mult mai profund. Cred că i-aș face mai mult rău decât bine.

— Oh!

— Îmi pare rău. Nu întotdeauna magia este răspunsul. Este veche și foarte complicată, și e însoțită de multe condiții. Până și asta – ciocăni ușor într-un nod al unui arțar, din care un lichid chihlimbăru începuse să curgă într-o găleată de dedesubt –, una dintre ideile nevinovate ale Ludmillei, are consecințe mai mari decât siropul.

— Ce vrei să spui?

Vika arată spre ramurile arțarului. Frunzele verzi care se leagănu în bătaia vântului se încețoșară, apoi dispărură. Fură înlocuite de ramuri moarte.

— Ce... cum ai făcut asta?

— Frunzele sunt un miraj. Acești copaci au fost secați complet de viață.

— Pentru a crea un lucru, a trebuit să sacrifici un altul.

— Da. Uneori, magia este letală.

Vika se încruntă. Pașa o privi cu atenție.

— Vrei să-mi spui că ești primejdioasă?

Încruntarea Vikăi dispăru, iar ea izbucni în râs, aproape prea vesel pentru ceea ce discutau.

— Chiar așa. Dar nu sunt o primejdie pentru tine.

Atunci luna își schimbă poziția, iar lumina ei pătrunse printre crengile desfrunzite ale arțarului și căzu în dungi palide pe chipul Vikăi, accentuându-i pomeții delicați, subliniindu-i alteritatea. Pașa nu putu să reziste să nu se apropie de ea. Duse mâna spre fața ei pentru a o mângâia.

— Te rog, nu, șopti ea.

— Îmi pare rău, eu doar...

Ea nu se îndepărtă atunci când degetele lui zăboviră pe lângă obrazul ei, arzând de dorința de a-i atinge pielea. Însă îi spuse:

— Vreau să spun, tu nu vrei asta.

— Și dacă vreau?

Voia să o sărute. Și nu numai pe buze, cu toate că asta își dorea nespus. Voia s-o sărute și pe gât, să-i scoată pardesiul și să-și lipească gura de umerii ei albi. Voia să-i simtă moliciunea și căldura pielii. Pașa se aplecă spre ea.

De data asta, Vika dădu înapoi.

— Crede-mă, nu vrei. Sunt prea complicată. Sunt legată de prea multe lucruri pe care nu le pot controla.

Pașa oftă. Și el era legat. De tatăl lui. De datorie. De oamenii unui întreg imperiu. Se întreba ce anume o împiedica pe Vika.

— Nu există nimic simplu, zise el.

Vika își scoase mănuașă și își trecu un deget peste prelingerea de sirop de arțar, încruntându-se la cristalele de zahăr din el.

— Încep să înțeleg într-un totu asta.

— Îmi plac, îi declară el. De fapt, e mai mult decât atât.

Ea clătină încetișor din cap, dar mai degrabă pentru sine decât pentru el.

— Nu vreau să te plac.

— Dar mă *placi*?

Pașa dădu să-și treacă mâna prin păr, dar se opri înainte de a-și trăda emoțiile.

— Nu toată lumea te place?

— Eu te întreb numai pe tine.

Vika se concentrează asupra unui cristal de sirop de pe degetul ei mare.

— Nu sunt în situația de a mă putea îndrăgosti. De tine sau de oricine altcineva.

Dacă ar fi putut, Pașa i-ar fi lins zahărul de pe deget. Dar nu se cuvenea, iar ea lăsase să se înțeleagă clar că nu era interesată, așa că el își scoase mănuașă și îi șterse cristalul de zahăr de pe deget, zăbovind preț de o secundă atunci când mâinile lor se atinseră. Până și acest lucru trimise scânteii prin toți nervii lui Pașa.

— Ai să-mi spui dacă acest lucru se va schimba vreodată? o întrebă el, cu vocea răgușită.

Ea se încruntă.

— Mă îndoiesc că se va schimba.

— Dar dacă se va schimba?

Se uită la Pașa, iar el făcu eforturi supraomenești să nu se aplece și să-i fure o sărutare.

— Da, îi răspunse. Dacă se schimbă, îți spun.

El oftă din nou.

— Ai multe pe cap, îi spuse Vika. Te las să te bucuri de insulă și să-ți pui gândurile în ordine. Numai bine mamei tale.

— Nu trebuie să pleci...

Dar ea deja dispăruse. Cum? Acum Pașa își permise să-și treacă mâna prin păr. Era pentru a treia oară în decurs de o oră când ea îl făcuse să tresară.

Se năpusti spre celălalt capăt al insulei, spre chei, și iat-o deja în mijlocul golfului, în frunza ei. O urmări până ce ajunse pe celălalt mal.

Era diferită de toate fetele pe care le cunoscuse vreodată. Și puțin probabil că avea să mai cunoască vreodată alta ca ea. Încă mai era tulburat din cauza întâlnirii lor.

Porni spre promenada principală, poate pentru a se așeza pe banca stepei sau pe cea cu Insula Ovcinin. Vika avea dreptate. Pașa avea multe lucruri asupra cărora trebuia să chibzuiască. Însă, în timp ce mergea, se întoarse să se uite la apă pentru ultima dată. Ea dispăruse, dar prezența ei nu.

Legat de doc era un dar. Propria lui frunză fermecată.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI CINCI

In cabinetul lui, țarul cerceta cu atenție hărțile Crimeii, precum și cele mai recente rapoarte ale generalilor săi asupra activităților otomanilor. Era așa cum îl avertizase Iuliana. Ar fi trebuit să întreprindă această călătorie în sud cu mult timp în urmă.

Se auzi un ciocănit ușor de pe hol. Urmărit de o tuse, mai slabă și totuși mai sonoră decât ciocănitul. Țarul se grăbi să deschidă ușa.

Țarina surâse și tuși din nou în batista ei.

— Elisabeta, draga mea, o întâmpină țarul, oferindu-i brațul și conducând-o spre fotoliul de lângă biroul lui. De ce ai venit aici? Este târziu. Ar trebui să fii în pat.

Era îmbrăcată într-o rochie de casă albă, cu dantelă la gât și pe mâneci. Părul îi era ridicat într-un coc lejer. Când era mai tânără, fusese recunoscută drept una dintre cele mai frumoase femei din Europa. Dar chiar și acum, mai în vârstă și bolnavă, încă era frapantă.

— Am vrut doar să te văd, dragul meu, îi răspunse ea.

Țarul o sărută în creștetul capului. Decenii la rând o neglija; se căsătoriseră prea tineri, când el avea cincisprezece

ani și ea doar paisprezece, iar țarul avusese multe legături amoroase, fără să se ascundă. Însă vârsta îl mai înfrânase – la fel și politica și numeroasele războaie – și, în cele din urmă, Elisabeta era cea pe care și-o dorea. Fusesse magnifică și răbdătoare în toate, iar când el se întorsese la ea, îl iertase imediat pentru trădările lui. Țarul nu era însă la fel de indulgent cu sine.

— Abia aștept să văd Marea de Azov împreună cu tine, îi spuse el.

— Și eu la fel, dragule. Meriți să te odihnești puțin.

— Nu există odihnă pentru țar. Dar cel puțin voi fi cu tine.

Elisabeta încuviință din cap. Dar apoi tuși iar în batistă.

— Te simți bine?

— Da...

Țarina hârcâi în timp ce respirația sacadată se transformă într-un nou acces de tuse atât de profund, încât scuipă sânge.

• — Trebuie ca doctorii să...

— Ba nu. Elisabeta făcu semn cu batista spre el. Voi fi bine. Am nevoie doar de tine și de soarele din sud. Își lipi obrazul de brațul țarului și rosti cu un firicel de voce: Dragul meu, vrei, te rog, să mă ajuți să merg la mine în cameră?

El se înmuie.

— Desigur, draga mea.

O ajută să se ridice, dar ea se poticni și căzu peste el.

— Îmi pare rău, șopti.

Țarul clătină din cap. Apoi își petrecu un braț pe după umerii ei și pe celălalt prin dosul genunchilor. Slăbise atât de mult, încât o ridică foarte ușor, de parcă nici măcar n-ar fi fost acolo.

Ce întorsătură haină a sorții ca Elisabeta să fie, poate, smulsă de lângă el tocmai acum, când începuse s-o aprecieze! Trebuia să o ducă în sud cât mai repede cu putință. Era singura speranță de a o salva.

În timp ce o ducea pe hol, căpitanul Gărzii lui veni după el. Țarul nici măcar nu-l privi atunci când îi dădu ordinul:

— Adu-mi-i pe Nikolai Karimov și pe Vika Andreieva. Imediat.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘASE

Soldatul din gardă o conduse pe Vika prin Palatul de Iarnă, pe lângă picturi și oglinzi, pe lângă perete după perete de ferestre, toate întunecate la această oră din noapte, până ce ajunseră la o ușă flancată de alți soldați. Aceștia dădură din cap spre soldatul care o escorta și deschiseră ușa, lăsând-o să intre.

Stomacul Vikăi era făcut ghem încă din clipa în care membrul Gărzii apăruse la apartamentul ei și aproape că nici nu respirase pe tot parcursul drumului cu trăsura până la palat. Străzile din Sankt Petersburg trecuseră pe lângă ea într-un vârtej amețitor de întuneric și ea nu se gândea decât că Jocul se încheiase. Fie ea, fie Nikolai – unul din ei avea să fie terminat. În acea seară, țarul urma să declare învingătorul și învinsul.

Însă când pași în încăperea palatului, o parte din încordarea ei dispăru. Căci nu se afla în mohorâta sală a tronului. Cu draperiile sale de mătase de culoarea piersicii, cu mobila de un gălbui deschis și cu aroma de trandafiri parfumând aerul, părea total diferit de locul în care țarul ar fi condamnat un mag la moarte.

— Puteți să vă așezați până sosesc și ceilalți, o sfătui soldatul.

Vikăi nu-i ardea să şadă. Cu toate că ambianţa o liniştea întrucâtva, nervii ei încă erau întinşi. Dar se aşeză pe o banchetă de culoarea narciselor galbene, întrucât soldatul avea o sabie la şold pe care ea era convinsă că ar fi folosit-o în cazul în care s-ar fi dovedit neascultătoare.

Vika ascultă ticăitul ceasornicului de pe vitrina alăturată.

Tic.

Tic.

Tac.

Tic.

Tic.

Tac.

După trei sute cincizeci şi două de ticăituri chinuitoare, sosi Nikolai.

— Vika, o salută el, în timp ce soldatul care îl însoţise închise uşa în urma lui.

Chipul lui Nikolai era calm, arăta la fel de elegant ca întotdeauna, dar tremurul uşor din glas îl trăda.

— Ce surpriză să te văd aici, îi spuse Vika, încercând să facă mai suportabilă senzaţia de osândă inevitabilă înainte de a-i strivi pe amândoi. Tu reuşeşti să te îmbraci impecabil chiar şi în miez de noapte. Deşi nu pot să spun că sunt surprinsă.

Rigiditatea lui atent controlată dispăru, iar Nikolai îi oferî zâmbetul lui sfios.

— Şi tu arăţi minunat.

— M-am gândit să încerc să fiu prezentabilă, dacă tot e să mor.

Zâmbetul lui Nikolai păli. Vika îşi muşcă obrazul pe interior. Se terminase cu zeflemeaua spirituală în acea seară.

— Ştii de ce-am fost convocaţi? o întrebă Nikolai.

Nu se aşezase în niciunul dintre jilţuri, iar soldatul nu-i poruncise s-o facă.

Vika scutură din cap.

— N-am nici cea mai vagă idee.

În acel moment, o ușă interioară se deschise brusc – Vika și Nikolai se aflau probabil într-un soi de antecameră – și țarul păși înăuntru. Din nou, Vikăi i se strânse stomacul ghem. Nikolai se prinse de spătarul unui jilt și păru să se simtă la fel de rău. Dar, cum-necum, amândoi reușiră să facă reverențe și să se plece în fața țarului.

— Ridicați-vă, le porunci el, apoi le făcu semn celor din gardă să iasă din încăpere. Când soldatul închisese hotărât ușa în urma lui, țarul spuse: Nu e vorba despre Joc, magilor, așa că puteți să încetați să mai arătați ca niște vite duse la tăiere.

O, *slavă cerului!* Vika expiră. Cu toate că imaginea vitelor duse la tăiere îi rămase în minte. Poate că nu era în acea seară, dar avea să fie într-o altă seară (sau zi) nu prea îndepărtată.

— Țarina nu se simte bine, continuă țarul, iar ea și cu mine trebuie să mergem în sud, în climatul întăritor al Mării de Azov. Însă mă tem că ea nu va supraviețui unei călătorii de câteva săptămâni cu trăsura. Prin urmare, am nevoie de ajutorul vostru.

Nikolai își înclină capul.

— Maiestatea Voastră Imperială, sunt bucuros să vă stau la dispoziție. Pot să fac un farmec pentru ca trăsura voastră să vă ducă mai iute.

Țarul mârâi. Se întoarse spre Vika.

— Și tu? Poți să faci ceva mai bun de-atât?

Vika se zbârli. Asta era parte din competiție sau nu? Țarul pretinsese că, practic, nu era parte din Joc. Așa că de ce părea totuși că ea și Nikolai erau asmuțiți unul împotriva celuilalt?

Și totuși, asta era ceea ce Vika își dorise dintotdeauna. Să-și folosească magia pentru țar. Poate că reușea s-o vindece pe țarină.

Dar nu. Din câte îi spusese Pașa pe insulă, starea țarinei era mult mai cumplită decât orice altceva de care s-ar fi ocupat Vika anterior. Să repare oasele frânte și să vindece durcerile de stomac ale animalelor nu era nimic în comparație cu vindecarea unei boli pe care nici măcar doctorii nu o mai puteau vindeca. Iar Vika nu voia să greșească. Dacă o făcea pe țarină să se simtă și mai rău? Dacă o omora?

Însă țarul nu le ceruse Vikăi și lui Nikolai s-o vindece pe țarină. El le ceruse să o ducă la Marea de Azov.

— Maiestatea Voastră Imperială, pot să vă evanescentizez – să vă transfer prin magie – pe dumneavoastră și pe țarină, răspunse Vika.

Însă nu se uită la Nikolai. Nu voia să vadă dacă îl supărase arătându-se mai bună decât el.

— Poți să faci asta? întrebă țarul, ridicând din sprâncene.

— Da, Maiestatea Voastră Imperială.

— Îi va face rău țarinei?

— Eu...

Vika nu era sigură. Nu mai transportase prin evanescență pe altcineva decât o singură dată. Ca să nu mai vorbim de faptul că inclusiv ea folosisese această metodă numai de două ori, dacă nu punea la socoteală experimentul ei de jumătate de metru de pe malul pârâului Preobrajenski atunci când era mai mică. Pe toate focurile din lume, oare în ce se băgase?

— Nu, răspunse Nikolai, pe un ton ferm. Nu-i va face rău țarinei atunci când Vika o va face să dispară. E cam bulversant, însă nu e dureros.

Nikolai îi aruncă o privire Vikăi și dădu ușor din cap spre ea.

Ea simți din nou zvâcnitura în piept, acea legătură cu el, și îi zâmbi. Nu era supărat că soluția ei la problema țarului era mai bună. O sprijinea. Vika deveni mai mândră și mai încrezătoare. Încrederea lui Nikolai în ea o susținea pe-a ei.

— Prea bine, atunci, zise țarul. Voi face toate aranjamentele, astfel încât restul lucrurilor noastre să vină după noi în trăsură, dar țarina și cu mine plecăm în această seară.

Țarul porni spre ușa care dădea în hol și o deschise larg. Dădu ordine membrilor Gărzii staționați afară. Un minut mai târziu, intră înapoi, trecu pe lângă Vika și Nikolai și intră pe ușa interioară într-o altă încăpere.

— Presupun că toată lumea va crede că au plecat noaptea la o întâlnire romantică, spuse Nikolai încet.

Vika roși. Nu la gândul țarului și țarinei fugind împreună, ci la subita fantezie cu ea și Nikolai fugind din oraș și din Joc la propriul lor rendez-vous secret. Își aminti ce simțise doar ținându-l de mână în visul din seară, cât de conștientă fusese de fiecare punct în parte în care mânușa lui o apăsase pe a ei. Cum o furnicase pielea sub satin. Cum liniștea ei sufletească îi fusese tulburată cu totul.

Acum ridică ochii și descoperi că Nikolai o privea, iar obrajii i se încălziră din nou. Nu putea să știe ce gândea ea, nu-i așa?

Nikolai îi zâmbi, apoi își mută privirea.

O, Doamne!

Din încăperea interioară se auzi o tuse slabă. Apoi, un minut mai târziu, țarul reapăru, afișând o mină mult mai blândă, cu țarina ținându-l strâns de braț. Erau o adevărată apariție, el în uniformă militară formală, încruntat și îngrijorat, iar ea în rochia ei albă de casă, zâmbind cu blândețe, dar arătând oricum, numai maiestuoasă nu. Vika se adună pentru a se concentra asupra sarcinii iminente. Gândurile scandaloase despre celălalt mag trebuiau să mai aștepte.

— Regret că vă deranjez la o asemenea oră, se adresă țarina Vikăi și lui Nikolai. Însă Alexandru spune că m-ați putea ajuta.

Alexandru. Cât de uman devenea țarul atunci când i se spunea pe nume. Pentru prima dată, Vika îl văzu pur și simplu ca pe o persoană, nu ca pe conducătorul unui imperiu și nu ca pe arbitrul final al Jocului.

— Da, Maiestatea Voastră Imperială, răspunse Vika, eu cred că vă pot ajuta.

— Ești doctor?

Vika scutură din cap în fața acestei femei fragile, blânde, care crezuse că rochia înzăpezită de la bal a Vikăi fusese o simplă iluzie dată de țesătura ei.

— Nu, Maiestatea Voastră Imperială, nu sunt doctor.

— Draga mea, interveni țarul, aceștia doi sunt magi. Lucrează cu magia.

— Magia?

El o strânse de mână.

— Da. Magia. Este reală.

Țarina făcu ochii mari, iar Vika putea să-l vadă pe Pașa în expresia ei. Acea mirare inocentă la existența „alterității” în lumea lor până atunci obișnuită.

— Vă voi evanescentiza la Marea de Azov, îi explică Vika.

— O, vai de mine! Ce înseamnă asta? Și... chiar acum?

— Înseamnă că vă voi transporta acolo prin magie, atunci când sunteți gata.

— Ce trebuie să fac? Întrebă țarina. Ce voi simți?

— Tu nu trebuie să faci nimic, îi răspunse țarul. Corect?

Le adresă întrebarea atât Vikăi, cât și lui Nikolai.

Nikolai făcu un pas în față.

— Maiestatea Voastră Imperială, vă place șampania?

Ea îi zâmbi.

— Îmi place.

— Ei bine, evanescentizarea este un pic ca transformarea în șampanie. Magia Vikăi vă va preschimba în mici bule și veți

zbură prin aer, un pic vesel și foarte mult efervescent, tot drumul până la mare. Și apoi, când veți ajunge, din bule vă veți metamorfoza din nou în sinele dumneavoastră, cu țarul alături.

Țarina zâmbi și mai luminos.

— Îmi cam place ideea de a fi șampanie. Se întoarce spre Vika. În regulă. Sunt gata.

— Maiestatea Voastră Imperială, încă un lucru, dacă îmi permiteți..., interveni Nikolai.

Țarina dădu din cap.

Nikolai făcu o mișcare din încheietura mâinii și îi transformă rochia de casă într-una de călătorie de culoarea vinului de Burgundia. Apăru și o capă de nură, ce se așează pe umerii ei.

Țarina rămase cu gura căscată, dar bătu din palme, încântată.

— Ar fi trebuit să mă gândesc să mă schimb. Ce caraghios să călătorești într-o rochie de casă.

Nikolai lăsă capul în jos și surâse.

— Chiar și evanescențizarea trebuie făcută cu clasă, Maiestatea Voastră Imperială.

Și ea îi zâmbi blând.

— Într-adevăr. Se întoarce spre Vika. Acum cred că Alexandru și cu mine suntem cu adevărat gata.

Țarul dădu afirmativ din cap, trăgându-și pe el un palton imblănit.

Vika îi aruncă o privire lui Nikolai. Din nou, el dădu imperceptibil din cap, oferindu-i încrederea lui. Ea se întoarce spre țar și țarină.

O respirație. Două respirații. Trei...

Și îi făcu pe țar și pe țarină să dispară din Palatul de Iarnă, ducându-i spre mare.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘAPTE

Serghei strigă din patul lui. Galina aruncă brațul de lemne de foc pe care le muta mai aproape de șemineu – neavând nimic altceva de făcut în Siberia, și cu Serghei indisponibil, începuse să-și caute alinare în treburile zilnice ale gospodăriei lor – și se repezi spre el.

Fruntea lui era brobonită de sudoare, iar ochii negri erau deschiși, dar nu păreau s-o vadă.

— Galina...

— Șșt, *mon frère*. Înmuie o cârpă într-un lighean cu apă și îi tamponă fruntea. Sunt aici, îi spuse încet.

— S-a întâmplat ceva. Nu mai este.

Șoapta îi era atinsă de delir.

Calmul pe care încercase Galina să-l afișeze îi dispăru de pe chip. Maxilarul i se contractă.

— Ce nu mai este?

— Nu mai e nimic din mine. Se întoarce spre sunetul vocii ei, cu ochii care continuau să n-o vadă. Spune-i Vikăi adevărul despre cine sunt. Cine este ea. Și spune-i c-am iubit-o.

Galina lăsă cârpa să cadă în lighean.

— Serghei, nu!

— Sunt terminat.

— Nu! Îi voi scrie țarului. Îi voi cere să proclame un învingător și să pună capăt Jocului. Tu îți vei reveni.

— Hm? mârâi Serghei.

— Ai să te faci bine.

Dar el o ignoră. Era ca și cum și urechile l-ar fi trădat.

— Spune-i Vikăi că sunt mândru de ea. Și să nu fie supărată pe mine pentru brățară și pentru că nu i-am spus despre mine sau despre mama ei. Am făcut toate astea fiindcă o iubesc.

— Serghei...

El închise ochii. Apoi îi deschise iar, doar pentru a-i mai închide și a-i deschide încă o dată.

— Te rog, nu te duce, șopti Galina.

— Cântă-mi, îi ceru el.

Ea își înăbuși groaza cuibărită în suflet și începu să interpreteze cântecelul lui de leagăn. Vocea ei fu purtată în afara cabanei și peste câmpurile de zăpadă.

*Na ulițe dojdik,
S vedra polivaet,
S vedra polivaet,
Zimliu pribivaet.*

Serghei oftă când ea isprăvi, iar Galina aranjă cearșafurile mai bine în jurul lui.

— Cântă iar, îi ceru el.

Așa că Galina cântă.

La sfârșitul cântecului, Serghei lăasă să-i scape un suspin. Afară, uliii-șopârlelor cârâiră. Și atunci, lumina din ochii lui Serghei se stinse.

Fratele ei se dusese.

Se prăbuși pe pat alături de el și îl legănă în brațe. Și, pentru prima dată de când tatăl lor murise, Galina plânse.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI OPT

Noaptea era învăluită de albastrul miezului de noapte, iar tihna îmbrățișa aerul. Lumina lunii strălucea deasupra străzilor din Sankt Petersburg, iar prin canale apa vălurea somnoros.

La această oră nu mai era nimeni pe străzi în afară de cei doi magi. Nikolai zâmbi la modul în care pașii Vikăi pe caldarâm se sincronizau cu ai lui. Neintenționat, și totuși atât de inevitabil.

După ce țarul și țarina dispăruseră, el și Vika porniseră prin oraș pe un drum întortocheat. Niciunul din ei nu vorbea, dar erau foarte mulțumiți pentru că n-aveau nicio destinație. Jocul încă avea o puternică influență asupra lor, firește, dar neliniștea și frământarea pe care în mod normal acesta le inspira dispăruseră, cel puțin deocamdată.

Nikolai privea cum Vika mergea alături de el, imposibil de ușoară, imposibil de puternică. Ea evanescentizase doi oameni până în marginea sudică a imperiului. Ea era o minune. Ea însăși era magică.

Vika îi aruncă o privire și zâmbi.

Ce bine ar fi dacă seara asta ar dura la nesfârșit, gândi Nikolai.

Dar, deodată, Vika icni. Se apucă de brățara de la încheietura mâinii. Genunchii o lăsară și ea se prăbuși.

Fu atât de rapid, încât Nikolai nu avu timp s-o prindă. Se izbi cu capul de pavaj. Dacă n-ar fi fost digul, ar fi căzut în canal.

Nikolai se năpusti spre ea.

— Vika, te simți bine?

Însă ea nici nu se mișcă și nici nu scoase vreun murmur. Zăcea inertă pe pământ, cu un braț spânzurat peste dig, cu degetele atârând deasupra canalului. Inima lui Nikolai bătea nebunește, în timp ce încerca să-i ia pulsul.

Îl simți. Șovăitor, ca un metronom stricat, dar prezent. Vag. Slavă cerului!

O luă în brațe și o lipi de pieptul lui, iar pentru moment, magia ei, fie ea și slabă, se împleti cu a lui, iar el simți din nou acea smucitură fierbinte asemenea legăturii de la balul lui Pașa. Dar apoi, la fel de iute pe cât venise, se duse, iar Vika era doar o fată inconștientă în brațele lui.

Nikolai o ținu și mai strâns.

— Va fi bine, zise el, atât Vikăi, cât și pentru sine, în timp ce se grăbea spre casa Zakrevski, care se afla la numai câteva străzi distanță. Totul va fi bine.

Dar era o minciună, căci nu era nimic la Vika și la el care avea să fie vreodată bine. Ce nebun fusese să creadă că acea seară putea să fie altfel.

Când ajunseră la casa lui, el fermecă ușa de la intrare ca să se deschidă, înlătură toate protecțiile pe care le pusese și se năpusti cu ea în brațe în sus pe scări. Ușa se închise în urma lui.

— Vika, șopti el.

Ea nu-i răspunse. Capul ei atârna peste brațul lui. Era o păpușă de cârpă.

O lăsa ușor pe patul lui și o acoperi cu o pătură din lână.

— Vika, o strigă el, de data asta mai tare.

Dar tot niciun răspuns. Îi verifică iar pulsul. Nesigur, dar prezent.

Încercă s-o scuture ușor, având grijă să n-o zdruncine prea tare.

Nimic.

Dacă ar fi reușit să vadă înăuntrul ei, așa cum făcea ea când vindeca animale, atunci și-ar fi putut da seama ce anume nu mersese cum trebuia și cum să îndrepte lucrurile. Închise ochii strâns și încercă. Dar nu putu; totul era o masă de mușchi roșii și organe roz și vene care o traversau în lung și-n lat. Ființele vii erau complexe. Nu era deloc totuna cu privitul prin pereții unei biblioteci.

Se frecă la ochi cu podul palmelor. *Gândește. Dacă nu pot să folosesc magia, atunci ce? Ce-ar face o persoană obișnuită?*

Exista o fată care lucra la bucătărie, una dintre prietenele Renatei, care leșina în mod constant. Bucătarul păstra la îndemână săruri mirositoare pentru a o trezi.

Da. Încearcă asta.

Nikolai deschise ochii și pocni din degete. O fiolă argintie cu săruri de amoniac apăru în pumnul lui. Trase cu stângăcie de dop și acesta căzu zăngănind pe podea atunci când reuși în cele din urmă să-l deșurubeze.

Flutură sărurile pe sub nasul Vikăi.

— Trezește-te. Trezește-te. Trezește-te.

După câteva pase, Vika se mișcă și deschise ochii.

— Nikolai?

— Credeam că te-am pierdut.

Se lăsă să cadă alături de ea pe pat. Nodul din piept i se risipi.

— Unde sunt?

— În camera mea. Slavă Domnului că ești bine!

Asta nu era moartea despre care prezisese frunzele de ceai ale Vikăi. Nikolai aruncă sărurile mirositoare pe noptiera sa. Nu-i păsa dacă se vărsau.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai leșinat.

— Oh! Vika închise ochii. Da. Îmi amintesc acum.

Roșul părului ei se revărsase asemenea sângelui peste fața de pernă albă.

Era atât de frumos și de... trist. Trebuia să-l mângâie. Întinse degetele.

Dar ea deschise ochii din nou și el se opri. Își vârî mâinile sub el și se așeză peste ele pentru a se împiedica să facă un asemenea gest.

— Te simți bine? o întrebă.

— Eu... eu nu știu. Am avut senzația că ceva s-a prins de mine și mi-a absorbit toată energia. S-a petrecut foarte repede.

Își trecu mâinile peste față și corp, de parcă ar fi căutat urme de rană. Își prinse încheietura mâinii stângi cu dreapta.

— Brățara mea. A dispărut.

— Ce?

Nikolai se repezi la biroul lui. Oare se întâmplase ceva cu ambele lor daruri? Înlătură vraja de pe sertar și îl deschise.

Însă cuțitul lui era încă acolo, în compartimentul ascuns. Părea intact și neatins. Închise sertarul la loc și fermecă încuietoarea. Apoi se întoarse la Vika.

— Vika, șopti el. Brățara era fermecată? Avea o putere anume?

— Nu știu.

— Cum să fi putut să cadă?

Își aminti cât de strânsă era la încheietura ei la Bolșebnoie Duplo. Iar când căzuse pe malul canalului, ea o ținea strâns.

— Nu știu.

Vika își întoarse capul și tuși.

— Iartă-mă. Nu e momentul să te iau la întrebări. Răsuci mâna în aer și în ea apăru un pahar. Poftim. Apă.

— Mulțumesc.

Reuși să se ridice în capul oaselor și să ia o sorbitură. Apoi își sprijini capul de căpătâiul patului, ca și cum acea mișcare fusese un efort prea mare.

— N-am mai fost atât de slăbită de când a început Jocul. Mă simt... nepotrivită.

Nikolai se uită din nou la părul ei, iar înflăcărarea lui – de la culoarea de foc până la șuvița neagră – părea să reprezinte tot ceea ce era ea.

— Ești oricum, numai nepotrivită nu. Ai făcut să apară o întreagă insulă. I-ai făcut pe țar și pe țarină să dispară. Chiar și acum, culoarea îți revine. Nu ești deloc atât de slabă pe cât crezi.

Dar, în timp ce rostea cuvintele, simți o strângere de inimă. Căci o parte din Nikolai o voia pe Vika suficient de slăbită cât să poată să câștige el Jocul, dar acea parte pierdu rapid terenul în favoarea părții care voia ca ea să continue să lupte, să continue să se bată cu el.

Și în favoarea părții din el care voia s-o sărute. Care voia s-o roage să rămână, să stingă lumânările și să vadă ce se întâmpla dacă cicatricile a doi magi se atingeau în întuneric.

Pământul de sub el se cutremură la aceste gânduri. De fapt, întreaga încăpere se mișcă brusc. Tablourile de pe pereți se înclină. Paharul cu apă se vărsă. Până și armoarul se deplasă câțiva metri. Nikolai încercă să-și limpezească mintea.

Există lucruri mult mai primejdioase decât puțină magie, gândi el.

Pe pat, Vika se încordă, iar el putu să simtă un nou scut în jurul ei, vibrând.

— Ce faci? întrebă ea în șoaptă.

Nikolai clătină din cap, iar pământul încetă să se mai cutremure.

— Îmi pare rău. Doar mă gândeam.

Ea îl cercetă preț de o secundă, apoi dădu drumul scutului fragil pe care îl ridicase în jurul ei.

— Ai gânduri puternice.

Niciodată nu fusese o afirmație mai adevărată. Drace, voia s-o sărute. S-o atingă. Mai mult decât atât.

— Ai grijă, îi spuse Vika, privindu-l din pat.

Din patul lui!

— Cu ce? reuși el să întrebe, fără să ridice vocea sau să dezvăluie prea mult, sau cel puțin așa spera.

— Cu gânditul, îi răspunse ea.

Nikolai încuviință din cap.

— Știu.

Se întoarse cu spatele la ea și încercă să se concentreze asupra peretelui. Asupra a ceva simplu și cotidian și câtuși de puțin ispititor.

— Gânditul poate fi o îndeletnicire periculoasă.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI NOUĂ

De îndată ce soarele răsări, Aijana auzi veștile despre plecarea țarului și a țarinei.

Ar fi fost mai ușor dacă țarul ar fi stat cuminte în capitală. Ar fi făcut ca uciderea lui să fie mult mai simplă. Oricum, ultimii optsprezece ani numai simpli nu fuseseră, iar Aijana nu avea să permită ca un mic obstacol s-o facă să renunțe la planul ei.

Se ascunse în caravana cu bagaje de la Palatul de Iarnă. Avea să-i urmeze pe țar și pe țarină spre sud. Ei n-aveau să-i zădărnicească atât de ușor răzbunarea.

CAPITOLUL CINCIZECI

La două zile după incidentul cu leșinul, atât de necaracteristic Vikăi, un plic zbură prin aer și lovi cu colțul în geamul ei de la bucătărie. Vika sări să deschidă ochiul de sticlă și să lase scrisoarea să intre.

— Ce este? o întrebă Ludmila.

Plicul era acoperit de gheață, iar la adresa expeditorului scria doar *Siberia*.

— Trebuie să fie tata.

Vika zâmbi atât de larg, încât o durură mușchii feței.

— De unde știi?

— Cine altcineva din Siberia ar ferma o scrisoare pentru mine în felul ăsta?

Ce era înăuntru? Unde anume *era* Serghei și ce făcuse în tot acest timp? Vika încercă să deschidă plicul, dar îi tremurau mâinile, iar degetele ei acționau ca și cum ar fi fost niște bețe nefolositoare. Scăpă scrisoarea, iar aceasta alunecă pe gresie și se duse sub masă.

Vika se târî de-a bușilea ca s-o recupereze. Picioarele mesei, în formă de labe de fiară, păreau să-și scoată ghearele la ea. Se repezi să-și smulgă prețioasa scrisoare din strânsoarea lor.

Când recuperează plicul, îl aruncă în aer și pocni din degetul mare și cel mijlociu spre el. Sigiliul de ceară se rupe, iar hârtia de scris dinăuntru ieși și făcu o tumbă în mâinile Vikăi. O despătură.

Dar scrisoarea nu avea caligrafia lui Serghei, căci scrisul acesta era ceva mai aspru și cu mai multe bucle. Scrisul Galinei. Simți un gol în stomac.

Dragă Vika,

În mod normal, nu ne este îngăduit să comunicăm cu magii în timpul Jocului, dar, în situația dată, cred că regulile mi-o vor permite.

Îți scriu pentru a-ți transmite trista veste că Serghei s-a stins din viață. A vrut ca tu să știi că a fost mândru de tine și că te-a iubit de parcă ai fi fost fata lui.

Ceea ce mă aduce la un alt punct dificil. Pe patul de moarte, Serghei și-a exprimat dorința ca eu să-ți spun adevărul despre originea ta. În realitate, el nu a fost tatăl tău. Ca și mine, el era doar mentor, și te-a găsit pe versantul unui vulcan, abandonată de o nimfă. Identitatea tatălui tău este necunoscută. Însă Serghei te-a considerat fiica lui până la sfârșit și a vrut să știi că regreta că te-a amăgit. Socotise, pesemne în mod greșit, că era spre binele tău.

Moartea fratelui meu este un șoc la fel de mare pentru mine, după cum sunt sigură că va fi și pentru tine. Îmi cer scuze că această scrisoare nu conține vești mai fericite.

Condoleanțele mele,

Galina Zakrevskaia

Scrisoarea căzu pe podea. Nu exista nicio magie care să o țină suspendată. Vika rămase paralizată în mijlocul bucătăriei.

Cu mintea golită de gânduri.

Ludmila ridică scrisoarea și o citi, iar atunci când o termină, o lacrimă i se rostogoli pe obraz. Își puse mâinile durdu-
lii pe umerii Vikăi și o conduse în dormitor.

— Stai jos, îi ordonă Ludmila.

Vika făcu după cum i se ceruse. Ludmila se prăbuși pe pat alături de ea. Salteaua se lăsă sub greutatea ei.

— Vino-ncoace, raza mea de soare.

O strânse pe Vika la pieptul ei. Vika nu se opuse.

Nu exista nimic, nimic, nimic.

Nimic, în afara faptului că Serghei murise.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI UNU

Nikolai se așază neliniștit la o masă în colțul sălii publice de lectură a Bibliotecii Imperiale. Trecuse o săptămână de când Vika îi făcuse pe țar și pe țarină să dispară prin evanescentă – și aproape două de când Nikolai crease Băncile Viselor –, dar Vika încă nu-și făcuse cea de-a patra mutare în Joc. Așa că Nikolai încerca să-și petreacă aici timpul, în bibliotecă, până când cicatricea avea să-i dea de știre că era rândul lui, însă se vânzolea atât de mult, încât un alt cititor se plânse și bibliotecarul fu nevoit să-i ceară să se mute în altă parte.

Acum se zgâia din nou la cuvintele dintr-o carte de poezie franceză, însă versurile nu aveau nicio noimă. De ce ar fi o femeie comparată cu o roată de trăsură? Sau moartea cu o vidră de apă? Se gândi să se întoarcă la studiatul tomurilor despre ocultism în decursul istoriei europene. Erau plictisitoare, dar cel puțin păreau bazate pe realitate.

Oricum, gândurile lui hoinăreau înspre Vika. La început, Nikolai se gândise că ea avea nevoie de timp ca să-și revină după leșinul de pe malul canalului. Dar își aminti că ieșise din casa lui în seara următoare, aproape ca și când nu i s-ar fi

întâmplat nimic. Fusese puțin zguduită, însă nu era nimic ce nu s-ar fi putut rezolva cu un somn bun. La urma urmelor, ea era fata care făcuse să apară o insulă reală după seara petrecută la balul lui Pașa. Nu putea fi tulburată cu atâta ușurință.

Unde se afla? Chiar și dovieacul Ludmillei era închis. Poate că asta era, se întâmplase ceva cu Ludmila și Vika se dusesese s-o ajute. Avea noimă. (El făcuse să apară prin vrajă câteva pă-sări din piatră – unele inofensive –, dar acestea nu zăriseră nici urmă de Vika și nici de Ludmila.)

Nikolai își apăsă degetele pe tâmpile, atât de tare, încât îi dădu sângele. *Trebuie să încetezi cu obsesia asta.* Faptul că o avusese pe Vika în dormitorul lui îi zăpăcise mintea. Avea nevoie să-și reevalueze prioritățile.

Uită cât de moale era atunci când o țineai la pieptul tău. Uită cum îi mirosea părul a caprifoi și scorțișoară. Concentrează-te asupra Jocului.

Nikolai se scărpină cu unghiile pe obraji, până ce acestea ajunseră în locul cunoscut de la ceafă. Privi lung la poemul din fața lui și își lăsă fruntea peste pagini, odihnindu-se ostentativ pe masa bibliotecii.

Se afla în aceeași poziție, când cineva trânti o carte grea pe masă.

Nikolai tresări.

Pașa se strecură pe locul din fața lui. Avea cea mai bună – sau cea mai rea, în funcție de opinie – deghizare, cea a unui pescar șleampăt. Era nebărbierit și îmbrăcat cu o tunică și pantaloni grosolani, atât de uzi, încât ziceai că ieșise direct din apele golfului. Cu certitudine nu era înfățișarea unui țarevici. Dar nici înfățișarea cuiva care frecventa în mod obișnuit Biblioteca Imperială. Câțiva cititori îi aruncară priviri pline de dispreț.

— Ce cauți aici? îl întreabă Nikolai în șoaptă.

— Te căutam. Iar mă eviți.

— Ba nu. Doar că am fost... bolnav.

— Dar nu destul de bolnav cât să citești poezii franceze?

Pașa își înclină capul într-o parte, pentru a putea să vadă mai bine volumul subțire de pe masă.

Nikolai îl închise.

— Din contră, poezia mă face să fiu și mai bolnav.

Pașa rânji.

— Oricum, am dat iar de tine. Bătu ușor în cartea pe care o adusese. Asta explică tot.

Nikolai aruncă o privire cărții, iar stomacul i se strânse ghem, de parcă Pașa ar fi adus cu el în bibliotecă izul de pește stricat. *Misticii ruși și țarii.*

— De unde o ai? Și ce vrei să spui prin „explică tot”?

— O am de ceva vreme, dar erai atât de pornit împotriva mea când ai aflat că voiam s-o urmăresc pe Vika și mi-ai dat senzația că... aproape respingeai ideea de magie, așa că de asta nu ți-am spus despre carte. Dar chiar explică totul – vrăjile din oraș. Insula. Vika.

Nikolai înghiți în sec, dar nu spuse nimic. Oare Pașa se prinsese în sfârșit de minciuna lui Nikolai?

— Am crezut că farmecele din oraș erau doar niște simple amuzamente bine sincronizate cu aniversarea mea, spuse Pașa. O, cât de naiv am fost! Ele *sunt* un joc, dar unul străvechi: Jocul Coroanei.

Nikolai se apucă de marginea mesei, de parcă biblioteca ar fi fost o barcă ce se clătina periculos. Încheieturile degetelor i se albiseră.

— Nu vrei să știi despre Jocul Coroanei? îl întrebă Pașa.

Nikolai clătină din cap.

— Ei bine, oricum am să-ți spun.

Paşa începu pe un ton scăzut să-i relateze amănuntele concursului dintre magi. Porni de la începuturi, din vremea lui Rurik, şi trecu în revistă catalogul Jocurilor trecute, ochii lui luminându-se şi întunecându-se pe măsură ce povestea. Nikolai strânse şi mai tare masa.

Lui Nikolai îi reveni culoarea în mâini numai atunci când Paşa termină. Paşa nu menţionase implicarea lui Nikolai în Joc. Nu încă.

Paşa împunse *Misticii ruşi* cu degetul.

— Nu ai nimic de spus? Nikolai! Tocmai te-am informat că există un străvechi concurs de magie care are loc printre noi şi că fata pe care aproape c-am sărutat-o face parte din el şi s-ar putea să moară.

Nikolai gemu şi îşi culcă din nou capul pe poemul francez de neînţeles.

— Aproape c-ai sărutat-o? Întrebă el cu gura spre masă.

Ardea de gelozie. Se terminase cu încercarea de a nu se gândi la Vika în felul acela.

— Când? Unde?

— Pe insulă, imediat după ce au apărut băncile, răspunse Paşa. Am încercat s-o sărut, dar mi-a spus că nu se afla „în situaţia de a se putea îndrăgosti”.

— Ce vrea asta să însemne?

— Nu ştiu. Dar mi-a promis că voi afla dacă se va schimba ceva.

Nikolai ar fi vrut să intre în masă.

— De ce nu mi-ai spus?

— Fiindcă dormi prea mult, la naiba, şi nu mai ieşi cu mine. Dar îţi spun acum şi tu eşti lat pe masă, adormind din nou.

Paşa lovi cu pumnul în carte. Cineva din apropiere îl ţistui, apoi se ridică enervat şi se mută la o altă masă.

— Nu adorm, murmură Nikolai.

Ar fi fost imposibil să adoarmă. Pașa o sărutase pe Vika (aproape). Cum de se gândise Nikolai că ar fi avut vreo șansă cu ea? Firește că ea avea să se îndrăgostească de Pașa. Pașa era moștenitorul unui imperiu și era deștept și hotărât și ar fi putut să câștige un război doar cu zâmbetul. De asemenea, nu risca să moară în Joc.

Iar asta explica de ce ea îi spusese lui Pașa că deocamdată nu se afla în situația de a se putea îndrăgosti. Nu știa încă în ce mod avea să se termine Jocul. Dar, dacă ea câștiga, atunci *avea* să se afle în situația în care să se îndrăgostească. Dacă ajungea Magul Imperial, nu mai avea de ce să se teamă să i se dăruiască lui Pașa, căci știa că ar putea trăi fericită până la adânci bătrâneți.

Și Nikolai ar fi rămas singur. Ba nu, mort. Întocmai cum prezisese ră frunzele lui de ceai.

Pașa îl ciocăni ușor pe Nikolai în cap.

— Atunci, dacă nu ai adormit, vorbește cu mine. Ești cel mai bun prieten al meu. Cred c-o iubesc, iar ea ar putea să moară.

Nikolai înălță privirea de pe masă.

— Nu se poate s-o iubești. Nici n-o cunoști bine.

— Dacă ar exista vreodată o fată de care un bărbat s-ar putea îndrăgosti fără să o cunoască, aceea ar fi Vika. Trebuie să-l opresc pe celălalt mag. Spune-mi că mă vei ajuta.

Dacă biblioteca ar fi fost cu adevărat o barcă, acesta ar fi fost momentul când s-ar fi scufundat.

— Nikolai.

El clătină din cap.

— Spune-mi că mă vei ajuta.

Nikolai expiră profund. De ce se băgase Pașa în asta?

Și totuși, Nikolai trebuia să-i răspundă. Nu se putea ascunde după masă pe vecie.

Se îndreptă și făcu să-i dispară prin farmec greața și disparea de pe chip, cu toate că asta îl costă ceea ce el percepea ca ultima lui fărâmbă de integritate. În schimb, arboră masca lui obișnuită, cea care potolea mereu bizareriile lui Pașa.

— Pașa, ți-am spus de prima dată când am văzut-o că Vika nu e genul de fată căreia să-i poți da un condur de cleștar și să te aștepți să se transforme într-o prințesă. La fel – presupunând că acest Joc al Coroanei nu este doar o legendă –, nu te poți implica. Ea n-ar vrea s-o faci.

— Dar poate că în situația asta...

— Nu. Ea n-ar vrea ajutor din partea ta. Și, oricum, n-ai cum să fii de ajutor. Ce-ai face? L-ai omorî pe celălalt mag? Căci ce altă modalitate ai avea să-l oprești?

— Eu nu... Recunosc că nu m-am gândit atât de departe.

Se trase de păr și șapca de pescar îi căzu. Nikolai o ridică de jos și i-o aruncă înapoi.

— Am dreptate, să știi.

Pașa răsuci șapca de pescar în mâini.

— Uită de asta, zise Nikolai, atât lui Pașa, cât și lui însuși. Las-o baltă cu încercarea de a controla Jocul și lasă-l să-și urmeze cursul. Se va termina așa cum trebuie să se termine.

Pașa se încruntă.

— Mi-aș dori să existe ceva ce să pot face pentru a-l schimba.

Nikolai închise ochii.

— Și eu, Pașa. Și eu.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI DOI

Vika ședea pe podeaua apartamentului și privea lung Cutia Imaginației. După bal, adusese dulapul înăuntru, o rămășiță pripită și probabil imprudentă a dansului cu Nikolai, și de atunci rămăsese acolo. Și, spre deosebire de Cutia Balului Măscat, magia pe care o avea Cutiei Imaginației nu fusese stinsă. Vika aproape că nici nu clipi atunci când se uită la ea.

Pe un panou era gravat iar și iar cuvântul *Tată*, urmat de *minciuni, minciuni, minciuni, minciuni, minciuni*.

Tată, tată, tată, gândi ea.

Mi-e dor de tine, tată. Îmi pare rău, tată. N-am știut, tată.

Minciuni, minciuni, minciuni.

Nu-l cunosc pe tatăl meu. Nici pe mama. Oare tot ce mi-ai spus vreodată a fost numai o minciună?

Celălalt panou al Cutiei Imaginației era acoperit cu tăieturi furioase și cuvintele *Jocul, Galina, Nikolai, vinovăție*.

E vina ta. Fără tine, fără Joc, el ar fi încă în viață. E numai afurisita ta de vină.

Vika mârâi printre lacrimi. Apoi întinse mâna și atinse Cutia Imaginației.

Șterse cuvintele cu o singură lovitură violentă.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI TREI

Podul se întindea peste râul Fontanka, alcătuit din două arcuri din piatră și, între ele, o punte mobilă din lemn. Patru pavilioane dorece găzduiau mecanismele podului mobil și Pașa se ascunsese într-un colț al unuia dintre aceste pavilioane. Avea o barbă de două zile, sub forma unor tuleie blonde, își ascunsese chipul sub o pălărie cu boruri late și se îmbrăcase cu un palton ponosit peste o pereche de nădragi și o tunică aspră de muncitor de rând. Ba chiar își cususe și niște petice strâmbe pe genunchi.

— Bună, Franțuzule, îl salută Ludmila în timp ce se apropia din partea opusă a pavilionului.

El o privi pe furiș de sub pălărie. Pe fața nerasă i se întinse un zâmbet.

— Măi să fie, dacă nu e Afrodita mea din dovleac. Cum de m-ai găsit aici?

— Am avut o bănuială.

— Ah, Ilia a fost, nu-i așa?

Ilia era cel mai tânăr membru al Gărzii lui Pașa, dar cel mai bun când trebuia să ghicească locurile în care se afla el.

— Va trebui să fiu mai șiret pentru a-l păcăli. Cu toate că nu-i informează și pe ceilalți membri ai Gărzii, motiv pentru care îi sunt recunoscător.

— S-a gândit că vei fi aici pentru a urmări ambarcațiunile.

— Într-adevăr. Încerc să-mi dau seama de ineficiențele traficului pe apă din jurul orașului. Uneori este prea mult trafic, alteori nu e deloc. Întârzierile produc tot soiul de probleme, de la deteriorarea mărfurilor la legături pierdute și accidente, în timp ce ambarcațiunile așteaptă la rând.

— Ah, și eu care credeam că Ilia a vrut să spună că priveai pur și simplu bărcile așa cum fac băieții care visează să devină marinari, chicoti Ludmila. Dar nu există un ofițer al căpităniei a cărui slujbă este să se ocupe de treaba asta?

— Ba da, iar țarul m-a rugat să mă întâlnesc cu el de câteva ori, dar el nu știe nimic, cu excepția celor scrise pe orarele lor. Însă astea sunt doar hârtii. Iar realitatea nu înseamnă hârtii, nu-i așa?

Ludmila clătină din cap.

— Așa c-am venit eu însumi să văd care e situația. Și apoi, chiar îmi place să privesc ambarcațiunile și să visez să devin marinar. Pașa îi aruncă faimosul lui zâmbet. Dar nu m-ai căutat doar ca să discutăm traficul de pe râu. Ce pot să fac azi pentru dumneata, *Madame Fanina*?

— E vorba despre Vika.

Pașa se apropie de locul în care stătea Ludmila.

— M-am tot întrebat unde e, spuse el. De două săptămâni n-au mai fost niciun fel de farmece noi. M-am gândit că probabil asta s-a întâmplat din cauză că festivitățile pentru ziua mea s-au încheiat.

Ludmila își lăsă capul în jos.

— Tatăl Vikăi a murit.

— O, nu!

Paşa părăsi acum ascunzătoarea pavilionului şi ieşi în partea principală a podului.

— A primit vestea acum două săptămâni. N-am putut s-o conving să iasă din apartament.

Paşa rămase în continuare liniştit şi calm, aşa cum trebuie să se comporte un ȧarevici la aflarea unor astfel de veşti tragice, chiar dacă şi-ar fi dorit să poată zbura spre apartamentul Vikăi în acel moment şi s-o ia în braţe.

— Ce pot eu să fac? o întrebă pe Ludmila.

— Vrei să vorbeşti cu ea? Invit-o la o plimbare sau fă orice să nu se mai gândească la tatăl ei, măcar pentru un timp? Îmi dau seama că e o îndrăzneală din partea mea, iar dumneata ai ambarcaţiunile de urmărit...

— Ba nu. Mă bucur c-ai venit la mine. Trimit imediat o trăsură după ea.

Paşa văzu cum trăsura lui se opreşte în faţa Palatului de Iarnă şi speră că în ea se afla Vika. Se întorsese acasă pentru a se bărbieri şi pentru a-şi pune haine curate, ca şi pentru a-şi face milă de Garda lui şi a-i informa unde se afla şi ce avea de gând să facă. Acum, în timp ce trecea pe lângă Ilia în curte, îl bătu pe spate şi îi spuse în şoaptă:

— Ambarcaţiunile de la Podul Cernişev. Bravo. Data viitoare te voi învinge.

Soldatul râse înainte de a închide brusc gura şi de a încerca să pară din nou serios.

Paşa se strecură în trăsură de îndată ce vizitiul deschise portiera. Într-adevăr, Vika se afla înăuntru, toată îmbrăcată în negru. Reuşise să-şi schimbe până şi părul, astfel încât nu mai era o singură şuviţă de abanos, ci o întreagă mantie. Înfrăţişarea

ei reușea să întunece până și pereții și banchetele de piele albă ale trăsurii. Doamne sfinte, Ludmila avusese dreptate. Această Vika era o cu totul altă fată.

— Mi-ai solicitat prezența?

De-abia îi aruncă o privire lui Pașa atunci când se așează în fața ei.

— Am auzit c-ai nevoie de-o schimbare de peisaj.

— Peisajul din camera mea e frumos.

— Ludmila spunea că priveai lung fața unui armoar, având drept companie doar un șobolan cu înfățișare malefică. Nu cred că asta s-ar califica drept „frumos”.

— Numele lui e Poslannik.

— Poftim?

— Șobolanul. Numele șobolanului este Poslannik. Și nu e malefic.

— Ludmila își face griji pentru tine.

Trăsura porni cu o hurducătură și sunetul potcoavelor – atât ale cailor care trăgeau trăsura, cât și ale celor care aparțineau Gărzii – îi înconjură.

— Unde mergem?

— M-am gândit c-am putea să mergem la o plimbare la țară. I-am cerut vizitiului s-o ia pe un traseu pitoresc spre Țarskoe Selo, reședința de vară a familiei mele. Acum nu e nimeni acolo, așa încât grădinile vor fi într-un totuș ale tale. Poate că aerul curat îți va face bine.

— Tata a murit. Sau, mai bine zis, bărbatul care am crezut că era tatăl meu. Iar mama, pe care o credeam moartă, se pare că n-a murit, ci, în schimb, m-a abandonat. Întreaga mea viață a fost o minciună. Mă îndoiesc că aerul curat va schimba cu ceva situația asta.

Pașa se rezemă de spătarul banchetei și se uită la chipul ei încruntat. Era tot frumoasă, dar, cu expresia la fel de întunecată

precum părul, frumusețea ei părea mai aprigă. Aproape înspăimântătoare. După avertismentele Vikăi cu privire la pericolul magiei, Pașa se întrebă dacă nu cumva acceptase recentele farmece prea ușor și dacă nu căzuse prea lesne sub vraja Vikăi.

— Îmi pare rău, oftă Vika și încruntarea i se împlânzi. Îți mulțumesc c-ai venit să mă vezi. N-ar fi trebuit să te împovărez cu necazul meu.

— Este în regulă. Trebuie să fi fost un mare șoc.

Îngrijorarea lui cu privire la ferocitatea ei se risipi. În schimb, voia s-o protejeze. Dar asta era o prostie. O fată ca Vika nu avea nevoie de protecție.

— Nici măcar nu știam că era bolnav, îi explică ea. Tata plecase într-o călătorie, iar eu am presupus pur și simplu că era tea-făr. Era foarte puternic. Niciodată nu mi l-aș fi imaginat altfel.

Pașa voia să traverseze spațiul dintre ei și s-o aline. Dar probabil că ea s-ar fi tras deoparte. Nu-i așa? Era, cu certitudine, un risc. Însă Vika urcase în trăsură. Ar fi putut să refuze. Pașa se hotărî să riște.

Se mută în partea cealaltă a trăsurii pentru a se așeza alături de ea și o luă de mână. Ea tresări și aproape că și-o trase, dar apoi... n-o făcu. În schimb, se rezemă de el și își lăsă capul pe umărul lui.

Pe chipul lui Pașa înflori un zâmbet. Chiar și îndurerată, Vika avea un miros dulce. De flori și mirodenii calde. Încercă să nu se miște deloc, astfel încât ea să rămână cuibărită alături de el.

— Tata mi-a dedicat întreaga lui viață, murmură Vika. Dar ce rost a avut, când el nici măcar n-a trăit destul de mult ca să...

— Ca să ce?

Ea clătină din cap, lipită de umărul lui.

— Trebuie să-l fac mândru. Nu pot să permit ca moartea lui să fi fost în van.

Pașa o atinse ușor pe braț.

— Sunt sigur că era mândru. Ar fi imposibil să nu fi fost.

Drumurile deveniră tot mai accidentate cu cât se îndepărtau de centrul Sankt Petersburgului, iar trăsura se hurduca pe pământ. Curând, ieșiră din oraș, iar peisajul făcu loc unui spațiu mai amplu: mai puține clădiri, cu excepția căsuțelor, care punctau peisajul din loc în loc, și mai multe câmpii și pâlcuri de copaci cu frunze roșii și aurii. Era un plan bun, se gândi Pașa, să se îndrepte spre Țarskoe Selo. O plimbare prin grădini și prin pădure chiar i-ar fi prins bine Vikăi.

Vika nu prea vorbea. Dar pe Pașa nu-l deranja. Ei nu-i trebuiau vorbele lui; ea avea nevoie de spațiu să respire.

Firește, Pașa nu înțelegea cât de profundă era durerea ei. Însă cunoștea teama pe care o aducea aceasta. Se gândi la țar și la țarină, aflați la Marea de Azov. Pașa se cutremură. *Mama va fi bine. Se va vindeca. Se va întoarce.*

Pe când trăsura se apropia de Țarskoe Selo, Vika adormi lipită de el, iar Pașa nu îndrăzni s-o trezească. Ludmila îi spusese despre coșmarurile Vikăi, despre cum se răsucea și se foia toată noaptea și despre plânsul în somn. Așa că atunci când vizitiul încetini și îl întrebă dacă dorea să se oprească, el îi porunci să meargă înainte. Aveau să dea ocol satelor din apropiere și apoi să se întoarcă încet spre Sankt Petersburg.

Pașa privi cum peisajul rural trecea pe lângă ei. Din când în când, sătenii ieșeau când auzeau caii apropiindu-se, iar când vedeau vulturul bicefal de pe trăsură, cădeau în genunchi pe iarbă sau în țărână. Copiii alergau după trăsură. Gavriil le arunca monede pe drum, în timp ce trăsura se îndepărta zdrăngănind.

Când aproape că ajunseseră înapoi la periferia Sankt Petersburgului, capul Vikăi alunecă de pe umărul lui Pașa. El o prinse delicat și o așeză la loc, astfel încât ea să-și poată

continua somnul. Pentru o clipă, se gândi să o sărute, poate numai pe creștet, în timp ce dormea. Dar apoi se încruntă în sinea lui chiar și pentru că numai se gândise s-o facă fără permisiunea ei.

Și, în acel moment, părul Vikăi căzu într-o parte și îi dădu la iveală pielea.

Pașa icni. Vika se crispă când ceva oranj se aprinse pe clavicula ei. Două baghete încrucișate, arzând strălucitor, de parcă ar fi fost vârful unui fier de marcat. Șuvițe aproape invizibile de fum pluteau dinspre baghete și un vag iz de fum pe care Pașa nu-l simțise mai devreme zăbovi în aer.

Baghetele erau la fel precum cele din cartea lui.

Așadar, chiar e adevărat, gândi el. Și, preț de o secundă, Pașa surâse, de parcă ar fi împușcat o sută de potârnicchi într-o singură zi. Nikolai nu voise să-l creadă, dar Pașa avusese dreptate. De data asta aflase ceva ce Nikolai nu știa: Jocul Coroanei era adevărat.

Însă atunci, lângă el, Vika scrâșni din dinți și, când cicatricea licări și mai tare, se zvârcoli de parcă ar fi fost prinsă în chinurile unui vis diabolic. De când fusese rândul ei – cât timp trecuse de când ardea –, de o durea în felul ăla?

Realitatea îl copleși pe Pașa și o văzu pe Vika într-un fel cu totul diferit. În care ea era de fapt fragilă. Deoarece, dacă Jocul Coroanei era real, asta însemna că Vika putea să moară în orice moment.

Nu voia s-o piardă.

— Voi găsi o cale prin care să pun capăt Jocului, declară Pașa cu voce tare. Jur pe tronul mamei mele c-așa voi face.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI PATRU

La „Vulpea și Coțofana” era, ca de obicei, aglomerat, dar Nikolai trimisese vorbă mai devreme, la solicitarea lui Pașa de a se întâlni la tavernă, iar Nursultan le rezervase masa din spate. Nikolai ajunsese primul – se întâmpla câteodată, atunci când Pașa era nevoit să aleagă un traseu alternativ pentru a scăpa de Garda sa – și sorbea dintr-o bere în timp ce aștepta.

Tocmai luase o îmbucătură de pâine cu somon afumat, când Pașa se strecură în separeul lor. Era proaspăt ras de data asta, aproape întru totul el însuși, cu excepția perechii de ochelari de pe nas și a melonului de pe cap. Și le scoase imediat pe amândouă, în timp ce se instala în întunericul din colțul lor.

— Am văzut-o azi, i se confesă Pașa.

— Bună și ție.

Nikolai lăsa pâinea cu somon pe masă și luă sticla cu votcă rece pe care Nursultan o lăsase pe masa lor.

— Pe cine-ai văzut?

— Pe Vika. Tatăl ei a murit, iar Ludmila m-a rugat s-o consolez. Am luat-o la o plimbare în trăsură.

Nikolai tocmai turna din sticlă și rată păhărelul, iar votca se vărsă și îi curse pe pantaloni. Nu se clinti. Serghei murise? De-asta nu-și făcuse Vika mutarea?

— Când s-a întâmplat? îl întrebă el.

Calmul din vocea lui era sută la sută prefăcătorie.

— Plimbarea?

— Nu, decesul tatălui.

— Cu două săptămâni în urmă.

Exact atunci când Vika leșinase. Și își pierduse brățara. Trebuia să existe o legătură între evenimente. Nikolai își turnă un păhărel de votcă. Nici măcar nu se opri să-i toarne și lui Pașa sau să mormăie un toast formal; pur și simplu îl dădu pe gât și îl stinse cu o jumătate de halbă de bere.

— Ce te-a apucat? îl întrebă Pașa.

— Nimic.

Pașa clătină din cap, de parcă era din nou pus față-n față cu unul dintre episoadele de mohoreală ale lui Nikolai.

— De asemenea, mi s-a confirmat că face parte din Jocul Coroanei.

Pașa împinse la o parte platoul cu pâine și pește și scoase pe masă exemplarul lui din *Misticii ruși și țarii*. Oare o căra cu el peste tot?

Nikolai se gândi să bea direct din sticlă. Și totuși, mușcă momeala lui Pașa și puse întrebarea pe care știa că Pașa voia ca el s-o pună:

— Cum?

Pașa deschise cartea la o pagină pe care o marcase cu o bucată de panglică aurie. Acolo era o ilustrație cu două baghete încrucișate.

— Deoarece magii sunt marcați cu asta atunci când Jocul începe. Și când Vika a adormit rezemată de mine...

— A adormit rezemată de tine?

Nikolai își strânse pumnii, iar paharele începură să zdrăngănească.

Pașa își ridică privirea din carte. Paharele se opriră din trepidație. El se încruntă.

— Ăăă... da. A adormit rezemată de mine în trăsură. Avea capul pe umărul meu, și când părul i s-a dat la o parte, i-am văzut clavicula...

Nikolai închise ochii, de parcă procedând așa ar fi putut să anuleze tot ceea ce spunea Pașa.

— Și exact acolo, pe pielea ei, era această pecete a baghetelor. Bătu ușor în carte. Strălucea oranj și pur și simplu ardea.

Nikolai se rezemă de spătarul înalt din lemn al separeului.

— Uluitor și îngrozitor, spuse Pașa.

În afară de gălăgia din tavernă, nu se mai auzea nimic. Bărbații interpretau un cântec deocheat de pahar. Nursultan era strigat să mai aducă murături. O bătaie cu pumnii la o masă.

— Zău așa, Nikolai. Sincer, n-ai nimic de comentat? Mi-am petrecut după-amiaza consolând-o pe fata de care sunt îndrăgostit și mi s-a confirmat că există posibilitatea ca ea să moară. Măcar felițată-mă pentru munca mea de detectiv sau oferă-mi condoleanțele tale, nu-mi pasă. Ceva.

— Te felicit pentru tristul tău noroc.

— O, nu fi bădăran!

Pașa își turnă un păhărel de votcă și îl dădu lacom pe gât. Mușcă o bucățică de pâine pentru a lua din tăria votcii.

— M-am gândit c-aveai să mă susții mai tare. Sau ești gelos? Nu te interesează Vika, nu-i așa? Ai dansat cu ea doar o singură dată la balul mascat.

— Nu sunt gelos.

Nikolai pierduse socoteala minciunilor pe care i le spusese lui Pașa până în acel moment. Știa numai că era adânc îngropat în ele și că se sufoca.

— Te implor din nou să mă ajuți să-l oprim pe celălalt mag. Ești foarte ingenios. Cu siguranță te poți gândi la vreo ieșire din Jocul Coroanei. Sunt mult mai multe detalii. Sunt atâtea lucruri pe care nu le știi.

— Știu deja prea multe, Pașa!

Nikolai luă sticla de votcă și o trânti peste carte. Sticla se sparse și zbură peste masă, iar câteva cioburi se înfipseră în brațul lui Pașa.

Pașa gemu.

— Ce fa...

Dar se opri atunci când bucățile de sticlă tremurară, apoi alunecară pe masă și înapoi pe carte, unde se reasamblară în formă de sticlă. Cioburile din brațul lui se smulseră singure și se alăturară celorlalte. Până și lichidul de pe coperta cărții se adună într-o mică băltoacă, apoi călători de-a lungul sticlei într-un șuvoi limpede, înainte să picure înapoi prin gâtul sticlei.

Pașa rămase cu gura căscată.

Nikolai miji ochii la brațul lui Pașa.

— Îmi pare rău. Cioburile te-au tăiat? Sau e numai mâneca? Din cuvintele lui răzbătea îngrijorarea, dar nu și din ton.

Pașa se uită în jos, dar era incapabil să vorbească.

— Numai mâneca, atunci. Mult mai ușor.

Tonul lui Nikolai era mai ironic decât intenționase să fie, dar nu se putea dezbăra de el, deoarece Pașa îl împinsese prea departe. Nikolai pocni din degete, făcând să apară un ac cu ață. Acestea coborâră spre cămașa lui Pașa și începură să coasă găurile pe care le lăsaseră cioburile.

— Tu ești celălalt mag, concluzionează Pașa în șoaptă.

Nikolai arboră o expresie impasibilă.

— Mă tem că da.

— Tu ai creat băncile.

— Și am refăcut Nevski Prospekt și am făcut să apară omulețul și balerina. De asemenea, Cutia Balului Mascat este tot a mea.

— În tot acest timp...

Nikolai oftă și masca îi dispăru. Acum începea să fie cuprins de remușcări.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus.

— M-ai lăsat să-i dau înainte cu Jocul Coroanei ca un prost.

Pașa se uită lung la mâneca lui, unde acul își terminase treaba și o foarfecă tăia ața de prisos.

Nikolai clătină din cap.

— Nu ești prost.

— Dar tu m-ai făcut să fiu. Nici nu mai știu cine ești.

— Sunt aceeași persoană pe care o cunoști dintotdeauna.

— Ba nu. Pașa se ridică de pe banchetă. Nu ești.

— Pașa!

— Ai știut asta despre tine toată viața ta. Și asta înseamnă că m-ai mințit pe toată durata prieteniei noastre.

— E numai o mică parte din identitatea mea. Sunt mult mai mult decât atât.

— Poate. Ce altceva mi-ai mai ascuns?

— Nimic!

Și Nikolai lovi masa cu palma.

— Te-ai împrietenit cu mine numai pentru propriile tale ambiții, pentru a deveni mai apropiat de țar, astfel încât să poți să câștigi Jocul?

Chipul de obicei angelic al lui Pașa se contorsionă în ceva mai urât. Ceva mai aspru. Ceva ce semăna cu tatăl sau cu sora lui.

— Nu. Până acum vreo lună nici n-am știut amănuntele despre Joc.

— Ți-a făcut plăcere să mă ascuți bătând câmpii despre misticism, ca apoi să râzi de mine pe la spate?

— N-aş face niciodată asta.

— Şi cum rămâne cu Vika? Şi Jocul, cum vei termina Jocul? O vei omorî, astfel încât să poţi fi victorios, ca în cele din urmă să fii cineva?

— Nu! Paşa, ce tot spui? Nikolai sări de la locul lui. N-aş putea să-i fac niciodată vreun rău, şi eu o iubesc.

— Poftim?

Paşa rămase cu gura căscată.

La naiba. Oare era adevărat? Renata îl acuzase că se îndrăgostise de Vika, dar Nikolai nu recunoscuse niciodată în sinea lui asta, până acum. Nu că ar fi fost, de fapt, îndrăgostit. Confesiunea îl făcuse să se simtă de parcă podeaua îi dispăruse de sub picioare şi, în acelaşi timp, devenise mai fermă.

Cei doi băieţi îşi aruncau căutături urâte din părţile opuse ale separeului. Oriunde altundeva, cearta lor ar fi atras atenţia. Dar în tavernă era ceva la ordinea zilei. La o masă din apropiere, o altă sticlă se sparse de perete şi bărbaţii de acolo începură să ţipe.

— Şi eu o iubesc, rosti Nikolai încet şi se lăsă să cadă pe locul lui.

În schimb, Paşa nu se așează. Îl domina în înălţime pe Nikolai.

— Aşadar, m-ai minţit şi despre asta.

Nikolai nu putu să facă nimic altceva decât să încuviinţeze din cap. Putea să argumenteze că era o omisiune şi nu o minciună, dar asemenea chestiuni mărunte n-ar fi trebuit să conteze între prieteni. Cu toate astea, era o decepţie. Una dintre numeroasele decepţii.

Paşa se încruntă.

— Tu ai fost cel care a spus că n-aş putea s-o iubesc pe Vika fiindcă de-abia o cunoaşteam. Atunci, cum este posibil ca *tu* s-o iubeşti? O cunoşti mai bine decât mine?

— E altceva. Suntem magi.

— Și ce-ar trebui să-nsemne asta? Că tu ești cumva mai bun decât mine datorită acestui fapt?

— Nu! Doar că... ne înțelegem unul pe altul. Nu mai este nimeni ca noi.

— Așadar, dac-ar fi să ne îndrăgostim numai de cineva ca noi înșine, presupun c-ar trebui să-mi găsesc o femeie care este moștenitoarea unui imperiu și care a fost și ea trădată de cea mai bună prietenă a ei.

Nikolai se lăsă moale pe masă.

— Aș putea pune Garda să te aresteze, să știi. Te-aș putea acuza că m-ai răpit în seara asta. Aș putea până mâine-dimineață să te pun în fața unui pluton de execuție.

— Știu c-ai putea.

— Aș putea, dar nu vreau, deoarece, într-o altă versiune a acestei vieți, erai cel mai bun prieten al meu. Și n-aș vrea să am mâinile pătate de sângele *acelui* băiat.

— Pașa...

— De ce trebuie să o furi pe Vika?

Nikolai se ridică din nou.

— Cum? Nu. Am spus c-o iubesc, nu că și ea mă iubește.

— Totuși, te-ar alege în locul meu. Întotdeauna ai avut totul, iar acum trebuie să o iei și pe Vika.

Pașa înfipse un cuțit în mijlocul pâinii. Nikolai smulse cuțitul.

— Cum poți să crezi asta? Tu ești cel care are totul. Eu sunt un orfan fără niciun strop de sânge nobil în vine și fără o rublă sau o copeică în buzunar. Tot ceea ce am este magia mea, care nu mă va conduce decât la moarte.

— Nu e adevărat. Nikolai, tu nu înțelegi ce ai? Ești mai bun decât oricine la orice și nici măcar nu te străduiești pentru asta. Ești un dansator mai bun, un spadasin mai bun, un erudit mai

bun. Fetele îți cad la picioare și se pare că nici nu-ți pasă. Excelezi în orice, în vreme ce eu de-abia reușesc să mă descurc. Singurul lucru pe care îl am este că m-am născut să fiu moștenitor.

— Ești mai mult decât atât.

Nikolai lăsa cuțitul să cadă pe masă.

— Spune-i asta tatei. Sau nu. Probabil că oricum deja te place mai mult decât pe mine. La urma urmelor, el este judecătorul Jocului, nu? Așa că știe totul despre tine. Știe mai multe decât știu eu.

Pașa împunse cartea de pe masă.

— Te rog. Calmează-te. Hai să fim raționali. Pot să-ți explic.

— Ai avut suficienți ani la dispoziție să-mi explici. Acum e prea târziu. Din acest moment, nu vreau să mai am nimic de-a face cu tine sau cu cei ca tine. Ține-ți magia pentru tine. Pașa luă cu un gest violent cuțitul și îl înfipse în mijlocul cărții *Misticii ruși și țarii*. Și stai departe de viața mea!

Se uită urât la Nikolai. Apoi ieși ca o furtună pe ușa din spate a tavernei „Vulpea și Coțofana”.

— Pașa, așteaptă!

Dar el nu așteptă.

Nikolai își îngropă capul în palme. Ce bine era să-i fi spus lui Pașa înainte. Ce bine era dacă nu ar fi ascultat-o pe Galina și nu și-ar fi ținut abilitățile în secret. Ce bine era dacă nu s-ar fi temut atât de tare să-i povestească celui mai bun prieten al său despre Joc. Dar acum, faptul era consumat și Nikolai nu avea ce să mai facă.

Frunzele lui de ceai avuseseră dreptate. Era singur. Iar. Singur, singur, *ad infinitum*. Nikolai bău lacom restul de votcă – încălzită acum – direct din sticlă.

Apoi se prăbuși pe masă, cu fața lângă cuțit. Voia ca frunzele de ceai să nu mai aibă dreptate.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI CINCI

Peste noapte, frunzele căzură din toți copacii, iar vântul arctic începu să bată. Înghețul se așază peste ramurile goale, iar păsările își făceau planuri de plecare. Canalele încremeniră peste culori, iar fântâna din Neva îngheță în arcuiri de cristal rece. Când soarele răsări dimineată, razele lui de un galben palid erau atât de slabe, încât nu puteau să topească nici măcar un țurțur. Cu toate că era abia jumătatea lui noiembrie, iarna sosise deja în Sankt Petersburg.

Dar Vika, stând pe malul Canalului Ekaterinski, nu tremura deloc. Încă era supărată pe Serghei fiindcă o mințise că era tatăl ei. Însă, mai mult de-atât, acum era furioasă că nu mai trăia. Cum stătea în fața casei Zakrevski, Vika fierbea, cu magia curgându-i prin vene arzătoare și învolburată.

— Te urăsc, spuse ea, cu toate că la acea oră era singură pe stradă. Te urăsc, Nikolai. Te urăsc pentru că ești. Dacă n-ai fi fost tu, aș fi devenit Magul Imperial. Dacă n-ai fi fost tu, n-ar fi trebuit să intru în Jocul ăsta norocit. Dacă n-ai fi fost tu, Serghei n-ar fi murit.

Vika își ridică mâinile. Un zumzăit umplu aerul, iar pământul păru să vibreze. Din spatele ei, ceea ce la început păru să fie

o rafală de zăpadă se dovedi a fi o mulțime de molii de iarnă, năvălind printre ramurile copacilor și acoperind cerul. Din crăpăturile umede ale Canalului Ekaterinski ieși o armată de șobolani, lucioși de la sedimente și gheață, și se adună iute la picioarele Vikăi. Poslannik conducea atacul.

— Asta este runda mea, spuse ea, în timp ce un grup pestriț de pisici sălbatice ieșiră pâș-pâș de pe alei și se furișară pe treptele casei Zakrevski.

Avea să distrugă totul înăuntru, toate hainele prețioase ale lui Nikolai, și micul lui birou de scris, și portretele strămoșilor contesei de pe pereți. Soldații ei urmau să zgârie balustrada lucioasă, să sfâșie covoarele persane și să roadă corzile pianului. Și, în acest răstimp, ea avea să mențină un scut în jurul casei, astfel încât Nikolai să nu poată să fugă. Așa că avea să fie nevoit să privească cum lucrurile lui și casa erau făcute bucăți, înainte ca ea să năruie clădirea și să-l omoare. Tot ceea ce voia Vika era sfârșitul acestui Joc monstruos. Urma să-i pună capăt o dată pentru totdeauna.

Vika își desfăcu larg brațele în față, iar vântul deschise ușile și ferestrele casei Zakrevski. Descrie un cerc cu degetul mic deasupra trupelor ei soioase, astfel încât să-i înțeleagă comenzile, iar acestea se aruncară înainte, năpustindu-se în sufragerie și în salon, în bucătărie și la subsol, și în dormitoarele de la etaj, care le aparțineau lui Nikolai și contesei.

— Distrugeți și infestați totul, le porunci Vika.

De unde se afla, ea nu putea să-i vadă, însă știa că făceau ceea ce le ceruse. Șobolanii pătrunseseră în cămară, rozând prea-prețioșii croasanți și spărgând cești și farfurioare de prost gust, precum și paharele pentru vin ale contesei. Pisicile sfâșiau tapițeriile și își ascuțeau ghearele pe picioarele mobilei în stil baroc.

Iar moliile zburară în armoarul lui Nikolai și porniră să facă găuri în toate hainele lui. În urma lor nu mai rămâneau decât niște zdrențe. Vika fu străbătută de un fior de încântare răutăcioasă. *Cum te simți, Nikolai, fără armoarul tău de dandy?*

Dar, de îndată ce gândi asta, își dădu seama că el nu era înăuntrul. Nu simțea firul invizibil care îi unea.

Și atunci își aminti de acea zvâcnitură dintre ei, acea senzație că deși Nikolai era adversarul ei, în același timp era cealaltă jumătate a ei. Își aminti când îi atinsese mânăca la balul mascat și cum tot ceea ce era groaznic între ei dispăruse, lăsând numai mătasea caldă a magiei lui.

Își aminti cum Nikolai o privise atunci când zăcea vulnerabilă și leșinată pe patul lui. Ca și cum ar fi vrut s-o sărute. Și cât de mult ar fi vrut ea ca el s-o facă.

Subit, amețealeta cauzată de furia Vikăi cedă. Simțea greutatea faptei ei rele în mâinile care erau încă ridicate spre cer, și în umeri, în măruntaie, în oase. Nu era vina lui Nikolai că Serghei era mort. Nikolai participa forțat la Joc, la fel ca ea.

Ce fac?

Vika își lăsă brațele în jos.

Distrugerile din interior încetară brusc. Agitația frenetică din jurul casei Zakrevski se potoli. Șobolanii coborau treptele de la intrare, nedumeriți, urmați de pisici și de valul de moli. Dispărură cu toții în crăpăturile întunecate din care veniseră, la fel de repede pe cât sosiseră.

Vika flutură o mână fără vlagă, iar ferestrele și ușile se închiseră cu un trosnet.

— Îmi pare rău, șopti ea.

Apoi o luă la fugă, îndepărtându-se cât mai mult cu putință de Canalul Ekaterinski.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI ȘASE

Nikolai se îndrepta împleticit către casă, cu capul bubuindu-i de la prea multă băutură de la tavernă în seara precedentă și pentru că dormise după aceea într-o alee împuțită din Piața Sennaia. De asemenea, intrase într-o încăierare cu cineva, dintr-un motiv neînsemnat, pe care deja îl uitase, iar ochiul învinețit și încheieturile tumefiate stăteau mărturie. Măcar se abținuse să folosească magia în încăierare.

Urcă scările casei Zakrevski, nedorind decât o baie fierbinte care să spele ultimele douăsprezece ore, și descoperi ușa din față neîncuiată.

Nikolai o împinse și păși în holul de la intrare.

Covorul persan al Galinei fusese redus la niște smocuri de fire roșii. Scaunele erau rupte și mesele răsturnate. Candelabrul – importat din Veneția – atârna strâmb și nu mai avea jumătate dintre cristaluri.

Iar unul dintre jobenele lui Nikolai zăcea la jumătatea scării, boțit și găurit, de parcă ar fi fost ros de molii-vampir. Nikolai închise ochii strâns.

— De parcă lucrurile nu ar fi putut fi și mai rele.

Și atunci, cicatricea lui se aprinse. Arsura mocnită pe care o simțise încă de când se trezise era prezentă, dar el n-o băgase în seamă din cauza durerii sfâșietoare de cap, a ochiului învințit și a drumului împiedicat înapoi spre Canalul Ekaterinski.

Dar, acum, Nikolai se apucă de guler și se rezemă de perețele scobit. Dacă cicatricea ardea, atunci ceea ce trecuse pe acolo nu era o bandă de hoți obișnuiți. Era Vika.

De ce asta? Și de ce acum?

Nu hainele sfâșiate și vasele sparte erau cele care îl supărau. Oricum, nu atât de mult. Nikolai își începuse viața fără nimic și putea s-o ia de la capăt fără nimic. *Dar după tot ce s-a petrecut între mine și Vika...*

Nikolai clătină din cap. Era tot un joc incorect. Și acea realitate îl rodea din interior asemenea terebentinei.

Ceasornicul bătu, pendulul acestuia legănându-se în dosul unui geam spart. Acel ceas era o amintire de familie.

Galina avea să se isterizeze din pricina pagubei. Și, cel mai probabil, avea s-o învinovățească pe Renata și pe restul servitorilor pentru că nu-i opriseră pe vandali.

Nu pot să permit să se întâmple asta.

Nikolai își sprijini de perete capul care îi zvâcnea. Își îngădui încă un moment de disperare. După care pocni din degete și începu procesul minuțios de a încerca să curețe și să repare ceea ce distrusese Vika.

Nu putea să repare totul.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI ȘAPTE

Tarul petrecuse câteva zile pe cal, împreună cu generalii săi, inspectând trupele din Peninsula Crimeea. O lăsase pe Elisabeta să-și revină în Taganrog, un orașel pitoresc de pe malul Mării de Azov, în timp ce el venise aici pentru a-și face o idee despre lupta împotriva otomanilor. Acum, că avusese parte în exces de realitățile războiului – soldații răniți și amenințarea constantă a atacurilor de aici îi aminteau din nou de suferințele pe care țara sa le îndurase în timpul măcelului napoleonian –, țarul galopa în sfârșit spre tabără pentru încă o noapte de odihnă în cortul său, înainte de se întoarce la Taganrog.

Băieții de la grajduri îi preluară calul și soldații de gardă în fața cortului său îl salutară. Țarul dădu din cap drept răspuns și se aplecă pentru a intra în cortul lui, care conținea nu doar o saltea somptuoasă, pe care tronau perne și cuverturi de mătase, ci și un fotoliu și un scăunel tapițate cu brocart, un birou din lemn de cireș și o masă încrustată cu cochilii de stridii.

Un servitor îl aștepta. Se plecă până la pământ.

— Bună seara, Maiestatea Voastră Imperială. Doriți să citiți scrisorile care au sosit azi sau ați prefera mai întâi să luați cina?

— Cina, te rog.

— Imediat, Maiestatea Voastră Imperială.

Servitorul ieși grăbit din cort.

Țarul își scoase centura și spada și se lăsă să cadă în fotoliu. Își sprijini cizmele pe scăunel. Ușurarea pe care o simți în picioare fu instantanee. Cu toate că petrecuse cea mai mare parte a ultimelor zile călare, stătuse destul de mult și în picioare, cercetând terenul. Abia aștepta să se întoarcă la malul mării, alături de Elisabeta.

Partea din față a cortului se ridică și țarul se aștepta ca mirosul de friptură și de tocană să umple aerul. În loc de asta, o duhoare de carne putrezită pătrunse în cort, iar țarul își acoperi nasul și gura cu mâneca și sări din fotoliu.

— Ce fel de cină...

Dar persoana care stătea la intrarea în cort nu era nici bucătarul și nici servitorul. Era o siluetă gârbovită, într-o mantie roasă, cu o glugă trasă pe cap.

— Cine ești? Gărzi!

— O, n-are niciun rost să-ți strigi soldații, Alexandre, îi spuse femeia. Ei sunt, ca să spunem așa, indisponibili.

Țarul scoase sabia din teacă, mulțumit că o avea la îndemână.

— Cine ești? Și cum de cutezi să mi te adresezi doar pe numele mic?

— Îndrăznesc să spun că mi-am câștigat acest drept.

Își dădu gluga pe spate. Țarul icni. Femeia era pe jumătate mumie, pe jumătate ceva nu tocmai uman.

— Ce ești?

Strigoiul țâțâi.

— Mă simt insultată. Mai întâi m-ai întrebat *cine* sunt, dar acum ai trecut la *ce*? Ce lipsă de maniere, Alexandre, chiar și venind de la tine.

— Dezvăluie-ți identitatea!

Aținti sabia spre pieptul ei, dar făcu un pas înapoi pentru a se feri de valurile de putoare care se revărsau din trupul ei.

Femeia chicoti, cu o voce gălgâită, de parcă ar fi râs în pofida faptului că se îneca într-o hazna de sânge.

— Alexandre, nu mă recunoști? Se prea poate ca restul chipului meu să se fi descompus – asta a fost costul celor aproape două decenii în care am stat îngropată –, dar ochii ai să-i recunoști.

El nu voia să se uite. Dacă această creatură era o meduză, ceva ce ar fi putut să-l prefacă în stană de piatră pentru că ar fi privit-o?

Femeia șerpui spre el.

— Uită-te la mine!

El flutură sabia.

— Stai pe loc sau te străpung, îți jur pe viața mea!

— Dă-i drumul. Trage-mă în țepă ca pe un chebap *jauburek*. Să vezi dacă asta mă încetinește.

Sări la el. El înfipse spada drept în pântecul ei. Ea râse din nou, netulburată, și îl apucă de bărbie, forțându-l să se uite în ochii ei.

Erau aurii, asemenea topazului sclipitor, iar acolo, în ei, era ceva familiar, ceva ce el nu putea să identifice. Pentru o clipă, femeia îl ținu în transă. Apoi își reveni și se smulse din strânsoarea și din miasma ei și, tremurând, privi în jos, la spada care ieșea din mijlocul ei.

— Cum? Ce?

Femeia trase spada din trupul ei și inspiră de câteva ori. Sângele care îi udase mantia începu să pălească, de parcă ar fi fost absorbit din material înapoi în carnea ei. Apoi aruncă spada însângerată, care căzu cu un zăngănit pe pământ.

— T-t-te-ai vindecat singură.

— Acum îți amintești de mine?

Gura i se strâmbă în ceva ce ar fi putut fi un zâmbet, dar semăna mai mult cu o grimasă a dinților ei stricați.

Țarul făcu câțiva pași îndărăt. Dacă ar fi reușit să ajungă la intrarea în cort, poate c-ar fi putut să fugă.

— Nu e cu putință...

— Ba e, Alexandre. Sunt eu, Aijana, cândva frumoasa ta iubită cu ochii aurii din stepă. După ce-ai plecat cu armata ta, ți-am născut un fiu. De fapt, l-ai cunoscut deja. Numele lui este Nikolai. Însă tu poate că-l cunoști drept Magul Unu.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI OPT

Aijana se bucură să-l vadă pe țar zvârcolindu-se de durere la auzul dezvăluirii ei. Fusese foarte tânără atunci când îl cunoscuse și total subjugată de încrederea lui de sine și de farmecul lui. Naivă, îi crezuse vorbele mieroase și îl lăsase să o seducă. Încă mai simțea înțepătura puternică a trădării atunci când el plecase, la o lună după ce o luase prima dată în patul lui.

Atunci fusese nenorocită de trei ori de el, iar de atunci încă o dată. Prima lui ofensă: îi răpise fecioria și o părăsise ca pe o marfă stricată, deteriorată, pentru oricare dintre băieții din sat. A doua lui ofensă: o lăsase însărcinată, mamă nemăritată în ținutul arid al stepei. A treia lui ofensă: nașterea copilului lui aproape c-o omorâse. Cea de-a patra și cea mai recentă: îl acceptase pe propriul lui fiu în Joc și îl condamnase pur și simplu la moarte.

Așa că da, Aijana savura groaza și spaima țarului. Încă intenționa să-l omoare, firește, deși, asemenea unei pisici sălbatice, voia mai întâi să se joace cu prada. Dacă n-ar fi fost Jocul, poate că s-ar fi mulțumit doar să-l informeze despre existența

altui fiu. Dar de vreme ce țarul o înșelase de prea multe ori și îi primejduse nu numai viața ei, ci și pe cea a lui Nikolai, trebuia să plătească.

Țarul nu mai încercă să fugă din cort. Oricum, ce credea el? Nu avea cum să fugă de ea. Se lăsă să cadă pe marginea patului.

— Nikolai Karimov este fiul tău? o întreabă el.

— Și al tău.

— Al meu...

— El nu știe încă. Dar îi voi spune curând.

— El este cel mai bun prieten al țareviciului.

Aijana bătu ironic din palme și îi aruncă țarului un surâs strâmb, putred.

— Bravo, Alexandre. L-ai privit pe unul dintre fiii tăi și nici măcar nu l-ai recunoscut pe celălalt atunci când era chiar alături de cel ales. Ce tată remarcabil ești!

— Nu e vina mea! Își îngropă fața în palme. N-aveam de unde să știu.

— Nu, firește că nu. Erai prea ocupat să te culci cu alte femei ca să ții cont de consecințe.

— Și asta e răzbunarea unei amante?

Aijana veni mai aproape de el.

— O, nu. Este mult mai mult decât atât.

Se așeză lângă el – era atât de asemănător cu patul în care se culcase cu el, cândva, demult – și îi cuprins fața între palmele ei. Lui îi veni să verse din pricina respirației ei fetide.

Aijana râse și îi mai suflă de câteva ori în față, apoi își lipi buzele de ale lui. Îi îndesă limba ei neagră în gură, încolăcind-o și transferându-i boala care înflorește în ea. Țarul se zbatu, dar nu-i putea face față, căci ea se îmbibase de energia celor șase soldați pe care îi măcelărise în fața cortului. Se înfioră de bucurie

forțând sărutul prelungit. Ce ironic să pună așa capăt unei povești de dragoste care începuse tot cu un sărut prelungit.

Unul dintre dinții Aijanei se rupse brusc, cu atâta violență se lipise femeia de el. Când se trase înapoi, dintele i se rostogoli, căzând de pe buzele ei pe podea.

Țarul se holbă la el, îngrozit.

— Îți mulțumesc, Alexandre! Țasta a fost sărutul de rămas-bun pe care nu l-am avut niciodată.

El își frecă fața cu mânăca.

— Pot să pun capăt Jocului, știi bine. Te voi pedepsi. O voi proclama pe Vika Andreieva învingătoare.

— Și-ai să-ți ucizi propriul fiu?

Țarul se cutremură.

— N-ai să proclami fata învingătoare. Nu vei putea s-o faci, căci nu vei supraviețui călătoriei înapoi spre Taganrog pentru a înscrie numele învingătorului pe Pergament.

— Nu voi supraviețui? Ce-ai făcut?

Aijana ridică din umeri.

— Ți-am dat un dar de despărțire, o dovadă a afecțiunii mele. Oricum, s-ar putea ca tu să nu-l vezi așa. Se poate ca tu să-l vezi ca tifos.

Țarul își încheștă mâna pe gură.

Ea hohoti în timp ce se ridica de pe pat și se îndrepta spre intrarea în cort.

— Noapte bună, Alexandre! Fie ca somnul de veci să-ți fie bântuit de coșmarurile numeroaselor tale păcate!

Țarul dădu alarma de îndată ce Aijana ieși din cortul lui. Soldații rămași din Garda sa se repeziră și-l duseră la trăsură, iar apoi pe lungul drum către Taganrog. Însă febra și durerile pogorâră în acea noapte, cu delirul care urmă curând după

aceea. Călătoria înapoi spre Marea de Azov era prea lungă. Când ajunseră, câteva zile mai târziu, Moartea aştepta la capătul treptelor trăsorii. Țarul se rostogoli din trăsură, iar Moartea își legănă coasa. Îi luă viața țarului tocmai când reușise să ajungă în brațele țarinei.

Curând după aceea, Moartea o luă și pe țarină.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI NOUĂ

Pașa o lăsă pe sora lui să îl ia de mână. Erau îmbrăcați în negru din cap până în picioare și nimeni nu-i opri în timp ce umblau prin Palatul de Iarnă. Când ajunseră în sala imensă, Iuliana îl trase prin spațiul pustiu, părăsit, dincolo de coloanele albe, înalte, și de candelabrele din cristal, până ce ajunseră în partea din față a încăperii.

Acolo, pe un postament, se găsea un singur jilț, gol, aurit, cu prea mult aur și tapizat în roșu, cu vulturul bicefal de aur ieșit în evidență, astfel încât toți să-l poată vedea. Era înconjurat de și mai mult roșu și auriu, inclusiv de un vultur bicefal și mai ostentativ, etalat pe peretele roșu din spatele jilțului. Acela era tronul țarului.

Acolo avea să stea Pașa de-acum înainte.

Însă el nu-l atinse. Căci încă putea să-l vadă pe tatăl lui așezat acolo, demn și maiestuos, în uniforma lui completă, cu ambasadorii și miniștrii făcând reverențe la picioarele lui. O vedea pe mama lui intrând în sală și pe tatăl lui ridicându-se ca să o întâmpine și să-i ofere acest jilț.

Apoi, Pașa se gândi la restul pierderilor sale. Prietenul lui cel mai bun, cel care îl mințise și îl făcuse să pară prost. Și fata

pe care o iubea, care nu-i răspundea la iubire și care probabil avea să-l aleagă pe magul trădător.

Toate astea, în timp ce privea lung tronul.

Dar Iuliana își pierduse răbdarea. Îl împinse pe Pașa, iar el se prăbuși în jilț. Tresări atunci când brațul său atinse aurul.

— Tu vei fi țarul, îi spuse ea. Fie că-ți place sau nu.

Pașa închise ochii. Expiră adânc în timp ce se lăsa moale pe tron. Apoi încuviință din cap. *Eu voi fi țarul. Deoarece este singurul lucru care mi-a mai rămas.*

CAPITOLUL ȘAIZECI

Nikolai se afla în fața zidurilor Palatului de Iarnă. Fuseseră ridicate bariere în zăpadă, iar Garda era alcătuită din cinci bărbați masivi. Dacă s-ar fi putut evanescentiza, atunci ar fi putut să intre ca să-l vadă pe Pașa. Nu că Pașa ar fi vrut să-l vadă. Nikolai închise ochii. Își dorea să poată să retragă ceea ce spusese sau făcuse, astfel încât acum să fie alături de Pașa, ca sprijin și ca prietenul lui cel mai bun, așa cum ar fi trebuit să fie.

Străzile din Sankt Petersburg forfoteau ca o mare de negru. Se părea că toți cetățenii orașului se revărsaseră în afara caselor, îmbrăcați în hainele lor de doliu și copleșiți de tristețe. Veștile despre moartea țarului ajunseseră rapid de la Taganrog pe la începutul săptămânii, și chiar în acea dimineață, un alt mesager venise cu anunțul potrivit căruia inima țarinei cedase și se stinsese și ea.

Și, astfel, în Sankt Petersburg, femeile plâneau pe față și se prăbușeau pe caldarâmul înghețat. Bărbații, cu capetele plecate, își ștergeau din când în când ochii cu batistele. Stranele din biserici erau înțesate.

— Ce crezi că se petrece în palat? îl întrebă Renata.

Insistase să-l însoțească pe Nikolai la Palatul de Iarnă, cu toate că el voise să fie singur, încă de când Pașa se dezlănțuise asupra lui cu două săptămâni în urmă, la „Vulpea și Coțofana”. Înainte să sosească veștile despre decesul țarului, Nikolai încercase să-i ceară iertare de mai multe ori, așteptând în fața palatului și trimițând scrisori în fiecare zi. Însă Garda refuzase să-l lase să intre și toate mesajele lui fuseseră respinse de către secretarul imperial și returnate lui Nikolai nedeschise.

După moartea țarului, Pașa încuiase palatul. De atunci, Nikolai nu putuse să se gândească la nimic altceva decât la Pașa. Nu se putea concentra nici măcar asupra Jocului, deși simțea că cicatricea lui era gata să-l carbonizeze prin piele până la claviculă.

— N-am nici cea mai vagă idee ce se petrece în palat, îi răspunse Nikolai Renatei. Îmi imaginez că nu doar că jelesc, dar se și pregătesc pentru încoronarea lui Pașa.

Cu toate că cea mai mare parte a oamenilor acceptau faptul că Pașa avea să devină următorul țar, încoronarea lui oficială urma să aibă loc de-abia în ianuarie, la Moscova. Țării erau întotdeauna încoronați în vechea capitală a Rusiei, dar era nevoie de timp pentru organizarea unei încoronări, mai ales a uneia neașteptate. Acum era abia ultima zi din noiembrie. Nikolai se făcu mic. Întotdeauna socotise că avea să fie unul dintre primii invitați atunci când Pașa devenea țar. Nu mai era cazul.

— Mai există și un al treilea punct pe agenda țareviciului, se auzi din spatele lor o voce de femeie, care suna ascutit, dar totodată cunoscut.

Nikolai și Renata se întoarseră și, văzând-o pe Galina, Renata făcu o reverență până la pământ, cât pe ce să cadă în zăpadă.

Nikolai reuși să se stăpânească și să nu trădeze prea mult prin expresia lui. Totuși, zări o urmă de victorie în ochii Gălinei, pentru că îl luase prin surprindere.

— Am crezut că ești exilată până la sfârșitul Jocului, îi zise el.

— Așa am crezut și eu, răspunse ea. Dar vârtejul Jocului m-a adus înapoi. Mie-mi convine. M-am săturat de Siberia. Era prea frig.

Bineînțeles, nu pomeni de moartea fratelui ei. Tipic Gălinei. Și totuși, era ceva diferit la ea față de ultima dată când o văzuse Nikolai. Era mai slabă, iar ridurile de pe fața ei erau mai pronunțate. Poate că decesul fratelui o afectase totuși în vreun fel. Sau poate că erau doar veșmintele cernite, care nu o avantajau din cauza tenului palid.

— Țareviciul ți-a solicitat prezența, îl anunță ea pe un ton indiferent, ca și cum ar fi fost ceva ce se întâmpla în mod regulat. Sau e țarul acum? Nu, presupun că nu. N-a fost încoronat în mod oficial.

— Pașa vrea să mă vadă?

— Nu ca să jucați cărți. Treburi oficiale.

Nikolai avu o senzație de prăbușire. Fusese atât de concentrat asupra despărțirii de Pașa și apoi a decesului țarului și al țarinei, încât nu se mai gândise la implicațiile Jocului.

Dacă Pașa urma să fie țar, atunci avea să moștenească și rolul de arbitru final al Jocului. El avea să decidă dacă Vika și Nikolai trăiau sau mureau.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI UNU

Pașa păși pe coridorul Palatului de Iarnă spre fosta sală pentru audiențe a mamei lui. Erau aceleași încăperi în care își trăsesese sufletul în timpul balului, dar scopul de azi avea să fie cu totul altul. Pe-atunci era doar un moștenitor, pregătindu-se pentru un viitor aparent îndepărtat. Dar acum viitorul venise. Azi nu avea să se ascundă ca să-și tragă sufletul.

Iuliana mergea alături de el, iar Garda Țarului îi urma la mică distanță. Asta era o altă diferență cu care Pașa va fi nevoit să se obișnuiască. Își păstrase doi dintre propriii săi oameni – pe Gavriil, căpitanul lui, și pe Ilia, cel care avea abilitatea de a simți unde se ducea Pașa atunci când simțea nevoia să dispară –, dar, altminteri, acești soldați erau oamenii tatălui său. Asta făcea să fie și mai clar că viața lui Pașa se schimbase în mod dramatic.

— Ești pregătit? îl întreabă Iuliana, înclinând capul într-o parte înspre cufărul din lemn pe care Ilia îl căra în urma lor.

Condeii Rus și Pergamentul se întorseseră în Sankt Petersburg laolaltă cu restul bunurilor personale ale tatălui și mamei lor. Iuliana îl îndemnase de îndată pe Pașa să încheie Jocul.

Existau prea multe frământări în imperiu și, dacă Pașa nu era puternic, dușmanii lor aveau să profite de pe urma tranziției din țarat. Acum avea nevoie de un Mag Imperial.

— Sunt pregătit.

Pe dinafară, Pașa zâmbi. Dar pe dinăuntru râdea cu cruzime – cu tristețe – de el însuși. Cum ar putea el vreodată să fie pregătit să condamne oamenii la moarte? În special oamenii pe care îi iubise cândva? Căci asta era ceea ce urma el să facă: să ceară încheierea Jocului și, făcând asta, să poruncească moartea Vikăi sau a lui Nikolai. Ce bine era dacă inima lui ar fi fost din piatră și nu din plămada umană tremurătoare din care era în realitate alcătuită.

Iuliana îl atinse ușor pe mânecă, de parcă ar fi știut că zâmbetul lui era simplă prefăcătorie. Dar firește că știa. Ea era sora lui, care îi cunoștea toate cusururile. Ea era tăria lui acolo unde el era slab.

— Voi fi alături de tine, îi zise ea. Nu uita, asta este pentru ceva mai important decât cei doi magi. Asta este pentru Rusia.

Pașa își înghiți nodul din gât și dădu aprobator din cap. Și în vreme ce mergeau mai departe pe coridor, își repetă în sinea lui: *Asta este pentru Rusia. Asta nu mai este doar despre mine.*

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI DOI

Vika ajunsese singură la Palatul de Iarnă. Se așteptase la o sală a tronului opulentă sau poate la o sală grandioasă precum cea care găzduise balul mascat. Dar, în loc de asta, garda o conduse într-o încăpere micuță, cu pereții liliachii și draperii crem, în care singurul mobilier îl reprezentau un birou și câteva scaune simple. Vika se relaxă puțin. Eleganța modestă a încăperii aducea mai mult a Pașa decât ar fi făcut-o o sală imensă în roșu și auriu și cu vulturul bicefal pe pereți.

Nikolai și Galina Zakrevskaia erau deja acolo. Niciunul dintre ei nu ședea, ci stăteau în picioare, la mai bine de un metru unul de celălalt, de parcă ar fi fost de nesuportat pentru ei să stea mai aproape.

Când Vika intră, Nikolai se înclină superficial. Ea îi profanase căminul și știa că nu merita nici măcar o înclinare a capului în chip de salut. Avu nevoie de toată voința pentru a nu se repezi la el ca să-l implore s-o ierte.

Apoi un alt soldat din Gardă intră în încăpere. Își dresе vocea și anunță:

— Țareviciul, Pavel Aleksandrovici Romanov, și Marea Prințesă, Iuliana Aleksandrovna Romanova.

În timp ce ei toți făceau plecăciuni și reverențe, Pașa intră și se opri în spatele biroului. Nu se așează și nici lor nu le ceru să se așeze. Marea Prințesă îl urmă, cu toate că se opri pe o latură a încăperii și zăbovi lângă fereastră. Apoi apăru un alt membru al Gărzii, un tânăr, care ducea un cufăr, același de la ceremonia de la Bolșebnoie Duplo. Îl așează pe birou. Adevărul e că formalismul lor țepăn s-ar fi potrivit mai bine într-o sală oficială a tronului.

— Puteți să plecați, le spuse Pașa soldaților staționați în jurul încăperii.

Atitudinea lui nu prea mai aducea cu el, ci mai degrabă cu... tatăl lui. Vika se înfioră. Membrii Gărzii se supuseră în liniște și închiseră ușa în urma lor. Nicio îndoială că se poziționară imediat în fața ușii.

— Cred că știm cu toții de ce ne aflăm aici.

Pașa îi aruncă o privire surorii lui, apoi apăsă cu degetul pe cufăr și ridică iute capacul. Imediat, Condeiful Rus și Pergamentul ieșiră plutind din cufăr.

Vika observă că Pașa nu se uita la ea. Era ca și cum nici n-o cunoștea. Oare ea își închipuisese ultimele două luni? Dansul de la balul mascat, faptul că aproape o sărutase în crângul de arțari, plimbarea cu trăsura după moartea tatălui ei? Toată lumea o părăsise.

— Pe Pergament, țarul anunță învingătorul, continuă Pașa. Cu toate că încă nu sunt țar, voi fi curând și am nevoie de un Mag Imperial. Dar aș prefera să nu trebuiască să aleg dintre voi. Prin urmare, aș dori ca *voi* să încheiați Jocul.

Se opri, de parcă ar fi așteptat să vadă dacă cineva avea să-l întrerupă. Ca și când își încerca noua putere. Cândva, Vika îl întrerupsese pe țar în timpul jurământului, care părea să fi avut loc cu foarte mult timp în urmă. Însă severitatea de pe chipul

lui Pașa o înspăimânta mai-mult decât o făcuse țarul vreodată, poate fiindcă austeritatea îi era atât de străină lui Pașa. Vika nu știa ce însemna asta sau la ce să se aștepte. Așa că rămase nemișcată și foarte tăcută.

— Propun un duel clasic pentru a hotărî învingătorul, zise Pașa.

Nikolai miji ochii.

— Ce vrei să spui prin duel clasic?

— O luptă *à l'outrance*, până la moarte.

Vocea lui Pașa era rece ca gheața.

— O prezentare a abilităților voastre în ceea ce se presupunea c-ar fi acest Joc: o demonstrație menită să arate care dintre voi este cel mai potrivit pentru poziția de Mag Imperial. Cine mă va ajuta să fac strategii împotriva otomanilor? Cine poate să înăbușe răzmerițele din stepă? Cine nu se teme să-și riște viața pentru a apăra imperiul?

— Nu trebuie să devii un războinic, interveni Nikolai.

— Eu voi fi țarul.

— Titlul nu contează, replică Nikolai și făcu un pas spre el. Pașa, ceea ce faci este ceea ce te definește.

Marea Prințesă își drese glasul.

— Mi te vei adresa cu Alteța Voastră Imperială, îi ceru Pașa lui Nikolai. Și îți amintesc că încă nu-mi ești sfătuitor. Nu o lua înaintea, magule.

Vika rămase cu gura căscată și privi de la Pașa la Nikolai. Crezuse că ei erau cei mai buni prieteni. Până și Nikolai părea uluit. Ce se petrecuse între ei? Ce li se întâmplase *tuturor*?

— Și dacă refuzăm duelul? întrebă Vika, deoarece acum lumea se întorsese complet cu susul în jos, iar ea nu mai rezista să tacă.

Pașa privi la cufărul gol. Condeiul și Pergamentul încă pluteau alături de el. Marea Prințesă își încrucișă brațele la piept și

dădu din cap, de parcă și-ar fi încurajat fratele să continue cu ceva ce hotărâseră deja.

— Garda mea i-a luat în custodie pe cei dragi vouă, îi răspunse Pașa. Ludmila Fanina și Renata Galighina au fost duse într-un loc secret și se află în siguranță. Le va fi bine pe perioada rămasă din Joc, dar, dacă voi nu-mi veți îndeplini dorințele, vor exista consecințe. Duelul vostru va avea loc pe noua insulă și va începe mâine în zori.

— Pașa, nu! strigă Vika. Țsta nu ești tu!

Pașa își trecu mâna prin păr, venindu-și în fire numai după ce deja își ciufulise jumătate din buclele lui blonde. Își lăsă brațele pe lângă corp și rămase într-o rigiditate militară.

— Poate că acest Pașa nu e cel din trecut, însă n-am de ales. Trebuie să fiu țar. Țsta sunt eu acum.

lui Pașa o înspăimânta mai mult decât o făcuse țarul vreodată, poate fiindcă austeritatea îi era atât de străină lui Pașa. Vika nu știa ce însemna asta sau la ce să se aștepte. Așa că rămase nemișcată și foarte tăcută.

— Propun un duel clasic pentru a hotărî învingătorul, zise Pașa.

Nikolai miji ochii.

— Ce vrei să spui prin duel clasic?

— O luptă *à l'outrance*, până la moarte.

Vocea lui Pașa era rece ca gheața.

— O prezentare a abilităților voastre în ceea ce se presupunea c-ar fi acest Joc: o demonstrație menită să arate care dintre voi este cel mai potrivit pentru poziția de Mag Imperial. Cine mă va ajuta să fac strategii împotriva otomanilor? Cine poate să înăbușe răzmerițele din stepă? Cine nu se teme să-și riște viața pentru a apăra imperiul?

— Nu trebuie să devii un războinic, interveni Nikolai.

— Eu voi fi țarul.

— Titlul nu contează, replică Nikolai și făcu un pas spre el. Pașa, ceea ce faci este ceea ce te definește.

Marea Prințesă își dresе glasul.

— Mi te vei adresa cu Alțeța Voastră Imperială, îi ceru Pașa lui Nikolai. Și îți amintesc că încă nu-mi ești sfătuitoare. Nu o lua înaintе, magule.

Vika rămase cu gura căscată și privi de la Pașa la Nikolai. Crezuse că ei erau cei mai buni prieteni. Până și Nikolai părea uluit. Ce se petrecuse între ei? Ce li se întâmplase *tuturor*?

— Și dacă refuzăm duelul? întrebă Vika, deoarece acum lumea se întorsese complet cu susul în jos, iar ea nu mai rezista să tacă.

Pașa privi la cufărul gol. Condeiuл și Pergamentul încă pluteau alături de el. Marea Prințesă își încrucișă brațele la piept și

dădu din cap, de parcă și-ar fi încurajat fratele să continue cu ceva ce hotărâseră deja.

— Garda mea i-a luat în custodie pe cei dragi vouă, îi răspunse Pașa. Ludmila Fanina și Renata Galighina au fost duse într-un loc secret și se află în siguranță. Le va fi bine pe perioada rămasă din Joc, dar, dacă voi nu-mi veți îndeplini dorințele, vor exista consecințe. Duelul vostru va avea loc pe noua insulă și va începe mâine în zori.

— Pașa, nu! strigă Vika. Țsta nu ești tu!

Pașa își trecu mâna prin păr, venindu-și în fire numai după ce deja își ciufulise jumătate din buclele lui blonde. Își lăsa brațele pe lângă corp și rămase într-o rigiditate militară.

— Poate că acest Pașa nu e cel din trecut, însă n-am de ales. Trebuie să fiu țar. Țsta sunt eu acum.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI TREI

Galina se pregăti. Avea sentimentul că vârtejul Jocului avea să vină din nou după ea. Magia doar o chemase înapoi în Sankt Petersburg pentru tranziția Jocului, însă era foarte probabil că avea să fie exilată din nou în scurt timp, căci erau valabile aceleași reguli: nu avea să i se permită să-și asiste elevul.

Țareviciul încuie Condeiu și Pergamentul și ieși din încăpere împreună cu Marea Prințesă. Nikolai și Vika rămaseră cu gurile căscate după ei, amândoi încremeniți, de parcă țareviciul le luase abilitatea de-a se mișca.

Galina îi trase lui Nikolai o palmă la ceafă.

— Nu uita de darul pe care ți l-am dat.

El tresări, apoi se întoarse spre ea și pufni.

— La asta te gândești într-un astfel de moment?

— La ce altceva ar trebui să mă gândesc? Țareviciul a lăsat să se înțeleagă clar că trebuie să aveți un duel adevărat.

Nikolai se încruntă și își mută privirea în altă parte. Galina ridică din umeri.

— Și tu, Vika. Sper că ești mulțumită de alegerile pe care le-ai făcut pentru mutările tale anterioare. Fratele meu ți-a dat viața lui prin acea brățară.

Orice urmă de bunătate pe care ar fi simțit-o Galina pentru fată în urma morții lui Serghei dispăruse. Era vina fetei pentru că Serghei murise. Trebuia să suporte unele consecințe.

— Poftim?

Vika se întoarse brusc cu fața la Galina.

— Doar n-ai crezut c-ai devenit brusc mai puternică, nu-i așa? Toată acea energie în plus pe care probabil c-ai simțit-o venea de la fratele meu. Tu ai luat întruna de la el, până ce n-a mai rămas nimic.

— Nu...

— O, ba da! El n-a murit așa, pur și simplu.

Din gura Galinei sări salivă pe rochia Vikăi.

— Tu l-ai omorât!

Vika arăta de parcă i s-ar fi scurs tot sângele din vene, exact așa cum se scursese viața din Serghei. *Perfect*, gândi Galina. *Las-o să dispere, iar disperarea îi va veni de hac. Poate că pur și simplu va abandona și va pierde Jocul. O merită.*

În încăpere, un aer rece începu să se miște și se amestecă în tornada pe care o așteptase Galina. Ea țipă peste mugetul vântului:

— Nikolai, ai primit toată pregătirea de care ai nevoie. Încearcă să nu faci greșeli. Trebuie să învingi.

Apoi vârtejul o învălui complet, deschise una dintre ferestre și se năpusti în frigul iernii. Tot ce spera Galina era să n-o ducă înapoi în Siberia.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI PATRU

Vika fugi de îndată ce vârtejul o luă pe Galina. Ieși pe fereastra deschisă și coborî pe malul râului înghețat.

— Așteaptă, spuse Nikolai, ieșind și el pe fereastră.

— Lasă-mă în pace!

Vika se întoarse cu spatele la el. Își roti brațul deasupra capului și se iscă un mic viscol. Acum îi arunca zăpadă în ochi lui Nikolai și îl împingea înapoi spre zidul palatului. Vika levită și sub ea se formă o sanie de gheață.

— Vika, te rog! Așteaptă!

Dar ea fie că nu-l auzea prin furtună, fie că alesese să nu asculte. Bătu ușor în sanie și aceasta alunecă pe suprafața râului.

Viscolul îl izbi pe Nikolai până ce ea dispăru din raza lui vizuală. De îndată ce furtuna de zăpadă se stinse, Garda lui Pa apăru de cealaltă parte a ferestrei.

— Hei, tu! Ce cauți acolo?

Două perechi de mâini aspre îl apucară pe Nikolai de guler și îl târără din nou înăuntru. Un strat gros de zăpadă căzu din părul și din paltonul lui pe podeaua din lemn de dedesubt. Soldații îl îndreptară și îl împinseră spre ușă.

— Grăbește-te înainte să te arestăm. Ieșirea e în partea asta.

Nikolai își ridică jobenul, care îi căzuse în timp ce alerga după Vika. Aruncă o privire înapoi, peste umăr, uitându-se spre fereastră, dar, drept avertisment, soldații duseră mâinile la spade. El dădu din cap și își puse jobenul pe creștet, rece și umed acum de la zăpada care se topea, și, târându-și picioarele, ieși din cameră în coridor și apoi afară, în piață.

În timp ce pleca, își mușca buzele. Era posibil să fie ultima oară când ieșea pe acea ușa.

Nikolai se oprea destul de des în drumul lui spre casă pentru a se sprijini de câte un felinar. Cicatricea îl arsesese din ce în ce mai tare, aproape de nesuportat, în ultimele două săptămâni, în care se gândise la runda lui finală din Joc. Vika îl atacase în mod agresiv, distrugând casa Zakrevski. Nikolai avusese nevoie de timp să se liniștească – să devină conștient că durerea Vikai o împinsese să facă asta, nu ura sau răutatea adevărată, spera el – și să se gândească în ce fel să reacționeze.

Oricum, acum nimic nu mai conta. Pașa schimbase Jocul și fiecare pulsație arzătoare a cicatricei lui Nikolai servea drept aducere aminte că viața Renatei era în primejdie. Cum putea Pașa să facă asta? Era destul de rău că Nikolai și Vika puteau să moară, dar să le adauge pe Renata și pe Ludmila? Era ca și cum bunătatea lui Pașa murise odată cu țarul și cu țarina. Sau poate că Nikolai o ucisese, trădându-l. Nikolai apucă mai strâns stâlpuțului felinarului, cu toate că, de data asta, era mai mult de rușine decât de durerea pricinuită de cicatrice.

Într-un final, usturimea de sub claviculă cedă puțin și, cu toate că încă îi avea o senzație de greață din cauza vinovăției, Nikolai dădu drumul stâlpului. Însă nu fu nicio ușurare, căci în acel moment năvăli peste el o duhoare de putreziciune. Își scoase batista și își acoperi nasul.

— Scuzele mele, îi spuse o femeie învăluită într-o mantie, în timp ce traversa un podeț peste canalul de alături, și se apropie de el. Trebuie să vorbesc cu tine, magule. Poți să ridici un scut în jurul tău – ori poate al meu –, pentru a bloca izul neplăcut, astfel încât să putem purta o conversație?

Nikolai dădu să reacționeze, dar, în loc de asta, avu un spasm de vomă în batistă. Era ca și cum putreziciunea i-ar fi pătruns în gură. Făcu un gest cu mâna în fața femeii și formă o bulă invizibilă în jurul ei pentru a reține mirosul, nu atât de mult la cererea ei, cât din spirit de autoconservare. Numai atunci când putu să respire din nou realizează că străina știuse că el era mag și că, la naiba, tocmai înfăptuise o magie în fața ei, fără să stea pe gânduri. Iar ea nici măcar nu tresărise.

— Mulțumesc, Nikolai.

El se îndepărtă câțiva pași.

— De unde îmi cunoști numele?

— Știu multe lucruri despre tine, poate unele pe care nici tu nu le știi. Vrei, te rog, să te plimbi cu mine? Îți promit, ești în siguranță.

— Spune-mi cine ești.

— Îți voi spune. Și asta ți-o promit. Dar, mai întâi, ai vrea să știi cine a fost tatăl tău?

— Tatăl meu?

Nikolai făcu un pas spre femeie. Ea începu să șchiopăteze în josul străzii.

— Ai moștenit de la tatăl tău nu doar umerii lui lași și siguranța lui, ci și capacitatea sa de adaptare. În pofida numeroaselor lui defecte, se pricepea destul de bine să se adapteze schimbărilor. El n-ar fi supraviețuit războiului cu Napoleon și tuturor celorlalte catastrofe fără asta.

— Știu că era soldat. Dar asta e tot ce știu.

Femeia râse, cu toate că era mai mult un cârâit ascuțit decât un chicotit vesel. Nikolai se crispă.

— Tatăl tău nu era un simplu soldat. Era un conducător de oameni. Tatăl tău a fost țarul.

Nikolai se opri în mijlocul străzii, în fața unei bisericuțe.

— Poftim?

— Așa cum ai auzit. Prietenul tău, țareviciul, este fratele tău vitreg.

— Asta-i imposibil.

— Oare? Cred că știu mai bine. Țarul m-a luat ca amantă în timpul unei vizite de o lună la armata sa din stepă. Eram tânără și frumoasă pe atunci și ne-am petrecut toate nopțile în cortul lui. La opt luni după ce a plecat, i-am născut un fiu, pe care l-am numit Nikolai.

— Nu!

Toți mușchii lui Nikolai se încordară. Asta trebuia să fie o minciună. Ce joc juca babornița asta?

— O, ba da. Femeia se opri în fața ușii de lemn a bisericuței, ca pentru un efect dramatic. De fapt, de vreme ce ești cu un an mai mare decât țareviciul, ai putea să-i contești dreptul de a fi următorul țar. Se zvonește că țarina a avut și ea aventurile ei amoroase și lumea se poate așadar îndoi că țarul este tatăl lui Pașa. *Tu* ai putea fi țarul, dragul meu. Deja m-am ocupat să răspândesc posibilitatea prin oraș.

Nikolai strânse pumnii. Apoi apucă marginea invizibilă a bulei care o înconjura pe femeie – știa precis unde era, căci el o crease – și o smuci în biserică. La acea oră era pustie. O trânti într-o strană. Ea chicoti.

— Ai putea să fii arestată pentru trădare, șopti el furios. *Eu* aș putea fi arestat pentru trădare, pur și simplu pentru că merg și vorbesc cu tine. Cum îndrăznești să răspândești asemenea minciuni?

Femeia își îndreptă mantia și își potrivea gluga pe cap. Faptul că fusese azvârlită în strană nu părea să fi avut cine știe ce impact asupra ei.

— Nu știu cum de-ai ajuns să-mi cunoști identitatea ca mag, dar, dacă aș vrea, aș putea să te înlănțuiesc pe vecie de banca asta.

— N-am nicio îndoială. Dar nu i-ai face una ca asta mamei tale, nu-i așa?

— Eu n-am mamă. A murit când m-a născut.

— *Aproape* am murit. Dar am înviat singură.

Femeia își ridică gluga și o lăsa să-i cadă pe umeri.

Nikolai se împletici îndărăt și se lovi de o altă strană. Femeia arăta la fel de îngrozitor precum mirosea înainte ca el să-i închidă duhoarea în bulă. Pielea îi era îngălbenită și mumificată pe alocuri, cenușie și zdrențuită în altele. Numai ochii îi străluceau, sălbatici și nebuni.

Doamne, iartă-mă, gândi Nikolai. Am adus diavolul în sanctuarul tău.

— Sunt cu adevărat eu. Numele meu este Aijana Karimova și am fost vindecătoare în stepă. Cei din sat au crezut c-am murit, dar, de fapt, zăceam în pre-moarte, spațiul amorf dintre viață și moarte. Mi-au trebuit optsprezece ani, însă m-am vindecăt singură, storcând energia de la viermii și larvele care se vânzoleau deasupra mea. Și când am ieșit din pre-moarte, am pornit în căutarea singurului lucru care conta: tu.

Nikolai apucă strâns o cărticică cu psalmi care fusese lăsată în strana lui.

— Nu e posibil să te ridici din morți.

Aijana oftă și toată cutezanța i se risipi.

— Ba este, atunci când ești motivat de iubire.

Se încruntă. Sau ar fi fost o încruntare, dacă mușchii feței ei ar fi funcționat așa cum ar fi trebuit s-o facă, mai curând decât să se încordeze în unele locuri și să atârne în altele.

— Dar, dragul meu, de ce n-ai crede în pre-moarte, numai fiindcă nu știai că există? Vindecarea este transferarea de energie, învierea este vindecare, dar mai ambițioasă. Și nu există nimic mai ambițios pentru o mamă despărțită de fiul ei.

Nikolai rămase în strana lui, dar strânsoarea asupra cărticelei de psalmi se relaxă. Doar un pic. Era o prostie ceea ce spunea ea, și totuși... părea posibil ca acolo să existe un sâmbure de adevăr. Poate chiar mai mult de un sâmbure.

Aijana se apropie și desfăcu brațele ca pentru a-l îmbrățișa.

— Dă-te înapoi!

Întregul ei trup se făcu mic, dar nu încercă să mai înainteze.

— Am ceva timp de când sunt în oraș, dar nu m-am simțit demnă de tine, Nikolai. N-am reușit să te apăr, și protecția era treaba mea de mamă. Nu puteam să dau ochii cu tine până ce nu aș fi simțit că mi-am răscumpărat greșeala.

Își lăsă capul în jos. Pielea din apropierea gurii arăta ca și cum era gata să-i cadă de pe bărbie. Era versiunea regretului unui strigoi.

— Și acum ești demnă?

Ochii i se luminară.

— Sunt.

— Cum?

Pielea din apropierea gurii se strânse, iar ea își dezveli maxilarul putred într-un zâmbet monstruos, fără dinți.

— Sătenii care te-au neglijat au fost pedepsiți. Când o voi găsi pe Galina Zakrevskaia, va simți și ea mânia mea. Iar țarul... să spunem doar că moartea lui n-a fost accidentală.

Nikolai strânse din nou cărticica.

— L-ai ucis pe țar?

— Crede-mă, nu merita să trăiască.

— Și țarina?

Vocea lui Nikolai de-abia se auzea.

— Ea a murit din cauze naturale. Nu însemna nimic pentru mine.

Dacă Nikolai n-ar fi stat jos, s-ar fi prăbușit pe podea. Mama lui se întorsese din morți. Și îl omorâse pe țar, despre care pretindea că era tatăl lui.

Își adună puterile pentru a se ridica din strană.

— Se prea poate să fi fost mama mea în viața ta trecută, însă nu în reîncarnarea ta actuală.

Buzele ofilite ale Aijanei se contorsionară într-un suspin.

— Dar...

— Bula pe care am ridicat-o în jurul tău va rămâne, pentru a-i scuti pe alții de duhoarea ta. Dar te rog să pleci din Sankt Petersburg. Nu doresc prezența ta aici.

— Nikolai! scânci ea.

Încercă să se ridice. Căzu înapoi în strană.

— Te-am fermecat să rămâi pe bancă. Vraja va dispărea în câteva ore. Între timp, ți-ar prinde bine să petreci ceva vreme în locul ăsta sfânt. Să te gândești la ce-ai făcut.

— Nu! Fiule! Am făcut totul pentru tine. Nikolai, te iubesc!

Dar el ieși cu pași mari din biserică fără să privească înapoi. Avea o mamă care era un demon al morții. Avea un tată care era de fapt mort. Și avea un duel a doua zi, la capătul căruia fie el, fie Vika aveau să moară.

Din nou, frunzele de ceai ale Renatei avuseră dreptate. Nikolai se născuse din Moarte, iar Moartea avea să-l urmeze întotdeauna. Singura întrebare care rămânea era: avea el să ajute Moartea să vină?

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI CINCI

Seara, Vika se trezi în patul ei de pe Insula Ovcinin cu ochii aproape lipiți de la crusta de sare, iar gura cleioasă și uscată. Era prea multă liniște în apartamentul ei din Sankt Petersburg fără Ludmila, iar orașul prea mare și prea impersonal. Vika avusese nevoie de pace și de un loc familiar pentru a-și pune gândurile în ordine, așa că venise acasă.

Și plânsese întruna.

Era mai rău decât după ce aflate de moartea lui Serghei. Atunci fusese tristă, dar și furioasă. Fusese supărată pentru că el o mințise în legătură cu mama ei și că o lăsase să creadă că el era tatăl ei adevărat. Durerea îi fusese diluată de trădarea pe care o resimțise. Îi trebuise ceva timp să se împace cu neadevărurile lui și să înțeleagă că, indiferent că era sau nu tatăl ei, el ținuse la ea și o învățase tot ceea ce știa și îi fusese tată în toate, numai cu numele nu.

Dar, spre deosebire de scrisoarea despre moartea lui Serghei, acuzația Galinei că Vika fusese cea care îi luase viața o izbise din plin. Nu era nimeni altcineva vinovat. Și plânsese fără oprire.

Dar acum își frecă sarea de la ochi. *N-a fost vina mea, îmi dădu Vika seama. N-am avut de unde să știu și n-aș fi putut împiedica asta să se întâmple.* Serghei n-o învățase niciodată că era posibil să canalizezi energia așa cum o făcuse el. Și probabil că asta fusese planul lui – atunci când începea Jocul, el avea să se sacrifice dacă ar fi trebuit, pentru a o ajuta. *Of, tată!*

Înțelegând asta, Vika se ridică de pe patul lui Serghei și își încropi o cină din conservele cu pește din dulap și din niște sfecle vechi din grădină. Apoi se cufundă în ultimele câteva ore de dinaintea duelului.

Făcu puține pentru pregătirea duelului propriu-zis. Își închipui că ceea ce deja știa avea să fie suficient; nu prea mai era mare lucru de învățat pe ultima sută de metri. În plus, nu voia să-și irosească puterile.

De asemenea, Vika n-avea nici cea mai mică idee la ce să se aștepte din partea lui Nikolai. De fapt, habar n-avea la ce să se aștepte de la ea însăși. Dacă el ataca, ea avea să reacționeze. Dacă nu, ei bine... nu știa.

Ceea ce făcu Vika fu să pună în rânduală situațiile neterminate din viața ei. Făcu o listă cu toate lucrurile ei de valoare – care nu erau prea multe, însă conținutul casetei îngropate la rădăcina valerianei („ascunzătoarea” tatei) avea să fie suficient pentru o viață tihnită – și lăsă instrucțiuni ca acestea să ajungă la Ludmila în caz că ea murea. De asemenea, îi compuse o scrisoare Ludmillei și făcu o vrajă ca atât lista, cât și scrisoarea să se autodistrugă dacă Vika ar fi supraviețuit Jocului, și să-și găsească drumul spre Ludmila dacă ea murea.

După ce-și termină treburile, Vika se duse în pădure să-și ia rămas-bun de la refugiul ei de-o viață. Se cățăra pe buștenii acoperiți cu o pojghiță de gheață și își făcu loc printre tufele pline de zăpadă, până ce ajunse la pâraul Preobrajenski. Era

înghețat, dar tot își putea imagina clipocitul lui ușor, peștii care scânteiau argintii în adâncul lui și broaștele care orăcăiau cântecele lor profunde și răsunătoare în noapțile de vară.

— Adio, șopti ea, iar vântul dintre copaci se stârni și duse mesajul ei prin pădure.

Vika se așează pe un bolovan de pe malul pârauului și atinse pandantivul de bazalt de la gâtul ei. Serghei o făcuse să-i promită, cu mult înainte să înceapă Jocul, că avea să rămână mica lui Vikocika, indiferent de ceea ce urma să aducă viitorul. Oare făcuse asta? Oare participase ea în Joc într-un mod care să-l fi făcut pe Serghei mândru? Sau se schimbase prea mult și se pierduse?

— Ar fi fost imposibil să nu mă schimb, rosti ea în șoaptă.

De îndată ce spuse asta, știu că era adevărul și îl acceptă. Dar nu știa dacă va putea să accepte să devină de-a dreptul o ucigașă.

Rămase în pădure mult timp, până ce frigul iernii se instalează cu adevărat și chiar și ramurile începură să tremure. Se ridică de pe stânca ei să plece, poate pentru totdeauna.

— La revedere, insula mea. Îți mulțumesc pentru tot.

Dacă ar mai fi avut lacrimi, ar fi plâns.

Pe când Vika se întorcea spre căsuța ei, luna plină strălucea roșiatică pe cer. Se gândi la o zicătoare pe care i-o spusese Serghei când era mică.

Lună albă, lună înger.

Lună sângerie, lună demon.

Se grăbi să intre în casă.

La miezul nopții, când calendarul se schimbă în data duelului, un lup urlă la cerul roșu-negru. Părea a fi un cântec funebru.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI ȘASE

Duelul avea să înceapă de îndată ce răsărea soarele.
Pașa se târî în partea cealaltă a dormitorului și vomită
într-o vază.

Nu avea să-și îngăduie să se ridice de pe podea.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI ȘAPTE

La șase dimineață, Nikolai se afla pe malul Nevei și privea dincolo de golful întunecat. În depărtare, lămpioanele lui luminau insula, dar el știa că acolo nu era nimeni, căci Pașa o declarase închisă. Firește, dacă Nikolai ar fi vrut să pună piciorul pe insulă ieri, ar fi putut să găsească o modalitate. Dar nu voise. De ce să riște să viziteze locul de execuție unde s-ar fi putut să moară?

Totuși, astăzi nu avea de-ales. Cu o ultimă privire aruncată peste umăr, un rămas-bun orașului pe care îl iubea, Nikolai făcu să apară o pereche de patine care să-l poarte pe gheață. Era o vrajă simplă, una care n-avea să-l solicite prea mult înainte de începerea duelului și care avea să-i ofere câteva momente de pace.

Calmul fu totuși întrerupt de cicatricea lui, care îl frigea atât de tare, încât duse mâna la claviculă și genunchii aproape că-i cedară. Dacă patinele lui Nikolai n-ar fi fost fermecate, n-ar fi putut să continue să traverseze golful înghețat. Cu o zi în urmă, se gândise de nenumărate ori să-și joace runda din Joc pur și simplu pentru a alina durerea baghetelor de pe pielea sa. Și totuși, se abținuse, căci era cea de-a cincea și ultima mișcare.

Nu putea s-o irosească. Așa că fusese nevoit să îndure arsura cicatricei țarului.

Mai să se izbească de malul din granit al insulei. Acesta apăruse prea repede. Poate că patinele alunecaseră mai iute decât anticipase el. Poate că se pierduse puțin în durerea baghetelor arzătoare. Sau poate că timpul se accelerase, în felul în care o face atunci când ceva îngrozitor se întrevede la orizont. Indiferent de motiv, Nikolai ajunsese pe insulă. Jocul își intra din nou în drepturi.

Urcă pe doc și își prefăcu patinele la loc în ghetete. Verifică de două ori în interiorul paltonului să vadă dacă mai avea cuțitul pe care i-l dăruise Galina, iar apoi porni drept spre centrul insulei. Acolo, frunzele erau tot verzi, iar păsările continuau să cânte în confortul lor calduș, în poșida iernii care se învârteja în golf și pe râul din jurul insulei. Insula nu-și dădea seama de nefericitul ei destin.

Nikolai nu știa unde anume să se ducă, însă promenada principală părea alegerea potrivită, genul de câmp de onoare caracteristic duelurilor. Era protejat de privirile celor curioși de pe malurile Sankt Petersburgului, astfel că aveau intimitatea necesară. Era suficient spațiu pentru ca magii să lupte. Și era tragic de frumos, un loc crud și perfect pentru ca unul dintre ei să moară.

Pașa voia ca ei să se lupte într-un duel clasic. Dar nu era nimic clasic în el. Nu urmau să aibă secunzi care să verifice armele lui Nikolai și ale Vikăi – căci cum ar fi putut cineva să verifice o armă pe care n-o putea vedea? – și nu avea să aibă loc nicio încercare de reconciliere, căci duelul nu fusese inițiat la solicitarea Vikăi sau a lui Nikolai. Nu avea să existe numărătoare pașilor, deoarece Nikolai nu intenționa să tragă cu un pistol în Vika. Și nu avea să existe martori.

Sau da? Nikolai iuți pasul. Oare era posibil ca Pașa să intenționeze să fie martor la marele final? Părea puțin probabil, dar, cu această nouă versiune a lui Pașa, Nikolai nu putea să fie sigur.

Când Nikolai cotea pe promenadă, se împiedică. Acolo, printre flori și stejari, se aflau două cuști din fier. Renata și Ludmila se aflau înăuntru. Nikolai o luă la fugă.

— Renata! *Madame Fanina*! Sunteți bine?

Ludmila se întindea în locul în care dormise pe jos. Renata, totuși, stătuse în picioare, cu fruntea lipită de gratii. Sări la auzul vocii lui.

— Nikolai!

— Ce-a făcut Pașa?

Renata scutură din cap.

— Nu țareviciul. Sora lui. Ea este cea care îi impune deciziile. Ea vrea un Mag Imperial pentru el.

— La naiba, Iuliana, murmură Nikolai.

— Ce este? întrebă Renata, lipindu-se de gratii.

— Nu contează, acum nu e important. Trebuie să vă scot pe amândouă de aici.

Ridică brațul.

— Nu, oprește-te! Nu-ți risipi energia.

— Nu vă vreau încuiate ca pe niște animale.

— Marea Prințesă ne-a promis că o să fim în siguranță dacă rămânem în cuști.

— Dar de ce... Oh! Nikolai se lăsă moale pe gratii. Vrea să ne reamintească, mie și Vikăi, să terminăm repede Jocul.

Renata își lăsă ochii în jos și dădu din cap. Ludmila se ridică de pe podeaua celulei ei.

— Vom încerca să nu vă urmărim lupta. Să ne gândim numai la partea frumoasă a lucrurilor. Fiind aici, putem măcar să ne luăm adio.

— Adio?

Nikolai scutură din cap.

— Da, răspunse Ludmila. Adio. Pentru orice eventualitate. Auzind asta, Renata îi luă fața lui Nikolai în căușul palmelor și își lipi fruntea de a lui în spațiul dintre gratii.

— Nikolai...

— Of, Renata...

— N-o spune.

Dar trebuia. După tot ce făcuse pentru el.

— Ai fost cea mai bună companioană la care aș fi putut să sper în această călătorie ciudată. N-aș putea vreodată să-ți mulțumesc îndeajuns. Să ai grijă de Galina, bine? Și dacă este ceva în camera mea ce-ți dorești...

— Încetează. Renata clătină din cap, cu fruntea încă lipită de a lui. Refuz să-ți spun adio. Și n-am să-ți spun nici noroc bun, căci în acest duel nu este nici noroc, și nici ceva bun.

Nikolai încuviință din cap. Avea dreptate, ca de cele mai multe ori. Chiar și în aceste ultime minute.

— Dar nu pot să te las să pleci fără asta: am mai spus-o și-o mai spun – te iubesc. Te-am iubit înainte chiar să știu despre magia ta, Nikolai, și te iubesc de-atunci. Și voi continua să te iubesc, indiferent de ceea ce alegi să faci.

Se aplecă și își lipi gura de-a lui. Întredeschise buzele și în gestul ei fu un curaj atât de blând, încât și buzele lui se desfăcură.

Renata zăbovi, dar în cele din urmă se trase înapoi. Îl mângâie pe obraz. Și apoi îi spuse în șoaptă, încă o dată:

— Te iubesc. Acum, du-te. Și nu uita să fii *tu*.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI OPT

Vika sosi într-o sanie de gheață în timp ce soarele se ridica deasupra orizontului. Își croi drum spre centrul insulei – părea locul potrivit de începere a Jocului – și păși pe promenadă exact la timp pentru a-l vedea pe Nikolai sărutând-o pe Renata.

Vika se opri în mijlocul drumului.

Apoi îi mai trebui un moment pentru a-și da seama că, alături de locul unde Renata și Nikolai se uitau unul la altul, Ludmila era încuiată într-o cușcă. De fapt, Vika fusese atât de concentrată asupra buzelor Renatei și ale lui Nikolai, încât nu observase că și Renata era închisă.

— Ludmila!

Vika zbură spre gratii. Nikolai sări înapoi, îndepărtându-se de celula Renatei.

— Vika... ai venit.

Ea îl ignoră.

— Ludmila, cine-a făcut asta? Noi – eu – trebuie să te eliberez.

— Șșt, raza mea de soare. Ludmila se întinse printre gratii și o bătu pe Vika pe braț. Lasă-mă pe mine. Marea Prințesă ne-a garantat eliberarea după încheierea duelului.

— Dar tu...

— Sunt bine. Trebuie să participi la Joc.

Vika scutură gratiile. Însă brațele ei cedară și ea se lipi de cușcă.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus niciodată despre Joc, Ludmila. N-am vrut să te îngrijorezi.

— Înțeleg. Și eu aș fi făcut la fel.

— Îmi pare și mai rău c-ai fost băgată și tu în asta.

— Nu e nevoie să te scuzi, draga mea. În plus, nu e timp. Ludmila arătă în spatele Vikăi. Soarele răsare.

Vika întoarse privirea peste umăr. Cerul se făcuse oranj-roșietic, asemenea unei imagini inversate a lunii însângerate din seara precedentă. Și cu soarele atârând deasupra apei înghețate, duelul începuse în mod oficial.

Era rândul lui Nikolai. Vika se răsuci și se lipi cu spatele de cușca Ludmilei, astfel încât prietena ei să nu fie expusă.

— Nu voi lovi atunci când nu te uiți, îi spuse Nikolai liniștit. Și îți propun să mergem în altă parte pe insulă. Cred că e mai bine dacă *Madame* Fanina și Renata n-ar fi obligate să se uite. Vrei să ne întâlnim la Promontoriul Lumânării după ce termini să-ți iei rămas-bun?

Pe dinăuntru, Vika tremura, dar pe dinafară, doar dădu din cap. Nimeni nu-i mai spusese până atunci peninsulei din partea nordică a insulei Promontoriul Lumânării, dar ea știa imediat despre ce vorbea Nikolai. Ea lăsase Promontoriul Lumânării neterminat atunci când crease insula, sperând că unul dintre ei avea să profite de spațiul deschis pentru o vrajă. Acum, se părea că avea să fie folosit ca terenul pe care unul dintre ei doi urma să moară.

Nikolai se înclină atât în fața Vikăi, cât și a Ludmilei. Renata îi mai strânse mâna o dată, apoi el se răsuci pe călcâie și

se îndepărtă, ca și cum de-abia aștepta să plece de lângă cuști și să se îndrepte spre Promontoriul Lumânării. Nu aruncă nici măcar o privire trecătoare băncilor.

— Ar trebui să pleci, draga mea, îi spuse Ludmila Vikăi. Sper, pentru binele tău, să se termine repede.

— Asta sper și eu. Și îmi mai doresc să nu se termine niciodată.

Umerii i se lasară în jos. Ludmila oftă și își petrecu brațele în jurul Vikăi, trăgând-o și lipind-o de gratii într-o îmbrățișare.

— N-oi fi eu mama ta, dar, ca și Serghei, te-am văzut crescând și te consider ca fiind a mea. Ești puternică și deșteaptă, și, indiferent cum se termină Jocul ăsta, să știi că ne-ai făcut mândri pe mine și pe Serghei. Ești o minune, Vika. Sunt binecuvântată să te am în viața mea, rosti Ludmila cu lacrimi în ochi, iar Vika o ținu cât de strâns putu.

Apoi Ludmila îi dădu drumul și se retrase în mijlocul cuștii.

— Acum, du-te. Soarta te așteaptă. Nu pot să te mai rețin.

Renata se sprijini de gratiile ei.

— Fiți curajoși, îi zise. Atât tu, cât și Nikolai.

Vika încuviință din cap, clipind pentru a-și reține lacrimile. Apoi, asemenea lui Nikolai, se îndepărtă grăbită. Înțelegea acum că era imposibil să plece altfel.

Nikolai o aștepta la capătul Promontoriului Lumânării, cu spatele la ea, uitându-se spre golful nemișcat. Silueta lui întunecată se profila în lumina zorilor, o siluetă amenințătoare, de la joben la botul ascuțit al ghetelor lui. Apropiindu-se, picioarele Vikăi abia atingeau pământul, dar tot mișcau aerul din jurul lor și era imposibil ca Nikolai să nu audă. Și totuși, el nu păru să conștientizeze sosirea ei, până ce ea nu ajunse la numai câțiva metri.

Nikolai se întoarse cu fața spre ea. Cușitul pe care Galina i-l dăduse se odihnea în mâna lui înmănușată.

Vika ridică o protecție dublă. Spre deosebire de Nikolai, în acea dimineață ea nu-și pusese mănuși, oricât de nepotrivit ar fi fost. Până atunci, mănușile nu o împiedicaseră niciodată în executarea magiei sale, dar astăzi nu voia să riște nimic.

— Ce-ai mai făcut? o întrebă el. Nu te-am văzut de ceva timp.

Vika miji ochii. Oare el încerca să poarte o conversație, chiar atunci, chiar acolo? Sau era un plan menit să o înșele? Păstră distanța.

— M-ai văzut ieri la palat.

— Ai fugit înainte să avem șansa de-a vorbi. Asta nu prea înseamnă că te-am văzut.

— N-am fugit, am plecat *alunecând* într-o sanie. Și n-am vrut să vorbim.

Nikolai îi oferi un zâmbet strâmb. Ar fi putut să fie fermecător, dacă n-ar fi răsucit în mâini acel pumnal.

— Mi-ai lipsit, îi zise el. Apoi se corectă: Mi-au lipsit vrăjile tale.

Imaginea lui sărutând-o pe Renata printre zăbrelele cuștii răsări în mintea Vikăi.

— Era rândul tău.

— Așteptam inspirație. Dar apoi Pașa a schimbat Jocul și a trebuit să mă țin de runda mea. Cu un aer distrat, Nikolai trase cu unghiile de gulerul cămășii, unde pecetea probabil că îl ardea pe piele, apoi adăugă: Dar ce-am vrut să spun și n-am avut ocazia este că îmi pare rău de moartea tatălui tău.

Conversația o amețea pe Vika. El nici măcar nu pomenise de faptul că ea îi distrusese toate bunurile. Erau dușmani care se luptau în duel? Sau erau prieteni care recuperau timpul pierdut? Ea nu știa dacă să se apere sau să se deschidă față de el.

— Ăăă... mulțumesc. Dar s-a dovedit că Serghei nu era tatăl meu.

— Oh... îmi pare rău... trebuie să fi fost un adevărat șoc.

Șoc este un cuvânt foarte modest.

Nikolai râcăi cu călcâiul ghetei în pietrișul de pe alee.

— Și tata a murit recent. Deși am aflat că era tatăl meu după ce a murit. Aproape inversul în oglindă al experienței tale.

Vika se uită la Nikolai, clipind.

— O! Asta e îngrozitor. Îmi pare rău.

Nikolai ridică din umeri.

— Nu l-am cunoscut cine știe ce. Dar îți mulțumesc.

Se uită la ea și îi susține privirea. Vikăi i se păru că zărește un licăr în ei, o formă de vultur auriu, ca un ecou al timpului petrecut împreună în visul din stepă. Însă atunci Nikolai se uită în jos la cuțitul lui, iar amintirea momentului lor împreună se evaporă în aerul tensionat.

Pumnalul luci.

— Nu vreau să fac asta, spuse el.

— Atunci, n-o face.

— E singura modalitate.

Vika avu o tresărire și reveni la realitatea Jocului. Își verifică scuturile și începu să pășească de-a lungul Promontoriului Lumânării, astfel încât să nu fie o țintă statică, ușoară, într-un spațiu restrâns. Cine știa de ce era capabil cuțitul? Brățara simplă din piele a lui Serghei fusese destul pentru a-i stoarce viața. Cu siguranță, darul Galinei avea să fie la fel de puternic și probabil mult mai malefic.

Însă Nikolai nu se mișcă pentru a o ținti pe Vika.

— Încă ceva, spuse el.

— Da?

Vika se forță să continue să meargă. Ce bine era dacă el s-ar fi grăbit să-și facă mutarea. Dacă avea de gând să o omoare, ea voia să se termine acum, înainte ca groaza s-o sufoce.

— Te iubesc, îi zise el.

— Poftim?

El surâse trist.

— Am fost pierdut din clipa în care te-am zărit pe Însula Ovcinin. Mi-a trebuit ceva timp să-mi dau seama, dar este adevărat. Vika, mi-am petrecut întreaga viață zbătându-mă să mă adaptez și să mă schimb, dar locul meu și cine trebuia să fiu era chiar aici în tot acest timp. Te iubesc.

Vika rămase pe loc, fără să mai facă un pas.

— Dar... dar ai sărutat-o pe Renata.

Nikolai clătină din cap.

— E doar o prietenă.

— Ești sigur?

— N-am dorit niciodată pe nimeni în afară de tine.

Vika icni, în timp ce firul invizibil care îi lega se încordă. Voia să-l lase s-o înfășoare, s-o tragă spre Nikolai și pe el spre ea. Și totuși... pumnalul.

— Atunci, pentru ce este cuțitul?

— Pentru a pune capăt Jocului.

Nikolai apucă strâns mânerul, iar soarele se reflectă pe tăișul ascuțit al lamei.

Brusc, părea ca și cum aerul se rarefiase și Vika avu o senzație de amețelă, în timp ce încerca să înțeleagă tot ceea ce îi spunea Nikolai, tot ceea ce Vika voia ca el să spună. Și să nu spună. Dar trebuia să-l întrebe.

— Mă iubești, așadar, ai de gând să mă omori?

— Te iubesc, îi răspunse Nikolai, așadar vreau să trăiești.

— Nu înțe...

— Galina a spus că pumnalul nu va rata niciodată. Nikolai îl îndreptă spre pieptul lui. Asta e mișcarea mea.

Nu, nu se putea ca el să vrea...

— Nikolai! Oprește-te!

Vika întinse mâinile și azvârli un val de magie spre el.

Dar el fu mult prea iute. Împlântă cuțitul adânc în el. Lama plonjă în sus, între coastele lui, direct spre inima sa.

Violența aceluia act o străbătu pe Vika și ea simți ca și cum și inima ei fusese străpunsă. Țipătul ei despică cerul și spulberă rămășițele dimineții.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI NOUĂ

Nikolai încă era în picioare. Nu simțea nimic, când ar fi trebuit să simtă lama tăindu-i mușchiul și zgâriindu-i osul. Când ar fi trebuit să se prăbușească într-o baltă de roșu. Când Moartea trebuia să vină să-l revendice.

Se privi. În mâinile lui nu era niciun cuțit. Ce? Cum?

Și apoi auzi țipătul Vikăi și se uită la ea. Avea ochii larg deschiși și din piept îi ieșea o plăsea. Sângele îi îmbiba corsetul rochiei.

— Nikolai..., gemu ea.

— Vika!

Spre deosebire de noaptea de pe malul canalului, de data asta o prinse înainte să lovească pământul. O luă în brațe și o lipi cu tandrețe de el. Vika deja respira sacadat.

Galina spusese că pumnalul ei nu avea să rateze. Așadar, cum...?

Nikolai inspiră brusc. Galina. Harpia aia prefăcută și veninoasă! Știuse, cu mult înainte de Nikolai, că slăbiciunea lui – compasiunea pentru tigrul, pentru loriși, pentru Vika – l-ar putea conduce la încercarea de a pune capăt Jocului, ucigându-se pe

sine. Așadar, Galina fermecase cuțitul să lovească ținta pe care o voia ea. După cum spusese, cuțitul n-avea să rateze niciodată.

— Vika. Îmi pare atât de rău. N-am știut... Trebuia să fiu eu, nu tu.

Își întoarse capul spre el, însă ochii ei erau foarte departe. Până și verdele din ei părea diluat.

Își lipi degetele de gâtul ei și îi luă pulsul. Bătaia se opri. Apoi își reveni, dar ritmul era neregulat.

Ce-am făcut, ce-am făcut, ce-am făcut?

— Vika, ascultă-mă. Am să repar asta. Trebuie să fie o modalitate de a o inversa. Trebuie să rezisti. Să rezisti în timp ce mă gândesc cum să îndrept asta.

Ea răsuflă cu dificultate și din rană îi țâșni și mai mult sânge.

Trebuie să o închid, gândi Nikolai. Dar nu mai făcuse niciodată așa ceva până atunci. Galina îl pregătise ca stăpân al mecanismelor. Dar la ce-i foloseau construcția de nave și manipularea materialelor textile într-un moment ca acesta? Și singurul mod în care îl învățase ea să manipuleze viața era să-i pună capăt. Blestemată să fie Galina, cu afurisiții ei de tigri!

Ce bine era dacă Vika s-ar fi putut vindeca singură, așa cum făcea cu animalele de pe insula ei. Dar n-avea putere.

— De ce nu ți-o pot da pe-a mea?

Nikolai lăsă să-i scape un vaiet chinuit.

Dar de ce nu putea?

Serghei își canalizase energia în Vika. Iar Aijana luase viață dintr-o altă viață. Nikolai nu știa cum se făcea, dar știa că se mai făcuse. Și acum era singura lui speranță. Trebuia să găsească o cale.

— Nu știi să te vindec, Vika, dar am de gând să-ți insuflu o parte din energia mea. Și apoi... nu știu. Apoi am să sper că vei avea destulă putere să te vindeci singură.

Ea nu reacționează.

Nikolai închise ochii strâns pentru o secundă.

— Te rog, fă ca asta să funcționeze.

Apoi îi redeschise și scrâșni din dinți.

Du-te. Încercă să-i poruncească propriei sale energii în același fel în care își direcționa în mod obișnuit gândurile spre obiectele pe care voia să le miște. *Du-te.*

Flutură din mâini. Nimic.

Arată cu degetele. Nicio reacție.

Chiar încercă să sufle energie prin gura lui, dar fără folos.

Du-te, du-te, du-te!

Vika își lăsa capul pe brațele lui.

El i-l sprijini și o strânse și mai tare, ca și cum ar fi valsat, nu ar fi murit. Simți panica în piept; propriile băți de inimă acceleraseră la viteza unei mazurci.

Și atunci... da.

Ca un dans. Ca vraja mea de la balul mascat.

Însă, de data asta, în locul unui ritm de orchestră, avea să fie ritmul inimii lui Nikolai. Și în loc să-i farmece picioarele Vikăi să urmeze melodia mazurcii, avea să-i farmece pulsul tremurător să-l urmeze pe-al lui, care era mai puternic. Ca orice bun dansator, urma să o conducă acolo unde avea el nevoie ca ea să meargă.

Te rog, fă să funcționeze.

Nikolai închise ochii. Se concentra asupra bății constante a inimii lui. *Bum-bum, bum-bum, bum-bum.* Îi fermecă apoi inima Vikăi, convingându-se singur că era același lucru cu fermecarea picioarelor, și canaliză ritmul propriului puls, asemenea muzicii, în venele ei.

Inima ei se poticni.

— Ascultă ritmul, îi șopti el. *Bum-bum, bum-bum, bum-bum.*

Din nou, inima ei se împiedică.

Nu. Așa: *bum-bum, bum-bum, bum-bum*.

Urmă o pauză. Apoi, inima ei porni *bum-bum, bum-bum, bum-bum*. Respirația ei inegală se mai calmă nițel.

Da. Nikolai continuă să-și țină ochii închiși. *Acum, bate mai tare, o îndemnă el, așa cum un dirijor le cere toboșarilor să cânte mai tare. Bum-BUM, bum-BUM, bum-BUM.*

O simți mișcându-se în brațele lui. *Bum-BUM, bum-BUM, bum-BUM.*

În jurul lui bătea un vânt rece. Era asemănător cu furtuna de zăpadă a rochiei Vikăi din sala de bal, transformând dansul lor într-un delir. Nikolai utilizează amintirea acelei energii – timpul arzător al orchestrei, mișcările rapide ale picioarelor lor – și o propulsă în trupul Vikăi.

Ea icni și se ridică în capul oaselor.

Nikolai își petrecu brațele în jurul ei și o trase mai aproape. Era imposibil de ghicit ce s-ar fi întâmplat dacă pierdea legătura cu inima ei.

— Vika, ascultă-mă. Am de gând să-ți scot cuțitul. Însă nu știu cum să opresc sângerarea, așa că va trebui s-o faci tu. Poți să te descurci?

În timp ce vorbea, asculta ritmurile inimilor lor.

Ea clipi de două ori. Slab.

Era tot ceea ce reușea ea să facă. Nikolai avea să ia asta drept un răspuns afirmativ.

— Nu te îngrijora. Putem s-o facem, îi zise el, chiar dacă nu era sigur că era adevărat. Îți voi menține inima puternică.

Nikolai o ținu strâns. Apoi respiră adânc și scoase cuțitul din pieptul ei. Simți oribila cedare a cărnii moi, și faptul că trebuia să mențină ritmul pentru inima Vikăi era singurul lucru care-l împiedică să vomite.

Când lama ieși, Vika țipă, iar sunetul fu ca o mie de zânc prevestitoare de moarte sfâșiind sufletul lui Nikolai. Tremură în timp ce îi ținui brațele pentru a o împiedica să și le miște necontrolat. Pulsul Vikăi șovăi și un torent de sânge proaspăt izbucni din rană.

Nu suntem la ușa Morții, își spuse în sinea lui. Suntem la balul lui Pașa. Picioarele noastre calcă și saltă, inimile noastre bat și sar.

— Amintește-ți de balul mascat, șopti el la urechea Vikăi. Amintește-ți cum dansam.

Bum-BUM, bum-BUM, bum-BUM.

Inima ei se alătură cu reticență mazurcii.

Vika inspiră de câteva ori sacadat. Plămânii îi erau extrem de fragili, asemenea lampioanelor din hârtie neaprins de pe cer. Dar Nikolai n-avea să-i lase inima să se oprească din dans.

Și apoi o simți încordându-se, lipită de el, cu mușchii din umeri trași îndărăt și devenind mai puternici. Ea se aplecă iar, apoi se îndreptă, se răsuci și se întinse. Gemu și plânse. El o ținu strâns, în timp ce ea își continua treaba.

Dar, curând, lui Nikolai începură să-i tremure brațele și i se făcu frig. Foarte, foarte frig. Se simțise așa atunci când crease băncile și știa că nu avea să mai reziste mult.

— Grăbește-te..., îi spuse în șoaptă.

Drept răspuns, Vika inspiră adânc.

Acum, bătăile inimii ei erau solide și ale lui sacadate, dar continua să-și transfere energia în ea. Trupul ei se tot contracta și zvârcolea și contorsiona, lipit de-al lui.

Și, după ceea ce păru a fi o eternitate, toți mușchii ei se relaxară. Se prăbuși cu capul lipit de gâtul lui și spuse în șoaptă:

— Am reușit. Am... mi-am închis rana.

Vocea era din nou a ei.

— Nikolai, acum poți să-mi dai drumul.

Era amețit și nu avea puterea să-și ia brațele din jurul ei. Așa că, în loc de asta, alege să deschidă ochii.

Cuțitul era aruncat lângă ea. Ea era în viață.

Dar Nikolai avea senzația că el nu mai era.

Vika se ridică singură în capul oaselor. Apoi scoase un strigăt tânguios:

— Nikolai! Duse o mână tremurândă la gură. Nikolai, ce-ai făcut?

El clătină din cap. Nu știa.

Se prăvăli grămadă.

Cel puțin voi muri cu brațele petrecute în jurul ei.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI

Condeiuil Rus începu să scrijelească pe Pergament. Lui Pașa i se strânse stomacul. Apucă din nou vasul.

Condeiuil mai scrisese ceva, puțin mai devreme în acea dimineață, la scurt timp după ivirea zorilor. Însă Pașa nu putuse să-și adune curajul pentru a se uita, să vadă care fusese primul joc al lui Nikolai. În schimb, zăcuse pe podea, așteptând ca Vika să facă o mutare.

Tăcerea Condeiuilui fusese insuportabilă.

Acum era ceva nou, iar Pașa își strânse pumnii și se forță să se ridice. Oare ei se luptau, așa cum îi spusese Iuliana lui Pașa că trebuiau să facă? Sau Vika și Nikolai găsiseră o cale să eludeze regulile Jocului? *Te rog, fă să fie cea de-a doua variantă...*

Dar, în adâncul sufletului său, Pașa știa că nu exista o altă cale decât victoria unuia și moartea celuilalt.

Își frângea mâinile în timp ce se ducea spre biroul lui, târându-și picioarele pentru a face ca distanța până în partea opusă a încăperii să fie mai mare. Dar ajunsese acolo înainte să-și dea seama. Șovăi înainte de a ridica Pergamentul, uitându-se în jurul lui prin dormitor pentru a găsi o altă scuză. Poate c-ar

trebui s-o aștepte pe Iuliana? Dar ea era ocupată să o întrețină pe soția ambasadorului englez, iar dacă Pașa aștepta, ea avea doar să țipe la el, zicându-i că, dacă intenționa să fie țar, ar face mai bine să-și găsească iute coloana vertebrală pentru a se purta ca atare.

Așa că se întinse după Pergament, cu mâinile tremurându-i. Pergamentul foșni în strânsoarea lui. Nu voia să se uite, dar n-avea încotro.

1 decembrie 1825: Învingător – Vika Andreieva.

Pașa își lăsă capul în mâini și plânse.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI UNU

La o săptămână după sfârșitul Jocului, Vika se așează pe banca stepei și se cufundă în vis. Curând, urma să se întoarcă la Sankt Petersburg să-și ia în primire postul de Mag Imperial, dar, deocamdată, îl urmărea pe vulturul auriu al lui Nikolai zburând peste câmpiile aride. Era atât de nedrept că băncile lui se aflau încă acolo, când el nu era. Și totuși, ceva era. Așa că ascultă foșnetul ierbii uscate și simți briza răcoroasă pe față, și și-l aminti.

Pașa poruncise un parastas special pentru Nikolai, dar Vika nu participase. În pofida durerii lui Pașa și a încercărilor lui de a se scuza pentru că solicitase duelul, Vika nu voia să aibă deloc de-a face cu el. Cel puțin, nu deocamdată. Până ce nu era instalat în mod oficial ca țar și ea n-avea încotro și trebuia să-l slujească. Rănile pe care Pașa i le provocase erau prea adânci și prea dureroase.

Mai exista, totuși, un alt motiv pentru care Vika nu voise să ia parte la parastasul lui Nikolai. O îngrozea, dar nu putea să plângă pentru el. Poate că își folosisese toate lacrimile înaintea duelului. Poate că durerea era atât de mare, încât simplele

lacrimi n-ar fi putut fi niciodată pe măsura ei. Sau poate că era ceva ce o sâcăia, iar ea avea senzația că el nu plecase de tot.

La sfârșitul Jocului, Nikolai zăcuse prăbușit în poala ei. Dar în loc ca baghetele să izbucnească în flăcări și să-l mistuie, așa cum se așteptase Vika, el se dezintegrase în nimicnicie. Ca și cum, cu toată energia lui scursă, el pur și simplu încetase să mai existe. Și fiindcă el nu exista, nu era nicio cicatrice care să se aprindă și să ardă. Apoi, propria cicatrice a Vikăi dispăruse de pe pielea ei. Jocul fusese câștigat în mod oficial.

Dar chiar și cu Nikolai dus, în aer rămăsese o apăsare, o lipsă de finalitate, ca și cum magia lui încă plutea în aer. Fusese imposibil să ia parte la parastasul lui când ea simțea că parcă ceva din Nikolai încă era acolo. Aici.

Vântul din stepă bătea, iar vulturul se avânta în curenții lui. În spatele Vikăi, cineva se împingea prin iarba înaltă. Pașii de pe pământul tare nu erau nici neauziți, nici deosebit de zgomotoși, de parcă persoana ar fi putut pași mai ușor, dar voia să fie sigură că Vika nu se speria. Se întoarse.

Pașa.

— M-am gândit că s-ar putea să fii aici, spuse el. Sper că nu te deranjează că am intrat și eu în visul tău.

Vika își mușcă buza, dar își plecă bărbia în chip de salut.

— Nu e al meu, ca să-l țin pentru mine.

Pașa își ridică privirea spre cer. Preț de o secundă, păru că vulturul întoarse capul spre Pașa și îl fulgeră cu privirea. Dar apoi se concentră din nou asupra pământului. Probabil că Vika își închipuise totul.

— Și mie mi-e dor de el, să știi, zise Pașa.

În pustietatea din pieptul Vikăi reverbera absența lui Nikolai.

— Nu e decât vina ta, spuse ea.

Pașa oftă din rărunchi.

— Știu. Crede-mă, știu.

Atunci Vika se uită la el, se uită cu adevărat. Chipul îi era supt, ochii lui albaștri aproape cenușii, cu cearcăne întunecate. Părul era un haos iremediabil. El era Pașa, dacă Pașa ar fi fost o stafie.

— Dacă aș putea să iau totul înapoi, aș face-o, continuă el. Eram... *supărat* fiindcă Nikolai nu-mi spusese că era mag. Și eram irațional din pricina durerii cauzate de pierderea părinților mei. Apoi, Iuliana a spus că trebuia să proclam duelul, iar ea este extrem de sigură de orice și eu nu sunt sigur de nimic, așa c-am ascultat-o. Asta nu este o scuză. Tot am luat hotărârea. Dar îmi pare foarte rău pentru asta. Nu m-am gândit și la consecințe.

— Nu ți-ai dat seama că, dacă cereai un duel pe viață și pe moarte, unul dintre noi avea să moară?

Pașa clătină din cap.

— Am știut și n-am știut. Eram tot numai emoție și reacție. Nu gândeam.

Vika se încruntă.

— Sper că îți vei limpezi mintea înainte de a deveni țar.

— De asta am nevoie de tine, Vika. Nu pot să fac asta singur sau numai cu Iuliana alături de mine.

Privirea pe care i-o aruncă Vika era atât de împietrită, încât era demnă de Marea Prințesă.

— Voi fi Magul tău Imperial. M-am legat prin jurământ în fața tatălui tău.

— Dar nu vei fi acolo de bunăvoie.

În depărtare, vulturul dădea târcoale pe cer, apoi plonjă spre pământ. Un moment mai târziu, bătu din aripile lui puternice

și țâșni din iarbă cu un mic animal atârnat în gheare. Vulturul se ridică în aer cu prada lui.

— Iertarea nu vine atât de lesne, zise Vika, atât pentru ea, cât și pentru Pașa.

El surâse trist. Dar încuviință din cap.

— Înțeleg. Dar poate cu timpul...

— Poate.

El își înăbuși emoția.

— Da... Ei bine, în cazul ăsta, te las singură. Ne vom revedea după ce mă voi întoarce de la încoronarea mea.

Vika îi aruncă o privire.

— Voi fi prezentă la Moscova.

— Vei fi?

Albastrul din ochii lui Pașa licări prin nuanța de cenușiu.

— Da. Pentru a mă asigura că nimic rău nu te va ajunge. I-am promis tatălui meu că voi face tot ce-mi stă în putință să slujesc imperiul și asta începe cu țarul.

— O... în regulă. Eu... eu îți mulțumesc.

Vika făcu o reverență scurtă.

— La revedere, Alteța Voastră Imperială.

Pașa șovăi, ca și când ar fi vrut să mai spună ceva, dar apoi se înclină și se retrase. Când se trezi și ieși din vis, se auzi un foșnet prin iarbă.

Vika închise ochii și își frecă fața cu mâinile. Ce bine era dacă trecutul putea fi desfăcut.

Dar cel puțin exista asta. Visul acesta unde timpul era suspendat. Banca aceasta care era o punte între atunci și acum.

Vika își întoarse privirea spre cer. Însă vulturul dispăruse, căci își ucisese cu succes prada. Ea miji ochii spre orizont, sperând să-l vadă iar. Probabil că era cu *berkutchi*, stăpânul lui.

La început, fură greu de zărit. Dar, în cele din urmă, desluși o umbră la poalele muntelui. *Berkutchi* era pe calul său, cu vulturul cocoțat maiestuos pe brațul lui. Erau ascunși în umbră.

Vika își lungi gâtul și miji și mai tare ochii. Conturul călărețului deveni mai clar. Dar nu era profilul unui vânător kazah solid, așa cum se aștepta Vika. Era, în schimb, silueta grațioasă a unui gentilom cu joben.

İcni.

Firul din pieptul ei o trase brusc. Umbra se întoarse în direcția ei, ca și când și el ar fi simțit zvâcnirea. Se opri pentru un moment atunci când o văzu. Dar apoi își lăsă capul în jos, ca și cum prezența lor reciprocă nu era deloc o surpriză, și își ridică jobenul pentru un salut la distanță.

Se presupunea că era invizibilă pentru oamenii din vis.

Vika ridică mâna și o flutură, în timp ce inima îi bătea în ritmul unei mazurci.

El avea aproape aceeași înfățișare ca la Bolșebnoie Duplo. Aproape, căci băiatul-umbră de pe cal nu era întrutotul acolo. Acum, el putea exista numai în această reverie.

Însă silueta lui era identică. Vika avusese dreptate, încă putea să-i simtă prezența, și aproape îl putea auzi în vânt, invocând cuvintele pe care i le scrisese cândva pe armoar:

Imaginează-ți, și așa va fi.

Nu există limite.

Vika zâmbi. Magia ei nu era singură.

Umbra era negreșit Nikolai.

NOTA AUTOAREI

Prima dată m-am îndrăgostit de istoria și literatura rusă când eram la facultate. Citisem în liceu *Frații Karamazov* de Dostoievski și curiozitatea m-a condus la Stanford, la Departamentul de Limbi și Literaturi Slave. Intenționasem să mă înscriu doar la un curs sau două; în loc de asta, am absolvit trei ani mai târziu, având o licență în acest domeniu și cu o slăbiciune neostoită pentru toate lucrurile rusești (inclusiv mâncarea!).

Jocul Coroanei este un roman fantasy istoric, a cărui acțiune se petrece într-o Rusie imperială alternativă, dar care se bazează pe evenimente și locuri adevărate. O bună parte din cercetarea pentru această carte a fost, de fapt, efectuată în timp ce eram la facultate, cu toate că fără să-mi dau seama – nu prea știam pe atunci că adorația mea pentru Tolstoi și obsesia mea pentru Rusia secolului al nouăsprezecelea aveau să ducă într-o bună zi la Vika și la Nikolai.

Totuși, pentru *Jocul Coroanei* a trebuit să mă folosesc de câteva detalii istorice, motiv pentru care am apelat la vechile

mele manuale, precum și la *Natasha's Dance* de Orlando Figes și *The Kazakhs* de Martha Brill Olcott.

Un exemplu despre cum am îmbinat realitatea cu ficțiunea: Alexandru I a fost cu adevărat țarul Imperiului Rus din 1801 până în 1825. El a cârmuit țara într-o perioadă extrem de tulbure, inclusiv în timpul Războaielor Napoleoniene, și în cele din urmă a adus o oarecare pace imperiului.

Este de necontestat că Alexandru a avut multe aventuri amoroase; își etala pe față amantele, aducându-le la curte, ba chiar având și copii cu ele. Cu toate astea, spre sfârșitul vieții lui s-a împăcat cu țarina Elisabeta, după cum și-a găsit și alina-rea în misticism, lucru pentru care mulți s-au îndoit de el, mai puțin țarina, care l-a sprijinit. În timpul unei călătorii la Ta-ganrog, într-o încercare de a vindeca sănătatea șubredă a țari-nei, Alexandru a murit de tifos. Elisabeta l-a urmat curând (cu toate că mi-am permis unele libertăți în ceea ce privește datele la care au decedat), murind din pricina unei inimi slabe – unii au zis frânte.

Totuși, *Jocul Coroanei* se îndepărtează de istoria adevărată în ceea ce-i privește pe copiii născuți de Alexandru și Elisa-beta. În realitate, țarul și țarina au avut două fete, care au murit în copilărie. În *Jocul Coroanei*, copiii lor sunt în viață și cresc, deși au o fată și un băiat – Pașa și Iuliana – în locul celor două fiice.

Probabil că cel mai bine m-am distrat în timpul cercetărilor pentru *Jocul Coroanei* atunci când am investigat vulgarită-țile acelei perioade. Am apelat la unul dintre profesorii mei de la Stanford pentru a mă ajuta la acest capitol și am schimbat multe e-mailuri amuzante, discutând despre ce ar fi spus sau

n-ar fi spus Nikolai, Pașa și Vika. De asemenea, am recitat fragmente din *Război și pace*, într-o încercare de a alege unele dintre injuriile aristocrației din acea vreme.

Multe dintre decorurile din *Jocul Coroanei* au fost inspirate de excursia mea în Rusia din 2003, când am făcut o croazieră de-a lungul fluviului Volga, de la Moscova la Sankt Petersburg. Îmi amintesc că am văzut biserica din lemn strălucitor de pe Insula Kiji și m-am gândit că trebuie să fi fost construită prin magie – acum este într-adevăr magică, fiind unul dintre locurile din Băncile Viselor create de Nikolai.

Și, desigur, mai este și Sankt Petersburgul... poate că-mi place fiindcă unul dintre cei mai buni prieteni ai mei locuiește acolo sau poate pentru că pur și simplu nu poți să nu te îndrăgostești de frumoasa capitală. Cea mai mare parte a Sankt Petersburgului din lumea Vikăi, a lui Nikolai și a lui Pașa se bazează pe adevăratul oraș, de la Canalul Ekaterinski la Nevski Prospekt, de la statuia din bronz a lui Petru cel Mare la Palatul de Iarnă. Căile navigabile și râurile sunt, de asemenea, reale, precum și Golful Neva și numeroasele insulițe legate prin poduri și bacuri, care alcătuiesc orașul capitală.

Totuși, atât căminul Vikăi, Insula Ovcinin, cât și noua insulă pe care ea o creează sunt roadele imaginației mele. Cu toate astea, îmi place să cred că și-ar găsi locul printre adevăratele insule care punctează Golful Neva.

Trebuie totuși să mărturisesc că ne-am permis o licență artistică în coperta cărții. Clădirile din coroană nu existau în 1825, dar, după multe variante, echipa de la Harper împreună cu mine am decis că această versiune surprindea cel mai bine

esența poveștii despre Vika și Nikolai. Sper că istoricii care vor citi cartea mă vor ierta pentru asta.

În cazul în care vă întrebați dacă magia din *Jocul Coroanei* este reală, ei bine... asta depinde. Credeți în ceea ce nu puteți vedea?

MULȚUMIRI

Când mi-a venit ideea pentru *Jocul Coroanei*, le-am trimis e-mailuri câtorva dintre prietenii mei și le-am spus cu timiditate: „Așadar, hei, am început această fantezie absurdă despre doi magi într-un duel pe viață și pe moarte, captivi într-o poveste de dragoste imposibilă, dulce-amăruie, și totul este plasat în Rusia imperială magică...” Nu aveam idee cum urmau să reacționeze, dar eram destul de sigură că vor exista hohote de râs amabile și replici de genul: *Iat-o pe Evelyn, cu o altă fantezie absurdă*. Însă, în loc de asta, toți trei au răspuns imediat, clar și hotărât: *DA. Da, da, da, scrie-o!* Așadar, vă mulțumesc Stacey Lee, Sean Byrne și Jeanne Schriel, nu doar pentru prietenia voastră în decursul anilor, ci și pentru că mi-ați spus să-mi continui ideea și să o fac să fie reală. *Jocul Coroanei* nu ar fi existat fără voi.

Mulțumesc agentului meu, Brianne Johnson, pentru că i-ai iubit pe Vika și pe Nikolai de la prima pagină, pentru exuberanța și observațiile editoriale abile, și pentru imaginile de pe Instagram cu pisica ta. De asemenea, multe mulțumiri Ceciliei de la Campa și Soumeyei Roberts de la Writers House,

pentru că au dus *Jocul Coroanei* în străinătate, și Danei Spector de la Paradigm Talent Agency, pentru că le-au oferit Vikăi și lui Nikolai un tur la Hollywood.

Nu pot exprima suficientă recunoștință genialului și neobositului meu redactor, Kristin Rens, pentru că m-a ajutat să fac această poveste mai mare și mai strălucitoare (și, de asemenea, mai întunecată) decât mi-am imaginat eu că ar fi posibil. Kristin, ești magul redactării. Mulțumesc Alessandrei Balzer și Donnei Bray, întrucât au susținut *Jocul Coroanei* de la bun început. Lui Joel Tippie și lui Alison Donalty pentru coperta perfectă care îți taie răsufarea. Lui Kelsey Murphy, Jon Howard, Nellie Kurtzman, Caroline Sun, Megan Barlog, EpicReads și echipei de vânzări de la Harper – sunt foarte norocoasă că vă am alături de mine.

Mulțumiri speciale profesorului Richard Schupbach de la Universitatea Stanford și colegei lui, Anna Bogomyakova, pentru competența lor (și e-mailurile amuzante) în privința invectivelor rusești din secolul al nouăsprezecelea. Și tuturor profesorilor mei de la Stanford, pentru că au fost acolo atunci când m-am îndrăgostit de Tolstoi, de Dostoievski și de istoria Rusiei.

Această călătorie nu ar fi fost posibilă fără iubirea, răselele și înțelepciunea familiei mele de scriitori: Stacey Lee, Sara Raasch, Emily Martin, Sabaa Tahir, Monica Bustamante-Wagner, Tracy Edward Wymer, Anna Shinoda, Lara Perkins, Sean Byrne, Morgan Shamy, Hafsa Faizal, Dana Elmendorf, Elizabeth Briggs, Betsy Franco și Karen Akins. Vă datorez o infinitate de prăjituri. Și de înghețată.

Îi mulțumesc lui Denis Ovcinin, amicul meu rus prin corespondență de când eram adolescenți. Pentru tine, Den, am creat o întreagă insulă. Sper să-ți placă.

Mulțumiri lui Kevin Hsu și Chandei Prescod-Weinstein pentru încrederea voastră că într-o bună zi cuvintele mele vor deveni o carte adevărată.

Pentru Paul, Daen, și Karl Ehrlich, mulțumesc pentru permanentele voastre încurajări.

Mulțumiri enorme Gărzii Țarului! Entuziasmul și devotamentul vostru mi-au oferit un an al naibii de bun. Țarul n-ar fi putut să aibă o armată mai grozavă în serviciul lui.

Iubire infinită lui Andrew și Margaret Hsu, cei mai buni părinți pe care ar putea o fată să și-i dorească. Vă mulțumesc pentru că nu mi-ați impus niciodată o oră de stingere, pentru că m-ați lăsat să-mi iau licența în ceva atât de „absurd” ca literatura și istoria rusă și pentru că m-ați încurajat mereu să scriu. De-abia aștept să pun această carte – această carte reală! – în mâinile voastre. Vă iubesc mai mult decât veți ști vreodată.

Și, în ultimul rând, dar cel mai important, îi mulțumesc lui Reese, pentru că m-a suportat atunci când mintea mea hoinărea prin Rusia imperială în toiul micului dejun, pentru că a petrecut săptămâni în șir desenând o copertă pentru mine și pentru că se mândrește cu mine, potopindu-mă cu îmbrățișări și sărutări. Tu ești magia mea. Tu ești lumina vieții mele. Și ghici ce? Te iubesc!

Pentru comenzi și informații, contactați:

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Departamentul de Vânzări

Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, București, cod poștal 010517

Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20

Depozit

Calea Plevnei nr. 145, sector 6, București, cod poștal 060012

Tel.: 021.310.15.30

E-mail: vanzari@edituracorint.ro

Magazin virtual: www.edituracorint.ro

Format: 16/54x84;

Coli tipo: 26

Tiparul executat la:

EVEREST
: TIPOGRAFIA

DE 30 DE ANI PREGĂTIM VIITORUL.

EXISTĂ LUCRURI
MAI PERICULOASE DECÂT
UN STROP DE MAGIE...

VIKA ANDREIEVA

poate stârni zăpada și poate transforma cenușa în aur.

NIKOLAI KARIMOV

poate vedea prin pereți și poate face să apară poduri din senin.

Ei sunt magi – singurii din Rusia –, iar țarul, amenințat de Imperiul Otoman și de kazahi, are nevoie de un Mag Imperial puternic alături de el.

Și astfel inițiază Jocul Coroanei, un duel al abilităților magice.

Câștigătorul jocului va primi puteri de neimaginat.

Pe cel învins îl așteaptă moartea.

Jocul Coroanei nu trebuie pierdut.

„Absolut încântătoare. Adevărata vrăjitorie este în atmosferă – Skye creează o Rusie plină de magie și eleganță, descriind Sankt Petersburgul într-un fel atât de spectaculos, încât ai putea jura că te afli pe malurile Nevei și dansezi în sălile de bal ale Palatului de Iarnă.”

SARA RAASCH